

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\John\\_McNeil-Poradce.pdb](C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\John_McNeil-Poradce.pdb)

**PDB Name:** John\_McNeil-Poradce

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXT

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 18.12.2002

**Modification Date:** 17.1.2003

**Last Backup Date:** 17.1.2003

**Modification Number:** 846

Podle fundovaného odhadu je více než polovina uživatelů počítačů nespokojena s jejich službami. Zhruba tři Čtvrtiny z tohoto počtu mohou vinu za toto zklamání přičíst leda sobě samým.

The Economist

#### \*PROLOG\*

"Jak budeme mít tenhle kšeft za sebou, tak si lehnu a spím celý týden," řekl Mike Harvey a zastavil se, aby si mohl zapálit. "Fakt." Mnul si neoholenou bradu.

Christopher Webb se jen usmál a následoval ho prázdnou, spoře osvětlenou chodbou. Doprovázela je ozvěna jejich kroků. Budova byla stará, s mramorovou dlažbou a gotizujícími výklenky, v nichž kdysi zřejmě stávaly nějaké sochy. Svítidla, rozmístěná v pravidelných rozestupech na masivních stěnách, měla podobu pěstí třímajících pochodně. Pro London Alliance Assurance Group je tohle ten pravý stánek, pomyslel si Webb.

"Ksakru," řekl Harvey, když zabočili za roh a když se proti nim objevil nápis Nekouřit! Na okamžik zaváhal, ale pak se příkazu podrobil a cigaretu zahodil. Zůstala po ní napříč chodbou stužka kouře, pak se oharek připojil k ostatním, které ležely zamáčkнутy v kbelíčku s pískem.

Prošli velikými dvojítymi dveřmi laminovanými bílým plastikem. Na tváři ucítil Webb ostrý závan, jako by ho ofoukl ranní větřík. Vzduch byl vychlazený a přefiltrovaný, bez chuti a bez zápachu. Když se Webb dotkl dalších dveří, zaštipal ho do prstů výboj statické elektřiny. Otevřel a vešli do sálu počítače.

Poslední stopy prachu z ulice pohltila vysoká rohož. Krátká šikmá rampička je vedla vzhůru, vystoupili

po ní na zvýšenou podlahu, zdviženou asi čtvrt metru nad betonovou plochu a skrývající pod sebou spleť tlustých kabelů. Před nimi se táhly pravidelné řady kovových skříní, strohých svou červení a černí. Souprava disků energicky svištěla ve vysokých obrátkách. V pozadí se přidával tlumenější tón motorů magnetopáskových jednotek a šum vzduchotechniky. Ze svítidel se linul rovnoměrný tvrdý jas, světlo bez stínů.

"To byla asi pěkná dřina nastěhovat všechnu tu mašinerii sem dolů," poznamenal Harvey. "Jeden operátor mi tu říkal, že museli rozkopávat chodník. Lombard Street kvůli tomu byla uzavřená celý víkend."

"Techniky tu mají víc než dost," řekl bez zanícení Webb. Bylo pozdě večer a jemu už dávno počítače připadaly jeden jako druhý - jako by jich byl v životě zhlédl spíš jen málo, a ne takové spousty. Nadšení přenechával mladším. Třeba programátorům, jako je Harvey. Nadešli si zkratkou podél čile pracující řádkové tiskárny.

"Vítám tě na operačním velitelském stanovišti," řekl Harvey bujaře, otevřel jedny postranní dveře a pokynem ruky zval Webba do jakéhosi skladiště. Ocelové regály byly až ke stropu vyrovnány cívkami s magnetickými páskami a svit nekrytých zářivek byl nepříjemně ostrý. Vzadu v koutě stál klávesnicový terminál a před ním křesílko, přes jehož opěradlo byla přehozena bunda od džínů.

"Čí to byl nápad strčit tě sem dolů?" zeptal se Webb.

"V podstatě můj."

"Na schůzku s klienty to zrovna ideální místo není," řekl Webb mrzutě. Ostře tu syčela klimatizace a draly se sem i další zvuky z počítačového sálu za dveřmi.

"Nedalo se nic dělat, Chrisi. Je to jediný šikovný terminál v celém baráku. Tedy jediný, který je stranou, jestli mi rozumíš."

"A co když je to zrovna ten, kterého používá náš človíček?"

"No, to se tedy dost vyleká, až sem přijde." Harvey teatrálně přimhouřil oči.

"Kdo všechno ví, že tu sedíš?"

"Chambers. Ten jejich bezpečák."

"A kdo ještě?"

"Jeden nebo dva operátoři mě sem vídají chodit. Ale ti si mě ani nevšimnou."

Webb přejížděl pohledem po místnůstce. Jediné dveře, které sem vedly, nebyly zaskleny. Pokojík neměl ani

žádné okno - nemohl je ani mít, neboť byli v druhé podzemní etáži. Vlastně si Harvey dobře vybral, usoudil Webb nakonec. Šikovný koutek;

"Takže teď hlavně aby ti to chodilo," řekl. Programátor se dotčeně zamračil. "Sedím na tom osmačtyřicet hodin, Chrisi, bez jediné pauzy. A je to program, který by normálně napsat a odzkoušet trvalo nejmíň týden." Ale pak ještě přidal ubezpečující úsměv. "Neboj se, musí to fungovat." Posadil se k terminálu a zapnul ho.

Webb se nervózně potahoval za ret, když si místnost znova prohlížel. Postřehl Harveyovu plastikovou aktovku, pohozenou na zemi, zamračil se, shýbl se pro ni a pečlivě ji uložil do jedné z polic regálu.

"Chambers by tu měl být každou minutu," řekl významně. "Je to náš klient, nezapomeň na to." Harvey jen pokrčil rameny. "Neboj se." "Je ve funkci šéfa kontrolní skupiny, Miku. V počítačích není doma, to víš, ne?"

Harvey zvolna a trochu nechápavě kývl. "Chambers je vlastně hybrid. Napůl fyzl, napůl pojišťovák. To je přesně to, co jeho řemeslo vyžaduje. O počítačích ví houbec, a nic jiného ani nepředstírá. A taky jsou mu cizí programátoři i jejich nepořádné manýry."

"To jako mám být já?" ohrazoval se Harvey pobouřeně.

"Máš postřeh. Hod' na sebe tu kazajku a trochu se uprav. Stojíš London Alliance čistých devadesát liber denně. Tak ať podle toho taky trochu vypadáš."

Harvey si trochu vzdorovitě natahoval bundu, vsedě, třebaže si tím zjevně přidělával práci. Webb vytáhl z kapsy hřebínek, podal mu ho a usmíval se, když se jím mládenec prohrabával v rozčuchané kšticí.

"Nemaminkovatíš trochu?" zabručel mrzutě Harvey, když mu hřeben vracel. Pak se obrátil zpátky k terminálu a zahájil krátký dialog s počítačem; spokojeně se opřel v křesílku, když mu stroj potvrdil, že je

připraven.

//HARVEY 25/8

//NÁZEV PROGRAMU = SHERLOCK

START

Webb vyčkával, ale terminál se opět odmlčel.

"A to je všechno?" zeptal se Webb.

"Program běží dál, jenom výsledky jsou potlačeny," vysvětloval Harvey. "Neobjeví se, dokud v počítači neproběhne něco, co má nějaký význam pro naši akci."

"No ovšem." Webb se shýbl pro nějaké staré sestavy nakupené na zemi. Pečlivě je srovnal a pak je odložil do koše.

"Zajímalo by mě, jestli to bude kvalifikovaný podvod anebo jen zpronevěra," řekl zamyšleně.

"Je v tom velký rozdíl?"

"Trochu. Za podvod jdeš sedět. Za zpronevěru většinou ne."

Vytáhnout Douglase Chamberse o půlnoci do podniku předpokládalo mít k tomu náležitý důvod. Dal to alespoň svým rázným vstupem dosti jasně najevo. Rozrazil dveře, div neutrlh samočinný zavírač. Zvenčí sem zavál plastický výdech rotující magnetopáskové jednotky.

"Omlouvám se, že vás sem voláme takhle uprostřed noci," řekl Webb, "ale jinak to nešlo."

Hromotluk dal své podráždění najevo gestem. "Heleďte, měl jsem společnost, musel jsem se omluvit. Pár velice dávných kamarádů." A přesto cosi v jeho chování napovídalo, že je na takové noční poplachy zvyklý anebo že na ně alespoň kdysi zvyklý byl. Webb uvažoval, jestli byl opravdu někdy u policie. Pupek mu čněl kupředu a vytvářel mu nad opaskem modrou bář. Zřejmě si stále ještě neodvykl nosit modré košile.

"Původně jsem chtěl pokračovat bez vás," pokračoval Webb, "a dát vám zprávu až ráno. Ale pak jsem si řekl, že asi budete radši, když to uvidíte na vlastní oči."

"A co uvidím, pane Webb?" Chambers pokročil blíž, hlavu schýlenou, jako by věřil stopu.

Webb zvažoval každé slovo, aby docílil co nejlepšího efektu. "Celý váš počítačový systém je narušen. Respektive bude narušen, jak my předpokládáme, krátce po půl dvanácté."

"Jste si tím jistý?"

"Absolutně jistý."

Chambers nakrčil husté obočí. Rozhlédl se kolem sebe, a když nenašel nic, nač by se dalo sednout, opřel se o regálky s páskami. Cívky zarachotily.

"No, to jsem zvědav," povzdechl si; začpělo to výrazně pivem.

"Překvapuje vás to?"

"Trochu."

"Ale vždyť Jste si přece od nás objednali průzkum celého automatizovaného provozu. Chtěli jste vědět, co v něm neklape."

"My jsme se chtěli dovědět, že tu všechno je v pořádku," opravoval ho Chambers. "Nějaké to tušení jsem sice měl, to ano. Ale jen takové šimrání okolo žaludku, nic víc. Doufal jsem, že se pletu. Abych vám to řekl úplně na rovinu, těšil jsem se, že od vás dostanu razítko, že všechno je O.K."

"Tak to tedy dostat v žádném případě nemůžete. Minulý týden touhle dobou tady Harvey něco zajímavého objevil."

"Narazil jsem na dvě dušinky," zubil se Harvey. "Co vy na to?"

"Na co že jste narazil? Mluvte srozumitelně, ksakru."

"Na mrtvé duše," řekl Webb. "Harvey tím má na mysli to, že objevil některé osoby, které byly u vaší společnosti důchodově pojištěny a mají být mrtvé, ale nejsou."

"Tedy pro počítač nejsou mrtvé," dodával Harvey.

"Aha, já už vím." Ale výraz tváře usvědčoval jeho slova z nepravdy. Pořízek podroboval Webba dlouhému zkoumavému pohledu. Expert byl vysoký třicátník. Reprezentoval onen druh sebedůvěry, který trochu hraničí až s arogancí a který Chambers bezděčně obdivoval, třebaže ho u lidí příliš rád

neměl. Webb toho nemusel mnoho namluvit a zdánlivě toho nemusel ani příliš mnoho dělat, a přesto vnukal představu, že své profesi dokonale rozumí. Možná, uvažoval Chambers, že si takový poradce tohle nějak nacvičuje, třeba právě tyhle věci jsou součástí řemesla. Určitý typ exteriéru, trochu computerového žargonu k tomu ... Oblečení perfektní, snad až příliš nákladné a módní. Aktovka položená vedle terminálu vypadala jako z pravé černé krokodýlí kůže; po chvilce kradmého zkoumání dospěl k závěru, že to krokodýl skutečně je.

"Podívejte se," navrhl posléze, "co abychom si o tom popovídali nahoře u mě v pracovně? Budeme tam mít víc pohodlí."

"Bohužel," řekl Webb, "k tomu, abychom udrželi počítač pod dohledem, potřebujeme nutně tenhle terminál."

Chambers přimhouřil oči. "Pod dohledem?"

Webb se usmál. "Řekl jsem pod dohledem."

"To je škoda. Mám nahoře něco k pití. Taky bych si rád zapálil. Tady dole je to ..." Opovrčlivě mávl rukou. "Samý pitomý zákazy."

"To je kvůli diskovým jednotkám," řekl Harvey a naznačil, že má na mysli počítač na druhé straně dveří.

"Podle rozhodnutí hlavního hygienika může kouření ohrozit jejich zdraví."

Chambers zapátral a našel velký kartón magnetických pásek, ještě neotevřený. S povzdechem si ho přitáhl a usedl na něj.

"Tak tedy pod dohledem, co?" řekl a ušklíbl se. "No, to jsem zvědav."

Webb přistoupil k terminálu a prkenně se postavil, jako by se chystal k přednášce.

"Je to v podstatě velice jednoduché," začal. Zkontroloval si hodiny. "Ještě asi tak patnáct minut se nebude dít nic. Za tu chvíli to stačíme klidně zvládnout." Nervózně pohlédl dolů na terminál. Kdesi pod jeho krytem bylo slyšet vrnět motorek. Jinak byl však přístroj takřka neslyšitelný a jakoby neživý.

"V každém okamžiku existují tisíce penzionovaných anebo invalidních osob, které pobírají od London Alliance důchod. Některým chodí úhrady přímo na jejich účty v různých bankách, jiným se měsíčně posílá žirový šek. Tenhle rutinní chod běží měsíc za měsícem, dokud pojištěnec nezemře. Jakmile dojde k úmrtí, musí vás podle vašich pojistných podmínek příslušná osoba vyrozumět - bývá to někdo z pozůstalých, vykonavatel závěti a podobně. Poté může společnost výplatu důchodu zastavit."

"To jsou všechno známé záležitosti," zaprotestoval Chambers.

"Mějte strpení. Co když se někdo rozhodne takové úmrtí zatajit? Co když vám ohlásí namísto toho prostě změnu adresy? To jest, že uvede svou vlastní adresu?"

"Anebo když oznámí přechodnou změnu pobytu?" ozval se Harvey. "Místo, kam se mají peníze posílat?"

"... Pak od vás bude dostávat měsíc co měsíc pěkný dáreček, po celá léta."

"To se stát může a stává," poznamenal Chambers nijak nevyveden z míry. "A stávalo se to dávno před tím, než přišly computery. Proto také provádíme namátkovou kontrolu pojištěnců. S tímhle podfukem nikdo daleko nedorazí."

"Že by nedošel?" řekl Webb. "Tak tedy někdo umře. Vy provedete všechno, co je potřebné. Odbudete si veškerou tu papírovou vojnu a nakonec jeho dokumentaci uzavřete. Tím umře i ona a je v pořádku pohřbena ve vašem archívu. Člověk už nežije a vaši kontrolori tedy nemají důvod se jím dál zabývat. Pro London Alliance přestal být položkou, ne? Že si to taky myslíte?"

Odmlčel se a v klimatizovaném chladu se trochu roztrásl. Vedle v sále počítač skončil nějaký program a celá souprava magnetopáskových jednotek se plnou rychlostí rozběhla na převíjení. Zvuk k nim dolehl jako dlouhé vzdálené zakvílení, které se pozvolna vytrácelo až do úplného ticha.

"Ale přece, když už ten člověk je mrtvý," řekl váhavě Chambers, "myslím tedy doopravdy mrtvý, tak prostě ..."

"Podívejte se, běžné administrativní úkony byly všechny provedeny, vysvětloval Webb. "A teď přichází sem, do výpočetního střediska, požadavek, aby byl zrušen i jeho záznam v databance. Co když někdo tento požadavek ignoruje? Co když v záznamu v paměti počítače namísto toho provede změnu adresy? Pozůstalí se to jakživi dovědět nemohou a vy budete platit dál, až na věky věků, ad infinitum."

Chambers na okamžik zauvažoval a pak zvolna na souhlas zakýval hlavou.

"Kdo je to?"

"Někdo z personálu kolem počítače," řekl Webb. "Může to být jedině někdo z nich."

"Ale kdo?"

"Proto jsme tady dole." Na Webbově tváři se rozhostil široký úsměv. "Zatím ještě nemáme ani nejmenší poněti."

"To není tak docela pravda," řekl Harvey a ukázal na spěšně načrtnutou rukopisnou poznámku. "Ať je to kdo chce, slyší na jméno AA3795."

"Čili na AA, jak jsme si to my zkrátili."

Po několika minutách se terminál probral k životu a stakatem vyťukal zprávu:

//SHERLOCK - SYSTÉMOVÁ INFORMACE ZAHÁJENO ZMĚNOVÉ ŘÍZENÍ NA  
AKTUALIZACI DŮCHODU

Harvey se podíval na hodinky.

"Přesně podle jízdního řádu."

"Ještě jste mi ale neřekli, jaký význam v tom má ten terminál," namítl Chambers. "To mi není pořád jasné."

"Ten váš zlodějíček používá úplně stejného zařízení, jako je tohle," odpověděl Webb. "To je nástroj, jakým se vloupává dovnitř do databanky a tím i do systému."

"On s ní vlastně křísí mrtvé," řekl vesele Harvey.

"Aha." Chambers nevypadal osvětlen.

Harvey cítil, že by měl posloužit podrobnější informací. "Je to takhle. Minulý týden vám přišly zprávy o úmrtí dvaceti pojištěnců. Ale já jsem narazil na to, že někteří z nich zřejmě své úmrtí přežili. Počítač dostal na vstup dvacet specifikovaných dokladů, ale tam uvnitř pak umřelo jen osmnáct lidí. Takže mi to vychází na osmnáct mrtvých a dvě dušinky. Zásah, jak jsem zjistil, byl proveden klávesnicovým terminálem."

Pro terminál jako by to byla narážka, odrachotil další novinu.

+ + + POČET TELEXU SOUČASNÉ ZAPOJENÝCH =  
MÍSTNÍ 2  
DETAŠOVANÉ 0

"Prima!" zajásal Harvey. "Takhle to bude mnohem jednodušší." S úsměvem se obrátil na Chamberse, terminály máte všechny v téhle budově, že? Takže to dopadne přesně tak, jak jsem doufal, zažijeme i honičku na banditu."

Chambers se zvedl, přečetl si záznam a zavrtěl hlavou.

"Počkejte ještě moment," řekl bezradně.

"Všechno vychází z programů databanky důchodů," vysvětloval trpělivě Webb. "Jeden z nich je speciálně určen pro zpracování nově hlášených úmrtí."

"V tom se vyznáte líp než já."

"Takže ten váš kamarád AA si do programu zamontoval jistou vsuvku. Jenomže jakmile bude dnes v noci ten jeho program nasazen, začnou se dít věci. Počítač si ověří, zda číslo AA3795 je právě hlášeno jako uživatel některého z terminálů. Pokud tomu tak bude, znamená to pro počítač, že AA sedí u klávesnice, připraven k akci. A dovolí mu stanovit, které ze zesnulých penzistů si přeje vzkřísit opět k životu. Je to docela jednoduché."

"Kolik u nás existuje klávesnicových terminálů?" zeptal se Chambers. "Víte to z paměti?"

"V téhle budově dvacet. Díky Míkovu programu už víte, že v tomto okamžiku běží jen dva. Je tu ovšem jeden problém. Počítač dovoluje i vstup na dálku, po telefonní lince, aby ho mohly využít i pobočky. Pokud by ten náš hoch použil detašovaného terminálu, klidně by mohl být odtud na míle daleko. Prakticky kdekoli."

Chambers vytáhl z kapsy pomačkanou krabičku cigaret, mrzutě se rozhlédl po místnůstce a po řadách magnetických pásek a zvolna zase krabičku schoval. "Co je to za pitomost, ta vsuvka?" Obhroublostí

jako obvykle maskoval nedostatek znalostí.

"Změna v programu, poté co už byl napsán a odladěny odpověděl Webb. "Pokud by zápis programu kdokoli studoval, nenajde po ní ani stopy."

"Ale to by přece znamenalo...", přerušil ho Chambers, znepokojen svým objevem.

"Dosti šílená představa, co?" řekl Webb. "Nepostřehnutelný zločin."

V terminálu to opět zahrčelo, hlavička ne větší než golfový míček poklepávala na papír a nechávala za sebou text nejčerstvějších zpráv.

+ + + POČET TELEXU SOUČASNÉ ZAPOJENÝCH =  
MÍSTNÍ            2  
DETAŠOVANÉ    1

"Pacholek!" vyjel Harvey. "Je už skoro čas. To musí být on! Ten si dává pozor. Napojil se odněkud zvenčí."

"Ale já ho stejně dostanu," řekl Chambers s křivým úsměvem. Prstem si přejel napříč přes hrdlo. "Stačí, když půjdu po stopě, když pojedu po těch adresách, které on tak promyšleně doplňuje. Mám pravdu?" Webb dal kývnutím nalevo cosi jako obdiv.

"Já měl dělat do počítačů," pravila hora masa. "Docela by mi to šlo."

+ + + POČET TELEXU SOUČASNÉ ZAPOJENÝCH =  
MÍSTNÍ            3  
DETAŠOVANÉ    1

"Na tak pozdní hodinu je nějak rušno," poznamenal Harvey.

"Co s ním provedete?" zeptal se Webb Chamberse.

"To už není moje věc."

"Tak co s ním udělá firma?"

"To nikdo nedokáže říct. Ale proběhne to určitě ve vší tichosti. Jako se to u nás vždycky vyřizuje." Pokrčením ramen dal najevo, že ho to ani příliš nezajímá.

"Ale vyrazíte ho přece, ne?"

"Ani k tomu by nemuselo nakonec dojít. Když bude nejhůř, tak se mu řekne, aby hezky v klidu dal výpověď a šel. Ale spíš ho přeloží někam, kde nemůže nic provést."

"A to je všechno?" divil se Webb.

"Heleďte," obrátil se k němu Chambers, "tak moc

toho zase seknout nedokázal, alespoň podle toho, co jste mi tu vyprávěl. Menší malverzačka, to bude všechno." Obrátil pozornost k terminálu, který mezitím opět zahrčel.

//SHERLOCK// SYSTÉMOVÁ INFORMACE  
ZAHÁJENO ZMĚNOVÉ ŘÍZENÍ NA AKTUALIZACI ÚMRTÍ  
POČET MRTVÝCH K ODPISU ZA UPLYNULÝ  
TÝDEN = 16

"Vy ale máte v tom programu výrazy!" řekl Harveyovi Chambers sarkasticky.

"Moc jich k odpisu dneska opravdu není," nedal se vyvést z míry programátor. "To je zřejmě tím mímým počasím."

"Kdybych já nachytil někoho z našich lidí s rukou v zásuvce s penězi...", vedl si vytrvale svou Webb.

"Tak si to zkuste pár měsíců v našem oboru," ohrazoval se Chambers. "Jen zkuste vystrčit trochu hlavu z toho vašeho konzultantského závěťtí do opravdického světa. Hned uvidíte, jak moc se doopravdy krade. Bere kdekdo, pojišťenci, personál, každý. Krade se papír, kradou se známky... ukradnou vám všechno, co není přišroubované. To je prostě život."

"Ale když je to tak," podotkl Webb, "pak dost dobře nevím, proč my dva se vlastně takhle namáháme?" "Nejspíš kvůli honoráři, ne?" řekl Chambers. "Na vás dva padne za týden přes tisíc liber! Vydělali jste na tom možná víc než on."

"To je dost pravděpodobné", Webb se neubráníl úsměvu.

Vtom začal terminál začal tisknout na papír a hned nato se papír vysouval vzhůru, takže si mohli text přečíst.

// SHERLOCK // ŘEŠENÍ ADRESA TERMINÁLU = 14

"To je domácí stanice!" zajásal Harvey. "Tak přece jen je to nakonec tady v baráku." Vytáhl z kapsy strojem psaný seznam a rychle jel prstem po řádcích.

"Třetí poschodí," hlásil. "Oddělení pojistné statistiky, místnost 327."

Chambers si ho nevěřičně prohlížel. "Ale vždyť jste přece prve říkal, že to asi bude někdo z lidí od počítaček

"Taky že to někdo takový bude," odpověděl mu Webb sebejistě. "Jenom se uklidil někam do tichého koutku."

"Asi jako my," poznamenal Harvey, na rtech úsměv od ucha k uchu.

Webb do tloušťky přátelsky šťouchl prstem. "Tak jestli ho chcete nachytat při činu, musíte jít hned a trochu sebou hodit."

Projížděli ztichlou City, potměnou a vyprázdněnou až na pár osamělých taxíků. Teprve když se blížili k Fleet Street, začal Londýn ožít. V redakcích zářila okna do noci a podél chodníků bylo zaparkováno plno aut. Webb odbočil do postranních uliček a chvíli jimi projížděl, až našel bar v suterénu, kde měli ještě otevřeno. Normálně by do takového podniku nešel, řekl Harveyovi, ale nic jiného nikde poblíž nebylo. Sešli po úzkých schůdcích dolů a Webb zaplatil horentní sumu jako poplatek za dočasné členství v klubu.

"Tohle platí London Alliance," řekl vesele a objednal dvě velké whisky, nejlepší a nejdražší značku, jakou měli.

"Fakt...?"

"No, napíšeme si to do nákladů, což je totéž."

Harvey se trochu nejistě usmál.

"Diety, cestovní výlohy," vysvětloval Webb.

"Krade se papír, kradou se známky. Kradou se dokonce i vizoury." Harveyovi se povedlo dosti zdařile napodobit Chambersův hrčivý lancashirský dialekt.

"Ale ovšem, copak to on sám neřekl? Krade kdekdo. Tak proč zrovna my ne?" Z Webbovy tváře se vytrácel úsměv, mluvil najednou s naprostou vážností. "Ta jejich firma nemá žádnou kloudnou formu sebeobrany, Miku. Když je někdo ošidí, nedokážou mu to oplatit."

"Jsou na to prostě pitomí," usoudil Harvey a uhnížděval se na vysoké barové stoličce.

"To jsem ovšem neřekl," poznamenal stroze Webb.

"To máš totéž."

"Kolik ti je, Miku, třiadvacet?"

"Čtyřadvacet."

"Mně je pětadvacet."

"A co z toho?"

"Čili se rozhlížím po světě trochu déle než ty. Klient si nás platí, na to nikdy nezapomeň. Najímá si nás, abychom mu pověděli o něčem, o čem on sám nic neví, anebo abychom udělali něco, co on sám udělat nedokáže. Má tím zaplacenou právo být tak pitomý, jak se mu jen zachce. Jenomže ty nesmíš nikdy, ani na minutu, propadnout iluzi, že on doopravdy je pitomec a hlupák. To je bezpečný recept, jak nedělat zbytečné chyby." Webb se zasmál. "Ty jsi po všech stránkách znamenitý, Miku, ale profík z tebe pořád ještě není. Zato já jsem profí, víš?"

Harvey se díval kamsi stranou a poněkud nesvůj odbafával kouř z doutníku, který mu Webb tak trochu vnutil. Havana, to není nic pro mě, usoudil nakonec. Je to nějaká moc silná sorta.

"Stejně jsou pitomí," trval na svém.

"Jinak jsem to myslel naprosto vážně, když jsem ti povídal, že jsi dobrý," řekl mu Webb. "Trochu namyšlený, ale znamenitý. Abych ti pravdu řekl, vůbec mě nenapadlo, že toho dokážeš tolik. Dost to na mě udělalo dojem."

Harvey se plaše usmál. "Hned zítra ráno tam půjdu tu vsuvku zrušit. Stejně by nevěděli, kde ji hledat."

"Ten AA byl ovšem taky docela dobrý," přemítal Webb nahlas. "Skoro je mi ho až líto. Nápad to byl jak víno. Chytrá hlavička."

Harvey marný zápas s doutníkem vzdal a zamačkával ho do popelníku.

"Moc to už nepotřebovalo," pokračoval Webb, "a byla to tutovka. Pár drobných úprav, aby se znemožnilo sledování adres. A detašovaný terminál. Jakživi bychom ho pak byli nedostali." S neskrývanou chutí do sebe obrátil zbytek sklenky. "To je perfektní pití. Skoro se mi zdá, že mi Chambers dnes večer ze samé vděčnosti věnuje na cestu domů celou láhev," Viděl, že se na něho Harvey dívá trochu s obavami, a rychle dodával: "Abych si ji pěkně postavil do baru, rozumíš? Ne abys mě podezříval, že ji chci vypít hned."

Harvey se raději opět zahleděl kamsi jinam. "Fakt, první věc, co udělám, bude, že jim vypárám z programu ten přivažek," sliboval. Nějak potřeboval říct si to nahlas ještě jednou.

"Hrom nebije dvakrát," řekl Webb s prazvláštním úsměvem. Uchopil svého mladšího partnera za paži.

Harvey měl pocit, že má ruku trochu nejistou. Ale možná také, že ne, snad to byl opravdu jen jeho pocit. Připadal si najednou k smrti utahaný.

"Já si je absolutně nedovedu představit, jak by se toho zbavili sami, pokud to nezařídím já," pokračoval po dlouhatánském zívnutí.

"Nech ji tam!" vyštěkl na něj najednou Webb. Kývl na barmana a přistrčil mu obě prázdné skleničky. "A co tam mám nechat?"

"Tu pitomou vsuvku! Nech ji prostě tam, kde je!" Webb se nahnul blíž. Očima dokonale okrouhlýma, s panenkami staženými do nepatrných černých bodů, jen pár centimetrů od Harveyových zraků, ho bez jediného mrknutí pozoroval. "Mám nápad."

## ČÁST PRVNÍ: SMLOUVA

Veškeré materiály a informace poskytnuté zaměstnancům jsou určeny toliko k výkonu funkce v rozsahu jejich pověření, a to v zájmu a ve prospěch banky. Po ukončení pracovního poměru je zaměstnanec povinen navrátit společnosti všechny materiály, které má ve svém držení, a nadále pomlčet o jakýchkoli informacích, kterých se mu dostalo v době jeho zaměstnání v bance.

Z textu pracovní smlouvy zaměstnanců Security Central Bank of Ohio

Alexander Harrington hleděl před sebe a připadal si, jako by ho byli posadili do prosklené vitríny někam do oblak. Pod sebou cítil tu nejměkčí koženou židli na světě, nohama se hroužil pod hladinu jakéhosi bělostného pápeří. Velikánská tónovaná okna odfiltrávala žár podzimního sluníčka a překrývala oblaka delikátní šedi. Jinak viděl jen utřáté vrcholky ostatních výškových budov a jejich strmé stěny, které vypadaly, jako by byly napodobeny z lesklých rýsovacích čtvrtek. Nebylo jich ale mnoho. Nacházel se ve vybrané společnosti komerčních mrakodrapů, jejichž výškou se měří sám majetek a moc. Po jedné straně se otvíral pohled na věžák burzy. Takřka v zákrytu za ním se vypínal hlavní stan National Westminster Bank v Drapers Gardens. Neubráníl se takřka neznatelnému úsměvu, když si uvědomil, že teď sedí ještě o malinko výš, než je samotný vrcholek konkurence.

Harrington se zvedl a přešel ke stěně. Zaklepal na skleněnou plochu, přešel po ní prsty, jako by byl očarován tou tuhostí, a přesto průhledností, podoben člověku, který věc zvanou okna nezná. Pak se o sklo opřel oběma dlaněmi a přitiskl k němu i čelo, ba i nos jako malé dítě, a zadíval se dolů. Teď teprve, hluboko pod sebou, spatřil skutečnou City. Dole byla malá piazza, kterou před pár minutami přecházel.

Měl pocit, že vnější plášť budovy se lomí a ustupuje šikmo pod jeho nohama kamsi dolů, k Leadenhall Street. Vozy i lidičky na ní byli malí a tou hloubkou jakoby přimrazení na místě. V hlubině pod ním kroužili rackové.

Oči posazené v hubené jestřábí tváři zapátraly nejprve po tajnostech, jež jsou pohledu zdola skryty. Harringtona odjakživa fascinovaly detaily, překvapivé rysy věcí. Obchodní zástavba tu před ním náhle obnažovala své střechy, nahloučené bez patrného řádu. Přebíhal očima po různých budkách a chladicích věžích, po nástavbách bez oken, které ukrývaly strojovny výtahů. Nevelká zasklená šikmá plocha ho upoutala odrazem slunce, zjistil, že je to skleníček obklopený květináči a dřevěnými kbeličky, povážlivě posazenými na vrcholek moderního bloku budov poblíž Moorgate. V skrytu pod jednou římsou se povalovaly nepořádně nakupené hromady cihel a rumu, omoklé a pozapomenuté. Pozoroval, jak čas vrývá budovám vrásky kanoucími šmouhami špíny. Znovuobjevoval prostory, které člověk zjevně nenavštívil od chvíle, kdy je vybudoval.

Kdesi za ním, poblíž výtahů, se slečna, vybraná jako doplněk k chladnému půvabu prezidentského patra, dvěma pomalými prstíky obírala elektrickým psacím strojem. Byl to jediný slyšitelný zvuk. Žádný hluk, který by sem nahoru snad mohl dolehnout zdola z ulice, se nedokázal prodrat dvojítm skleněným pláštěm dovnitř. Harrington přitiskl k tabuli ucho a měl pocit, že slyší hukot větru.

Sledoval jeřáb usazený na dosud holém skeletu nedostavěného mrakodrapu, jak si loví odkudsi ze zdola materiál. Přímo pod ním balancoval po úzkém nosníku dělník v oranžové přilbě a těžkých šněrovacích botách, daleko výš než všichni cirkusoví artisté a před publikem, které se skládalo z jednoho jediného přihlížejícího bankéře. Harrington zavřel oči, cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Rychle přešel vyhlídkovým ochozem, aby tomu pohledu unikl, a kostnatými prsty přitom přejížděl po chladném sklu oken. Teď, jak se dohadoval, musí stát přímo pod reklamou umístěnou na střeše; třebaže ji nemohl spatřit, přesně si vybavoval velké litery, avšak jemnou kresbu písma, WATERMAN, černý text na černém podkladě. Choval k celé budově ústředí hlubokou nechuť. Samý černý kov a temné sklo, které s ním ladilo. Tento pocit by snad mohl překvapovat u člověka, který vládl celou výpočetní technikou banky. Ale Harrington ani na počítačích nikdy v životě neshledával nic přitažlivého. Vydělával si tím prostě na živobytí a dělal to, jak nejlépe dovedl. To bylo všechno.

"Měl byste se přijít podívat, když je jasno."

Děvče stanulo vedle něho. Ani nepostřehl, že t'ukot stroje ustal. Jak dlouho už ho asi pozoruje, jak tu stojí a opírá se čelem o sklo? A jak to, že si toho mlhavého oparu nepovšiml už předtím? Bylo to lehounké kouřmo, váhavě se držící dole při Temži, šplhající po pilířích mostů a rozmazávající jejich obrysy. Vršky dole na jihu byly překryty hnědavou lazurou.

"Tahle země už nedokáže nic vyrobit pořádně, ani mlhu ne," řekl Harrington s pokusem o lehký konverzační tón. "Když přijde takovýhle den v San Francisku - to je něco!" Svěsil hlavu a k svému překvapení zjistil, že v dlani drží šálek kávy. "Přemýšlel jsem zrovna o tom, jak je tu u nás všechno šedivé. Dole vám to ani tak nepříjde, když se musíte prodírat tou neustálou tlačenicí. Londýn je strašlivě fádní." Naposledy se rozhlédl z okna, jako by mu ten pohled měl vystačit na předlouhou dobu.

"Vy jste tu ještě nebyl na prezidentské konferenci?"

Zavrtěl hlavou.

"Začali asi před hodinou," sdělovala mu dívka a hlavou kývla směrem k zavřeným dveřím. "Řeknu vám, až na vás přijde řada."

Harrington vytáhl z kapsičky ve vestě zlaté hodinky. V podstatě už měl na řadu přijít, a on si tu kouká z okna! Vrátil se k rodině klubovek a vybral si tentokrát křeslo zády k onomu výhledu. Už se brzy dozví, co se vlastně děje.

Zalistoval dosti ohmataným výtiskem Management Today, a ještě než vzal sešit do ruky, věděl, proč je tu nastražen na rozložitém skleněném stole. Byl ve hřbetě rozlomen tak, že se rovnou otevíral na dvoustraně s celostránkovou fotografií Meyera Watermana a prezidenta banky Sira Nevilla Johnsona. Titulek na protistraně pravil: Waterman proniká vpřed. Harrington, stejně jako většina vedoucích pracovníků v bance, znal samozřejmě článek takřka doslova z paměti. Byl by dokázal citovat opatrné výstrahy firmám Lloyd a Barclay, aby si kryly záda, i pochvalné řádky o tom, s jakou jistotou banka Waterman proplula burzovními bouřemi minulých let. Nejvýrazněji mu utkvěl v paměti popis systému BANKNET, rozsáhlé

sítě počítačů a komunikačních zařízení, a úlohy, kterou tato inovace sehrála v současném rekordním rozmachu banky. Do jednoho z nejtradičnějších ústavů City vdechla nejmodernější technika čerstvý život, pravil autor článku. Banka Waterman investuje do výpočetní techniky, přepočteno na jednu filiálku nebo na jednoho zaměstnance nebo na jednu libru aktiv, mnohem více než jakákoli jiná clearingová banka. Současně se firma dostala i na první místo, pokud jde o jmenovitý zisk. Tyto dva činitele spolu nutně souvisí, dovozoval časopis. To je také důvod, proč magazín přináší na straně 57 fotografii Davida Clementa, ředitele, který je autorem computerové koncepce a který také řídil její realizaci. Clement! Vždycky všechnu smetanu slízne ten Clement, strhne na sebe všechnu pozornost veřejnosti! Harrington hodil magazín zpátky na stůl. Na druhém konci sálu slečna dál t'ukala do písmenek, jen jak je našla, a ohlas klapotu se nesl nad vysokým bělostným kobercem až k němu. Připomínalo mu to zvuk, který kdysi zaslechl doma na zahradě, když jakýsi pták rozklovával šnečí skořápku o zeď zvedající se ze sněhové příkrývky.

"Já myslím," pravil Sir Neville Johnson, "že většinu přítomných pánů znáte, ne?"

Na zrcadlově hladké ploše konferenčního stolu se vršily nepravidelné kupy papíru. Za prezidentským křeslem, na pozadí dřevěného obkladu stěny, plul admirálský koráb heraldickou modří moře. Jedno jediné datum pod štítem hlásalo rodokmen banky: 1773.

"Proč si u nás nesedneš, Alexi?" řekl Clement.

Harrington si vybral prázdnou židli a rozhlédl se po tvářích kolem stolu. Znal skutečně převážnou většinu z nich. Pár z pravidelného každodenního pracovního styku. Poslanec Kennetha Milbourn z jeho televizních vystoupení jakožto člena konzervativního stínového kabinetu. Jednoho nebo dva z "exkurze", když přišli okukovat výpočetní středisko - a když se ovšem daleko pilněji věnovali podávanému sherry než instalované computerové technice. Ostatní si zapamatoval z oněch společenských událostí, o nichž velké firmy věří, že jim dokáží navrátit atmosféru rodinného podniku, ale které namísto toho jen napomáhají zvětšit odstupy mezi jednotlivými stupni řízení.

"David Clement měl pocit, že byste tu dnes měl asistovat," vysvětloval prezident. "Možná že se vám zdá trochu nezdvořilé, že jsme vás předem neseznámili s tématem jednání. Ovšem já jsem právě to považoval za nezbytné." Nasadil si brýle, aby mohl dál číst z připraveného programu, jako by byl obsah tohoto bodu mezitím již zapomněl.

"Rádi bychom projednali otázku bezpečnosti našeho výpočetního systému. Pozvali jsme vás sem proto, abyste měl příležitost ovlivnit stanoviska, která tu budou formulována. A naopak, jakékoli závěry, k nimž dnes správní rada dospěje, ovlivní zase vaši práci a práci vašich lidí."

Harrington zíral přes stůl na Clementa. Tos mi nemohl něco aspoň naznačit, ty parchante, říkal si rozrušeně. To mám před touhle sešlostí improvizovat? Většina z nich by stejně uznala za computer i obyčejný magnetofon, kdybys jim to namluvil.

Všichni se dívali na něj. Všichni až na Clementa. To byla Clementova typická taktika. Odvést pozornost od sebe. Vyslat dopředu někoho, kdo schytá případnou protiletadlovou palbu.

Prezident si významně odkašlal.

"Bezpečností jednotlivých systémů bylo věnováno, velice mnoho úvah i úsilí," řekl rychle Harrington.

"Týkaly se jak programování BANKNETU, tak soustavy kontrol a zabezpečení dat a konečně i fyzických bezpečnostních opatření. Pokud někdo z přítomných navštívil naše takzvané Datacentrum Londýn, ověřil si bezpečnostní opatření na vlastní oči a viděl důslednost, s jakou je dodržujeme. Velice rád vám zodpovím jakékoli dílčí otázky, které byste měli."

Usoudil, že v dané fázi učinil zadost procedurálnímu úvodu, kterým ho prezident poctil. Clement se předklonil. "Výborně jsi to uvedl, Alexi. Sotva bych to byl takhle přehledně zformuloval." Velice významně na něj mrkl. "Doufám, žeš ráno vyhrál? Budeme dnes oba dva potřebovat být v perfektní kondici."

"Vyhrál? A co?"

"Grand prix ranní špičky," řekl Clement se širokým úsměvem.

"Alex totiž," informoval své ostatní ředitelské kolegy, "je nejrychlejší jezdec západně od Nurburgringu. Někdy mám docela podezření, že si tím snad něco kompenzuje."

Tu a tam zazněl nucený smích.

Harrington nedal najevo, co si vlastně myslí. Dosáhl v tomhle jistého mistrovství, víceméně z nutnosti. Měl i nadále nevzrušený, soustředěný výraz, napovídající inteligenci a spolehlivost. Nepřipustil nikdy, aby se na jeho tváři jakkoli projevilo znepokojení, nedosáhl ovšem toho, aby působil dojmem naprostého klidu. Nevypadal na rvavý typ, alespoň v současnosti už ne. Ale nosil šrámy dvou předchozích bouřlivých etap své pracovní dráhy - v podobě jizev na žaludeční sliznici, takže v skrytu polykal bílé tabletky magnézia s karbonátem. Dlouho mu trvalo, než přišel na to, že se vlastně neumí vypořádat s novotami. O čtyřicátých narozeninách se mu najednou rozběsklo, že je v podstatě již samou povahou konzervativce. Nejprve byl tím poznáním poněkud šokován, znamenalo pro něj popření notné části jeho dosavadní existence. Ale zanedlouho nato nastoupil ve Watermanově bance a rozhodl se k zásadní změně životní taktiky - vzdal další pokusy vyšvihnout se výš a výměnou za to přijal jistotu života bez proher, nebo alespoň bez porážek ve vitálních otázkách. Cítil se teď, v nejlepších letech středního věku, téměř spokojen s tím, kam až to dotáhl. A kdyby nebylo Clementa, byla by jeho spokojenost úplná, tak tomu aspoň upřímně věřil. "Jelo se docela pěkně," odpověděl s promyšlenou formulací, "Já jsem zvyklý to zvládnout." Prezident netrpělivě potřásl tužkou o stůl. Obrátil se k pomeššímu brunetovi po své pravici. "Ivore, vy jste si přál, aby se tyhle otázky ventilovaly. Nechtěl byste to načít?"

Ivor Susskind předsedal řídicímu výboru pro dlouhodobé koncepce banky. Byl to jediný kuřák v sále, poklidně pukal obláčky dýmu z neokázalé holandské panatelly.

"Já jsem záměrně nepřipravoval žádný písemný materiál," začal, "protože to, co tu budu povídat, vyžaduje maximální stupeň utajení. Vycházím ze zásady, že důvěrné věci, které se tu řeknou, důvěrné také zůstanou, kdežto jak se něco takového napíše, už je po zárukách."

Podíval se přitom na Harringtona, který kývl na souhlas s tím, že je touto důvěrou poctěn právě on.

"Minulý měsíc jsem se účastnil konference Americké bankovní asociace v San Diegu. Bylo to obvyklé mlácení prázdné slámy, jak jsem ostatně předpokládal, ale udělal jsem si tam aspoň pár užitečných známostí. A když už jsem byl ve Státech, využil jsem té příležitosti a zaletěl jsem si do Ohia, do tamější Security Central. Někteří z přítomných možná vědí, že prezidentem té banky je můj švagr, Gerald Shultz." Upřel oči kamsi na stůl a řekl našpulene: "Nikdy se mi nezdálo, že rodinné konexe by měly být zrovna vaší soukromou doménou, Meyere, a zejména si to ovšem nikdy nemyslela má sestra Anna."

Byl to prastarý žertík, ale Meyera Watermana pobavil jako vždy.

"Měl jsem v programu strávit pár příjemných dnů v Clevelandu. Ovšem Geralda a jeho ctěný štáb jsem zastihl zrovna uprostřed kapitální krize, jedné z nehlubších, do jaké se kdy jejich banka dostala. Někdo jim napíchl jejich computerový systém, a to velice důkladně. Provedl to jeden z jejich nejprominentnějších a nejdůvěryhodnějších autorů softwaru. Odešel od nich asi tak rok předtím, vypadalo to docela nevině. Ovšem od té doby začal jejich počítač pracovat náramně aktivně v jeho prospěch, sbíral smetánku a uléval ji na soukromé konto."

Odmíchl se, přelétl pozorně tváře přítomných a utkvěl na Harringtonovi tak dlouhým a pátravým pohledem, že by byl šéf výpočetní techniky málem uvěřil, že je volán k odpovědnosti za to, co se udalo šest tisíc kilometrů odtud.

"Šlo přitom o částku, která byla odhadnuta na osm miliónů dolarů," dodal pak Susskind. "Kristepane!" vyjekl Milbourne.

"Mám dojem, že v Lloyd's International by to klidně brali - výměnou za to jejich obrovské švýcarské fiasko," šeptl Clement. A když viděl, s jakým překvapením byla jeho poznámka přijata, rychle dodával: "Myslím tím tolik, že se dá mnohem, mnohem víc tratit na konvenčních bankovních operacích než nějakou computerovou zpronevěrou. Ale nevyvozujte z toho, že mě to neleká! To se ví, že mi to není jedno."

"Tak vám to není jedno?" zeptal se Waterman sžíravě. "Já vám něco řeknu, Davide, já se budím děsem, když se mi o něčem takovém jen zdá!"

"Máte k tomu nějakou připomínku, Harringtone?" zeptal se prezident banky. "Ne, zatím ne."

"Přišlo se na to čirou náhodou," pokračoval Susskind. "Narazil na to nějaký subalterní analytik, který na jejich systému podnikal jakési experimenty, na jaké přísně vzato neměl žádné právo. Naštěstí pro ně!

Žádná z rutinních revizních akcí předtím nezjistila v Security Centrál nic znepokojivého. Gerald z toho nebyl zrovna nejšťastnější.

"Ovšem nakonec to přece jen odhalili," řekl Sir Neville. "A to pro nás něco znamená."

"Malverzace spočívala v tom, čemu někteří počítačovní experti ve Státech říkají soukromý bernák. Stručně řečeno to znamená, že systém je tajně upraven tak, že vybírá při každé finanční operaci, kterou provádí, jakousi nezákonnou daň. Takových operací denně probíhá, mírně řečeno, mnoho."

"Zrovna tak jako v BANKNETU," poznamenal kdosi. "Přesně tak. To zdanění se pohybovalo od zlomku centu do několika málo centů... to je tak málo, že si toho v jednotlivém případě nikdo nemůže vůbec všimnout. Ovšem násobte malá čísla čísly značně velikými, dělejte to dosti dlouhou dobu a dostanete ..., ale číslo už jsem konečně uváděl. Doufám ostatně, že na tu sumu zapomenete okamžitě, jakmile vyjdete z této místnosti. Gerald má pocit, že se už dost ztrapnil."

"Ale toho pachatele snad už mají, ne?" To se zeptal provozní ředitel Hugh Lindsay-Jones.

Susskind se jen truchlivě usmál. "Naneštěstí si jen mysleli, že ho mají. Vypátrali číslo konta, na něž se ulité dolárky deponovaly. V tu chvíli, a to je docela přirozené, byla jejich první myšlenka zarazit nezákonné zdaňování klientů. A tak tu programovou vsuvku zrušili."

Odfoukl dozadu přes rameno nadouvající se oblak doutníkového kouře. Setrval na okamžik ve vzduchu, jako by napodoboval obláčky putující zvolna oblohou, a chvilku to vypadalo, jako by skleněná stěna mezi nimi a nebem přestávala existovat.

"Ten chlap si dal práci a systém zaminoval. Říkali mi aspoň, že je to správný technický termín. Zrušení vsuvky vyvolalo uložení jednoho sta dolarů do dalšího účtu, o němž nikdo neměl ani potuchy, že existuje. A to byl zřejmě varovný signál. Toho pána od té chvíle nikdo nespátl a oněch téměř osm miliónů taky ne."

Lindsay-Jones vypadal, jako když chce opět promluvit, ale Susskind ho gestem ruky zarazil.

"Ve stejné chvíli, kdy byl bezděky dán ten signál k poplachu, došlo ke smazání deseti kompletních diskových bloků s vitálními údaji zákazníků. Gerald se nejdřív dohadoval, že tím měly být zahlazeny nějaké další stopy a důkazy. Ale teď dospěl k jinému názoru. Myslí si, že to byl prostě zlomyslný žertík. Takhle to doslova formuloval."

"Prokristapána!" ujelo Harringtonovi. Z jakýchsi důvodů považoval nesmyslné zničení dat za skutek odsouzeníhodnější než krádež samu.

Susskind vzal jeho projev na vědomí se zasmušilým pokývnutím a pokračoval. "Security Central má po celém Ohio systém automatických výplatních přepážek v každém větším městě a městečku. Ten člověk si mohl přezkušovat poplachová opatření, kdykoli se mu zachtělo, v kteroukoli denní i noční hodinu.

Registrují se tam pochopitelně jenom výplaty v hotovosti, nikoli dotazy po výši konta. Všim, co banka podnikala, se krádež jenom usnadňovala. A nic, co podnikli, nedokázalo naproti tomu krádeži zabránit."

"David Clement se už taky nemůže dočkat, až tyhle hotovostní výplatní automaty zavede i u nás," poznamenal Waterman rozjitřeně.

"Jedno po druhém, Meyere," čelil mu tiše Clement. "Předsednictvo ode mne ještě nedostalo žádný písemný materiál. A až ho dostane, tak uvidí, že se v něm na všechna takováhle rizika pamatuje."

Harrington stačil vnímat, jak při těch slovech Clement sklopil oči, jak nezúčastněně se zatvářil, jak je zdánlivě sebejistý a bez obav. Pacholek prohnáná!

Lindsay-Jones měl dotaz: "A jaké mají další záměry? Myslím v Security Central?"

"Především o tom všem pomlčí jako hrob!" odpověděl Susskind. "Za druhé Gerald odepíše osm miliónů dolarů k tíži nepředvídaného překročení nákladů na rozvoj systému."

"Hodí se to na krk computeru, a proč ne, Wall Streetu to bude tak jako tak jedno!" poznamenal Waterman, jak nej cyničtější dokázal.

"Prosím, dá se to říct i tak," odpověděl Susskind, "Ovšem stejně to bude citelné. A za třetí chce mít Gerald absolutní jistotu, že už se to nebude opakovat. Chce nějakou ráznou a dynamickou akci, ovšem až teď, po funuse."

"Zavírat vrata od stáje, když už je kuň pryč," poznamenal kdosi.

"Tím se dostáváme k jádru věci, a je už asi jasné, oč jde. My musíme takovou akci rozjet dřív, než k něčemu takovému dojde, ne až pak. Pokud jde o mne a o nás, já bych u Watermana a spol. takovouhle

situaci nerad někdy zažil. Ani stín takové příhody." Povstal, pravděpodobně si to vůbec neuvědomoval, že stojí. "My potřebujeme bezpečí, pánové. A já chci mít jistotu, naprostou a se vším počítající jistotu, že to bezpečí také skutečně máme."

"Díváme se na vás, Davide," řekl prezident Clementovi.

"Nic takového jako absolutní jistota neexistuje," řekl Clement, "a Ivor to dobře ví. Na to jsou počítače a jejich systémy příliš komplikované. Prakticky neexistuje způsob, jak zabránit dostatečně schopnému a odhodlanému člověku vpašovat do systému ilegální programové vsuvky. Pokud jde o BANKNET, dospěl až k takovému stupni bezpečnosti, jaký je vůbec v lidských silách. Ovšem nelimitovanou záruku nelze dát ani tady. To by nebylo odpovědné. Pokud by něco takového bylo nutné," dodal, jako by ho dodatečně osvětlil nápad, "mohli bychom se řídit praxí obchodních domů a nějakou přiměřenou hladinu ztrát přímo zahrnout do našich kalkulací. Řekněme nějakou tu desetinu procenta. I tak bychom zůstávali o velká prsa před všemi ostatními clearingovými bankami, pokud jde o zisk."

Waterman vztekle zavrtěl hlavou.

"Co si o tom myslíte vy, Harringtone?" zeptal se prezident.

Harrington do této chvíle doufal, že se palba ještě chvíli soustředí na Clementa, takže si bude moci urovnat myšlenky. Ted' si uvědomil, že to byla příliš optimistická naděje.

"Mám-li mluvit otevřeně, pak musím říct, že tu pan Susskind objevuje něco jako prvotní hřích. Jsem si jistý, že jsme nepotřebovali varování až z clevelandské banky, abychom zjistili, že manipulace s penězi a systémy, jichž se při ní používá, jsou pro zloděje přímo magnetem. Platilo to koneckonců už dávno před nástupem elektroniky."

Susskind se udiveně předklonil. "Jsem trochu zklamán tím, co od vás slyším, pane Harringtone. Chcete tím snad říct, že se našimi investicemi do počítačů naše vyhlídky v té hře nijak nezměnily?"

"Chci tím říct, že nejsem naivní. My o všech takových rizicích víme a podnikáme veškerá potřebná opatření, abychom jim předešli."

"Takže BANKNET je podle vás zabezpečen proti typu defraudace, jaký jsem tu právě popisoval?"

"Ano, absolutně."

"Jste si tím naprosto jist?"

"Je to tak banální trik, že mě překvapuje, jak se ti Američané dali nachytat. V BANKNETU se automaticky a skrytě prověřují peněžní operace jistých typů a úrovní. Okamžitě bychom odhalili účet, na jaký by přicházelo takové množství nepatrných úhrad."

"Říkáte skrytě. Ale někdo o tom přece vědět musí, ne? Přinejmenším ten, kdo to prověřování programoval, že? Nebo jste to dělal vy sám osobně?"

"Každé tajemství je relativní, Ivore," přerušil ho Clement. "Například to, o kterém jsi hovořil před chvílí."

Susskind upíral pohled i nadále jen na Harringtona. "Nechme stranou prvotní hřích..." Prchavě se usmál.

"Říkáte nám tedy, že v systému BANKNET prostě nemůže uspět žádný pokus o zpronevěru? Že jste mysleli skutečně na všechno?" V jeho hlase dosud zaznívaly pochyby.

Harrington na okamžik znejistěl, vyměnil si s Clementem pohled, a pak se rozhodl pro upřímnost. Bylo to zpravidla bezpečnější východisko, třebaže méně pohodlné. "Ne. Absolutní jistotu zaručit nemohu. Ale ručím za to, že máme jeden z nejdůsledněji prověřovaných týmů pro software, jaký vůbec najdete. Tam totiž leží to největší riziko, jak se ostatně přesvědčili ke své škodě vaši přátelé za oceánem. Takže já hlídám především personál, a je to trvalá a neprodyšná kontrola."

"Nemohl by mi jednou někdo vysvětlit, co je to vlastně software?" ozval se hlasitě Milbourne. Rýpl loktem do Watermana. "Něco křehkoměkkého, co, Meyere? To si představit umím, ale to zas nemá vůbec nic společného s computery, že ne?"

Zasmál se, ale jen on sám, a pak se rozhostilo rozpačité ticho.

"Mám hned teď' ...?" zeptal se Harrington a z prezidentského čela stolu se mu dostalo přikývnutí.

"Hardware, to co jinak znamená nádobí, je všechno, co je na počítačích hmatatelné - počítač sám, jeho různá periferní zařízení, jako například magnetopáskové jednotky, děrnoštítkové snímače, terminály ..."

"Tohle všechno znám," odmítal vysvětlení pan poslanec. "To je přece evidentní."

"A bez softwaru by tohle všechno nebylo k ničemu. Software to teprve oživuje. Software je totéž co programy."

"Takže co jste to říkal naposledy?" ozval se poněkud podrážděně Sir Neville.

Harrington se musel zamyslet. "Aha - personál.

Takže jak jsem už uvedl, každý z týmu programátorů je pečlivě sledován. Zaměstnáváme pouze lidi, jejichž minulost máme důkladně prověřenou a o kterých jsme přesvědčeni, že jsou naprosto poctiví."

"To se ovšem nedá zjistit žádným prověřováním!" namítl Susskind.

"S tím samozřejmě souhlasím. Uváděl jste sám, že ten člověk v Security Central požíval maximum důvěry, že ano? Rozdíl je prostě v tom, že já nedůvěřuji naprosto nikomu. To je jediná spolehlivá cesta. Používám jednotlivých programátorů k tomu, aby testovali jeden druhého, je to mnoho prověřování, vesměs testy, které jdou na tělo. Myslím, že si ti mládenci vůbec neuvědomují rozsah celého toho systému. Mám dojem, že naše soustava zajištění funguje perfektně."

"A co nějaké naschvály?" zeptal se kdosi. "Co nějaký takový zlomyslný žertík, jak to tady Ivor nazval?"

"V tomto směru asi těžko dokážu cokoli slíbit," řekl Harrington zamyšleně. "Pokud by se někdo z mých lidí náhle - dejme tomu zbláznil, mohlo by vzápětí dojít k rozsáhlým a značným škodám. Jak víte, lze za jedinou sekundu zničit obrovské množství informací uchovávaných počítačem."

"A kdyby k tomu tedy došlo?"

"Veškeré naše klíčové záznamy a programy jsou duplikovány, některé i triplikovány. Originály záznamů jsou fyzicky uloženy odděleně od pracovních kopií. Taková sabotáž by měla za následek ... ehm, jistě potíže, ale rozhodně žádnou katastrofu."

"To rád slyším," pravil Susskind.

"Otevřeně tu musím říct, že se mnohem víc obávám nějakého zásahu zvnějška, takových událostí, jaké se zcela vymykají mému vlivu. Bojím se dejme tomu toho, co by nastalo, kdyby se náhodou na naše výpočetní středisko zřítilo nějaké letadlo. Anebo kdyby nám věnoval pozornost nějaký ten bombymilovný přítel z Ulsteru. Řekl bych, že jako jeden z hlavních pilířů našeho zřízení jsme přímo předurčeným terčem."

"Ovšem když bychom vyloučili takovéto nepravděpodobné nehody ..., pak byste vy osobně soudil, že je všechno v pořádku?"

Susskind záměrně volil skeptický tón.

"Doufám alespoň, že ano."

"Doufáte?"

"No ... ano."

"Nezlobte se, pane Harringtone, ale mně připadá tahle směsice sebeuspokojení a doufání málo uklidňující."

Harrington si prohlížel kostnaté prsty, potahoval za ně a proplétal je. Míval to ve zvyku.

"Podle programu přijatého touto správní radou se měla výpočetní technika zavádět mimořádným tempem." Nabral zhluboka dech, ocítil se v sedle svého oblíbeného koníčka. "Často to byl rozvoj tak rapidní, jak to jen dovolil vývoj technické základny. Pokud cítím nějakou nejistotu, pak se týká právě této okolnosti a jen této okolnosti. Nadbytečný spěch s sebou někdy nese jistá rizika, která by nenastala při povlovnějším rozvoji ..."

"Ale prosím tě, Alexi!" Clement nasadil trpitelský výraz. "Vždyť přece musíš vidět také výsledky. Podívej se třeba jen na cenu našich akcií." Zlatá tužka mířila ven z oken, symbolicky tím byla míněna sama City.

"Tam dole, to nejsou žádní naivkové."

"A tady nahoře, doufám, taky ne," řekl Lindsay-Jones a s povytaženým obočím se na Harringtona přísně podíval.

"Já nic nezpochybňuji, já jen konstatuji fakta. Vy máte samozřejmě právo formulovat koncepce, to je přirozené. Ovšem my zase musíme zaručit jejich realizaci." Harrington neznatelně schýlil hlavu a trochu sklesle dodával: "Já myslím, že moji lidé odvádějí vynikající práci."

Meyer Waterman vstal ze svého křesla a začal přecházet sem a tam na pozadí panoramatu šedě přibarvených mraků, ženoucích se venku za rozlehlou stěnou z detrmálního skla. Měl ve správní radě jen okrajovou pozici, nominálně sice zastával ředitelskou funkci, ale jen s minimem skutečného vlivu. Přesto však jeho úctyhodný rodokmen nebyl bez významu a v očích veřejnosti byla jeho osoba do značné míry ztotožňována s bankou samou. Při mnoha příležitostech už se s Clementem v minulosti tvrdě střetl.

Všechny zraky teď sledovaly jeho pomalou chůzi.

"Ivor mi o tom Clevelandu vyprávěl už před několika dny," začal posléze. "Nechápal jsem, že se Gerald Shultz rozhodl celou tu věc zatušovat, i když je dost možné, že bychom se my sami rozhodli třeba stejně. Obstaral jsem si k tomu nějaké informace. Dověděl jsem se, že ztráty v důsledku trestné činnosti páchané pomocí počítačů, pokud jsou známy, dosahují ve Spojených státech řádově mnoha miliónů dolarů ročně. Připočtete si k tomu takové ztráty, jakou utrpěla Security Central a jaké nejsou zveřejňovány, třebaže jsou odhaleny. K tomu si navíc připočtete ztráty, na něž se nepříjde vůbec ... Bude jich asi dost, nemyslíte? Sumárně bychom mohli odhadnout, že computerová zločinnost obnáší asi tak stovku miliónů dolarů za rok, možná i dvakrát tolik. A to pomímám výjimečné případy, jako byla třeba zpronevěra v Equity Funding v Los Angeles, která sama představovala několik stovek miliónů dolarů. Mimochodem, tyhle mé odhady mi potvrdil i Calvert z Ekonomické zpravodajské ústředny. Objednal jsem si u něj na to téma řešerši."

"O Geraldovi a jeho problémech jste se mu doufám nezmiňoval?" ozval se ustaraně Susskind.

Waterman zavrtěl hlavou. "Samozřejmě že ne. Poslouchejte, jeden z Calvertových agentů vyhrabal na to téma pár fascinujících dokumentů, protokoly skutečných případů. Můžu vám je půjčit, pokud si před spaním rádi přečtete nějaký ten horor."

Upřel na Clementa rozhodný pohled. "Co mě znepokojilo nejvíc, Davide, bylo to, že na převážnou většinu dnes už známých afér se přišlo čirou náhodou. Dám vám typický příklad. Prezident newyorské pojišťovací společnosti přijel do hotelu v Miami a hned v recepci během přihlašování se srazil s jedním ze svých subalterních programátorů, který se tam ubytoval v nejlepším apartmá. V náramně drahém nejlepším apartmá! Takže mu začaly v hlavě zvonit poplašné zvonečky, znáte to!"

"Jenže my nejsme v Americe, Meyere," namítl Clements úsměvem.

"Dobře víte, že techniku používáme úplně stejnou," štekł po něm Waterman. "A tahle banka je o něco větší než Security Central. Populace Ohia je asi jedenáct miliónů. Náš britský trh je pětikrát tak velký. Přičtete si k tomu naše trhy v kontinentální Evropě ... chápete už, kam mířím?" Obešel stůl a zastavil se přímo za Clementem. "Myslím, že mám plnou pravdu, když řeknu, že ani David Clement, ani náš host nejsou schopni dát plnou záruku za naši naprostou bezpečnost vůči zneužití našeho computerového systému. Je to tak?"

Ač neradi, oba dva kývli.

"A mám asi taky pravdu v tom, že naše banka je v současné době na výpočetní technice plně závislá a že k předchozímu stavu se nelze vracet, nebo nemám?" Zahrozil prstem na Clementa, který se na něj ohlédl, "Já vím, co od vás uslyším, Davide! Že dnešní Waterman je synonymem svých počítačů, že to dnes ani jinak nejde. Snad, snad to tak doopravdy je. Já už se k té historii nebudu vracet."

"Na to bych si rád připil," pravil Clement zlehka.

"Netrápí mě tak riziko nějakých finančních ztrát," pokračoval Waterman. "Je to spíš otázka naší prestiže. Nepřipustím, aby se naše banka v očích veřejnosti zesměšnila. A nepřeji si, abych musel zažít nějaký podvod spojený se jménem mé rodiny. O to teď především jde," Bez jakéhokoli varování uhodil najednou plochou dlaní o stůl. Bylo to jen jemné gesto, takřka neslyšné, dokázal jím však dramaticky soustředit pozornost, "Nic takového se nesmí stát," prohlásil pak rázně. "Já musím trvat na jistotě rovné jednomu stu procent. S žádnou nižší hodnotou se nemůže smířit ani tahle správní rada, ani naši klienti."

Uprostřed souhlasného šumu se vrátil na své místo.

"To bude poněkud obtížné, Meyere," řekl Clement klidným hlasem. "Nesmíme přestat myslet realisticky. Nemám pravdu, Alexi?"

"Stoprocentní bezpečí nemáte zaručeno ani pro hotovost u přepážek," namítl zaskočený Harrington.

"To je sice pravda, ale vůbec to sem nepatří," odpověděl mu studeně Waterman. "Jestliže někdo prostě uloupí peníze na ulici, pak z toho má ostudu Securicor, dopravce, a ne my. A kdyby k tomu došlo přímo v naší filiálce, pak je to možné jedině s použitím násilí. A veřejnost v tom okamžiku bude sympatizovat s naším personálem a tím i s bankou jako s celkem. Ale pokud by se něco takového přihodilo uvnitř našeho výpočetního systému, zneužívaného navíc někým z našich vlastních zaměstnanců ...? Opakuju, že nehodlám vypadat iako šašek."

"Smím se zeptat, kam Meyer vlastně míří?" řekl Clement. "Mám takové podezření, že tu nějaký cíl už

existuje. On a Ivor přece dost často lovívají v páru."

"Jistěže, měli bychom se dohodnout na konkrétním závěru," souhlasil prezident. "Tohle je správní rada, ne debatní klub."

"Já konkrétní návrh mám," řekl Waterman. "Revizi. Žádám o hloubkovou revizi celého systému."

"To bude moře práce a všechno na draka!" vyhrkl Harrington. Šlo mu to od srdce, nedokázal se přemoci. "To budou romány místo konkrétní činnosti." Reagoval tak na vyhlídku, že bude mít v této situaci odpovědnost za provoz. Děsila ho představa, že bude muset vytrhovat personál složitými elaboráty, monitorovacími chody, psaním dlouhých zpráv, které se jednou přečtou a pak už se na nich jen ukládá prach.

"Promiňte ... nechtěl jsem se ...," dodával. Přejel si ústa rukou, v níž se skrývala tabletka.

"Víte, já jsem takový staromódní bankéř," pravil Waterman s parodovanou skromností. "Když začnu mít pocit, že jsem nemocný, tak si zavolám pana doktora. Nečekám, až se projeví rigor mortis. A taky se nepokouším vyšetřovat sám sebe - od toho jsou přece odborníci, někdo zvenčí, někdo nezaujatý. Já bych chtěl, aby ta revize tady taky znamenala takovou diagnózu možných chorob. A chtěl bych, aby ji stanovil ten nejlepší lékař, jakého jen můžeme najít, jinými slovy vysoce specializovaný konzultant. Každá jiná forma - a v tomhle mi, Davide, račte dobře rozumět - by byla jen podezřelá."

Clement rezignovaně pozdvihl ruce. "Ta vaše analogie sedí přímo báječně, Meyere. Já bych moc nerad, abyste mi tu něco chytil."

"Znamená to, že s návrhem souhlasíte?" zeptal se prezident se špatně tajeným úsměvem.

"Pokud revize upokojí Meyera a ostatní pány ze správní rady, pak ji samozřejmě provedeme. Alex Harrington to jistě rád zařídí. Že mám pravdu, Alexi?"

Harrington se přistihl, že má hlavu sklopenou a že už zase pozoruje své prsty. "Může to znamenat podstatné narušení prací ve středisku," uvažoval zasmušile. "A konzultanti? Já znám konzultační specialisty, za které bych nedal ani penci. Na závěr vám přednesou zprávu slepenou z toho, co jste jim do začátku o problematice sami řekli."

"My zkrátka musíme najít takového, který se od nich bude dost lišit," řekl Clement způsobem, z něhož Harrington poznal, že další diskuse by byla marná,

"Pokud správní rada na revizi trvá, tak ji zorganizuji."

"Trvá, pánové?" zeptal se Sir Neville a rozhlédl se kolem stolu. Ruce šly jednomyslně nahoru. "Dobrá. Ostatek už je na vás, Harringtone. Snad byste se měli předem dohodnout s Davidem na nějakém rozpočtu, než se do toho pustíte. A my se zatím budeme těšit, že si závěrečnou zprávu přečteme za... řekněme za tři měsíce?"

"Spíš za šest," odvážil se smlouvat Harrington. "Budete jistě chtít, aby za něco stála."

"Dobře, tedy za šest měsíců. Do zápisu se to formálně uvede jako periodická revize u Davida Clementa." To bych rád věděl, ptal se sám sebe v duchu Harrington, když se zvedal k odchodu, kolikrát už se tady takováhle šaškárna odehrávala.

Slečna za strojem mu na rozloučenou věnovala úsměv. Výtah ne a ne se pohnout a Harrington tam stál, jako když se dobrovolně uložil do dřevem vykládané etuje. Píchl znovu prstem do tlačítka. Konečně - pro Harringtona to trvalo celou věčnost - se pojízdňé dveře tiše dovřely a podlaha pod jeho nohama se začala propadat.

První schůze správní rady, již se zúčastnil, a odchází z ní poražen. Vlastně... poražen? Pokusil se překonat onu téměř iracionální hrůzu, která ho prve zalila, element má koneckonců aspoň pro jednu pravdu. Velice záleží na tom, kdo tu revizi bude dělat. A jak.

Rozepjal si límeček u krku a povolil si nepatrně vázanku, jen tolik, aby to nebylo vidět. Tam nahoře, to nebyl terén pro něj. On je přece krtek, jeho místo je pod zemí, v Datacentru Londýn. Okolo zdviže fičel vzduch. Odnášela Harringtona rychle dolů, do míst, kam náležel.

- 2 -

Nebyla to cesta, jakou Webb zpravidla jezdil do kanceláře. Obvykle volil dosti složitou trasu, po celé měsíce vylepšovanou a pilovanou. Kdo chce rychle projet středem Londýna, musí dobře znát postranní

ulice a musí ujet dvojnásobnou vzdálenost, aby se k cíli dostal za polovinu času. K čemu je člověku rychlý vůz, když se musí plazit krok za krokem, po obou stranách tísněn všelijakým laciným plechem? Ale nedalo se nic dělat, teď trčel ve Wigmore Street, uvězněn v dopravní zácpě, a dopoledne se kamsi zvolna vytrácelo. Webb stiskl knoflík na palubní desce a panel ve střeše se zasunul nazpět. Vůz zaplavilo jasné sluneční světlo, které však už jihlo měkkostí pozdního října.

Zamžoural přes ulici a na rohu budovy našel modrá písmena reklamy IBM. Proto tudy dnes vlastně jel. Kvůli té budově. Pohlédl do čtvrtého poschodí a odpočítával okna, až našel svou někdejší kancelář. Už je to pět let, a přece se zdá, jako by to bylo teprve včera.

Byl tehdy obyčejným zástupcem firmy, prodával počítače, byl ve všech směrech mladší, byl břitký, dravý, těch přesčasových hodin, co odpracoval, snad jen proto, že měl tolik energie nazbyt, říkal si, když na to teď vzpomínal. Brzy měl vybudován úctyhodný okruh partnerů - lidí, kteří na něho dali, kteří si ho považovali, ale kteří mu jaksi přece jen nikdy příliš nedůvěřovali. Zástupcům od IBM se vůbec moc nevěřilo, jakmile na to Webb přišel, páčila ho tam už každá minuta.

Vlastně bylo nevyhnutelné, že se s Andrewem Shultonem potkali. Andrew měl pracovnu přímo naproti, přes chodbu. Byl stejně starý jako Webb, stejně ctižádostivý, stejně rychlý. Každý o nich dvou říkal, jak jsou si podobní - jako by byli bratři. Kromě toho byla vůbec Shultonova kancelář pastička s lákavou návnadou uvnitř. Věčně otevřené dveře a okouzující sekretářka zaparkovaná rovnou na místě, kde ji člověk musel uvidět, sotva vystoupil z výtahu. Tenkrát to byla ještě Alison Osbornová, dnes je z ní Alison Webbová. A jakpak se asi bude jmenovat příště? Alison Shultonova určitě ne, i když úsilí bylo v tomto směru na obou stranách vynaloženo dost. Webbovi už to bylo jedno. Nebo se o tom sám sebe alespoň trvale snažil přesvědčit.

Vozovka i chodníky na Cavendishově náměstí byly posety zlatými listy. Jeden připlachtil kolébavým pohybem na přední sklo jeho vozu. Webb zapnul stěrače, ale list byl mimo jejich dosah, utkvěl na okně přilepený. Jakmile se proud vozidel u nejbližších světel zastavil, vystoupil Webb rychle z vozu a list sebral. Neměl rád nepořádek. List zachrastil a rozsypal se mu v hrsti.

Před ním odbočoval rolls-royce corniche, v perfektním novém laku. Webb zahrnul za ním, do Mortimer Street. Levandulová barva, bílé čalounění, bílá stahovací střecha - to bude asi nějaký majitel módního salónu, pomyslel si. V těchto končinách znamená rolls royce anebo ferrari vždycky nějakou krejčovinu, ať už zásadně v co nejdívočejších barvách, kufr i zadní sedadlo plné šatů a sukní v polyetylénových povlácích. Po obou stranách ulice jedna předváděcí síň vedle druhé. Cizího člověka, který se tu vyskytl poprvé, to okamžitě uhodí do očí. Zdaleka ne tak nápadné byly kanceláře nejružnějších firem pro výpočetní služby - jen skromná malá tabulka u dveří a dlouho do noci rozsvícená okna, za nimiž programátoři vychytávali mouchy z odladovaných programů.

Lidé zakládají nové malé firmy z rozmanitých příčin. Webbovým jediným motivem byly peníze a nikdy si nic i jiného nenamlouval. Pro Shultona to byl jistý druh úniku, východisko z pasti IBM, znamenalo to utéct dříve, než se stane zajatcem svého funkčního postavení, zajatcem své existence pod penzí a svých přibývajících let Systems Technology Limited se zrodila z jeho podnětu, anebo to alespoň teď tvrdil. Pokud chtěl být Webb poctivý, nedokázal se přesně upamatovat, jak to tehdy vlastně doopravdy bylo. Peníze do začátku byly jasné Shultonovy. Tedy jeho rodinné peníze. V důsledku toho Shulton společnost z větší části vlastnil. Jak tenkrát uváděl, je takové uspořádání naprosto fair, a skutečně se tou dobou jevílo jako zcela vyhovující. Později přišel Webb na to, že být spoluvlastníkem mizivé části firmy, u níž je člověk zaměstnán, je spíš horší než nemít na ní žádný podíl. Ale to mu světlo mnohem později. První rok nebo dva to bylo docela dobré. Ba výborné.

Kousek před ním vytahovala nějaká babka zbytky z popelnice, cpala si kousky jakési černé látky do sáčku a trusila kolem sebe odstřížky, o něž neměla zájem, samá žlutá a ostrá zeleň. Corniche zaparkoval rovnou vedle ní a Webb musel čekat, neboť mu jízdní dráhu zablokovaly široké otevřené dveře, z nichž se soukal majitel vozu, takřka mizející pod horou lepenkových krabic a ramínek.

První kanceláře si SysTech otevřela v boční uličce, nalevo odtud. To nároží měl teď Webb právě v zorném poli zpětného zrcátka. Byl by je patrně minul bez povšimnutí, nebýt toho rollse. No, kdoví, snad přece jen ne.

Přecpané tři místnůstky v zatuchlém starém baráku. Čerstvý bílý email, nový nábytek, běl kombinovaná s

chromém. V zimě tam táhlo, zlověstné trhliny ve stěnách se ani při největším úsilí nedařilo zamaskovat. Klientům to kupodivu jaksi nevadilo. Leckomu připadalo jejich sídlo poněkud zvláštní. A nenáročné, čímž se evidentně držely při zemi jejich vlastní náklady, ceny. A hlavně sídlili přesně tam, kde se od nich očekávalo, že budou sídlit, v computerovém pásmu, jak tomu zasvěcenci říkali. Všude kolem jedna programátorská firmička vedle druhé, jména k nerozeznání podobná, všechny se snažily prodrat do nějaké té lukrativní mezery v bouřlivě se rozvíjejícím počítačovém byznysu.

Měli s Andrewem společnou kancelář s okny do uličky, existovali na opačných stranách téhož psacího stolu a - jak to jednou Shulton výstižně popsal - rovnou v odpadkovém koši svého partnera. Přes úzkou uličku, se dívali do oken malé prádelničky. Oslňovaly v ní holé žárovky a u okna se bez ustání oháněl napařovací žehličkou nějaký Kypřan. Žehlil košile, býval už v plné práci, když ráno přicházeli, a často večer odcházeli, zatímco on ještě dávno neskončil. Obchodní úspěchy je nakonec z jejich prvního sídla vypudily. Ale neménším dílem je vytlačil i ten Kypřan. Byli z toho pohledu dočista vyčerpáni.

Před dvěma lety se jejich firma přestěhovala do jednoho ze starších domů v severní frontě Fitzroy Square. Dostali se tím do těsného sousedství největšího nakupení svých konkurentů v počítačovém centru. Webb byl rád, původní sídlo firmy ho nikdy nedokázalo nadchnout. Šťastný byl i Shulton. Byli v dostatečné blízkosti veškerého dění, ale přitom v odstupu, který napovídal, že se jejich firma zjevně čímś liší. Jejich budova sice netvořila součást nejatraktivnější a stylově nejdochovanější fronty náměstí - tou byla východní část Ale rozměrná starší stavba klientům dosvědčovala, že SysTech už zatím dozrála do věku dospělosti. A víc než to! Výmluvně hovořila o serióznosti jejich podnikání. Jak Shultona neunavilo zdůrazňovat, měli sice stále ještě co dohánět, aby se společenským postavením vyrovnali třeba zavedenému architektovi anebo advokátní kanceláři, ale činili se. A za své služby už mohli zákazníkům dokonce počítat i víc než oni.

Webbovi se podařilo z Mortimer Street odbočit, proplétal se chvíli těsnými uličkami v jejím okolí, až se nakonec ponořil do neutěšeného šera podzemního parkoviště. Tam stříbřitého porsche opustil a jako obvykle se za ním ještě ohlédl, než definitivně odešel. Po pravdě řečeno se mu v SysTech nevedlo špatně. Šlo spíš o to, že Shulton na tom byl líp.

Za další minutu už byl na Fitzroy Square.

Seděl u svého vysokánského okna, z něhož bylo shůry vidět na koruny stromů. Susan Faulknerová mu nesla horkou kávu a denní poštu, dopis návrhu sebrala a rovnou mu ho podávala.

"Tohle tě asi bude zajímat ze všeho nejdřív, Chrisi."

Webb si dopis přečetl několikrát po sobě, na rtech se mu objevil úsměv, poprvé toho dne měl pocit, že definitivně procitl.

"Sežeň laskavě Harveye, prosím tě," řekl jí.

"Ten tu dnes není," řekla Susan. "Jel myslím do Bristolu, za klientem."

Webb zaklel. "Tak ať sem dolů přijde Shulton."

Šla zpátky ke svému stolu na druhém konci místnosti, vytočila číslo a pozorně si Webba prohlížela. Když nepředpokládal, že bude mít s Andrewem problémy, chodíval za ním nahoru do jeho pracovny. Jakmile tušil nějakou nesnáz, volal ho sem k sobě dolů. Viděl na ní, že to o něm dobře ví. Nikdy se nevychrápat se svou vlastní sekretářkou! Ani jednou jedinkrát ne. Protože pak ty holky sledují každý člověkův krok, každý pohyb a snaží se z nich něco vyčíst. Pocit je to dost protivný.

"Držím ti palec," řekla mu přes aparát.

Webb znovu zaklel, tentokrát jen v duchu.

"To je prostě výzva ke konkursu," řekl Shulton s vypočteným nezájmem.

"Prima!"

"Nad smlouvou bych si asi opravdu povyskočil. Ale chystat ofertu?"

"To už tak v životě chodí, trochu té frustrace uneseme. To víš, nejdřív musíme připravit nabídku, a pak se teprve dostaví nějaká ta smlouva."

Shulton zavrtěl hlavou. "Nemáme na ni šanci. Je mi líto, ale na to jsme ještě moc malí. Malí a málo známí."

"Tohle je ale přece záležitost vysloveně pro sólového experta."

"To ano, jenže dvě stě dalších aby měl doma za zády. Taková velká a letitá banka, jako je tahle, ta bude

chtít pracovat se stejně letitým a velkým partnerem. Existuje asi tak šest větších firem, pro které je ten kšeft střížený, a ty to víš stejně dobře jako já. Napiš jim krásný dopis, jak moc jim děkujeme a jak budeme rádi, když se jim tak asi za pět let budeme moci znovu ozvat."

"Pro mě z toho vyplývá, že si u Watermanů myslí, že nějakou šanci máme. Proč by se jinak obtěžovali a vůbec se na nás obraceli?"

"Na nás a na kolik dalších?" Shulton píchl do dopisu prstem. "Je to přece kopírováno, Chrisi, nebo sis toho snad nevšiml? Takovouhle kopii má dnes jistě už dobrá polovina konzultačních kanceláří v Londýně. A většina z nich je na tom zrovna tak jako my - polichoceni a bez šance."

"Mně se tomu nějak nechce věřit." "Ale prosím tě ..."

"Fakt. Souhlasím s tvým odhadem - obrátili se maximálně na šest firem. Víc by už znamenalo pro tu banku jistě nebezpečí."

"Máš na mysli Marriotta a DAST a tak dále?" "Přesně tak."

"Ale ti nás prostě převálcují."

"Šest ku jedné," naléhal Webb. "Zažil jsem už riskantnější sázky."

"Leda někde v herně v Mayfair. To bych věřil." Špičatá poznámka byla až příliš blízko pravdy a Webbovi se nelíbila.

Rozzlobeně se předklonil. "Já se o to ucházet chci, Andrewe, ať si říkáš, co chceš." "No prosím."

"To je myslím dost slušné ..., že ti o tom říkám předem."

Shulton vzal zamračeně dopis znova do ruky a velice zvolna ho pročítal podruhé. "Známe my někoho u Watermanů osobně?" "Absolutně nikoho. V životě jsem se s nikým od nich nesešel."

"Neposílal jsi jim alespoň nějaký reklamní materiál?"

Nebo nabídkový dopis?"

"Naprostě nic."

Shulton se pohodlněji usadil v křesle. "Dopis je to dost krátký, co?" poznamenal významně.

"Dalo by se to tak říct."

"Něčím to smrdí. Je to sehraná záležitost. Už jsou dávno rozhodnutí, koho si vyberou, a někdo ze smluvního oddělení se tomu prostě snaží dodat zdání regulérní soutěže. Chtějí, aby to navenek vypadalo fair."

"U Watermanů? To sotva."

Shulton se ušklíbl. "Zrovna tohle pondělí jsem si užíval v naší bance, obnovoval jsem naši půjčku.

Lahůdkové jednání, Chrisi! To by sis měl někdy taky zkusit. Obrali nás dohola. Ba ne, na tvou bankovní etiku nevěřím."

Znovu pečlivě rozložil dopis na stůl před Webba. Papír nahoře nesl emblém, umístěný přesně na střed strany. Slunce, které se dosud neukrylo za věž poštovního vysílače, se prodíralo stromovím a v jeho paprscích se drobounký koráb měnil v zářivé zlato.

"Pouč mě," řekl Shulton. "Prozrad' mi, koho jsi chtěl těm gentlemanům z City prezentovat jako konzultanta."

"Prozradím. Měl jsem konkrétně na mysli Christophera Webba. Nikdo jiný v SysTech se takovéhle zakázky nemůže ani dotknout."

"Hm." Shulton se neznatelně pousmál. "Doufám, že budou mít o tvých dosavadních zkušenostech alespoň stejně vysoké mínění jako máš ty."

"A co London Alliance?"

"A co na tom bylo tak pozoruhodného? Ten mládenec tam uhrál něco málo přes tisíc liber, to bylo všechno. Velká ryba, co?"

"No, a Kestrel Records? Přistiženi čtyři lidé, jak strkají hladové pazoury do počítače. Dva zaměstnanci, dva zvenčí. Zpronevěra, podvod a organizování defraudace." Na Webbovi se zračilo plné sebeuspokojení. "To se v naší branži nevidí každý den."

"Byli to žabaři. Takoví hoši nemají v pekle šanci ani na malou zmrzlinu."

"To je úplně jedno. Postarám se o to, aby se s touhle epizodkou v tamté bance mohli důkladně seznámit."

"Stejně to pánům z City asi nepůjde moc pod nos," uvažoval Shulton. "Mám na mysli hlavně to, že šlo o druhořadého producenta pop-music a o pár sprostých zlodějíčků."

"Já taky nevsadím na jediného koně, Andrewe." Webb dopis obrátil a ukázal v něm jedno místo.

"Výslovně žádají odpověď obratem. Kdybych jim byl chtěl v tomhle vyhovět, tak byl náš dopis už na poště."

"Co tím chceš říct?"

"Že chci naši nabídku naopak vyhradit veškerý svůj čas. Tím to začne. Čtyři týdny mé pracovní doby plus podstatná část jednoho dalšího člověka. To víš, bude třeba důkladně prošetřit všechno kolem Watermanů. A to chce běhání."

Shulton překvapeně hvízdal.

"Odhadl bych pak zakázku," ospravedlňoval Webb svůj požadavek, "na takových šest měsících, to jest sto osmdesát člověkodní. To znamená, dejme tomu, dvanáct tisíc liber na honorářích."

"Říkáš dvanáct...," Shultonův zájem ožil.

"Říkám, to už začíná vypadat trochu jinak, vid'?"

Shulton vzal dopis do ruky už potřetí. Nenacházel v něm žádný údaj, podle něhož by byl Webb mohl odhadnout hodnotu případné smlouvy.

"Takže ty a ještě jeden člověk," řekl rezignovaně. "A jakého pomocníka jsi měl na mysli?"

"Žádného pomocníka. Celého chlapa. Mika Harveye."

"Čekal jsem, že si řekneš zrovna o něj."

"Je to nejlepší síla, jakou máme."

"Když pomineme tebe, ovšem," poznamenal Shulton jedovatě. "Tak to nepůjde. Ten už je na tu dobu zadáný."

"Jdi do háje, Andrewe. Dělal se mnou na London Alliance i na Kestrelvi. Ví už, jak co chodí."

"Je v Bristolu, u klienta. A bude tam ještě nejmíň dva měsíce. Tys o tom nevěděl?"

"Ksakru!" Webb přešel k oknu a pohlédl přes náměstí. Věž vysílače už začínala plnit svou každodenní funkci slunečních hodin. Zvedl oči až k obnažené konstrukci jejího hrotu. Bylo poledne. Poznal to podle jasného hala obklopujícího anténní systémy.

Waterman je vlastně finančníkový stroj, pomyslel si. Žádná banka nic jiného není, když se to tak vezme. A tohle je vyspělá, velká fabrika na peníze. Takže to bude muset být Harvey!

"Já ti něco navrhu," řekl Shulton ochotněji. "Můžeš si vzít Kennedyho. Na týden. Hned teď. Platí?"

"Kennedyho!" Webb se rozhorleně obrátil. "Co ten čertu ví o bankách a o mimořádných bezpečnostních systémech? Já potřebuju někoho, kdo v tom dělal, a ne nějaké programátorské embryo."

"Kennedyho," trval Shulton na svém. "Všechno ostatní je vyprodáno, to přece víš. Já jsem přesvědčen, že ti Jake odvede kus poctivé práce..." odmíchl se, opatrně hledal slova, "... když ho dobře povedeš."

Webb mu ukázal záda. Vnímál, třebaže neviděl, jak se Shulton zastavuje v půli cesty ke dveřím a jak zvyšuje hlas, aby ho bezpečně uslyšela i Susan. "Máš na to čtyři týdny. A když vybuchneš, tak tě pěkně a z výšky celého poseru."

"Přeju ti při tom pěknou zábavu, pokud k ní dostaneš příležitost."

"Já myslím, že dostanu."

Webb slyšel, jak se zavírají dveře. Uviděl v okně svůj matný odraz a přihladil si kudrnu hnědých vlasů za uchem. Tu a tam je už poznamenával první šedý prach. Počítače, to je hra pro mladé, pomyslel si. Ve třiceti už je člověk příliš starý, ohlašuje se odvěký zákon proměny. A v pětatřiceti...

Byl si naprosto jist, že zakázku získá. Nebo řekněme téměř jist. Co bude dělat pak, až bude mít Watermana a celý ten jejich obrovitý a složitý systém na krku, neměl vůbec ponětí. Proč se jen k čertu ten Harvey musel nechat poslat do pitomého Bristolu?

Jake Kennedy vrátil dopis Webbovi.

"Moc toho tam nepišou," řekl.

"Zřejmě na mě chcete udělat dojem tím, jak rychle chápete situaci," poznamenal Webb sarkasticky.

"Andrew Shulton má dojem ..."

"... že nemáme vůbec žádnou šanci. To já vím. Kávu?"

"Děkuji, ano."

"Kolik?"

"Dvě kostky, bez mléka."

"Ptal jsem se kolik káv, Jaku. Já si objednávám vždycky rovnou dvojitou. Tady Susan o mně tvrdí, že jsem koferinový narkoman, že jsem typická dvojitá existence,"

"Tak mě bude jedna stačit."

Susan už pro ně šla.

"Vidí do mě," řekl Webb truchlivě a hlavou naznačil, koho tím myslí. "Mám někdy pocit, jako kdybych byl na nesprávném konci mikroskopu."

Kennedy se rozhlížel kolem. Byli ve Webbově království. Z nedostatku lepšího pojmenování se tak mezi personálem tomuto teritoriu říkalo. V budově byla vytvořena takzvaná kancelářská krajina, dveře a části; přiček zrušeny, k zadnímu traktu připojen dlouhý a trochu fádňi přístavek. Ponecháno bylo jen pár menších místností v pravém slova smyslu. Webb a Shulton říkali prostoru, v němž sídlili, kanceláře, ovšem byly to ve skutečnosti jen jakési osobní zóny uvnitř většího společného objektu a jejich hranici tvořily jen nízké stěny skříněk a knihovniček. Webb vlastnil stůl, dvě židle a pár polic řídce zaplněných knihami a časopisy. K tomu pár metrů hnědého koberce, znatelně menší výměru, než měl Shulton o patro výš. Ale znatelně víc čtverečních metrů než kdokoli jiný u firmy s výjimkou Shultona.

"Ostatní oferenti zřejmě provedou přesně to, co sil Watermanovi objednali," řekl Webb. "Budou spoléhat na to, že právě jejich expert bude mít nejpřesvědčivější curriculum anebo že vzbudí svým vystupováním dojem nejspolehlivějšího z konzultantů. Nebo možná jejich šéf odbytu jezdí stejným vlakem jako někdo od Watermana. To se dá těžko říct. Nebo mají možná konferenční místnost pro klienty táflovanou dubem, co já vím."

"To je fakt," souhlasil Kennedy, "pokud jde o reprezentaci, tak nejsme žádná jednička."

"Je to pro nás dost vysoká laťka, Jaku, a já si ji chci ještě zvýšit. Chci Watermanovým poslat tlustospis o Watermanovi. Kdo je Waterman, co je Waterman, co Waterman dělá a nedělá, čeho se Watermanovi začínají nejvíc bát."

"To zní krásně."

"Je to něco, oč si vůbec neříkají! Dokonce nám v podstatě dopisem dali najevo, že si takových věcí nemáme vůbec všimát. Pokud se budou striktně držet vyhlášených pravidel pro konkurs, budeme prostě diskvalifikováni už v okamžiku, kdy náš materiál dostanou. Ale když se jich nebudou chtít moc přísně držet..."

Webb se usmál a zamnul si ruce.

"A jak všechno dáte na papír, Chriši?"

"Dáme, Jaku, dáme, my dva. To ještě nevím. To je jeden z problémů, nad nimiž musíme dát hlavy dohromady."

"Já vám v tom asi nebudu moc platný," zamumlal Kennedy.

Vypadal stejně všedně jako Harvey, uvědomoval si Webb. Jinak si ale nemohli být povahově vzdálenější. Kennedy byl mnohem plašší než Harvey, téměř beze stopy dynamičnosti.

"Upřímně řečeno, nejste ten, o kterého já jsem původně žádal," přiznával Webb. "Ale půjde to s vámi. Pomůžete mi už tím, že budete u mě a že si s vámi o všem budu moci pohovořit. A budete mi shánět materiály a podklady. Podívejte se, já například zatím nevím o tom Watermanovi dočista nic. Jsou na šestém místě co do velikosti, nebo na desátém? Víte snad o tom něco?"

"Nemám představu."

"To byste měl pro začátek zjistit především."

"Máte na mysli, že bych měl udělat rešerši zaměřenou především na bankovní činnost té banky?" zeptal se Kennedy ustaraně.

"Přesně tak."

"Propánakrále, Chriši!" Kennedymu došel rozum o několik dní dřív, než sám doufal. "Vždyť přece musíte vědět, co jsem až doteďka dělal? Nebo přesněji řečeno, co jsem až do této chvíle vůbec nedělal? Vždyť jistě znáte mou charakteristiku?"

"Perfektně."

"Ale já jsem přece programátor, čistočistý programátor. Nemám s obchodními bankami vůbec žádné

zkušenosti a ani o ně nestojím."

"Clearingovými bankami," řekl Webb kousavě. Watermanovi jsou clearingová banka. Tohle přinejmenším už o nich bezpečně víme."

"Takže aspoň chápete, co mám na mysli?"

"Představujete všechno, co vůbec mám k dispozici," pravil Webb. "Doufám, že mě nechcete nechat v bryndě."

Kennedy vzal dopis znovu do ruky. Ne aby si v něm četl, ale jako něco, čeho je možno se chytit jako záchranného pásu. Tonout rovnou před očima nadříceného nebyl příjemný zážitek.

"O počítačích se tu toho moc neříká," řekl najednou. "Měl bych asi nejdřív ze všeho zjistit něco o jejich computerovém vybavení. To už je mi trochu bližší."

"Nemají taky vůbec o své počítače obavy, Jaku. Některé firmy sice takové strachy mají, ale tihle lidé ne. To jsou uživatelé na úrovni, vzdělání a rafinovaní. Rizika v tomto směru znají a zvážili." Kennedy mu zřejmě neporozuměl. "Starosti jim dělá jejich personál. Computery peníze nekradou. To umějí jen lidé, a já nevím, proč by to neměli umět zrovna u Watermanů. Vedení banky bude určitě klást mimořádný důraz na to, aby se absolutně nikdo ze zaměstnanců o téhle revizi nedověděl. Chcete se o to vsadit?"

"Tak ale proč do toho zatahují externisty? Ted' už o tom víme my a vědí o tom i další vyzvané firmy."

"V tomhle nemají na vybranou," odpověděl Webb. "A my budeme držet jazyk pěkně za zuby, je vám to jasné? Vy se o tom, Jaku, nesmíte ani zmínit, tady v baráku, venku, nikde. A já vám ručím za to, že se konkurence zachová úplně stejně."

Objevila se Susan, postavila dva šálky před Webba a jeden před Kennedyho.

"Jejich výroční zprávu tu nemáme," řekla. "Všechny jsem prohlédla. Něco tu je, máme zprávu z NatWest od Barclayů. Jo, a dokonce je tam i Coutts. Ale Waterman chybí."

"Sežeň Jakovi jednu kopii, prosím tě," řekl Webb.

"Seženu."

"Řekni třeba, že si ji tam sám vyzvedne, ať se to nezdržuje,"

Věnovala Kennedymu soucitný úsměv a vrátila se ke svému stolu.

"Je to šaráda, a ne problém," pravil Webb. "Kterak přesvědčíte firmu, která nevěří svým vlastním zaměstnancům - a poctivá je nedůvěrou v ceně dvanácti K vynaložených na utajenou revizi -, aby důvěřovala zrovna mně? Už jste zkusil podívat se na to z téhle stránky? Jak bych na ně měl vlastně jít? Koupit si brejle s želvovinovou obroučkou a přibarvit si vlasy ještě víc do šeda, než je už mám?" "Hlavně jste mi pořád ještě neřekl, co se čeká ode mě?"

"Chci veškerý materiál, který budete schopni o Watermanovi dát dohromady. Všeobecnou strukturu, rejstřík bankovních služeb, finanční operace."

"A jak to všechno seženu?"

Webb si povzdychl. "Dole v knihovně najdete takovou dlouhou řadu magazínů s křídovou lesklou obálkou. Ten plátek se jmenuje The Bankér. Já to nečtu a Shulton taky ne, ale stejně se to měsíc co měsíc kupuje. Původní záměr byl obstarat našim štábním pracovníkům prameny ke studiu méně příjemných stránek života. Je na čase, aby už je někdo trochu oprášil. Pak jsou tam různé ročenky, přehledy, přijde vám taky ta jejich výroční zpráva. Když to bude nutné, použijte třeba i finančnícké informační agentury. A hlavně používejte své vlastní hlavy a dejte se už do toho. Jasné?"

"No, myslím, že skoro ano," prohlásil Kennedy nepřesvědčivě, "Budete chtít asi nakonec dostat do ruky nějaký stručný písemný elaborát, ne?"

"Ano, a to stručný berte doslova. Sežňte co nejvíc údajů, ale pak je musíte zhustit a stlačit na nejmenší míru. Vydestilovat. Já nechci žádné duchaplné rozborry, jen relevantní fakta. Eventuálně i relevantní drby, když se vám nějaké dostanou do ruky." "Já vlastně jednoho odborníka z obchodní banky dobře znám," ožil Kennedy. "To je přesně ten typ, který bude určitě vědět o kdejaké historce ze zákulisí. Pracuje u L. N. Levena."

"Prima."

"Studovali jsme spolu v Cambridgi."

Webb na něj vyvalil oči a pak zavrtěl hlavou. "Tak to zase zapomeňte," nařizoval mu příkře. "Ušetřte mě, prosím vás, dvaadvacetiletých bankovních expertů. Máte na to týden, nepromrhejte ho laskavě. Chci tu

zprávu mít na stole příští úterý, hned ráno. Byl bych radši, kdybych si ji mohl přečíst ještě před rozmluvou s tím jejich Harringtonem, ale ..." Pokrčil rameny.

"Tak já bych to snad zkusil."

"Budete na to potřebovat celý víkend," ujišťoval ho Webb. "A stejně budete v časové tísní, uvidíte sám." Kennedy se zmohl na rezignované pousmání. Polkl zbytek kávy, vstal a vracel se na své minipracoviště o dvě patra výše. Stůl mnohem dál od okna, než byl Webbův. Zbořte stěny, a hned vyvstanou nové přehrad, nové totémy moci a její hierarchie. V SysTechu se jimi stala okna. Kennedy měl takovou teorii, že platy jsou tam v nepřímé úměře k vzdálenosti stolu od okna.

"Budu se moci schůzky účastnit s vámi?"

"A máte připravenou nějakou konkrétní otázku?"

"To ne."

"Takže bych u toho asi měl být sám."

Když Kennedy odešel, objevila se Susan.

"To bylo trochu tvrdé, nemyslíš?"

"Když jsem byl já mladý, tak se se mnou taky nikdo nemazlil a musel jsem držet hubu," pravil Webb.

"Nemůžu říct, že by mi to bylo nějak uškodilo."

Den zvolna ubíhal. Webb seděl u stolu, nebral telefon a nikoho nepřijímal. Četl ten dopis znovu a znovu. A čím víc se do něj začítal, tím větší ho naplňoval zmatek. Byla to ta nejstručnější, nejnevlídnější výzva k ofertnímu řízení, s jakou se kdy v životě setkal.

Přísně důvěrné!

Vážení pánové,

bankovní společnost Waterman and Company vyhlašuje vyzývací soutěž na provedení hloubkové revize bezpečnosti svého výpočetního systému a všech jeho zařízení. Revize má prověřit účinnost dosavadní ochrany před náhodnou poruchou anebo záměrným zneužitím instalované výpočetní techniky. Firemní systém BANKNET je vybudován na soustavě počítačů IBM 370, a proto je žádoucí zevrubná znalost této computerové řady.

Vzhledem k tomu, že operace prováděné naší bankou jsou mimořádně citlivé na dodržení vysokého stupně důvěrnosti, může naše banka interesentům v daném okamžiku poskytnout jen úzce limitované informace o podmínkách úkolu. Banka proto počítá s tím, že se tato potřeba uchování obchodního tajemství nevyhnutelně projeví i v redukci nabídkové dokumentace oferentů.

Stručně písemné nabídky (ve čtyřech paré) musí být doručeny nejpozději do 10.00 hodin dne 21. listopadu. Bezprostředně po tomto datu budou oferenti pozváni k osobnímu jednání s vedoucími pracovníky banky a ke komentování oferty. Nabídka musí obsahovat curriculum vitae pracovníků doporučených k realizaci zadávaného úkolu, se zvláštním zřetelem k jejich dosavadní odborné dráze, a dále podrobné údaje o požadovaném denním honoráři. Za optimální formu revize bude považována expertiza konzultanta s prokazatelnou dlouhodobou praxí. Dvoučlenná skupina expertů jako další alternativa představuje maximální možné obsazení, při němž ještě lze zaručit, že chod databanky nebude narušován.

S případnými dotazy je třeba se obracet na pana A. Harringtona, vedoucího odboru výpočetní techniky, který představitele Vaší firmy bude milerád informovat.

Je naprosto nezbytné, aby jak záměr provést toto šetření, tak i veškeré informace poskytnuté oferentům byly považovány za striktní obchodní tajemství.

"Je to pravda, říká se tu toho dost málo," postěžoval si Webb Susan, když mu v poledne přinesla sendviče. "A málo je ještě slabé slovo."

Usoudila, že nejlíp bude mlčet, a nechala ho s jeho problémem o samotě. Už dávno ho neviděla se s něčím tak mořit.

Obloha potemněla a rezavá šed' soumraku začínala vytěšňovat zbytky bledé modři. Naproti přes náměstí začínala vyskakovat prvá světla a věž vysílače se proměnila ve vysoký planoucí sloup, namířený k hvězdám objevujícím se na nebi.

"Už to mám!" ozval se najednou Webb a sáhl po telefonu.

"Sue, zkus, jestli Adrian Ross ještě sedí ve své oficírně."

Ohlédl se přes rameno a viděl, že nepochopila, oč jde.

"Adrian Ross a spol.," vysvětloval. "Ta zprostředkovatelská kancelář." To už listovala v kartotéce.

Ross zahájil bouřlivými pozdravy. Co SysTech, senza, co? A co Webb osobně, taky senza, co? A paní? A chlapec? Je to přece chlapec, že ano? Všichni senza, samozřejmě. Jak zavětril kšeft, vždycky z něho sálal takovýhle optimismus.

"Potřeboval bych sehnat perfektní sílu," řekl mu Webb a tiše se bavil pohledem na Susanin výraz.

"To mě hned napadlo," zněla odpověď.

"Někoho, kdo se suverénně vyzná v bankovníctví. Musí mít zkušenost s třístasedmdesátkami IBM. Čím vyšší má teď zařazení, tím líp. Chci koncepční typ, Adrianě, žádného referentika. Víte, někoho, kdo tenhle byznys dokonale ovládá."

"A plat?"

"V tom asi nebude problém. Něco kolem osmi K, možná i deset tisíc, nebo i víc. To je jedno, záleží hlavně na tom, jaký bude."

"Já si projdu záznamy a zavolám. Stačí to ráno?"

"Mám vlastně dost vyhraněnou představu," řekl Webb zvolna. "Víte, někoho z takové banky, jako je například Waterman, jestli mi dobře rozumíte."

Nastala krátká pauza, než si Ross zvážil odpověď.

"Jak moc blízko Watermanových by to asi mělo být, Christopher?"

"Ale vy mi dobře rozumíte."

"Jenomže jak já vezmu za lano, tak to stojí peníze, o tom dobře víte, nebo ne?"

"Umím si to představit"

"Třicet procent z jeho platu za první rok."

"Tak to ne," vydechl Webb. "To беру zpátky. Ve snu by mě to nebylo ani napadlo."

"Taková věc dá spoustu práce, kamaráde. To je nějakého hádání, výloh a já nevím čeho ještě. To byste se divil."

"A splatné by to bylo hned, když nastoupí?"

"To je samozřejmé. A když se to nepovede, tak nic."

"Okay," řekl Webb. "Ale toho jejich šéfa nechceme. Myslím Harringtona."

"Chápu," uklidňoval ho Ross. "Ten echo nedostane, na to vám můžu dát slovo. Ale to nebude vůbec jednoduché, Chrise. Watermanovi - to je náramně solidní instituce - reputace, prestiž, skvělé platy, kurty na squash, všichni jako ve vatičce. Moment, počkejte ještě chvíli u aparátu..." Za okamžik byl zase zpátky, "Podle našich materiálů mají mimořádně nízkou fluktuaci. Nebude to žádné hladké jednání."

"Asi budete muset víc mazat."

"Vy rošťáku jeden," pravil Ross s předstíraným rozhořčením. "Takže já zavolám."

"Brzy, Adrianě, spěchá to."

"Včera bylo pozdě, co, Christopher? Udělám to předevečírem."

- 3 -

"Takových kostelů!" řekl Harrington. "Člověk by téměř začal věřit tomu, že se lidé na téhle čtvereční míli nescházejí kvůli penězům, ale že se sem chodí modlit."

"Možná že to tak kdysi opravdu bylo," poznamenal Webb filozoficky.

Z oken Watermanova paláce se otevíral nezvyklý pohled na katedrálu sv. Pavla, vystrčenou na vršek Ludgate Hill - vypadala odsud nějak příliš velká a její kupole až příliš připomínala přílbu londýnského policisty. Ze stísněných prostor mezi bloky nových kancelářských budov prorážely k nebi věže dalších Wrenových chrámů.

"Já nejsem na panoramata moc zvyklý," pravil Harrington mimo program. "Já jsem vlastně takový krtek. Vás to čeká taky, pokud byste tuhle zakázku získal."

Krtek? Ano, napadlo Webba, docela dobře by mu to sedělo, snědá tvář, pomalé pohyby, tu a

tam prudší záškrub. Ovšem na krtka trochu hubený a nevlídný, ani potuchy po nějakém hebkém kožíšku.

Harrington se posadil a nabízel křeslo i Webbovi. Pospíšil si zdůraznit, že to není jeho vlastní pracovna. Webba udivilo, proč mu zrovna na tomhle vysvětlení tolik záleží. Samozřejmě, kancelář postrádala jakoukoli osobitost. Nebyla tu žádná rodinná fotografie ve stříbrném rámečku, žádné privátní tretky po stole. A přesto, nebo právě proto se zdálo, že sem tenhle člověk dokonale patří, jako by byl ten interiér do posledního detailu promyslel a navrhl - charakterizovala ho právě ta nepřítomnost čehokoli nepodstatného, stejně tak jako všechno nezbytné, co v ní bylo.

"Takže vy jste sám," poznamenal reprezentant banky. "Většina konzultantských týmů, s nimiž jsem hovořil, chodila ve třech, i ve čtyřech. Pro sebe si z toho nedělám zatím žádné závěry, kladné ani záporné. Nechám si obdiv nebo případné zklamání až na později."

"Systems Technology není velká firma," prohlásil Webb pevně. "Pokud bychom zakázku získali, budu já sám tvořit celý tým, s nímž vy přijдете do styku. Tak proč bychom měli něco předstírat?"

"A nač nás ten váš úsporný tým přijde?" zeptal se Harrington s náznakem úsměvu.

"Můj honorář by byl stopadesát liber denně. To je zcela určitě nejnižší cifra, jakou při těchto jednáních uslyšíte."

"Není to asi nejnižší hodnota, k níž lze dospět!"

"Důvod je právě v tom," pokračoval Webb, jako by byl poznámku vůbec nezaregistroval, "že naše firma není velká a že proto nejsou velké ani její provozní náklady. Nebudu na vás vyžadovat, abyste mi pomáhali vydržovat nějaký aparát a reprezentační místnosti, kterých bych při práci pro vás tak jako tak nevyužil."

"Trochu nižší ta částka je," připouštěl Harrington. "Musím se vám přiznat, že dokud jsme nezačali tyhle manévry, neměl jsem vůbec představu, jaké sazby jsou ve vaší profesi běžné, pane Webbe. Waterman si zřejmě neuměl vybrat nejlepší branži."

"Ale neproděláváte snad."

Harrington hleděl do země a mnul si klouby na ruce prsty druhé ruky.

"Řeknu vám teď to, co jsem sděloval i ostatním. Něco jako úvodní slovo, po tom našem vstupním šermířském souboji. Tak především žádné utrácení za obědy - ani přepychové, ani jiné -, takže se vůbec neobtěžujte pozvánkami. Když to bude třeba, budete vy našimi hosty. Za druhé: pokud se vaše oferta opozdí o jedinou minutu, nebude už vůbec brána v úvahu. Dále: zaznamenejte si laskavě, že váš výklad k ofertě se bude konat šestého prosince přesně v deset hodin. Jeho forma a účast z vaší strany záleží na vás. Podle mého soukromého názoru by ovšem jeden jediný reprezentant, ať už to bude celý předpokládaný tým nebo ne, čelil poněkud nevýhodné přesile posluchačů."

"Budeme dva," navrhl Webb. Snad se mu podaří získat Harveye alespoň na ten jediný den. Shultona u toho mít nechtěl.

Na Harringtonovi bylo patrné jisté zklamání. "Řekněme tři, ano? Některé z mých kolegů bude třeba především přesvědčit, že něco takového jako vaše firma vůbec existuje. Taková malá přehlídka vojsk není po mém soudu na škodu." Snažil se Webbovi nějak vyjít vstříc.

"I to zvládneme." Webbovi se pán z banky příliš nezamlouval. Nějak mu s ním nebylo volno.

"Dále - na to byste se stejně asi zeptal sám - nehodláme uvádět, které další firmy jsme vyzvali k ofertě. Ale jste v dosti vybrané společnosti. Počtem není příliš velká. Budete-li hádat, že vás je dejme tomu pět, nebude to přesné, ale daleko od pravdy nebudete."

"Podívejme," řekl Webb polohlasem.

"Konečně: neřeknu vám v podstatě o nic víc, než je v naší zprávě, kterou jste obdrželi. Pokud vám to připadá spíše jako jakýsi úvodní test než jako obvyklé konkursní řízení... tak na tom něco je."

Opřel se v křesle, upřeně si Webba prohlížel a dával nepokrytě najevo, že tu není proto, aby na otázky odpovídal, nýbrž aby posoudil, s jakými dotazy se oferent vytasí.

"Jaký máte důvod k té revizi?" začal Webb.

"Řekl bych, že je to dostatečně evidentní."

"Ne tak docela."

"Léta praxe nás přesvědčila, že náš systém BANKNET je imunní proti jakýmkoli vnějším zásahům. Zdá se, že je čas, abychom si ověřili, že... i externí odborníci sdílejí náš názor."

"Takže podezření na zneužití nemáte v současné době žádné?"

"Tuto otázku nemohu připustit, pane Webbe. Pokud bych měl podezření, že systému je zneužíváno, jak jste to vy formuloval, pak by nebylo moudré svěřovat se vám s ním. Koneckonců nemusíte zakázku ještě získat."

"A pokud bychom ji získali - dozvím se pak odpověď?"

Harringtonovi připadala tahle další otázka legrační. "To mi připomíná ten problém s jedním kmenem, který zásadně lže, a s druhým, který vždycky mluví pravdu. Pochopte přece, že vám odpovědět nemohu! Vaší výchozí premisou musí být, že žádná taková podezření na podvody nemáme. Dobrá revize musí koneckonců jakékoli nesprávnosti odhalit sama, ne?"

Harringtonovy ruce se nepřestávaly zaměstnávat jedna druhou, jeho oči se střídavě upíraly na ně a na Webba, přímým a neuhýbavým pohledem. Pokud je Harrington obrátil někam jinam, měl Webb pocit, že tak nečiní z rozpaků, ale prostě proto, že kdesi objevil cosi momentálně zajímavějšího. Neprozrazoval prostě nic. Ten dopis jsi psal ty, dospěl Webb k závěru. U Watermanů nemohou být dva takoví, jako jsi ty.

"Z vašeho dopisu vyplývá, že máte více datových základů," řekl.

"Dvě."

"Předpokládám, že jedna z nich je v Londýně."

"To Je samozřejmé."

"A druhá ...?"

"Na to vám neodpovím."

"Moc mi to neusnadňujete."

"Je to bezpečnostní riziko první kategorie. To byste měl jako odborník sám pochopit."

"Dozvím se, kdo všechno bude náš elaborát číst?" Webb se pokoušel zachovat trpělivý tón.

"Elaborát by to zrovna být neměl. Bude stačit forma dopisu. Nesnažte se mě zavalit materiálem, pane Webbe. Nesnáším vatu."

"Kladli jste si jako podmínky čtyři kopie ...," naléhal Webb.

"Po jedné pro každého z ředitelů, kteří tvoří řídicí výbor pro dlouhodobé koncepce. A jednu pro mne, pochopitelně."

"Kdo se z vaší strany zúčastní našeho výkladu k nabídce?"

"Táž čtyřka."

"A jak byste ohodnotil jejich stupeň informovanosti o computerech? Jako nízký?"

Harrington se lehce usmál. "Bystrá hlava. Můžete předpokládat, že já sám toho trochu vím. A můžete si to korigovat o mou jistou skromnost a o víceméně potlačené hodnocení v tomto směru. Pokud jde o ostatní, myslím, že přinejmenším jeden z nich by rozpoznal computer, kdybyste mu ho ukázal."

Ted' byla řada na Webbovi usmívat se. "Mám tomu rozumět tak, že můj výklad by měl být...?" Hledal správné slovo. Usnesl se na termínu "prostý".

"Hledáme konzultanta, který by pronikl do hloubky problémů, ale který v těch hloubkách nenechá nikoho tonout," potvrdil Webbův názor reprezentant banky. "Jak zabřednete do odborného žargonu, stanete se nežádoucím živlem."

"Šestáho prosince," řekl Webb. "A to jako kolikátí?"

"Nechápu smysl takového dotazu."

"Já se ptám proto, že jsem vás sice volal necelé dvě hodiny poté, co jsem našel váš dopis na stole, ale přesto jsme se zřejmě octli až na samém konci té fronty, alespoň v tomhle kole." Webba totiž náhle osvítil nápad, zárodek nápadu. Snad byl pitomý, kdoví. Shulton by ho alespoň za pitomý určitě označil.

Harrington ho se zájmem pozoroval, ale nic na to neodpovídal.

"Jsem prostě zvědavý. Tím byste nic nežádoucího neprozradil, či snad ano?"

"Přijdete na řadu jako poslední," prozradil Harrington trochu nejistě. "Na konci fronty, jak tomu říkáte vy. To může být výhoda i nevýhoda, záleží na tom, jak se na to chcete dívat vy."

"Jsme tím do jisté míry v pozici outsidera, dalo by se říci," nadhodil Webb.

"To je čistě náhodné pořadí, nic víc." Ale Harringtonova slova nezněla zcela přesvědčivě.

"My jsme s to tu práci plně zvládnout," prohlásil Webb. "A to líp než kdokoli jiný."

"Kdyby neexistovala alespoň taková pravděpodobnost, tak byste tu neseděl."

"Ale zjevně jsme nebyli první volba, to je mi už jasné. Přemýšlel jsem o tom. Proč jste si na nás vůbec vzpomněli?"

"To je zajímavé, že se ptáte zrovna na tohle. Podívejte se, pane Webbe, já bych vám přece jen rád položil ještě jednu otázku." Harrington se rozložil v klubovce a dával si na čas.

"Já jsem opatrný člověk, pane Webbe. Když jsme se už rozhodli k takovému kroku, ověřoval jsem si terén nejprve sám. Něco jsem si přečetl, pohovořil jsem s pár lidmi. Ono není zrovna mnoho případů podvodů provedených pomocí počítače, které by dospěly až k soudu, které by se ocitly v novinách a udělaly jim první stránku i s titulkem." "Ach tak ..."

"Promluvil jsem si trochu s Alanem Spencerem." "Se šéfem výpočetní techniky v Kestrel Records!" "Přesně. Nechtěl byste mi o tom trochu vyprávět? Jak jste na to u nich vlastně šel?" "A Spencer vám o tom nic neřekl?" "Já bych rád slyšel vaši verzi."

"Mají vybudovaný objednávkový systém v zapojení on-line," vysvětloval Webb. "Malý počítač, nic složitějšího. Umožňuje to zástupcům přímé nahrávání jejich objednávek z terminálů v celé řadě regionálních poboček. Trik to byl prajednoduchý. Načtete objednávku desek, pak změnovým řízením znovu vstoupíte do databáze a objednávku zrušíte, ovšem speciálním kódem. Desky byly expedovány podle původních objednávek, jenomže nebyly fakturovány. Nešlo ani o žádné velké spíš to bylo takové nezdaněné kapesné. Zlodějníčka."

Harrington Webba velice upřeně pozoroval. "To jste všem popisoval techniku, jakou byl podvod prováděn, i jsem se ptal na váš přístup."

"To by trvalo dost dlouho, kdybych měl ten postup vysvětlit podrobněji."

"Já ale nemám na mysli technické detaily. Spíš váš postoj k tomu problému."

"Myslíte něco jako mou osobní filozofii?"

"Ano, když už tomu tak chcete říkat."

"No, prostudoval jsem si ten jejich systém a stanovil jsem v něm jeho slabé body. Pak jsem soustředil pozornost na personál a uvažoval jsem, kdo z nich by byl v optimální situaci, jak... jak těch slabin využít. Zamanipulovat si s nimi. A když dáte tyhle dvě premisy dohromady ..." Webb jenom gestem naznačil, jak už to pak bylo snadné.

"To je přesně to, co mi popisoval Spencer." Harrington náhle vstal z křesla a Webb, nemálo zaražen, zůstal sedět.

"Skončilo to tam prý nějak rušně, podle toho, co jsem slyšel," pravil Harrington. "Spencer si z té strkanice odnesl monokl na oku, jak mi vyprávěl."

"Právnický se tomu říká "klást odpor při zatýkání". Webb se zvedl a bral si aktovku.

"U nás jsou poněkud civilizovanější poměry. Alespoň bych to rád předpokládal." Harrington se nerozhodně zastavil, ruku na klíče. "Spencer ještě říkal, nevím, co si o tom budete myslet..., ale jeho názor prostě byl..." S očima na Webbovi se odmlčel.

"Jestli pro vás mám pracovat, pane Harringtona, tak..."

"Troufal si zkrátka tvrdit, že váš úspěch spočíval v tom, že jste byl lepší než ti podvodníci."

"To snad je nevyhnutelné!"

"Mám na mysli, že podle jeho názoru jste dokázal uvažovat přesně stejně jako oni, jenomže líp. Podle něho jste s to myslet v nezákonných kategoriích, takhle doslova mi to řekl."

"Takovouhle věc ovšem říkat neměl!"

Harrington neměl v úmyslu Webba rozzlobit. Nicméně bylo zjevné, že se mu to podařilo.

"Ale tím se přece vůbec netrapte, pane Webbe," pravil chlácholivě a otvíral dveře. "To neznamena nic hanlivého, zejména při vaší profesi, když se vlastně odhalováním obchodní kriminality živíte."

Webb mu mlčky stiskl ruku. Byla kostnatá, ztuhlá, velice studená.

"V jistém smyslu to je třeba považovat za nadání, ne?" prohodil Harrington. "Když je ho využíváno patřičným způsobem."

Bez jediného dalšího slova se Webb vydal po koberci širokou chodbou k výtahu. Tohle ten ksindl říkat neměl, opakoval si. Čekal na zdviž a připamatoval si větu, kterou včera nebo předevčírem vyslovil v

rozhovoru s Kennedym. "Jak toho Harringtona přesvědčit, aby mi důvěřoval?" tak nějak to bylo. A ukázalo se, že všechno je jinak! Ve snu by bylo Webba nenapadlo, že firma, která chce spustit revizní akci, by mohla hledat nikoli takového konzultanta, jemuž by bezvýhradně důvěřovala, ale naopak toho, kdo přímo vzbuzuje nedůvěru. Bylo to až groteskní.

Dvěře výtahu se rozevřely a pak se za ním opět tiše spojily. Myslet v nezákonných kategoriích..., řekl tohle Spencer doopravdy? Že by tomu dokonce i věřil? Pro Webba to byla znepokojivá představa, smlouvu s Watermanem v jeho mysli zcela zatlačila do pozadí.

Ani kávu mi nenabídl, uvědomil si Webb, když už stál dole na piazzze. Studeně to zafoukalo, ohrnul si límec u kabátu. Přímou naproti uviděl malý denní bar, přešel ulici a usadil se u okna. Watermanův palác se teď před ním tyčil do výše, oděn do tmavošedého kovu a přesně voleného odstínu tónovaného determálního skla jako do střízlivého obleku bankovní čtvrti. Objednal si kávu, byla donesena v mžiku a chutnala tudíž po instantním prášku, ale byla horká, a přesně to Webb potřeboval. Jestlipak naservírovali kávu někomu z těch druhých? To by bylo dost užitečné vědět, takové maličkosti často dokáží prozradit velice mnoho.

Na druhé straně ulice zastavilo taxi, vystoupila z něho dívka a chvíli se rozhlížela, jako by si nebyla jistá, kudy dál. Pak přešla mozaikový chodník podél fontánek až k velkým skleněným dveřím s rytinami admirálských korábů. Webb ji zamyšleně pozoroval.

"Tak já tedy jsem poslední ve frontě, co?" zamumlal. "To je ale zajímavé."

Sevřel dlaně do trubiček, zvedl je k očím a pozoroval děvče jako lovec sledující svou kořist. Docela ho to rozjařilo.

O půl hodiny později už byl zpátky na Fitzroy Square. Šel rovnou do suterénu, do místnosti s computerovým terminálem. Bylo to jedno z mála míst v celé budově, kde mohl být sám a nepozorován. Zamkl za sebou, zapnul dálnopis a vytočil číslo. Odkudsi zdáli se známým pískotem ozval volaný počítač. Webb stiskl na aparátu tlačítko označené DATA.

"KESTREL RECORDS," vypisoval terminál, "UDEJTE PROSÍM SVŮJ KOD."

Webb odpověděl vytukáním série znaků.

"KOD V PLATNOSTI," potvrdzoval terminál. "POVEL?"

"KORIST," vypisoval Webb. Název byl Harveyův nápad. Občas Webba napadlo, že ten člověk má prazvláštní smysl pro humor. Ale teď si nic takového nemyslel.

"OPERACE?" tázal se dálnopis.

Webb zaváhal. "Tohle je těžší pro mě než pro tebe," řekl zachmuřeně a pak se přinutil napsat: "SMAZAT".

Byl to příkaz k sebevraždě. Program KORIST reagoval poslušně a okamžitě smazal sám sebe.

"POVEL?" psal opět terminál a Webb měl jistotu, že po jejich vpašovaném programu nezůstala ani stopa. Vydechl volněji.

"KONEC," sdělil počítači.

"BYE," pozdravil computer a odmlčel se.

Věčná škoda, pomyslel si Webb. Krásný program to byl, dokud to chodilo. Nepřišli si na mnoho a ve srovnání s akcí v London Alliance to vypadalo i trochu nemotorně. Ale stejně to docela slušně sypalo. Co se dá dělat, bude muset zavolat Harveyovi a informovat ho o tom, co právě podnikl.

- 4 -

Jake Kennedy prošel kolem budovy Bank of England, v jedné ruce omšelou aktovku, v druhé Průvodce Londýnem od A až do Z. Areál, který hledal, našel ukrytý za nenápadnou klenutou brankou nedaleko Lothbury. Kanceláře firmy L. N. Levene zabíraly konec krátké slepé uličky. Moderní správní budova obložená mramorem a s velikými okny se tu vyjímalala trochu zvláštně, tísněna z obou stran starou komerční zástavbou, spoustou přecpaných kanceláří v obstarožních domech, postavených kdysi patrně jako byty zámožných obchodníků, Kennedy si nedovedl představit, proč se kdy vůbec někdo dokázal rozhodnout bydlet zrovna v těchto končinách. Neměl City rád, připadalo mu, že ve dne je tu přespříliš lidí proti jeho gustu a v noci že tu chcipl pes.

Zvenčí se Levenův dům nezdál příliš veliký, ale když do něho Kennedy vešel, připadl mu překvapivě rozlehlý a prostorný. Samý mramor, samá kůže. Celý objekt jako by zářil leskem peněz, oslnivý, ale studený. Vzpomněl si, jak do tátovy pracovny zanášel vítr přes autopark ostrý pach fabriky. I v komerční bance člověk stejně neomylně rozpoznal specifickou vůni jejího provozu, jen co vkročil do dveří.

Vrátný v stejnokroji, nuda sama, seděl pod mohutnou deskou s firemním názvem, trčící z masivního sloupu. Kennedy se sháněl po Paulu Isaacsovi, vrátný jen mlčky pokynul ke koženému křeslu vyztuženému chromovanými trubkami. Čekal tedy, zatímco jeho oděv přitahoval pochybovačné pohledy. Byl na to zvyklý. Měl na sobě těsné džíny a koženou bundu, kterou nosil všude, ať šel kamkoli. Mezi jeho nejbližšími přáteli se šušovalo, že prý má i kravatu, muzeální kousek zastrčený kdesi v nějaké zapomenuté zásuvce. Pokud tomu tak skutečně bylo, nikdo ji kromě něho samotého nikdy nespátřil. Ať si na sebe vzal cokoli, chodil vždy s rozhalenkou, jen zlatý přívěsek se mu klímal na řetízku tam, kde se mu ve výstřihu objevovaly tuhé kudrny nazlátlého porostu.

Konečně se objevil Isaacs a obřadně mu podal ruku, než si ho odvedl po schodech nahoru.

"Ty jsi ale pořád stejný, Jaku," řekl. "Nejmiň dva roky práce na mé kariéře budou v háji jen proto, že se tu s tebou ukážu." Vypadalo to, že tak docela nežertuje. "Měl by ses trochu vymustrovat. Propočítal jsem si, že za každou libru investovanou do garderoby se mi jich deset vrátí v gázi." Zřejmě se uměl řídit vlastní radou. Kennedy ho ještě nikdy neviděl tak perfektního, oblečeného, jako se strojí úspěšní bankéři, až na tvář a postavu, která napovídala něco jiného.

"Opravdu se to vyplácí," dodával vemlouvavě.

"Mně je takhle docela prima."

"Někde jsem slyšel, že neexistuje takové zvíře, jako je starý programátor," prohlásil jeho přítel truchlivě a povážlivě zavrtěl hlavou.

"Na to máme ještě čas."

Došli nahoru do velkého sálu, který připomínal spíše šlechtický palác než pracovnu v bance, a Isaacs se uvelebil v kožené lenošce.

"Páne Jéžíši," vydechl zbožně Kennedy.

"Jestli tě můžu poprosit, tak tohle v naší budově laskavě nevypouštěj z huby," zakřenil se Isaacs. "Zkus třeba pane Mojžíši." Vyhlížel z klubovky jako sovička líhnoucí se z vejce, které je jí trochu veliké.

Kennedy zůstal s respektem sedět na samém okraji dlouhatánské a hluboké sedačky. Na stěně proti němu viselo velké plátno, nákladné nic, zbavené barvy, kresby i obsahu.

"Fantastické," prohlásil a oči mu jezdily kolem, aby mu nic neuniklo.

"Ač bych si velice přál, aby sis myslel opak, tak tohle samozřejmě vůbec není moje kancelář." V Isaacsově hlasu se ozývalo trochu lítosti. "Louis Levene tomu říká salónek. Konají se tu schůzky s našimi nejlepšími klienty,"

"Ovšem, přece jen," řekl Kennedy, "pokud člověk lidi posuzuje podle toho, po jakých komnatách směřjí pobíhat..."

"Mám docela nahoře jednu čtvrtinu minikanceláře a tam mě nemilosrdně dřou, abych se takzvaně naučil vyhodnocovat různé situace." Isaacs vytáhl ze stříbrné tabatěrky doutník. "Nemysli si, že v těchhle končinách si můžeš nějak hovět."

Kennedy s díky odmítl cigáro, když se Isaacs upamatoval a také mu nabídl.

"Na druhé straně," neodolal Isaacs, "tu mám dvakrát tolik, kolik mi platili u Shellů jako ekonomovi elévovi. To už jde."

"Měls kliku."

Isaacs se zasmál. "Na to klika nikdy nestačí. Věděl jsem dobře, co dělám, když jsem se ženil se svým tchánem. Je to dobrý kamarád Louise Levena."

Smích to byl trochu jízlivý. Kennedymu už ovšem bylo jasné, že on do takovéhle místnosti naprosto nepatří. Při bližším pohledu by na něm byla zjevně patrná i jeho nejistota, ba téměř nervozita. Křesla, v němž byl usazen, se dotýkal s pocity zákazníka v obchodě s nábytkem.

Isaacs mu podával slíbenou zprávu, v dokonalé vazbě, a zatvářil se formálněji. "Tak tady máš, Jaku, co jsi sháněl. Bylo by to prima si ještě chvíli takhle povídat, ale nemůžu se bohužel zdržet. Máme nahoře

nějaký fofr."

Kennedy zprávou listoval, přelétal nevěřícíma očima záhlaví kapitol, tabulky, grafy.

"Je v tom uložena spousta práce," sděloval mu Isaacs potěšený reakcí, kterou u Kennedyho vyvolal. "Najdeš v ní všechno, co budeš o Watermanovi potřebovat vědět. Sice žádná tajemství, ale přesto řadu věcí, které by ses jinde nedozvěděl. Máme na to metodu UNZ."

"Jakou metodu?"

"Ucho na zemi."

"A to jsi všechno dělal ty, Paule?" zeptal se Kennedy nedůvěřivě.

"Tedy... ne všechno," odpověděl vyhýbavě Isaacs.

Kradmo pohlédl na hodinky a pak se v jakémisi očekávání zahleděl ke dveřím.

"Nevím dost dobře, co na to říct..." Kennedy se zabořil hluboko do lenošky a poškrábal se v hustých Kudrnatých vlasech. "Myslel jsem, že si o tom jen tak trochu pokecáme, nic víc. Něco takového jsem nečekal." Isaacs odmítavě mávl rukou. "Pověz mi jenom, proč se o Watermana tak zajímáš. To mi bude na oplátku úplně stačit."

"To právě nemůžu."

"Něco za něco, Jaku. To je přece docela fair. Při vši práci, jakou ten materiál dal..."

"Opravdu, je mi líto." Na Kennedym se zračilo utrpení.

"To je pak líto i mně. Zadarmo, jak známo, ani kuře." Naklonil se a bral si zprávu zpátky.

"Ani by tě to nezajímalo," řekl spěšně Kennedy. "Taková vysloveně počítačová záležitost, nějaká zakázka."

"To vykládej někomu jinému."

"Nejsou v tom ani žádné vysoké finance, ani nic podobného, na mou duši," uchyloval se Kennedy až na poslední obrannou čáru.

Isaacs se triumfálně zasmál. "A to je důvod, proč jsi u mě začal tak pilně shánět veškeré finanční detaily a nejnovější drby z City o Watermanovi, ano?"

Kennedyho žádná odpověď nenapadla. Povzdychl si a na dobrou minutu se odmlčel. Isaacs seděl naproti němu, dýmal z doutníku a prsty významně poklepal na desky zprávy a očima co chvíli zabloudil ke dveřím.

"No tak dobře," podrobil se Kennedy a pověděl, jaká revize má proběhnout a co od něho Webb chce. "Není to můj písíček, Paule proto jsem tě taky volal."

Isaacs se v tom snažil zorientovat.

"Já tedy vím, co je běžná finanční revize, ale jak může kčertu vypadat revize computerového systému?"

"Je to namouduši obyčejná kontrola."

"Ale proč, Jaku? K čemu tam došlo?" Mladý ekonom dychtivě poposedl. "Stalo se snad něco s BANKNETEM?"

"To my nevíme. Možná že nic, možná že tam nějaký podvod zjistili. To je patrně také celý smysl té revize, ověřit, jestli je všechno v pořádku."

"Takový podvod, to by byla absolutní senzace!" Isaacs byl při tom pomyšlení celý bez sebe.

"Představ si to - počítačový podfuk, a zrovna u Watermanů!"

"Nech si to pro sebe," naléhal vyděšeně Kennedy. "Moc tě prosím."

"Ale to je samozřejmé, Jaku. Mně můžeš věřit."

"To je taky něco za něco. Kdybys ..."

"Máš na to moje slovo, takže se neboj." Isaacs hodil zprávu zpátky, přistála na lenošce.

Kennedy ještě ani neměl čas ji začít znovu prohlížet, když se dveře otevřely. Vešel elegantní třicátník, pokud možno ještě perfektněji oděný než Isaacs. Získával na vzhledu navíc ještě svou výškou, měřil dobře přes šest stop. Zastavil se na okamžik ve dveřích a studoval Kennedyho skrze brýle s mohutnými obroučkami.

Isaacs vyskočil a ujal se představování. "Jake Kennedy, Clive Greengross."

"Clive," vysvětloval, "je náš stálý expert ve věcech Waterman. Ta zpráva je převážně jeho dílo." Usadil se na roh lenošky a příchodícímu přenechal hluboké italské křeslo.

Ksakru, řekl si Kennedy v duchu a už zalitoval, že sem šel, že sem vůbec telefonoval. Připadal si

náhle pod tím upřeným pohledem ošuntěle, téměř neslušně. Byl to dost nezvyklý pocit.

Greengross věnoval pozornost spíše zkoumání místnosti, nakonec stočil tázavý pohled směrem k Isaacsovi. Podal Kennedymu ruku, byl to nezvykle silný stisk, a když konečně povolil, nechal dlaň rozevřenou a zpod manžety mu vykoul zlatý nárameček.

"Ten váš dopis od Watermana? Máte ho s sebou, pane Kennedy?" To, že Jaka oslovuje pane Kennedy, ho zjevně samotného pobavilo.

"Je to jen krátký dopis ..."

Ruka zůstala ve vzduchu, tam, kde byla.

"Ano, mám ho s sebou," doznal vzdorovitě Kennedy.

"Rád bych se na něj podíval." Znělo to jako rozkaz.

Kennedy dopis vytáhl a Greengross ho rychle přečetl. Byl jím zjevně spokojen.

"Opatrní jako hadi, jako vždy," poznamenal. "Nebude vám vadit, když si dám udělat kopii? Bude to hned."

"To je moje kopie navíc. Můžete si ji třeba nechat."

"Chápete, doufám, co tahle revize znamená? Jak nesmímý význam by mohla mít?"

"Ne tak úplně," přiznával Kennedy.

"Obávám se, že já taky ne," řekl Isaacs.

Greengross se usadil do velkého křesla, rozhodnut nezabíhat do přílišných podrobností.

"Mohu vašemu příteli věnovat deset minut, víc ne, Paule. Jsem ohlášen u klienta." Obrátil se ke Kennedymu. "Kolik toho víte o bankách a bankovníctví?"

"Nic moc."

"Ale víte snad aspoň, že Waterman je v současné době naprostá jednička v bankovním světě? Jsou toho přece plné noviny."

"Finanční rubriky asi, ne?"

"Samozřejmě."

"Na ty já se ani nepodívám."

Isaacs Kennedyho pozoroval truchlivým pohledem. "Už jsem ti to řekl, Jaku, ty ses ani v nejmenším nezměnil."

Greengross si čistil brýle a rozvažoval, co by na to měl říci. Pak začal s výkladem. "Především bych vám rád poskytl alespoň dva opěrné body. Za prvé se na vás obrátilo něco jako rolls-royce mezi britskými clearingovými bankami. Nejsou sice největší, ale přesto se o Watermanových obecně soudí, že patří ke špičce z celé řady důležitých aspektů. Za druhé, celé bankovní podnikání se v současné době dostalo do takového zajímavého stadia, čímž se i Waterman ocitl na jakési křižovatce svého vývoje. Po mém soudu jsou právě teď v situaci, kdy se mohou podstatně rozrůst, možná v jistém směru i úplně změnit své zaměření - například by mohli přijít s nějakým zcela novým typem bankovních služeb. Mám o tom asi tak deset teorií, všechny docela pravděpodobné. Zkrátka, Waterman se bude vbrzku rozhodovat, čím vším se chce v budoucnosti stát, a nebude to nijak jednoduché rozhodování. Zatím všichni tu banku sledujeme jako na jehlách."

"Můžu vás na minutku přerušit?" zeptal se Kennedy.

"Dostal jsem za úkol zjistit, jak je ta banka velká v relaci k ostatním, a pořád jsem se to ještě nedověděl."

"Jak je velká?" Greengross třepí rukou. "Zpravidla se vůbec nestarám o relativní velikost. Neřekne vám to o firmě zdaleka tolik, kolik byste v tom hledal. Ale jestli chcete nějaké úplně jednoduché měřítko, tak Midland Bank má největší počet poboček, těsně za ní pak následuje National Westminster. Dohromady jich mají obě ve Spojeném království cirká tři a půl tisíce. Waterman je v tomto směru se svými dvanácti sty šedesáti pobočkami dost daleko za nimi. Hledisko zisku je už podle mě zajímavější. Uspořádal jsem ty cifry do tabulky, hned v úvodu té zprávy. To byste si měl prostudovat ze všeho nejdřív." Natáhl ruku. "Dovolíte na okamžik?"

Kennedy mu podal zprávu a Greengross se zadíval na stránku s číselnými údaji.

"Tady zůstaly zisky příštího roku," řekl ostře Isaacsovi.

"Příštího roku ...?" opakoval po něm Kennedy.

"Měl jsem tě asi předem varovat, Jaku," řekl Isaacs a rudl čím dál tím víc. "Musíš s tou zprávou nakládat nesmírně opatrně. Ty extrapolované zisky jsou naše důvěrné odhady. A mají cenu hotových peněz, na to můžeš vzít jed."

Ale Greengross už stránku překládal na výšku a utrhal krajní sloupec čísel.

"Že vám toho není líto," poznamenal Kennedy, když zmačkaný proužek papíru zmizel v Greengrossově kapse. "Jak já jsem vždycky toužil dovědět se nějaké opravdické drby z City."

Greengross vytrhával ze zprávy několik dalších celých listů. "To jsou některé moje závěry, které bych vám raději neukazoval." Usmál se nad Kennedyho reakcí. "Podívejte se, já vám řeknu to nejdůležitější, co potřebujete pro svoje účely vědět. V posledním finančním roce překročily zisky u Watermanů poprvé hranici jedno sto mega. V poměru k rozsahu jejich finančních operací je to zcela ohromující výsledek."

"Mega?"

"Milión liber," vysvětloval Isaacs.

"Dále se můžete dovědět, že ve čtyřiasedmdesátém jejich zisk předstihl i Lloyd's, a Lloyd's má dvakrát tolik poboček než ti naši kamarádi v Leadenhall Street." Greengross to vyslovoval s obdivem, takřka šeptem.

"To vypadá dost pěkně," ohodnotil to Kennedy.

"Taky že to je pěkný výsledek, to bych řekl. Zejména když uvážíte, jak ničemný byl čtyřiasedmdesátý rok pro celý bankovní svět. Proto jsem mu také v té zprávě věnoval tak podrobnou analýzu. Když letí konjunktura, tak má výsledky každý, nebo ne? Já sám jsem dokonce stav absolutní konjunktury definoval jako období bez jediného úpadku. Ovšem skutečný test schopností řídit podnik - a životaschopnosti vůbec - jsou etapy hospodářských zmatků. A ve čtyřiasedmdesátém Watermanovi předvedli, z jakého jsou těsta. Většině ostatních bank se v tom roce nevedlo valně."

"To byly nějaké měnové problémy, ne?" řekl Isaacs. "To jsme s Jakem ještě byli v Cambridgi."

"Přesně tak. Přišla naftová krize a vzápětí se všechny kursy pominuly. Jak asi víte, pane Kennedy, banky trvale nakupují a prodávají valuty v termínovém předstihu. Pak se najednou běžné kursovní výchylky rozhoupají tak, jak jste to nemohl vůbec předpokládat, všechny vaše propočty jsou vedle a vy přijdete o pěkný balík. Takhle dopadla ve čtyřiasedmdesátém spousta bank! Západoněmeckou Herstatt Bank to prostě vymazalo ze světa a v Luganu připravil Lloyd's International jejich úplně subalterní zaměstnanec o třiatřicet mega v nezvládnutých devizových obchodech."

"Myslel jsem, že šlo o podvod," poznamenal Isaacs.

"Ne, byla to jenom nepřiměřená snaživost."

"Neumím si dost dobře představit snaživost v ceně tolika miliónů liberek," řekl Kennedy.

Greengross mu věnoval zářivě bělostný úsměv. "Já taky ne. No, a s tím naprosto kontrastovalo, jak Waterman držel své devizové útvary železnou pěstí. Byla to snad, první banka v Evropě, která převedla veškeré devizové obchody na počítač. To jim zaručuje, jak alespoň oni sami říkají, že jejich řadový úředník si může v klidu dít jako mezek a neplést se do rozhodování. Já jim to docela věřím."

"Je mi jich ale líto, těch radových úředníků," povzdechl si Kennedy.

"Že ano?" souhlasil Isaacs.

"Já nevím, proč by se riskováním a ztrátami měli vždycky bavit jen direktoři."

Greengross zablýskal zlatem, když se podíval na hodinky.

"Ještě snad pár slov o computerech. Pak už budu muset odstartovat,"

"To je zbytečné," řekl mu Kennedy. "Dostál jsem pokyn, abych se tomuhle tématu vyhnul. Mám sledovat jen čistě finanční stránku věci."

"Vy si děláte legraci!"

"Nedělám." Kennedy byl reakcí svého společníka zaražen.

"V tom případě jste dostal nesprávné instrukce. Mám vám to dokázat?"

Programátor jen pokrčil rameny. "Vy jste koneckonců expert."

"Podívejte se, u Watermana naprosto nemůžete oddělit to, čemu říkáte finanční stránka věci, od počítačů." Greengross mu hodil zprávu zpátky a trefil se Kennedymu přesně do klína. "Ředitelem odpovědným za počítače je tam David Clement. V příloze jedna je přepis jeho projevu z loňského jara."

To byla impozantní událost, pane Kennedy, ten večírek. Smetánka mezinárodního bankovníctví, v Guildhallu dali na stůl nejlepší stříbro, velké toalety, všechno s řády a vyznamenáními ... no něco, prostě."

"Už jsem to našel," oznamoval Kennedy, jenž zatím pilně listoval zprávou.

"Já bych tu jeho řeč parafrázoval, můžu? Clement v ní tvrdí, že jeho computery - mimochodem vždycky o nich mluví jako o svých počítačích - plní daleko víc než svou obvyklou služební funkci. Opírá se prý o ně celá dlouhodobá strategie jejich banky. Na jednom místě dokonce hovoří o Watermanovi jako o Elektronické bance. Waterman byl založen kdysi dávno, někdy v osmnáctém století, a to, jak Clement řekl, bylo na počítačovou revoluci trochu brzy. Řekl bych, že této okolnosti nesmírně lituje, neboť poznamenal, že jeho banka zkrátka neměla jinou možnost než vyčkávat jako malý rodinný podnik až do okamžiku, kdy byl vynalezen děrný štítek. Dovedu si představit, jak se tam všichni řehтали."

"On je, jak se říkávalo, veselá kopa, co?" řekl Isaacs.

"Ale ono to po večeri vždycky přijde vhod, takovéhle řeči, Paule. Louis Levene mi alespoň vždycky říká, že při takových příležitostech poslouchá jediné vtipy. Obvykle jsou to podle něho tajné pravdy, kterým se podařilo uniknout v přestrojení na veřejnost."

"To je chytré," souhlasil Isaacs a vrýval si tu větu do paměti pro případnou pozdější potřebu.

"Takže od samého začátku computerové éry Waterman začal pilně nakupovat, a vždycky se vybavovali nejmodernějším zařízením. Jak se dá předpokládat, využili plně veškeré techniky, kterou si pořídili. Hodili na počítače vedení účtů všech klientů, valutové operace, zřídili kreditní službu KEYNOTE s identifikačními kartami ... nač si vzpomenete, všechno mají computerizované. Ale kdybyste sem chtěl přiřadit i BANKNET, nepochopil byste jeho význam. BANKNET je teprve ta skutečná páka, kterou Waterman heveruje ceny svých akcií výš a výš. To je alespoň má teorie. Kupodivu se mi zatím plně osvědčuje."

"Tomu dost dobře nerozumím," přiznával Kennedy.

Greengross si ho zkoumavě prohlížel, Kennedymu se zdálo, že to trvá celé věky. Za tlustými skly brýlí vypadaly jeho oči nesmírně velké.

"Devatenáct set sedmdesát čtyři," řekl posléze. "Kvůli tomu roku já považuji BANKNET za tak důležitý, za klíčový obrat. Zatímco Lloyd's přicházel ve Švýcarsku o milióny, Waterman na devizových obchodech vydělával víc než kdy jindy. A zatímco National Westminster musela odpisovat přes čtyřicet mega na konto ztrát na domácích investičních půjčkách, Waterman se krásně hojil na financování stavebního podnikání ve Francii a v Belgii. Takže nakonec vyšli z toho značně neutěšeného údobí s ohromně posílenou reputací. Zamilovali se do nich všichni ředitelé investičních odborů, a proto hlavně vyletěly jejich akcie tak vysoko, když je srovnáváme s ostatními."

Vstal a pečlivě si urovnával křídově proužkované sako.

"Hodně lidí v City připisuje podstatnou část Watermanových kouzel právě BANKNETU. Jako investiční oblast jsou computery samy o sobě v Británii považovány za mizerný kšeft - to asi víte. Ale jako elektronická výzbroj finančnícké eskamotáže jsou prostě fantastické. Proto já také tvrdím, že Waterman si nepořídil BANKNET proto, aby mu vedl saldokonto."

Vykročil ke dveřím.

"A co ty různé pověsti?" zavolal za ním Isaacs. "O těch byste se měl aspoň zmínit."

"Pověsti?" řekl Kennedy. Vstal, aby dal najevo svůj zájem.

"Pořád jsou nějaké pověsti," poznamenal Greengross věčně. "Teď zrovna se objevily historky, podle nichž by měl Waterman fúzovat, měla by ho převzít některá ze tří největších clearingových bank. Ovšem kdyby přišlo k věci, mohla by se stát i docela opačná věc, že by totiž Waterman spolkl nějakého většího bratříčka. Kapitálově je na to už dostatečně silný. A to by tedy byl husarský kousek."

Definitivně se hotovil k odchodu. "Už musím opravdu vypadnout." Zamával dopisem z banky. "A za tohle ještě jednou děkuju. Mám aspoň o čem přemýšlet."

"Ještě jednu věc," pronásledoval ho Kennedy. "Zatím jste mi ještě nevysvětlil, proč podle vás zrovna ta revize má takový význam."

"Mohla by mít význam," řekl Greengross, podal mu ruku a stiskl mu pravici ještě silněji než prve. Naklonil se tváří až ke Kennedymu, jakoby k důvěrnému sdělení. Měl za sebou zřejmě bohatý oběd. Programátor z něho jasně cítil koňak.

"Kdybyste tam u nich na něco přišli a kdyby taková informace prosákla navenek, rozbolí z toho Watermanovy náramně hlava. Stačí jen trochu narušit pověst toho jejich automatizovaného systému a vsadím se s vámi jedna ku stu, že jim to na hezkou chvíli pošramotí hodnotu jejich akcí. Pověst je aktivum dosti křehké i za těch nejrůznovějších časů. A zrovna teď ..." Rukou promáčkl skořápku imaginárního vajíčka.

"A záleží na tom opravdu tolik?" divil se Kennedy.

"Mohl by v tom být zaklet celý rozdíl mezi pojmy schramstnout a schramstnut býti." Ruka teď hladově chňapla po vzduchu.

"Aha," přikyvoval moudře Kennedy.

Greengross se ještě ve dveřích zastavil a zkoumavě se zadíval na Isaacse.

"Mimochodem, to je Louisův Monte Christo?"

Isaacs si doutník prohlížel, jako by se nedovedl upamatovat.

"Ne, můj."

"Lež jako věž," řekl mu na to Greengross a zmizel.

"Tomu to zapaluje, co?" řekl nadšeně Isaacs. "Kanón ve všech směrech."

Kennedy jeho hodnocení schválil.

"Já už taky budu muset jít, Jaku. Já myslím, že to bylo docela užitečné, ne?"

"Velice užitečné." Přitiskl drahocennou zprávu pevněji pod paži.

Isaacs šel ke dveřím, rozhlédl se na obě strany a pak přeběhl k širokému schodišti vedoucímu dolů. Když si Kennedy uvědomil, proč to vlastně Paul dělá, musel se usmát.

"Že jsme v tom salónku neměli vlastně co dělat, vid'?" zeptal se ho, když ho dohnal.

Jeho přítel vypadal trochu zahanbeně. "Najdeš už odtud cestu sám?"

"Samozřejmě, a moc ti děkuju za pomoc, Paule."

"O tom vůbec nemluv. Znáš to, oboustranný zisk a tak dále. Clive, ten umí číst mezi řádky a domyslí si, co ta vaše revize má vlastně znamenat. Mně osobně to může ohromně pomoci."

"Já jsem o tom před tím tvým panem Greengrossem nechtěl hovořit, ale tys mi přece slíbil, že si to necháš všechno pro sebe!" Výtka byla formulována co nejmírněji.

"Nedělej si s tím takové starosti, Jaku. Sledujeme Watermana už hezkou dobu, dávno předtím, než jsi mne volal. Situace je tam v pohybu, Clive o nich zpracovává rozborové materiály už celé dlouhé měsíce. Čeká, že se tam co nevidět něco semele, a chce na to být připraven. Některé velké investiční firmy budou třeba naše dobře honorované rady potřebovat."

"Moment!" Kennedy se nejistě zastavil, jednou nohou už o schod níže, ruku ztuhlou kousíček nad zábradlím. "Tys mi přece říkal, že ta zpráva byla připravena speciálně pro mne!"

"V životě jsem nic takového nemohl vypustit z úst! Naopak jsem musei Cliva dost přesvědčovat, že se vyplatí ti jednu kopii dát."

Kennedy se viditelně rozzlobil, spíš na sebe než na svého druha. Mohlo mu to být už dávno jasné! Ty vytrhávané stránky!

"Kopii máš, tak co se rozčiluješ?" řekl Isaacs chladně.

Kennedymu chyběla slova.

"Pokud z krovů ctihodného Watermana vystrčí hlavu nějaký ten červotoč, dáš mi vědět? Něco za něco."

"Ty parchante mizerná."

"Kdo vydrží, přežívá, Jaku," řekl Isaacs. "Tak je to, hochu, je to hra zvaná přežívání."

- 5 -

Susan Faulknerová položila Webbovi na stůl malé kožené pouzdro a čekala, co na to řekne.

"Bylo to drahé?" zeptal se, potěžkával pouzdro v ruce a udivila ho jeho váha. "Vypadá to na to."

"Pán, co mi to prodával, říkal, že ne, vezme-li se v úvahu, co za ty peníze dostáváš."

Webb rozepínal zip pouzdra.

"Ovšem mně se sto deset liber zdá přišerně moc, tobě ne?"

"Prokrista!" Webb byl dočista šokován. "Víš, jak mi to nabourá režijní náklady za tenhle měsíc?"

V dlani mu spočíval Zeissův miniaturní triedr, ne větší než divadelní kukátko, tubusy sklopeny k sobě, aby se celý přístroj vešel do kapsy. Potěžkal dalekohled znovu, než tubusy rozevřel.

"Osmkrát dvacet," četl nahlas. "To vypadá docela dobře. A je přitom docela malý, Sue, docela nenápadný."

Zaměřil dalekohled na protější stranu náměstí, uvědomoval si, jak je dokonale vyvážený, a s jistým uspokojením vnímal lehký odpor, který kladl zaostřovací šroub, dosud tuhý, tak jak byl seřízen ještě v továrně. Obraz byl ostrý a čirý, zdál se být plastičtější než pohled prostým okem.

"Vynikající věc," zhodnotil nákup a na cenu triedru už zapomněl. Láskyplně ho složil a vrátil do pouzdra.

"Měla bys asi říct Jakovi, ať přijde dolů ke mně. Ten už určitě umírá touhou pochlubit se, jaké měl úspěchy." Kožené pouzdro zmizelo v zásuvce.

"Ty jsi jako kluk s novou hračkou," řekla Sue a neměla se nijak k odchodu.

"Dostí originální hračka," souhlasil s ní Webb. "Jak já jsem se vlastně zatím dokázal prosadit ve svém oboru bez tak důležitého instrumentu?" Dráždil ji zjevně s úmyslem napínat její zvědavost.

"Pořád jsi mi ještě neprozradil, k čemu ti to bude dobré," řekla Susan nakvašeně. "Chceš snad někoho sledovat nebo co?"

Webb sehrál uraženou ctnost. "Ale prokristapána, to ne." Pak se rozzářil a dodal: "Společensky přijatelný termín by byl průzkum trhu."

Susan už dost dlouhou dobu věděla, že je líp neptat se po smyslu Webbových soukromých žertíků.

Webb sklapl zprávu o Watermanovi a dlouze se na Kennedyho zadíval, aniž dal najevo, co si o ní myslí.

"Můj studijní vedoucí byl jeden z nejlínějších lidí v celém Oxfordu," začal od lesa. "A jeden z nejúspěšnějších. Chcete slyšet jeho teorii o smyslu univerzitního vzdělání?"

Kennedy byl tím úvodem poněkud zaražen, ale řekl přesto bez jakéhokoli nadšení: "Povídejte."

"Podle jeho koncepce není vtip v tom naučit člověka myslet. Univerzita vás má podle jeho teorie vyškolit, kterak vyhledávat existující pohotové informace, tak aby si člověk myšlení vůbec ušetřil."

"Totéž asi platí i o Cambridgi," prohlásil Kennedy, jenž se tam necítil vždy spokojen.

Webb něžně pohladil zprávu. "Soudě podle tohohle, vedl jste si tam docela dobře."

"Absolvoval jsem za jedna, když už se o tom mluví." Kennedy začal chápat, na čem je, a po tváři se mu rozléval blažený úsměv nad Webbovými vývody.

"Mezi námi," řekl Webb a ani on se už nebránil úsměvu, "tohle je naprostá senzace. Je to daleko víc, než jsem se odvážil vůbec doufat."

"Takže i dvacetiletí bankovní elévové mohou být k něčemu dobří," dovozoval Kennedy skromně.

"Beru to všechno zpátky," řekl Webb s nepředstíraným obdivem. "A chci vás mít u toho našeho výkladu, Jaku. To už je jasné."

"Já bych moc rád."

"Budu si připadat mnohem jistější, když tam se mnou půjde finanční odborník," zasmál se srdečně Webb.

"Myslíte že už jsme na tom líp, Chriši?"

"To ještě zdaleka ne!" Webbova nálada byla náraz ta tam. "Vy už jste si na tom něco odpracoval. Na mě připadlo zjistit něco o bezpečnostních opatřeních kolem BANKNETU. Zatím jsem si ověřil jen tolik, že fungují dostatečně spolehlivě, abych k němu já nemohl proniknout! Harrington zdařile napodobuje škeblí, a to hluchoněmou, a taky všechno ostatní, co jsem zatím podnikl, kikslo." Zazvonil telefon, ale Webb ho ignoroval. "Vlastní obhajoba oferty mě nechává klidným. Už vím, jak na ni půjdeme. Ale pořád ještě nemáme ani první řádku té oferty samé a čas nám letí." Telefon se znovu rozdmčel.

"Já na tomhle úkolu dneškem zatím končím," připomněl Kennedy.

"To je pravda," zalitoval Webb. Pobízen zuřivou Susaninou gestikulací zvedl konečně sluchátko.

"Volá Adrian Ross," řekla. "Mám se ho pokoušet dál přesvědčovat, že tu pořád ještě nejsi?"

"Ne, ksakru," štěkl. "My o vlku," řekl Kennedymu. "Zdržte se tu ještě chvilku."

"Přes tu vaši slečnu je těžké se probojovávat," postěžoval si Ross.

"Já už jsem s vaší pomocí přestal vůbec počítat, Adriane."

"Vážně?" Lovce talentů ta odezva zřejmě neuspokojila. "A já zatím kvůli vám dřu jako mezek, Christophere. Našel jsem pro vás něco, po čem se jen olíznete."

"Někoho od Watermana?"

"Samo. Chtěl jste přece někoho od nich, nebo ne?"

Na Webba to očividně udělalo dojem. "A co takhle chodit po vodě, to byste nedokázal?"

"Ale ano, snad bych se to taky naučil - pokud by mi za to někdo nabídl dost slušný honorář."

"Nějaký vedoucí pracovník?"

"Jejich hlavní systémový analytik z Manchesteru. Jmenuje se Stephen Elliot."

"Odkud že je?"

"Manchester. Datacentrum Manchester. DCM."

Webb přikryl dlaní mikrofon a triumfálně ukázal Kennedymu vztyčený palec. "Takže první bezpečnostní pásmo máme za sebou, Jaku."

"Má cukání odtamtud odejít," pokračoval Ross. "Ale aby se z toho cukání stal plynulý pohyb, bude se muset ta jeho trasa trochu namazat. Watermanovi mu platí sedm a půl tisíce ročně. Budete muset asi jít nejmíň na devět, abyste ho dostal do Londýna."

"Kde bych s ním mohl mluvit?"

"Tady ve městě, v pátek, jestli vám to vyhovuje."

"Pátek. To byl jeho nápad, ne?"

"Ano, proč ...?"

"Aha," řekl Webb s tak slyšitelným povzdechem, aby ho slyšel i Ross na druhé straně linky. "Je ženatý, předpokládám, ne?"

"Ženatý, tři děti."

"A rád by si na víkend vyrazil do Londýna, co? Na naše náklady."

"To je snad jeho věc," pravil agent studeně. Nadiktoval telefonní číslo. "Čeká, že budete volat a že schůzku potvrdíte. Ale opatrně, prosím vás, Christophe. To číslo je do zaměstnání, do manchesterského výpočetního střediska."

"Zavolám mu hned," slíbil Webb. "Jak se mu říká? Stephene, Steve?"

"Obávám se, že budete muset zůstat u Stephena."

"Moc se mi to nelíbí. Je nafoukaný?"

"Trošku. Chtěl jsem vás na to sám upozornit. Ale jinak je to bez problémů."

"Ještě něco mi k tomu řeknete, Adriane?"

"Ne, vy dva se určitě domluvíte, za to ručím."

"No tak, no tak," říkal Webb spokojeně, když položil sluchátko. "Takže by se nám to přece jen mohlo povést, Jaku. Mohla by to být krásná ofertička, co pošleme Harringtonovi a jeho kamarádům. Všechny jejich tajnosti vyložené na stole."

"Nemám zatím žádné zkušenosti s odposlechem půlky rozhovoru," řekl Kennedy kysele. "Mám si z toho vybrat, že chcete přijmout někoho od Watermana do zaměstnání?"

"Přijmout ano, do zaměstnání tak úplně ne."

"A není to trochu přehnané zajištění jednoho jediného kontraktu?"

"To by určitě bylo až moc." Ve Webbových očích se objevil jakýsi záblesk. "A kdybychom navíc v téhle situaci Watermanovi přetáhli nějakého odborníka, banka by se dožrala a nechala by nás bez rozpaků jít ke dnu i s naší ofertou. Jenomže my ho nepřijmeme, odbudeme si s ním pouze přijímací pohovor."

"Ano, chápu," řekl Kennedy, a bylo vidět, že nechápe vůbec nic.

"Při takovém pohovoru se lidi rozpovídají jak nikde jinde," vysvětloval Webb. "Stačí jen trochu postrčit, a je to lepší než gauč u psychoanalytika. Vytasí se se všemi věcmi, které jejich zaměstnavatel dělá pitomě a které by oni sami podle svého vlastního úsudku hladce dali do pořádku, kdyby k tomu dostali aspoň kousek příležitosti. Oni totiž takhle mluvit musí, aby na nás udělali dojem a aby na to nové místo, o které se ucházejí, měli vůbec šanci."

"Ale my tu přece pro nikoho žádné místo nemáme," namítl Kennedy. "To není zrovna fair."

"Ale nemluvte jako chlapeček, Jaku. To nebude zdaleka tak jednostranný zisk, jak si myslíte. On si sem určitě vyjede s holkou a nám naučtuje hotel." "Stejně je to dost špinavý trik."

"Vidíte, a přesně tohle bude vykřikovat Ross, až se dozví, že jsem toho jeho človíčka odmítl," ušklíbl se Webb.

-6 -

Bylo zamračené, sychravé pondělí. City, násilím probuzená po tichém víkendu opět k životu, se mrzutě vrtěla a nechťelo se jí vstávat. Nic se nepohnulo svižněji. Dokonce i rozsvícená okna kanceláří předčasně přijímala onu bledou žlut, jaká je normálně vyhrazena pro hluboké zimní noci. Tam, kde byl Webb, nebylo široko daleko vidět jediný strom.

Do malého denního baru v Leadenhall Street přišel brzy ráno a teď popíjel kávu u okna, u kterého už před několika dny seděl. Za okny se sunul v pomalých vlnách proud vozidel; mezi devátou a půl desátou přerostl v povodeň, pak opět opadával. Naproti u Watermanova paláce trousily automobily a taxíky své pasažéry. Webb je pozoroval bez valného zájmu, bylo ještě brzy. Z opatrnosti zaujal místo s dosti velkým předstihem.

Bistro bylo tiché. Pár hostů v něm bylo uniformně oděno do šedivých plášťů do deště koupených u Burberryho nebo u Dunnů a hltali jídlo vstoje, s očima, které výmluvně prozrazovaly, že pán zaspal. Webba napadlo, že takhle asi musí vyhlížet porno prodejna v Soho viděna zvenčí. Tytéž převlečníky, tíž nesví pánové, kterým je namísto rozkoše dáno pouze odreagovat se. Kousl do koblihy a položil ji zpátky na talíř.

"Jaké to asi je, být stár a nemilován?" zeptal se polohlasem, tak aby to majitel bufetu nepřeslechl. Šéf stál za barovým pultem, zčásti ukryt za dlouhým skleněným mrazicím boxem, jehož pultíky byly dosud prázdné. Měl vyhrnuté rukávy a chystal se právě krájet žemle na sendviče. Nechal práce, šel ke dveřím, cestou si ze zvyku otíral ruce o zástěru, venku se zastavil a nasál vzduch.

"Jak to vypadá?" obrátil se k němu Webb.

"Na sýrové," usoudil patron. "Dneska to bude samý sýrový sendvič. Jak začne takhle zást, je to vždycky stejné."

"A na všechny ostatní moře hořčice, co?"

"Zřejmě to znáte," ocenil patron Webbovu poznámku.

"Já bych tu rád chvíli poseděl, jestli dovolíte."

Muž se zvědavě podíval na Webba, poté na koblihu a pak opět na Webba. Webb ho pohybem vybidl, aby se k němu naklonil.

"Moje žena pracuje v té bance naproti. Nějaký parchant mi tam po ní jede. Vím to na beton."

Muž ucouvl a údivem přivřel oči.

"Potřeboval bych je spolu nachytat."

"Heleďte, pane ..."

"Myslím, že se mi to povede." Webb položil triedr na vitrínu před oknem na ulici, tak aby ji měl patron na očích. "Nebude vám to vadit?"

Zvolna se rodil chápavý úsměv.

"Jestli je to ten její šéf..., " řekl Webb s potlačovanou záští. Natáhl ruku se složenou pětilibrovou bankovkou. Úsměv byl rázem ten tam.

"Vypijete toho hodně?" ukázal patron na prázdný šálek.

"Galony."

"Tak tím to bude vyřízené." Peníze odstrčil a vrátil se opět k přípravě sendvičů.

"Co s tím chcete podniknout?" vyptával se po chvíli.

Webb měl dalekohled zaostřený na piazzu před vchodem, dlaněmi ho objímal a ukrýval před kolemjdoucími. Myslel na Alison. Nějak mu to usnadňovalo to sezení u okna, když si ji představil. Nemusel aspoň tolik hrát.

"Zkopu ji, až bude celá modrá," odpověděl.

"To je správná metoda, tak se na to musí!" Patron podfízl rajče a nechal je vykrvácet na povadlý salátový list.

V 9.55 zastavilo před vchodem taxi a vystoupili z něho čtyři muži; jeden nesl dlouhou černou rouru se složenou trojnožkou. Webb byl rázem ve střehu.

Tak tedy promítací plátno určitě potřebovat nebudete, říkal si v duchu. Tamti na takovou věc jistě

pamatovali.

Doostřil si okuláry na menšího podsaditého muže, něco málo přes čtyřicítku, a podařilo se mu jasně zahlédnout jeho obličej, ještě než se otočil. Byla to různolící tvář, její kontura se ostře rýsovala proti rozmazanému pozadí pramínků z vodotrysků.

"Marriot!"

Skupinka se pohnula směrem k budově, postupně mizela ve dveřích a pak i z dohledu. Webb mávnutím ruky přivolal patrona.

"Vyřizujete i trvalé příkazy?"

"Jak to myslíte?"

"Jednu kávu každých dvacet minut, až do odvolání, co tomu říkáte?"

"Jak račte."

Ráno zvolna ubíhalo. Až příliš zvolna. Jednu chvíli se před centrálou banky zastavil vysoký strážník v uniformě policie City a sledoval projíždějící vozy se zjevným přáním, aby aspoň jeden zastavil, kde se stát nemá. Webb ho pozoroval dalekohledem, prohlížel si ho kousek po kousku, velký stříbrný emblém na přilbě, chomáčky chloupků za uchem, stopy po akné na tvářích. Chutnalo to až po nestoudnosti. Brzy po dvanácté se všichni čtyři muži vynořili opět z budovy. Zastavili se v hloučku na chodníku a nejmladší z nich byl vyslán směrem k Mansion House, zřejmě pro taxi. Webb přesunul triedr směrem k Marriotovi, který netrpělivě čekal; studoval jeho výraz, jeho gesta. Hovor ve skupince brzy ustal, všichni tři už jen stáli v řádce na okraji chodníku.

"Nevypadáte na to, že byste měli pocit, že máte vyhráno," usoudil Webb s potěšením. Setrval ještě několik minut poté, co už konzultanti odjeli, a pak triedr pečlivě složil a uklidil. Bufetík se začínal plnit.

"Kolik jsem dlužen?" zeptal se a vstával.

"Takže jste neměl štěstí?"

Webb jen zavrtěl hlavou.

"Ale kávačka byla O. K., ne?"

"Začíná se u mne vůči ní projevovat imunita, díkybohu," šeptl si Webb pro sebe.

"Tak vy už jste tu zas?"

"Já už jsem takový houževnatý typ," odpověděl Webb a sedal si na své staré místo. Bar byl prázdný. V úterý asi zaspává mň lidí.

"A bude to zase trvalý příkaz?" Pro patrona to byl zdroj ohromné legrace.

"Po dvaceti minutách," potvrdil Webb. "A poslyšte, nešlo by dávat na šálek tu vaši porci Nescafé dvojitou? Dodat té vodě trochu chuti a vůně?"

Majitel bistra se nemohl rozhodnout, jestli se má urazit či ne. "Ale bude to dražší."

"Vyhodím si prostě z kopýtko," řekl Webb.

Těsně před desátou vysadilo tmavé volvo se šoférem před Watermanovým palácem tři muže. Webb zachytil jednoho z nich do ohniska, tvář znal, ale jméno si v prvé chvíli nedokázal vybavit.

"Ted Gardiner, DAST" rozpomněl se s úlevou, sotva ti tři zmizeli v budově. Seznámili se kdysi na nějaké poradě. Gardiner ho tenkrát pozval na golf, a okamžitě ztratil o Webba zájem, když zjistil, že golf nehraje.

Webb se uvelebil v skrytu vitríny. Přečetl noviny od první do poslední stránky, pak obrátil pozornost k ulici. V nepřetržitém sledu aut a lidí z obchodní branže tkvěla jakási jednotvárnost bez konce, budila pocit nekonečného opakování, filmové smyčky přehrávané stále dokola. Zcela sám a nepovšimnut, jako by okno, u něhož seděl, bylo matované, vnímal Webb, jak se mu začínají vybavovat vzpomínky, jež dokáže vyvolat v život toliko mysl dokonale vyprázdněná absolutní nudou.

Předoucí tmavé volvo se znovu vynořilo těsně před polednem a zastavilo u chodníku. Tři muži z DAST vyšli z budovy jen o pár minut později. Tentokrát je však doprovázel ještě čtvrtý, vytáhlý, přepychově oblečený, s naprosto sebejistým chováním. Webb rychle zaměřil na skupinu triedr, aby mohl vyhodnotit jejich výrazy. Così na tomto obraze - jeho až neskutečná jasnost, možnost nahlížet jim nepozorován přímo do tváří - okamžitě všechnu nudu zaplašilo. Jako by naráz všechno dostalo zcela jiný význam.

Nový příchozí Gapdinerovi vřele tiskl ruku, držel mu ji po celou dobu, kdy hovořil, a pak ho ještě na dovršení popleskal po zádech.

Ať je to kdo je to, pomyslel si Webb, DAST se právě ujala vedení. Neměl z toho pražádnou radost. Měl v úmyslu chodit sem celý týden na celé dopoledne a sledovat dění, ale zdálo se, že už to nebude nutné. A musel to být zrovna DAST!

Počkal, až vůz odjede, a pak soustředil pozornost na postavičky přecházející piazzou. Ve dveřích se objevilo děvče v doprovodu muže přinejmenším dvakrát tak starého, jako byla ona. Zřejmě sekretářka, říkal si, jde s šéfem na oběd, trochu brzy, možná je to naprosto nevinná záležitost, možná že ne.

"Tamhle je!" řekl patronovi za barem a rychle vstával. Hodil k pokladně nějaké drobné.

Muž ustoupil, aby viděl ven, a zvědavě vykoukl oknem na protější chodník. Byla to atraktivní holka, dlouhý, elegantní krok. Zlehka se do společníka zavěsila, hned se však pustila, sotva si ten pohyb uvědomila.

"Potřebovali by zkopat oba," vybuchl patron. Ježil se tím solidárním hněvem, ještě když už byl Webb dávno pryč.

"Tak co, stálo to za to?" zeptala se Susan.

"Mám dojem, že ano," odpověděl stručně, do detailů se mu nechtělo. Ale posadila se do křesílka u jeho stolu a na její tváři spatřil známý umíněný výraz.

"Hoši z DAST se domnívají, že to mají v kapse," podvolil se.

"A přinejmenším jeden z direktorů od Watermanů je stejného názoru."

"To víš jistě?"

"Ne, ale odhaduju, že by se to tak nadále mohlo vyvíjet."

"No a?"

"Je to přesně to, čemu se dá říkat tvrdá konkurence."

Pokud bych se pokusil jít proti nim čelně, nemáme absolutně žádné vyhlídky. Musím zkusit nějaký obchvat."

"A co ta nabídka, co jsem přepisovala celé dny, Chrisi? Takový tlustopis, ten ti to vyhrát nemůže?"

Webb rezignovaně pokrčil rameny. "Ten na to sám nestačí, Sue. DAST je na bezpečnostní techniku vysloveně specializovaná. Nejen na zabezpečení kolem počítačů, ale na strážní službu, skryté kamery průmyslové televize, kontrolní hodiny a na všechno okolo toho - zkrátka na celé vybavení fyzického střežení. Já o tom vím celkem houbec. Dodnes jsem prostě doufal, že to DAST nějak počurá. Ted' budu muset Watermanovy přesvědčit, že při téhle revizi je otázka fyzického bezpečí a střežení naprosto podružná. Nebude to lehké. Budu je asi muset trochu vylekat ... jenom trošku, a i to moc a moc opatrně."

"Bububu na takovou velikou banku?" Nezdála se být o jeho vyhlídkách příliš přesvědčena.

"Kdyby šlo o souboj s Marriotem, vypadalo by to samozřejmě docela jinak," dodal Webb lítostivě.

"Jaké to vůbec je, Chrisi?" přehodila nohu přes nohu a tužkou pořukávala o dokonalé zoubky. "Takhle uprostřed City a za bílého dne ... špiclovat kolem takovéhle banky?"

"Střežení," opravoval ji s úsměvem Webb. "V DAST by tomu určitě říkali střežení."

"Já bych to dělat nemohla. Říkej si tomu, jak chceš." Dávala však najevo, že o tom chce ještě něco slyšet.

"To víš, já rostl v chudé čtvrti," řekl Webb.

"To už jsi mi vyprávěl!" a postřehl, že její hlas rázem ochladí.

"Ale ne uprostřed nějaké dělnické chudoby. To ti byla zajímavá sorta lidí, mohla jsi je najít v takových izolovaných ostrůvcích okolo středu Londýna. Pilní, spořádaní, bohabojní. Ted' už takové nikde nenajdeš."

"Kecy!" zasmála se.

Zavrtěl pochmurně hlavou. "Oni byli jinak spořádaní a jinak bohabojní, než ty si myslíš, Sue. Asi to byly pozůstatky někdejších poddaných vrstev, a ty už dnes neexistují. Bud' se vyšvihli nahoru jako já, anebo spadli až dolů."

"Ted' se lidi spíš snaží schovat, nestojí o to o někom vědět ani o to, aby se okolí mohlo dovědět něco o nich samých. Ale tenkrát ..." Mávl při té vzpomínce rukou. "Ti se přímo vyžívali ve vzájemném sledování,

byla to jejich jediná zábava. A taky to uměli! Ti měli pozorovací techniku, jakou už dnes najdeš leda někde na zapadlé vesničce. A já mám tohle asi taky zadřené někde pod kůží."

"Já bych řekla, že se ti to dnes ohromně zamlouvalo," usoudila Susan, napůl káravě, napůl závistivě. "Je to asi jako úplně nová hračka, vid', sledovat lidi, odkud jdou, kam jdou, s kým jdou?"

"Můžu ti říct, že jsem nezakusil takový pocit ... no, od svých třinácti let," připustil Webb. "Takové zvláštní vzrušení, kontrast k naprosté nudě. Kontrast k takové dlouhé chvíli, jakou může trpět jen dítě." Na okamžik zavzpomínal se zavřenýma očima. "Sledovali jsme tenkrát jednu příšernou rodinu naproti nám a oni zase sledovali nás. Myslím, že my jsme to tenkrát prohráli. Byli jsme totiž zajímavější objekt než oni." Když pochopila, že dál už pokračovat nebude, Susan se k Webbovi naklonila a velice tiše mu pověděla: "Já ti ale stejně držím palce, Chrisi." Pak, po pečlivě odměřené pauze, dodala: "Bylo by prima, kdybys mě večer mohl odvézt domů."

Trvalo celé věky, než se rozmyslel.

"O. K."

Její nohy se najednou zdály překrásně dlouhé, a to mu pomohlo v rozhodování.

"Přinesu ti trochu kávy," řikala a chystala se zvednout. "Aby ses zase vrátil do přítomnosti."

"Kristepane," řekl, "jen to ne."

- 7 -

Pondělí, šestého prosince.

"Leandenhall Street," řekl Webb taxikáři.

Odbočovali z Fitzroy Square. Kennedy nejistě balancoval na sklápěcí sedačce, zády k přepážce dělicí je od řidiče, a musel se na rohu chytit oběma rukama, aby udržel rovnováhu.

"Jaké diapozitivy to vezete?" zeptal se a ukázal na plastickou krabičku, kterou držel na klíně Webb.

"Kinofilm, pětatřicet milimetrů."

"To vím!"

"Už jste slyšel něco o antihmotě? Tak tyhle diapozitivy představují antihantýrku. Když o to Harrington stojí, má ji mít. A pořádnou porci."

"Mrkl jsem na ně, než jsme odcházeli," oznámil jim Shulton přezíravě po chvíli. "Spíš bych řekl, že je to smluvní antikoncepce."

"Páni, ty jsi dnes se vším hned hotov," řekl Webb. Probíral se ještě jednou poznámkami pro své vystoupení, vychytával poslední mušky z každé připravené věty, znovu a znovu si promítal v paměti, jak bude postupovat a zejména jak bude reagovat na předvídané i nepředvídané situace. Zejména na ty nepředvídatelné. Zavřel oči a pokoušel se představit si, co asi tak ti bankéři řeknou, co eventuálně nevyjde. Ale nebylo možné se soustředit. Příliš si uvědomoval neladné výkyvy taxíku a jeho dotěrnou samomluvu - drnění a vrzání, jaké vydávají všechny londýnské taxíky, jakmile se dají dopohybu, a charakteristický skřípot brzd, kdykoli musí zastavit. Zastavovali pořád.

"Valutové kursy už zase dělají kotrmelce," pravil Kennedy, aby nějak vyplnil ticho. Oba muži na něho zůstali koukat. "Sledoval jsem to teď," vysvětloval. "Jako součást přípravy."

Webb se vylekal. "Nepromluvíte tam ani slovo, pokud vás o to výslovně nepožádám," nařizoval mu.

"Jasně? Jedete s sebou jen jako nezbytná zátěž v kýlu. Viditelná zátěž."

Prvně si teď povšiml Kennedyho obleku. Pryč byly džíny i kožená bunda, nahradily je střízlivé, ale perfektně střížené šaty. Naklonil se k němu a prsty mu zkoumavě přejel klopou.

"To jsem rád, že jste to vzal tak doopravdy, Jaku."

"Paráda," pokyvoval Shulton a uznale mu ohmatával druhou klopou.

"Já už jsem měl stejně v úmyslu si je koupit," mumlal Kennedy v koutě trochu v rozpacích. "Prostě jsem to udělal o pět let dřív."

Webb začal sledovat ulice za okny vozu. Ať se děje, co chce, jen ať na něm ti dva nepoznají, jak je nervózní. Kolem pluly budovy, vypadaly jedna jako druhá. Po chodnících spěchali chodci, oči sice otevřené, ale obrácené kamsi jinam než dopředu, řídili se jakýmsi radarem.

Konferenční místnost byla obrovská, vévodila celému tříadvacátému poschodí Watermanova paláce.

Vstupovali přesně v 10.00. Harrington jim představoval Watermana, Susskinda a Clementa, kteří se sesedli u jednoho konce stolu uprostřed velkého sálu, každý s jednou kopií elaborátu ze SysTechu před sebou. Pak na oplátku představil svůj tým Webb a udělal radost Kennedymu, kterého pro tu chvíli povýšil na vedoucího technického pracovníka".

"A vy jste tedy ten konzultant" řekl Clement s pohledem na Webbovi.

To byl on, člověk, který stál minulý týden před budovou. Jenomže dnes zdaleka nedával najevo takovou přátelskou náklonnost.

"Přesně tak." Webb vytahoval diapozitivy.

"Zdá se, že toho o nás víte až dost." Clement pečlivě volil slova, dal si záležet na tom, aby vyjádřila jeho nelibost. Listoval zprávou a očima velice záměrně zabloudil k Harringtonovi.

"Předběžné rešerše," odpověděl Webb nezúčastněně. "Důkladnost, jakou si ještě budete mít příležitost ověřit, pokud budu mít možnost pro vás pracovat."

"Bylo by asi dobře uvést, že jste žádnou z těch informací nezískal ode mne," dožadoval se poněkud rozčileně Harrington.

"Ani slovo," odpověděl Webb, trochu zmaten napětím, které mezi oběma muži vytušil.

"Já osobně mám pocit, že vaše oferta prokazuje jistou iniciativnost," řekl Harrington. "Ovšem budiž spravedlivě řečeno, není to u tohoto stolu reakce nijak jednomyslná."

Než stačil Webb nějak odpovědět, stiskl Harrington tlačítko na panelu ve stole. Stropní světla se zvolna rozjasňovala a přes okna se sunuly závěsy, aby zakryly rušivý výhled ven. Synchronizace byla dokonalá, intenzita osvětlení v místnosti se přitom takřka nezměnila,

"Byli bychom rádi, kdyby vaše přednáška proběhla naprosto neformálně, jak je to jen možné," vysvětloval Harrington s prstem na dalším knoflíku. "Je jedno jediné základní pravidlo, mám-li to tak nazvat. Naše schůzka skončí nejpozději ve dvanáct nula nula, a to bez ohledu na to, budete-li s výkladem hotov či ne. Takhle jsme postupovali i u všech dalších oferentů."

Webb dokončoval plnění zásobníku karuselového Rodákova diaprojektoru, jenž byl postaven na jeho konci stolu. Přešel do čela místnosti, v ruce držel rukojeť dálkového ovládání projektoru.

"Dál už řídíte poradou vy, pane Webbe." Harrington na prst přitlačil a světla v místnosti opět potemněla. Od stropu se spouštělo promítací plátno, projektor ožil a vrhl na ně jasný čtverec světla.

"Má to styl," zašeptal Shulton závistivě Kennedymu. Seděl dosti stranou a na plátno měl špatný a zkreslující výhled, ale jeho zajímal spíše pohled na Webbovo obecenstvo než promítané diapozitivy.

"Někdy mi vztah konzultanta a zákazníka trochu připomíná manželství," začal Webb. "Konzultant musí svého klienta celého osahat, vniknout až do jeho nejintimnějších koutů. A pokud mezi oběma nevznikne potřebný soulad, je to soužití k ničemu. A pokud by konzultant neprokázal potřebnou potenci, nedojde klient uspokojení."

"Přišel jste snad na námluvy, pane Webbe?" zeptal se Susskind stejně dvojsmyslným tónem.

"Vlastně mi to připadá spíš jako svatba nahonem," odpověděl mu Webb. "Rád bych to viděl tak, že nemáte na vybranou a musíte mi dát své slovo."

Bankéři se zasmáli. Webb stiskl tlačítko na dálkovém ovládání a z projektoru se ozvalo tiché cvaknutí. Na plátno vplul známý admirálův koráb, vypadalo to, jako když se k nim blíží odkudsi z mlh, to jak Webb doostřoval objektiv.

"Waterman je na světě přes dvě stě let," Webb pokynul rukou na obrázek. "Zralý, bohatý, v kursu, jak jsem slyšel. Zkrátka velice žádoucí partner. SysTechu je naproti tomu teprve pět let. Přes tento odstrašující věkový rozdíl věřím, že by se nám společně mohlo pracovat dost dobře. Přicházím dnes se záměrem pokusit se vás o tom přesvědčit."

Susskind si mnul bradu. "Podle vaší analogie by z toho vyplývalo, že Waterman už nemůže a vy že ještě nemůžete!" Jeho kolegové se tomu opět zasmáli, tentokrát to byl už spíš řehot.

"U počítačů se dozrává velice záhy," prohlásil Webb. "já osobně můžu a umím, když se to ode mne chce. A umím velice dobře, alespoň podle vyjádření mých ostatních klientů."

Měl na sobě tmavomodrý oblek, v onom přítmí se téměř ztrácel. Jeho obličej, osvětlený z boku světlem odraženým z promítací plochy, vyhlížel, jako by trčel zavěšený ve vzduchu. Byla to vážná tvář, energická, rty sevřené v přímku. Těm bankéřům by se mohla snad zdát sebejistá, až výbojná, pomyslel si Shulton.

Člověk musel Webba trochu znát, aby vnímal, že tomu tak není.

Koráb se kamsi odsunul. Na plátně se objevili dva muži v lese, jednoho táhl pes na vodítku, druhý si nesl úzký zahrocený rýč.

"Víš snad někdo z vás, oč tu jde?" zeptal se Webb.

"To si tady budeme hrát na přísloví ...?" ozval se Harrington.

"Kdo chce psa bít!" tipnul si Clement. "Sedí to?"

Waterman měl větší štěstí. "Já bych se domníval, že by to mohlo být třeba i hledání lanýžů." Volba slov byla sice opatrná, ale z jeho chování bylo cítit jistotu. "Troufal bych si odhadnout, že ten snímek byl pořízen někde v Périgordu, ale docela dobře by to mohlo být i Burgundsko."

"Tedy v Normandii je to," prozradil mu Webb, příjemně překvapen.

"Myslel jsem si, že vy to uhádnete, Meyere, vám se dá věřit." řekl Susskind.

"Já jsem ovšem kdesi slyšel, že na hledání se používají prasata, ta že je vyčenicají." Clement byl zjevně rozladěn, že nepřipadl na správné řešení sám.

"To si představuje většina lidí," poznamenal Waterman. "Ale pes dokáže být stejně dobrý." Podíval se na Webba a čekal další výklad.

"A já jsem stejný případ," řekl Webb a sáhl si na špičku nosu. "Já ucítím každý podvod. Ať se ho kdo pokouší ukrýt, jak chce, já ho větrím, a jak se zdá, dovedu ho i lokalizovat. Mám už takové úspěšné lovy za sebou, jak pan Harrington dobře ví. Přijdu na stopu i jakémukoli problému, který můžete mít kolem BANKNETU, pokud mne ovšem přivzete ke spolupráci."

Stál a chvíli mlčky pozoroval skupinu mužů na protějším konci stolu, než pokračoval dál. "Našel jsem si ve slovníku definici termínu revize. Mělo by to být oficiální posouzení účetní evidence a jejích výsledků. Tato definice je, alespoň pokud jde o Watermana a jeho potřeby, naprosto neadekvátní. Je příliš pasivní, má příliš následnou povahu. Pojmenujme si věci pravým jménem. O čem by se tady mělo skutečně mluvit, je prevence kriminality, včasné odhalování zločinů."

"Já sice chápu, co tím míníte," řekl jeden z ředitelů. "Ovšem doufám, že taková situace zatím nenastala."

"Snažím se prostě myslet o několik tahů před potenciálním zločincem," prohlásil Webb, "vlézt do jeho kůže, jak se říká, představovat si, co by asi mohl udělat. A dnes dopoledne bych vám chtěl navrhnout, abychom zkusili tímto způsobem takový zločin společně naplánovat. Abyste poznali, jak nesmírně to právě BANKNET usnadnil."

Prázdná bílá plocha se opět vyplnila. Velká černá písmena na rudém pozadí hlásala "Jak vyloupit banku". Bankéře to očividně pobavilo. Vteřinu nato už Webb diapozitiv opět vyměnil, objevil se zrnitý snímek Keystonových policajtů řítících se z westernové prkenné bankovní budovy a padajících jeden přes druhého. Na Susskindově i Watermanově tváři se objevil bezděčný nostalgický úsměv.

"Přerušte mne laskavě, kdykoli se vám bude zdát, že v navrhovaném plánu je nějaká chybička," řekl Webb. "Byl bych rád, kdybychom se na něm podíleli všichni bez rozdílu, abychom v tom takřikajíc jeli společně. Říkat si můžeme třeba Leadenhallstreetský gang, pokud s tím budete souhlasit."

V rychlém sledu promítl další diapozitiv - bílé litery na černém poli v ozdobném rámečku, zcela ve stylu titulků z dob němého filmu. Nápis zněl: "Neboli dokonalý zločin."

"Musí to být zločin naprosto dokonalý," pouštěl se Webb dále, "jelikož pro Watermana je dobré jen to nejlepší. Takže hrajeme všichni s sebou, ano?"

Konsorcium bankéřů svorně kývlo, poněkud zmateno neobvyklým přístupem. Celý týden zatím strávili posloucháním smrtelně vážných, k nerozeznání si podobných výkladů, a toho si byl Webb dobře vědom. Teď teprve chytil Webb správnou notu, usoudil Shulton.

"Začněme se základními pojmy," pravil Webb. "Co to vlastně hodláme uloupit? Nevím jak vy, ale já bych byl rád, aby to byla mimořádně výnosná akce."

Karusel se pootočil o zoubek dále a na plátně se objevila úctyhodná hromada zlatých mincí.

"Tohle by nejspíš mohla být první představa kořisti, je to spousta peněz, že? Naneštěstí je to měna poněkud těžká a objemná a špatně se transportuje. Také není lehké se jí zbavit. Kdybychom to zkusili, museli bychom prodávat hluboko pod cenou, a ještě bychom tím upozornili celé podsvětí, že to byl právě náš gang, který má na svědomí loupež, jaká by nepochybně získala obrovskou publicitu. Děkuji pěkně, to ne! Roztavit ji? Pak nám stejně zbude přesně týž objem kovu a týž problém, co se zlatem. Já osobně

jsem zásadně proti zlatu jakožto kořisti.

Takže tedy bankovky? Snad, ovšem od dob velké vlakové loupeže už teď žádná banka nepřepravuje větší částky v podobě použitých bankovek. Zásilky vysoké hodnoty se provádějí vždy v nových penězích, pečlivě se zaznamenávají čísla a série bankovek. Co bychom s nimi tedy podnikli? Rozměňovat je po malých obnosech a s trvalým rizikem odhalení? Ani to bych moc nedoporučoval. Anebo kořist vyměnit za neidentifikovatelné drobné? Ovšem pak bychom určitě dostali rovněž jen zlomek její nominální hodnoty. To mne proto také příliš neláká. "

"A mohl bych dát k úvaze třeba padělky ?" řekl Waterman zcela v duchu hry.

"Výborně, přesně to jsem měl na mysli," souhlasil Webb. "Ovšem v poněkud jiné podobě, než si patrně zatím představujete."

Stiskl opět dálkové ovládání, odsunul z projekční plochy zlaté mince a nahradil je snímkem děrného štítku.

"My jsme zločinci zcela moderní, pánové, uvažujeme moderním způsobem a v technicky vyspělé společnosti. Rozhodneme se odcizovat data. Nejsou ukryta v žádných podzemních trezorech. V plně computerizované bance je najdete na každém kroku - v počítačích, v neustálém pohybu po linkách mezi výpočetními středisky a jednotlivými pobočkami. Valná část tohoto toku dat představuje peníze, obrovské částky peněz. Jaký je například denní obrat oběživa jen u Watermana?"

"To je důvěrný údaj!" namítl Clement.

"Kromě toho se ten obrat den co den mění," dodával Harrington.

"Stačí mi to jen řádově," nedal se odradit Webb.

Clement si povzdechl. "Vlastně toho tak moc neprozradím, když vám řeknu, že celkový objem jen málokdy klesne pod padesát miliónů liber. Může ovšem dosáhnout i několika set miliónů."

Webb rozpráhl doširoka ruce. "A kde jinde byste našli takové částky v pohybu každý den! Takže jsme se dohodli, že půjdeme za daty, ano? A ty nám banka sama promění na zcela legální peníze, čisté, ba přímo dezinfikované, kde už čísla bankovek nebudou hrát vůbec žádnou roli. Mně osobně se na tom nesmím zamlouvat, že banka, která bude naší obětí, se současně stane i přechovávačem naší kořisti."

"Ovšem před chvílí jste tvrdil, že se budeme orientovat na padělatelství," namítl Waterman.

Webb se předklonil před projekční plochu a obraz děrného štítku se zavlhl na jeho rameni a rukávu.

"My totiž nemusíme uloupit skutečnou hotovost, pane Watermane. Nebo, lépe řečeno, nemusíme se zmocnit zmocnit dat reprezentujících skutečně existující hotovosti si uměle vytvoříme svá vlastní data. V daném říká číslo jeden tisíc, že na účtě je tisíc liber. Přidejte k tomu pár nul a máte tam rázem sto tisíc liber. To je padělatelství dovedené k naprosté dokonalosti. Nepotřebujete žádný speciální papír, žádné barvy, jen čísla v počítači."

"To by nás okamžitě chytli," vybuchl Waterman, "kdybychom si takhle naivně zašvindlovali s číslicemi!" Shulton postřehl v jeho očích záblesk, jako by mu svítilo riziko skutečného ohrožení. Ale snad to byl jen odlesk světla.

"Vůbec o tom nepochybují," odpověděl Webb. "Nesmíme tedy švindlovat naivně, musíme švindlovat rafinovaně. Vtip je asi v tomhle - nesmíme si dovolit krást ze skutečného účtu, kde by se na iztrátu přišlo. Jde nám o perfektní zločin, pamatujete se ještě? Jedním z našich hlavních cílů bude, aby se nikdo a nikdy nedověděl, že k nějakému podvodu došlo, ani v delším časovém odstupu po jeho realizaci. Věřím, že taková akce možná je ... za předpokladu, že si správně zvolíme svou oběť."

Na dalším snímku, sépiově tónovaném, se objevila stařenka v houpací židli, zabalená do vlnáku, kost a nažloutlá kůže.

"Co bychom si dokázali představit lepšího! Někdo, kdo je dostatečně starý, bohatý a nervózní. Někdo, kdo se nebude příliš bránit. Stará paní, která si schovává peníze pod matrací a která se bude natolik obávat posměchu sousedů, že byla tak hloupá a dala se okrást, že loupež ani neohlásí policii." Webb pohlédl na druhý konec stolu a vybral si z přítomných ředitelů zcela konkrétní osobou. "Doufám, že ten popis byl dostatečně výstižný, pane Watermane? Hovořím o vaší bance. " Jeho hlas zazněl poněkud vyzývavě.

Atmosféra se rázem změnila. Shulton zaznamenal samé kamenné tváře. Tak tohle se nelíbilo žádnému z nich, usoudil.

"Vy se domníváte, že bychom nepodnikli vůbec nic . . .," řekl Waterman.

Webb se místo odpovědi omezil na tázavý pohled. Pokročil kupředu a posadil se na konferenční stůl, jednou nohou na zemi.

"Dále bych rád zvolil potřebné prostředky." Vyměnil diapozitiv za další a překvapil představitele banky zdánlivě nic neříkajícím snímkem tlusté brožované učebnice programování.

"Já osobně jsem zaujat proti střelným zbraním a doporučoval bych, aby se náš dokonalý zločin bez nich zcela obešel. Připadal bych si také nesvůj, kdybych u sebe měl nosit cokoli, co by mohlo vzbudit podezření, pokud bychom byli uvnitř banky čirou náhodou zadrženi a prohledáváni. Takže odpadají výbušniny, páčidla a veškeré mechanické i elektrifikované nářadí. Všechno, co budeme potřebovat, máme tady."

Ukázal na projekční plochu. Titul publikace zněl: "Programovací příručka k systému IBM."

"Žádný moderní zločinec, který má alespoň trochu profesionální hrdosti, by se bez ní neměl obejít," usmál se na bankéře. "Pokud by někdy došlo k tomu, že by se v rámci převýchovy ke spořádanému životu začalo ve věznicích Jejího Veličenstva vyučovat programování, doporučil bych vám, pánové, abyste se všichni okamžitě rozběhli do nějakého bezpečného úkrytu. Je to náramně pádná zbraň."

Usadil se na stole pohodlněji.

"Takže bychom měli všechno. Chybí nám jen jediná věc. Na tuhle akci se nemůžeme vypravit sami. Nechci se vás nijak dotknout, pánové, ale my potřebujeme ještě partnera komplice, který má speciální kriminální schopnosti, které nám jako gangu chybějí."

Promítl další obrázek. Byla na něm skupinka eukalyptů rýsující se proti neobvykle jasné a modré obloze. Muž v popředí měl na sobě nějaké hrubé šaty a jakousi primitivní kovovou přilbu, v níž byl jen uzounký průzor pro oči.

"Pustil jsem o tom tichou poštou zprávu do podsvětí," řekl smrtelně vážně. "Bohužel, tohle je jediný kandidát, který se ozval."

"Ned Kelly ...?" poznamenal překvapeně Susskind.

"Nazval bych ho tradiční zločinec, i když si místo toho hrnce přetáhne přes hlavu punčochu, nebude v tom žádný rozdíl. Vaše banka měla k dispozici dvě stě let, aby si proti jeho stylu loupeže vypracovala perfektní obranu. Neumím si ani představit, jak nepatrné vyhlídky by takový společník měl. Takže vás jistě mile překvapím sdělením, že jsem ho s díky odmítl. Ideální komplic podle mé volby vypadá spíš takhle."

S elegantním gestem ukázal Webb na následující diapozitiv, na němž byl zobrazen počítač IBM 370/165. Byl to běžný snímek z archivu, avšak pro představitele banky to mohl právě tak být portrét jejich londýnského computeru.

"BANKNET osobně," oznamoval Webb. "Zná dokonale své řemeslo. Je naprosto poslušný, pokud si s ním umíte pohovořit správným způsobem. Má jedinečnou důvěru, jeho rukama prochází každá pence, která se v bance objeví. A co je nejdůležitějšího, plně respektuje zásadu omertá."

Sledoval s potěšením jejich překvapené výrazy.

"Chci tím říct, že naprosto nic nevyzradí. To je patrně ta nejdůležitější vlastnost, jakou musí společník v kriminálním podnikání mít - musí zůstat naprosto loajální i po provedeném zločinu. Až budeme s dílem hotovi, naše programy se samočinně smažou a v paměti počítače nezbude sebemenší vzpomínka na spolupachatelství a na pomoc, jakou nám poskytl."

Několika kroky přešel před projekční plochu. Deformovaný promítaný obraz se mu zavlínil na tváři, mhouřil oči do ostré záře projektoru.

"A to je, pánové, celý ten náš zločin. Je to mimořádně elegantní a bezpečná forma loupeže. Je k nerozlousknutí, nedá se jí předejít, nedá se vystopovat. Jsem si naprosto jistý, že nám do puntíku vyjde." Susskind si v hlubokém zamyšlení zapaloval doutník. Po chvíli řekl: "Tohle ovšem zatím byla jenom obecná koncepce zločinu, pane Webbe. Ještě jste nám vlastně nepověděl, jak by se to dalo realizovat."

"Chtěl jsem vás jenom seznámit" se základními fakty. Mluvme otevřeně, copak si dokážu představit detaily realizace, dokud mi neumožníte rozhlédnout se po vašich datazákladnách? Je něco takového možné?"

"To asi máte pravdu," přikývl zvolna Susskind a připadal si jaksi osamocen.

"Což poskytuje vhodnou příležitost upřesnit mou roli jakožto vašeho konzultanta," řekl nato Webb.

"Přiznávám se vám bez mučení, že o patentních zámcích, neprůstředném skle a tak dále nevím takřka nic. Pokud by vám šlo o konzultace tohoto oboru, bylo by asi nejlépe obrátit se na Chubba nebo Banhama, anebo na computerové firmy, jako je třeba DAST, pro něž je fyzická bezpečnost a její zajišťování denním chlebem. Rád bych ovšem poznamenal, že byste se měli ukrutně vylekat, pokud by vás náhodou začali školit o něčem, co byste sami v tomto směru dosud neznali."

"Chcete tvrdit, že fyzická bezpečnost není vůbec důležitá?" Susskind neskrýval svůj nesouhlas.

"Už někdy u Watermana došlo k počítačové defraudaci?" odrážel Webb výtku.

"Ne. Pokud vím, nic takového zjištěno nebylo."

"Sem jsem právě mířil! Mluvíme celou tu dobu o zločinu takového typu, vůči němuž vaše existující ochranná zařízení nebyla vůbec koncipována ani testována. Od této chvíle byste se měli soustředit spíše na ta nebezpečí, která zatím neznáte, než na známá rizika."

"Ještě jste nám ale stále ani slovem nenaznačil, jak byste nám vlastně v tomhle směru mohl pomoci vy," přerušil ho Clement. "Začínám mít pocit, že se tomuto tématu poněkud vyhýbáte."

"Mohu vám objasnit všechno, co potřebujete vědět o vpašovaných programech," odpověděl Webb sebejistě. "Říkám jim vnitřní hrozba. Mám v tomto směru zřejmě mnohem víc zkušeností než kdokoli jiný v téhle zemi."

"Ovšem my už máme vlastních programátorských expertů dost," řekl Clement. "Říkám si někdy, že možná víc než dost."

Webb na něho chladně pohlédl. "Jenomže ty právě máte uvnitř banky, pane Clemente. A pokud to nebylo dost jasné z toho, co jsem tu vyprávěl, popisoval jsem celou tu dobu akci provedenou zevnitř." Poodstoupil ke straně a stiskl tlačítko ovládací projektor. Na projekční ploše se objevila mužská hlava, pouhý obrys, bez tváře, jen tam, kde by měl být nos, tkvěl veliký otazník.

"Pan X. Y.," představoval ho Webb. "Je v tomto okamžiku ve vaší londýnské datazákladně, manipuluje vám s programy vašeho slavného BANKNETU a připravuje se provést v nejbližší době rozsáhlou krádež."

Waterman se neklidně zavrtěl v křesle. "To je holá smyšlenka."

Webb si dal s odpovědí na čas. "Ne, on tam skutečně sedí. Já pozitivně vím, že tam sedí!" Upřeně se jim zadíval do očí, aby jim dotvrdil, jak jistý si je tím, že skutečně ví.

Waterman byl první, kdo dal průchod hněvu. "Tohle už ale skutečně přesahuje všechny meze, Alexi," vyjel na Harringtona. Clement se evidentně chystal k tomu že i on se připojí s vehementním protestem.

"Prosím vás..." Webb zvednutím obou paží požádal o klid. Chvilí trvalo, než se ho konečně dočkal.

"To byl jen takový experiment, pánové. Chtěl jsem si ověřit, do jaké míry věříte vy sami v bezpečnost vašeho výpočetního systému. Právě jste mi potvrdili, co jsem já pouze tušil. Mohli jste mi přece klidně říct, že nemám pravdu. Mohli jste se mě prostě zeptat, jak jsem k takovému tvrzení přišel. Ale nic z toho nikdo z vás neudělal! Vy jste se totiž všichni nesmírně vylekali! Vy všichni až příliš dobře víte, jak je BANKNET ve skutečnosti snadno zranitelný. A proto na tu revizi potřebujete právě mne. Řekl jsem hned v úvodu, že je to svatba, kdy se ti dva prostě brát musí. A vy žádnou jinou alternativu nemáte." Domluvil a posadil se, naprosto nečekaně.

Harrington v zamyšlení tiskl tlačítko na panelu zabudovaném do stolu. Projektor utichl, žárovka skomíravě vydávala poslední jantarový zásvit a už se opět rozhrnovaly závěsy. Shulton napínal zrak v nenadálém denním jasu a spatřil, jak bankéři seskupili hlavy ke kvapné poradě konané šeptem.

"Měla to být konference, nebo konfrontace?" zašeptal nešťastně koutkem úst.

"Přesně propočtená chůze po provaze," odpověděl mu tiše do ucha Webb. "A na tebe zbylo ještě pár veršů na závěr prvního aktu, Andrewe..., tak je přednes pěkně s citem. Komédie teprve začíná."

Shulton ostýchavě povstal. "Pánové, SysTech vychází z přesvědčení, že Christopher Webb představuje nejlepšího konzultanta pro řešení úkolu, který jste vypsali. V našem elaborátu, který máte před sebou, je popsána jeho dosavadní odborná dráha. Já věřím, že se mnou budete souhlasit, že právě ona naše přesvědčení opodstatňuje. Máte teď, prosím, nějaké další otázky?"

"Děkuji vám," odpověděl Harrington a odkašlal si. "Bylo to krajně... originální." Odmlčel se a pohlédl postupně na každého z ředitelů. "Otázky nemáme žádné, jak je vidět. Vůbec žádné."

Shulton uslyšel, jak si Webb polohlasem ulevuje. Určitě ho museli slyšet i reprezentanti banky.

"To se mi snad zdá!"

Na malém stolku u stěny stály drahé hodiny, obnažující své ústrojí zatavené do skla na důkaz, že je nikdo nikdy nemusí natahovat. Ukazovaly něco přes deset hodin a dvacet minut.

- 8 -

Týden se protáhl na čtrnáct dnů. Susan bylo zřejmé, že pro Webba je čím dál tím obtížnější soustředit se, myslet na cokoli jiného než na Watermanovy.

"Tak proč je nezavoláš?" navrhovala mu.

Zadumaně se potahoval za ret. "Uspěšně prodávat - to chce trpělivost, Sue." Hlas nabyl monotónní barvy přednášky. "Je to umění vystihnout, kdy je lépe dát najevo sebejistotu tím, že člověk nepodniká nic, místo aby se z nejistoty pouštěl do akcí za každou cenu." To někde slyšel.

"Stejně si myslím, že bys jim měl zavolat."

Reagoval podrážděně, "Podívej se, jestli jsem tu zakázku získal, budou mi muset tak jako tak zavolat sami. A jestli jsem to projel, tak nechci tomu krtkovi Harringtonovi nic usnadňovat. Ať se k čertu přihlásí sám."

"Andrew se každý den vyptává, jestli už něco víš."

"Hyena jedna!"

"Podle mě je přesvědčen, žeš ten kšeft nezískal."

"Je v menšině. Jake souhlasí se mnou, že jsem to asi uhrál."

Poněkud zaváhala, než se přiznala. "Ale když jsem s ním mluvila já, Chrisi, tak si tím tak moc jistý nebyl."

"Přebíhavý volič," řekl Webb pohrdavě.

"To bude třeba tím, že ještě nemá dost zkušeností," dala se pohnout až k útrpnosti.

Začátkem třetího týdne se rozčileně ozvala domácím telefonem.

"Volá pan Harrington, od Watermana!"

"Neříkej! Osobně pan Harrington? A já myslel, že umřel." I jeho se zmocnilo vzrušení.

"Držím ti palec, Chrisi," slyšela sama sebe říkat.

V aparátu to cvaklo a pak se ozval bankéř. Do telefonu hovořil jinak, hlubším hlasem, autoritativněji. O poznání větší zvíře.

"Omlouvám se, že nám to trvalo trochu déle, než jsme se ozvali, pane Webbe. Ale tyhle věci se vždycky trochu táhnou, nemám pravdu?"

Webb pravil, že to nevadí, že to vůbec nevadí.

"Rád bych vás už teď informoval, jak jsme se rozhodli, ale vím o lepší formě. Kromě toho taky nepovažuji telefon za dostatečně bezpečný komunikační prostředek. Měl byste dnes čas na oběd se mnou?"

"Ano, naštěstí nemám nic jiného domluveno."

"Takže asi tak ve dvanáct třicet, ano? Pošlu pro vás vůz."

"Budu čekat."

Konverzace skončila dřív, než si ji Webb stačil uvědomit.

Vzápětí přišla Susan. "Tak co, znamená to dobrou zprávu, nebo ne, Chrisi?" Využila možnosti příposlechu.

"Upřímně řečeno nevím. Ale asi ano. Takhle zaměstnaní lidé tě nezvou na oběd jen proto, aby ti řekli, že tě neberou."

"Do telefonu byl docela milý a příjemný."

"Houby," odsekl otráveně Webb. "Mohl mi to přece říct rovnou."

Černý rover zabočil na Oxford Street. Velké dopravní značky důrazně připomínaly, že vjezd je povolen pouze autobusům a taxíkům. Ale šofér na sedadle před Webbem se tvářil, jako by je neviděl. Projíždělo tu bezpočet dalších vozů, jejichž řidiči se chovali naprosto stejně.

Davy na chodnicích houstly. Na přechodech se je policisté s megafony v rukou pokoušeli trochu usměrnit, ale bez valného úspěchu. Kupující nekráčeli, spíš se valili, bez rozhlédnutí se proudem rozlévali

do vozovky. Webb postřehl balíčky, ustarané tváře, uviděl Santa Clause se sešlapanými podpatky a ověšeného zepředu i zezadu reklamními tabulemi. Nahoře na masivních kamenných římsách obchodního domu Selfridge zářily stromečky ověšené jasnými barevnými světly. Docela zapomněl, že vánoce už jsou za dveřmi. Co Alison odešla, neměl ani důvod na nějaké vánoce myslet.

Vůz zahnul doleva. Vjeli do široké slepé ulice, jejíž čelo bylo celé přehrazené majestátní klasicistní stavbou obloženou světlým kamenem, s bohatě dimenzovanými okny. Průčelí dominoval veliký zaklenutý štít. Na stožáru nad ním povlávala jakási vlajka, zdálky a ve větru však nebylo možno rozeznat emblém, který nesla.

Webb už tento vchod mnohokrát míjel a často uvažoval, co by to asi mohlo být za barák. Někaké rodinné sídlo přímo uprostřed Londýna? Usoudil, že kdysi to asi něco takového bylo a teď že je to nejspíš muzeum. Při této domněnce také zůstal, neměl nikdy čas zjišťovat, jak to vlastně doopravdy je. Rover obloukem předjel před budovu a Webb hbitě vyskočil, sotva vůz zastavil. Šofér se zamračil, že mu byl odepřen ceremoniál otevírání dveří. Webb vzhlédl a zjistil, že na vlajce je zelený slon. Co může mít společného s Watermanem? Při bližším pohledu se zdálo vyloučené, že by budova mohla sloužit nějakým bankovním účelům. Nic z toho, co viděl, tomu alespoň nenasvědčovalo. Dvoukřídle dveře před ním byly vybaveny obrovskými klepadly ve tvaru lví hlavy. Pod jednou z těchto hlav byla připevněna mosazná tabulka pokrytá patinou s nápisem "Tlačte!".

Webb se obrátil, aby se zeptal řidiče, co je to za budovu, ale vůz už se rozjížděl uličkou a jen lehký oblak dýmu za ním zůstával trčet v mrazivém vzduchu. Uposlechl tedy pokynu na vratech, zatlačil a otevřel. Byl to jeden z těch interiérů, které voní čerstvými nátěry, a přesto vyhlížejí patřičně zašle. Za bytelnou dřevěnou hradbou byl usazen majestátní portýr. Tmavé stěny obkládané dřevem zdobili další sloni, tentokrát vyvedení z bronzu. Vkročil a jako by se ponořil padesát let do minulosti.

"Co je to tu vlastně zač?" zeptal se vrátného.

Portýr okázale zafuněl.

"Co tím máte na mysli, pane?"

"Mám tu schůzku s panem Harringtonem," obracel Webb.

"Á," pravil muž. Ale to bylo všechno, ani se nepohnul.

V tom okamžiku už Harrington přicházel z vysoké haly, do níž se otvíral pohled z foyeru,

"Dorazili jste rychle," řekl; podáním ruky se neobtěžoval. "Myslím, že jste tu ještě asi nebyl?"

"V životě ne."

"Já sice nejsem zrovna klubový typ. Ale tenhle je takový šikovně po ruce."

"A co je to za klub?"

"Orientální. Slyšel jste o něm někdy?"

Webb zavrtěl hlavou.

"Využívám ho hlavně jako restaurantu, jinak ne, V těchtole končinách se jinak nic přijatelného nenajde. Buď to jsou šíleně drahé podniky, anebo abyste se spokojil s hamburgrem a přemaštěnými vejci."

Vstoupili do hlavní dvorany. Po jejích boku se zvedalo schodiště pokryté kobercem. Odpočívadlo, obložené zrcadly, odráželo jeho pokračování obloukem kamsi do šefícího se nekonečna. Nevelká zasklená kopule vpouštěla do sálu bledý svit prosincového poledne.

"Orientální?" Webb se otáčel na podpatku. "Připadá mi to tu dost anglické. Tak asi osmnácté století, ne?"

"Anglické nebo také francouzské nebo třeba italské," Harrington dával najevo okázalý nezájem. "Člověk těžko rozezná, co to má být, všechno samý sloup a mramor. Mají tu vynikající curry a to je to hlavní. K orientálnosti je to pro mě až dost." Vedl Webba chodbou a pak po schodech dolů. "Ne že bych si v tom zrovna já liboval."

Zdálky zacinkalo nádobí. Z vývěsní tabule vlály dlouhé kroutící se pruhy dálnopisných zpráv tiskových agentur, zámořské kabelogramy byly červeně zakroužkovány.

"Na indickou restauraci je tu dost luxusu," poznamenal Webb.

"Bůh chraň indickou!" prohlásil Harrington. "Strávil jsem kdysi pár let v Hongkongu, pracoval jsem tam pro jednu banku. Je nás tu v Londýně pár a užíváme tohohle klubu, abychom jakžtakž udrželi vzájemný kontakt - taková nostalgie, myslím."

Vešli do jídelny se stěnami v lomené šedozelené barvě a vysokým, lehce klenutým stropem zdobeným malbami. Šuměla tlumenými zvuky přepychového restaurantu.

"Bar snad vynecháme, pane Webbe, ne? Doufám, že vám to nebude vadit, já sám nepiju."

Byl tu zřejmě dobře známým hostem. Okamžitě byli s náležitou zdvořilostí usazeni u kulatého stolku, kde už bylo prostřeno pro dva. Čínští číšníci jim předložili jídelní lístky. Webb se rozhlížel, viděl kolem sebe spíš samý pohodlný tvíd než přísně formální společenské oblečení, zaregistroval také zvýšenou frekvenci řídnoucího vlasového porostu. Byl tu zdaleka nejmladším strážníkem.

"Podle bodu deset směrnic pro naše datacentrum bych tu vlastně neměl sedět," prohlásil jeho hostitel. "Je to totiž příliš blízko, víte? Ale jelikož jsem ty směrnice sám formuloval..." Netrpělivým třepnutím ruky poslal oba číšníky i s jejich menu pryč. "Jídlo už jsem objednal, pane Webbe. Abychom neplýtvali časem. Doufám, že vám to nevadí? Předpokládal jsem, že se dáte svést na to curry. Servíruje se to s bombajskou kachnou a se všemi přílohami, co k ní patří. Neřekl bych, že je to zrovna skutečná indická kuchyně, ale je to jedno z východních jídel, které Angličan zpravidla akceptuje. Jsem pro curry," řekl Webb zdvořile.

"Nejlepší jsou docela jednoduchá jídla. Jak se člověk přehoupne přes čtyřicítku, začne mu najednou francouzská kuchyně připadat poněkud vulgární. To jednou uvidíte sám." Pokynul číšníkovi, který roznášel nápoje. "Perrierku? Bude to asi chtít velkou láhev."

"Jistě, to bude výborné." Výlohy zkrátka nehrají žádnou roli, řekl si Webb se soukromým sarkasmem.

"Minerálka, pořádně vychlazené mléko a coca-cola - to jsou pro mne tři nejlepší nápoje na světě."

Harrington si zastrčil ubrousek za límec košile a doširoka ho rozestřel. "Ovšem cola bohužel jediné v Americe. To je až neuvěřitelné, oč tam chutná líp."

"Taky jsem na to přišel." Webb se zavrtěl na židli. Kdy už ten chlap konečně řekne, proč ho sem vlastně pozval?

"Možná že se ta naše kultura nesnáší s jejich příchutěmi, co? Anebo je to snad tím drceným ledem. Tohle se mi nikdy nepodařilo rozluštit."

Přišla láhev Perrierovy vody a Harrington ji ochutnával s výrazem experta, který je s to přesně určit, kdy byla plněna. Přes šumící skleničku pohlédl na Webba a povšiml si na něm příznaků netrpělivosti.

"Už ta vaše muka chci ukončit, nebojte se. Ale musíme se k tomu dostat postupně, jak sám uvidíte. Vaše přednáška u nás, pane Webbe, se dost lišila od všech ostatních a já jsem přesvědčen, že o tom dobře víte. O čem asi nevíte, byl její účinek - ohromující účinek - na naše ředitele." Přejížděl prstem po vnitřní stěně své sklenky a uvolňoval stříbřité kuličky, které lpěly těsně pod hladinou. "Nadělal jste Susskindovi a Watermanovi pěkné starosti. Velké starosti! Vyjádřil jste pochybnosti, které oni v povědomí tak jako tak měli, a pomohl jste jim tak... vyšumět na povrch." Usmál se nad slovy, jichž užil. "Tím jste ovšem na druhé straně, to také považuji za nutné vám sdělit, bezmezně dopálil Clementa. Pokazil jste mu léta tvrdé práce, kterou investoval do vybudování všeobecné důvěry k systému. Byla to pozoruhodná ukázka demoliční techniky. Já sám se snažím o totéž, už ani nevím jak dlouho, a bez úspěchu."

Webbovi donesli curry a před Harringtona číšník položil jen lehce obdělaný steak. Harrington do něj šťouchl nožem a uspokojeně pokývl, když z něho vyprýštila krev. Další číšník jim nabídl k výběru několik hořčic, jiný předložil Webbovi šestero sklenic s indickou zavařeninou chutney, narovnaných v pleteném košíčku.

"Určitě si pochutnáte," předpovídal bankéř a zazvonil nožem o Webbův talíř. "Můj žaludek říká jasné ne, pokud jde o curry. Říká to sice i o hořčici, ale já předstírám, že ho z té dálky neslyším. Ovšem už dnes večer toho budu určitě litovat."

Webb objevil v omáčce rozinky; rozinky v curry prostě nenáviděl.

"Meyera Watermana jste vyděsil až k smrti," řekl Harrington. "Přesvědčil jste ho nejen o možnosti podvodu spáchaného pomocí počítače, nejen o pouhé pravděpodobnosti takové nehody, ale přímo o tom, že je naprosto nevyhnutelná... Nevím, jestli jste měl tohle v úmyslu, ale výsledek takový nesporně byl. Rád bych věděl, jestli vy sám tomu věříte?" Bankéř se tázavě podíval na Webba přes stůl a doléval si minerálku.

"Ano, věřím. To není úvaha týkající se jen vaší banky, nýbrž věc holé statistiky. Je to prosté. Takový

podvod nastat musí."

"Takže tu není spojení s vaší proslulou schopností získávat si informace uvnitř?"

Webb se neubrnil úsměvu. "Není." "Mimochodem, přijali jste nakonec toho Elliota nebo ne?" zeptal se znenadání Harrington.

"Ne." Webb se pokusil odpovědět tak nezúčastněně, jak to jen dokázal. Nebylo to lehké.

"To bylo moudré rozhodnutí. On není totiž zdaleka tak dobrý, za jakého sám sebe považuje." "Náfuka," troufl si Webb. "Značně sebevědomý."

Něco náhle připadalo Webbovi divné. "Já jsem dost dobře nerozuměl. Ptal jste se, jestli jsme ho přijali..."

"On u nás už nepracuje. Myslel jsem, že víte i tohle." Harringtonovy zraky se setkaly s očima konzultanta. "Bezpečnostní pravidlo číslo jedna - zabraňte prosakování informací navenek. Bezpečnostní pravidlo číslo dvě - pokud se tak děje i přes vaše úsilí, zjistěte, jak a kudy, a zajistěte si, abyste se o takových průsacích ihned dovídali."

"To jsou má vlastní slova z naší oferty," čelil mu Webb.

"Jistěže." Bankéř soustředil pozornost opět na jídlo. "Obávám se, že odbočuji. Jak se nekontroluji, vždycky to tak dopadne." Ale to mu Webb neuvěřil.

"Vaše vystoupení přesvědčilo naše ředitele ještě o další věci. Vedl jste jasnou čáru mezi konvenčně chápanou bezpečností a mezi problémy spojenými s ochranou našich programů. Stále ještě nevím, jak se vám tohle podařilo, pane Webbe. Je to velice choulostivá argumentace. Ale dejme tomu, že tu zapůsobil váš komediální talent." Harrington nachýlil hlavu ke straně. "Já jsem se také při tom vašem představení dost bavil..., jakmile jsem překonal počáteční šok.

Ale v každém případě, pane Webbe, jste objasnil jeden závažný bod. Že jsme se totiž soustředili převážně na ochranu před vnějšími zásahy, zatímco naše obrana proti jistým typům domácích podvodů je velice limitovaná. My jsme o tom všem věděli i předtím, to je samozřejmé. Ale vy jste té otázce dodal patřičnou naléhavost. Jsme totiž, abych užil expresivního výrazu z vaší oferty, v tomto smyslu zcela obnaženi. To už dnes připouští i Clement, ač nerad. Výsledkem toho je, že jsme podstatně pozměnili původní cíle zamýšlené revize. To můžete beze zbytku považovat za výsledek svého působení."

Steak v něm rychle zmizel. Byl to jeden z mála lidí, kteří se dokázali věnovat jídlu i konverzaci současně jako dvěma zcela odděleným činnostem. "Zadááváme nyní revizi systému bezpečnostních opatření v konvenčním pojetí. Důkladnou prověrku datacenter a některých vybraných poboček. Soustředí se na postupy, na naše opatření, která mají regulovat přístup k datazákladně a k manipulaci s ní - to už si umíte jistě představit sám. Ale nedotkne se programů. Výslovně se jim vyhne." Při dalších slovech Webba bedlivě pozoroval. "Je to práce, kterou zadáme jiné firmě. Byl jste vzácně upřímný, pokud jde o konstatování, že to není právě naše nejsilnější stránka."

Webb bez valného nadšení kývl na souhlas. "A smím se zeptat které?"

"Ale to se snad ani neptejte! Dále jsme uvažovali o možnosti zadat na základě samostatné smlouvy prozkoumání onoho problému interních rizik, tedy těch, která by mohla ohrozit naše programy. Abych vám řekl pravdu, vůbec nás to předtím nenapadlo, dokud jste nám toho brouka nenasadil do hlavy."

Harrington se povzbudivě usmál. Normálně měl ústa sevřená, malá. Bylo divné, jak je najednou dovedl roztáhnout.

"Vy byste se do takové revize určitě pustil s vervou a s chutí, to si alespoň myslím já. Snad by vás potěšilo, že jsme všichni byli zajedno v přesvědčení, že byste pro ni měl všechny předpoklady."

"I pan Clement?"

Ústa se v úsměvu rozšířila ještě více. "I Clement." A pak úsměv zmizel, vystřídán podmračeným pohledem. Webb odložil lžici i vidličku a nervózně otáčel v rukou sklenku.

"Ovšem vy jste nám také pomohl ujasnit velice podstatnou překážku v realizaci takového záměru. Totiž okolnost, že je to takřka neproveditelný úkol. Computerový zločin je prakticky k nerozlousknutí, nedá se vystopovat. To jsou vaše vlastní slova, pane Webbe."

"To ještě není důvod k tomu, nepokusit se o to!" Webb postřehl jakési znepokojivé příznaky.

"Rozhodli jsme se uzavřít smlouvu jenom na jednu revizi. Na tu, o které jsem hovořil."

Webb bojoval, aby udržel hlas na uzdě. "A to, jak říkáte, je výsledek právě mého úsilí?"

"Ano."

Webb prohrál nerovný zápas s vlastními hlasivkami. "Pak jste ovšem využívali mé práce. Uvědomujete si to, doufám?"

U sousedního stolu se potočila šedivější hlava.

Webbův hlas se zvýšil nad limit daný klubovými zvyklostmi.

"Ano, to připouštím. Nestalo se to záměrně, to vás mohu ujistit."

"Pěkně děkuji za takové ujištění."

"Proto bych vám také nesmírně rád navrhl něco jiného. Máme v současné době dost úzký profil v programování některých našich projektů. Hodila by se nám jistá výpomoc a já bych uvítal, kdybyste byl ochoten na nějaký čas se pro nás angažovat. Není to sice přesně to, o čem jste se původně ucházeli, ale je to... řekněme cena útěchy, ne?"

"Mohli byste laskavě upřesnit, o jakou práci by šlo, pane Harringtone?"

"Docela přesně vám to ještě povědět nemohu. Asi nějaké programátorské práce. Snad i dořešení některých složek našeho systému, tak aby byly plně účinné." Vidlička pohybem naznačila, že to není tak podstatné. "Záleží na tom?"

"Možná že to myslíte dobře," odpověděl rozhněvaně Webb. "Ale jste si vědom, co ta vaše druhá cena vlastně obnáší? Pitomou hlavoruční dřinu."

"Hlavoruční?"

"To se mezi programátory běžně říká. Nejhuř placené kšefty v programátorské branži."

"Aha."

"Na to jsem já až moc dobrý,"

"Pane Webbe, prosím vás ..." Harrington položil konzultantovi na ruku svou hubenou dlaň. "Pochopte přece problémy, před kterými stojíme. Já bych ohromně rád takovou důkladnou revizi programové části naší činnosti podnikl. I správná rada by to uvítala. Ale promyslete si to trochu. Mezi našimi lidmi by taková akce vyvolala znepokojení, že propadáme podezřívání, které téměř určitě není ničím opodstatněno. Nesli by to dost těžce."

Webb se na bankéře zvědavě zahleděl. "Takže vám jde tedy spíš o to, aby revize nikoho nevyplašila, ano?"

"Vznikla by tím krajně nemilá situace. Tu nechci připustit."

Webb se přinutil, aby i nadále udržel oči přimhouřené a ruce naprosto nehybně na stole. Najednou mu bylo téměř do smíchu.

"A mohu z toho vyvodit, že součástí mého pověření by bylo podávat některé zprávy přímo vám?"

"Myslím, že bychom to tak asi zařídili."

"A já že bych tedy pracoval uvnitř vašeho programátorského týmu?"

"Jako jeden z nich."

"S přístupem do datacentra?"

"Proč ne?"

Webb se teď už doširoka usmíval.

"V takovém případě bych snad nějakou tu hlavoruční dřinu unesl. Mohlo by to být i docela zajímavé."

Harrington zůstal zcela vážný. "Aby mezi námi bylo docela jasno. Nechci tam vidět žádné detektivní honičky, pane Webbe, v takovém tom tvrdém stylu, v jakém vy jste byl zvyklý pracovat. Pokud vám bude něco podezřelého a půjdete si za tím, je to docela vaše věc. Nesmíte se při tom dát nachytat, rozumíte? Přistihne-li vás někdo, já vás nepodržím, jak se říká. Musím mít na mysli především interpersonální vztahy v kolektivu."

"A pokud narazím na něco, co není v pořádku ...?"

"Dívali bychom se na to, řekněme, jako na šťastnou náhodu." Harrington do sebe hodil zbytek minerálky, tak jak by to jiný učinil se sklenkou whisky. Lžičkou na dezert vyškraboval na talíři zbytek šťávy z masa.

"Nechme to až po vánocích. Začal byste od nového roku. Vyhovovalo by vám to?"

Webb zvedl skleničku a přitůkl si se svým společníkem. Se svým klientem. "Perfektně."

Harrington mu oplatil úsměv.

"Budete svým způsobem špión. Je to role, která vám podle mého názoru perfektně sedne. A řekl bych,

že vy si ji budete dost prožívat."

## ČÁST DRUHÁ: REVIZE

RESTRINGOVANÁ DATA. K datům na discích kategorie RESTRINGOVÁNO mají přístup toliko programy odpovídajícího stupně utajení. Jakýkoli pokus o neoprávněný zásah do těchto údajů - o jejich doplňování, měnění anebo výmaz - je blokován přímo operačním systémem a současně je automaticky uváděna v činnost akustická signalizace na řídicím panelu. Kromě toho se záznam o pokusu o neoprávněný přístup k restringovaným datům vyznačí tiskem v systémovém pracovním deníku příslušného operátora.

BANKNET - Manuál operátora

- 9 -

Pondělí, třetího ledna. Přesně v 10.00 se na náměstí ozval klakson. Webb se ani nemusel jít podívat, aby věděl, že pro něj přijel Harrington. Přesto však šel k oknu, aby mu dal najevo, že už je na cestě.

Harrington už ho dole vyhlížel u okénka velkého jaguára, vyměnili si zdvořilý pozdrav rukou. Náměstí bylo docela tiché, vyhlíželo jako rozostřená fotografie komponovaná v samých šedích. Šikmé šňůrky studeného deště smývaly z holých stromů poslední zbytky pestřejších barev, i jejich kontury jako by se v tom dešti rozpouštěly. Domy na protější straně vyhlížely, jako by byly vystříhány z lepenky. Za nimi se vypínala k nebi věž vysílačky, temeno zastřené nízkým mračenem.

Webb si oblékal tmavý převlečník a spěchal ke dveřím. Měl na sobě tmavomodrý oblek - námořnická modř, téměř do černá - a jednoduchou modrou košili. I kravatu měl tmavomodrou, s drobným červeným puntíkovým vzorem.

"Střízlivost sama," poznamenala Susan. "Hezký pohřeb přeju."

Motor tiše předl, trochu sípěl, jak sál vzduch. Ventilátor dýchl na Webba teplý vzduch, ofoukl mu tvář a nohy. I po té kratičké chvilce, co Webb přeběhl ze dveří budovy k vozu, to bylo dost příjemné.

"To je dvanáctka XJ?" zeptal se.

"Pět celých tři desetiny litru," potvrdil se zjevnou pýchou Harrington. "Na poježdění po městě dnes člověk potřebuje mít v mašině pořádnou rezervu výkonu. Na nějakou tu kličku, znáte to. V Londýně už je aut, až to není hezké."

Harrington zasunul volič automatiky a prudce vyrazil od chodníku. Pohlédl na náramkové hodinky.

"Deset pryč. Stojíte nás sto padesát liber denně a hodinu z toho už jsme zmařili! Ale nebojte se, vy si to stejně budete muset všechno odpracovat."

Webb sebou trhl, když se riskantně vmáčkli do proudu vozidel jedoucích od podjezdu pod Euston Road. Přitiskl instinktivně chodidlo k podlaze. Reflexní pohyb neměl žádný účinek, naopak, vůz se rozjel rychleji.

"Rozpočtoval jsem na celou tu akci osm tisíc," řekl Harrington. "To by pro vás znamenalo asi tak tři měsíce. Bude to stačit, doufám, ne?"

"Mělo by."

"Jedeme teď do Datacentra Londýn. Zkratka je DCL. Říká vám něco termín neidentifikovaný objekt?"

"Myslím, že ano."

"Tak mi to popište."

"Budova, která nemá firemní označení."

"A důvod?"

"Bezpečnost, samozřejmě. Snaha o anonymitu."

"Já tomu říkám první obranná čára, pane Webbe. Ochranná clona proti náhodnému vniknutí. Ten, komu doopravdy záleží na tom, aby datacentrum našel, je samozřejmě stejně najde. Ale tímhle opatřením jsou odčleněny návštěvy všelijakých psychopatů, žertíky s bombami a tak dále."

Harrington se pokusil projet ještě na červenou, ale pak si to rozmyslel. Dupl na brzdu tak, že se Webb musel vši silou vzepřít nohama proti koberci. Blahořečil si, jak mu občas fungují reflexy.

"Datacentrum je kousíček za Wigmore Street," říkal mu bankéř. "Ne sice úplně až na Christopher Place, ale taxíkem dál jet nikdy nesmíte. A taky se ani slovem nezmiňujte před taxikáři o Watermanovi, jestli mohou prosit. Pak vám také ukážu parkovací garáže na Marylebone Lane. Blíž nesmíte vůz nechat. Dále se také, stejně jako ostatní moji pracovníci, musíte absolutně zdržet návštěv všech restaurací a hospůdek v okruhu čtvrt míle od datacentra. V datacentru máme mapu s vyznačením oblasti, kterou budete muset nadále považovat za zakázané pásmo."

"Včetně Orientálního klubu?"

Harrington nebyl naladěný na žertíky. "Pokud se pamatuji, pane Webbe, říkal jsem vám tehdy, že ta pravidla jsem formuloval já osobně. A dále, já tam držím jazyk za zuby. Nevěřím ovšem, že by to dokázali respektovat ostatní."

Webb si sice dobře pamatoval průběh jejich společného oběda, ale řekl si, že bude lépe to nekomentovat.

"Telefonní číslo můžete doma ve své kanceláři uvést, ovšem je třeba dodržet naprostou diskrétnost. Naše spojovatelka se také nikdy nehlasí jako datacentrum. A hovory se spojují jen těm lidem, kteří jsou zahrnuti v autorizovaném seznamu pracovníků umístěných v této budově. Ode dneška obsahuje i vaše jméno."

Brzy už se pustili po Baker Street k jihu, Harrington kličkoval a nepřetržitě přejížděl z jednoho jízdního pruhu do druhého. Jel daleko rychleji, než se vůbec za dané hustoty provozu zdálo možné. Příjemná ta jízda zdaleka nebyla.

"Dostanete samozřejmě k podpisu dohodu o utajení důvěrných informací. Věřím, že budete všechna omezení, která se v ní ukládají, brát s maximální vážností."

Vůz se zakvílením zastavil před křižovatkou a Harrington melancholicky vyhlédl oknem na vlhkou ulici a na pošmourná oblaka nad ní.

"Není to sice žádná krása," řekl a ukázal vzhůru, "ale užijte si toho ještě, dokud můžete. Datacentrum nemá žádná okna, ani jedno jediné. Jakmile se jednou ocitnete uvnitř, nemáte o počasí ani ponětí. Máme své klima, trvale totéž počasí, čtyřicet hodin denně a sedm dní v týdnu. Klidně bychom si tam mohli hrát na krtky."

Odbočil do Wigmore Street, za necelou minutu pak zahrnul doprava a vrhl se s rozměrným jaguárem do vjezdu několikapatrových garáží. Šplhal po rampách vzhůru, dlaněmi ručkoval po volantu, až vyjel o několik poschodí výše. Potom se mezi sloupy protáhl k rohové stojance a zastavil jen pár centimetrů od stěny. Když Webb vystoupil, uviděl v čele kóje vybledlý žlutý nápis REZERVOVÁNO, ale nikde ani zmínku o Watermanovi.

"Budete dojíždět vozem?" vyptával se Harrington a rychle vykročil ke schodišti.

"Nevadí to?"

"Jezdíte zdaleka, co?"

"Z Chelsea. Na konec světa to nemám daleko."

"To je dost velká dálka. Zajistím vám tu taky rezervaci." Pak dodal: "Doufám, že nebydlíte někde v hausbótu na řece?"

"To sotva."

"Mimochodem, čím jezdíte?"

"Nic tak velkého, jako je váš jaguár," odpověděl Webb diplomaticky.

Poněkud zklamaný Harrington vyptávání zanechal. Kráčel dál a proplétal se mezi vozy na Wigmore Street, až se konečně zastavil na chodníku. Byli přímo před tradiční hospodou U kohouta a lva.

"Znáte to tu?" Harrington ukázal nahoru ke grilu.

"Dost dobře."

"Tak na to zapomeňte, pokud budete u nás pracovat! Je to vysloveně zapovězené teritorium."

Bankéř náhle přímo pod hospůdkou bez jakéhokoli upozornění uhnul do podloubí, které kdysi patřovalo ke stájím a dnes zvýrazňovalo průčelí budovy. Ústilo do slepé ulice lemované vysokými, omšelými skladišti, která téměř zastírala oblohu a plnila vzniklou tůň šerem. Bylo to místo, kam by asi málokoho

napadlo zajít.

"DCL," oznámil Harrington, když došli na konec podloubíčka, s gestem iluzionisty, který právě vyčaroval kompletní výpočetní středisko jen tak z čistočistého vzduchu. Vešli kamsi, kde to na první pohled vyhlíželo jako zanedbaná garáž, všude prázdné bedny a rezavějící železo, strčili do masivních dveří, které se poslušně podvolovaly sebemenšímu tlaku, a byli uvnitř, ve světlém a klimatizovaném sídle BANKNETU.

Webb před chvílí prohlásil, že ví, co je neidentifikovaný objekt. Ale to si představoval, že je to prostě normální kancelářská budova, kde se jaksí zapomnělo na firemní tabulku. Jenomže na DCL se žádný takový popis nehodil. Celý vnitřek bývalé skladištní stavby, všechno uvnitř jejích tlustých zdí bylo vykucháno a do tohoto prostoru byl nově vestavěn nákladný nový interiér. Vnější skořápka, důležitá jako mimikry pro budoucí datacentrum, byla provizorně vyztužena a pod výztuží byla vyhloubena rozlehlá podzemní podlaží. Ani ti, kdo pracovali v těsné blízkosti objektu anebo tudy denně chodili, neměli ponětí o jejich existenci či účelu. Výsledkem nebyla pouhá anonymita. Celé datacentrum jako by prostě neexistovalo.

Vešli do vestibulu a stanuli před třemi strážnými ve velké skleněné kukani. Před jedním z nich byl ovládací panel a v desce stolu zanořené šikmo nastavené obrazovky televizních monitorů. Další monitory na stěně za ním Webbovi prozradily, že byli pod trvalým dohledem od chvíle, kdy odbočili z Wigmore Street. Jedna z obrazovek zachycovala podloubí, občas se na ní objevil chodec zarámovaný obloukem jeho klenby. Na jiné byla garáž, kterou právě prošli. Sklo, za nímž ti tři seděli, vypadalo dost nezvykle, bylo silné, mělo zvláštní lom světla a budilo dojem značné odolnosti vůči střelám.

Vstoupili do chodbičky nebo spíše jakési ohrádky přiléhající ke skleněné kóji strážných. Když se za nimi zavřely dveře, ozvalo se s jistým zpožděním kovové cvaknutí, které Webbovi prozradilo, že jsou nyní v tomto prostoru uzamčeni. Harrington cosi říkal do složitého mluvítka s žaluziemi, které propouštěly ke strážcům hlas, ale nic jiného. Jeden z mužů zatahl za páčku a před Webbem se otevřela kovová schránka. Byly v ní dva jmenovkové štítky, o něco větší než kreditní karta. Harrington připevnil jeden Webbovi na kapsičku saka, druhý si nechal v ruce.

"Dovolíte vaši aktovku, pane Webbe?"

Vzal mu tašku a prostrčil ji turniketem dovnitř. Strážný ji pečlivě prozkoumal, každý předmět zvlášť.

"Nepokoušejte se přinést dovnitř něco nepatřičného," prikazoval Harrington. "A ne abyste něco, co patří sem, vynášel ven. Ani tužku ne! Kontrola se dělá při každém příchodu a odchodu, bez výjimky."

"Co když si budu chtít vzít práci domů?"

Harrington rezolutně zavrtěl hlavou. "Co je třeba dokončit, to dodělejte tady. Jak se říkává v inzerátech, u nás je otevřeno po celých čtyřiaadvacet hodin."

Aktovku mu vrátili a dveře před nimi si mlaskly. Ocitli se v další části vstupní haly, lemované pestře nalakovanými dveřmi. Některé patřily k výtahům, jiné zřejmě vedly ke spojovacím chodbám do dalších částí objektu a byly do nich zabudovány mohutné zamykací mechanismy upravené pro čtení identifikačních štítků. Polovina dveří byla jasně červená, druhá polovina modrá.

"To je jak v Alenčině říši divů!" vyhrkl Webb.

Harrington na to nic neřekl, jen se rozzářil a stiskl tlačítko, aby přivolal modrý výtah. Úplně se rozplýval. Tohle je přece moje datacentrum, dával svým chováním najevo.

Webb stačil zahlédnout, že bankéřův identifikační štítek je opatřen malou fotografií s podpisem, kostrbatým a křečovitým. Nahoře měl široký červený pruh, Když zašilhal dolů na svou kapsičku, uviděl, že jeho proužek je modrý a že na štítku je verzálkami uvedeno HOST.

Harrington si všiml, kam se Webb dívá. "Tu legitimaci neztraťte, nebo budete mít problémy. Kdyby se vám to stalo po šesté večer, tak jste tu až do rána. Čtecí zařízení na těch dveřích za námi vás pustí ven do chodby, až budete chtít odejít. Štítek si zámek ponechá a bez legitimace se prostě ze střediska nedostanete."

Když zdviž dorazila, zasunul Harrington svůj štítek červeným okrajem do šterbiny na řídicím panelu v kabině a červené světlo mu potvrdilo, že štítek je v pořádku a že povely budou přijaty.

"Označujeme poschodí podle amerických zvyklostí, pane Webbe. Přízemí je podlaží číslo jedna. Je to logičtější, nemyslíte?" Stiskl nejvyšší poschodí, podlaží číslo čtyři: Webb si povšiml, že pro druhé a třetí

podlaží zde žádné knoflíky nejsou.

"Až budete jezdit sám," řekl Harrington, "tak použijete k řízení zdviže modrého okraje své legitimace. A nezkoušejte se svézt červeným výtahem! Spustil byste strašlivý bengál. Zvonky a tak dále."

Vynořili se v široké chodbě s ostře bílými stěnami i stropem, svislé plochy byly zlehka nastříkány leskem, takže se zdálo, jako by se v tom bezbarvém světle míhaly a pohybovaly. Kosmaté hnědé čtverce kokosového koberce byly jedinou připomínkou, že ten prostor má také nějakou hmotnou strukturu. Webbovi se koberec nelíbil a také chůze po něm mu nebyla příjemná. Připadalo mu, jako by se procházel po nějakém mrtvém hrubosrstém zvířeti.

Na konci chodby došli ke konferenčnímu šálku, skromně vybavenému několika židlemi a stolkem. Stěny v něm byly holé, až na bílou psací tabuli, která se takřka neodlišovala od stěny. Světlo se od jednotlivých čtverců koberce odráželo nestejně a proměňovalo tak místnost v šachovnici ze samých hnědých.

Tady si Webb prve uvědomil, jak tu chybí přirozené osvětlení. Místnost byla dosti velká, avšak tím, že plochy stěn nebyly členěny ani jediným oknem, působila jako krabice, navozovala klaustrofobii. Webb měl pocit, jako by byl zabalen v balíčku.

"Tak jak se vám ta moje pevnost líbí, pane Webbe?"

"Dojem je to ohromný. Připadá mi to tu líc chráněné než mnohé vojenské zařízení."

"Armáda chrání jenom naši národní hrdost," odpověděl bankéř s úsměvem. "Pokud nám ještě nějaká zůstala. Kdežto my tu opatrujeme peníze."

Spokojeně se opřel v křesle. "Tohle není obyčejné výpočetní středisko k ustájení počítačů. Je tu především hlavní stan celého BANKNETU. A odtud se také dotváří celý náš programový systém, trvalá údržba a rozvoj BANKNETU. Dát tohle všechno dohromady pod jednu střechu uprostřed Londýna je ovšem trochu komplikované. Já sám jsem byl spíš pro nějaké místo na předměstí, ale byl jsem přehlasován. Podle Clementa bychom tam byli příliš nápadní."

"Klasifikace vašeho utajení je mi trochu záhadou," řekl mu Webb. "Co je vyšší stupeň, červená nebo modrá?"

"Červená, pochopitelně."

"A já sám mám jen modrou propustku?" Webb si zaťukal na jmenovku.

"Tutéž, jakou mají všichni moji programátoři. Pracují v tomhle patře. Tady s nimi budete také sedět."

"A počítač . . .?"

"Rovněž modrý stupeň. Do počítačového sálu budete mít samozřejmě volný přístup. Můžete si tam zajít na návštěvu, kdykoli se vám zachce." Harrington se usmál. Così ho rozveselilo. "Pokud ovšem budou domorodci příznivě naladěni."

"Což znamená co?"

"Což znamená, že operátoři dokáží být trochu zvláštní, taková žárliví. Ale vy samozřejmě trvejte na svých právech, pane Webbe. "

"Smím se zeptat, co je vlastně tedy v těch červených prostorách?"

"Zónách, pane Webbe. Říkáme červená a modrá zóna."

"Dobře, tak tedy v červené zóně."

"Především data," řekl Harrington a vychutnával svou odpověď.

"Data?"

"Vy sám jste nám před časem dokonce obrazem dovodil, že data jsou něco jako peníze mezi penězi. Vidíte, já jsem si dal ztracenou práci, abych právě tyhle hodnoty v bance řádně ochránil. " Zásah, touché, říkala jeho tvář vítězoslavně. "Snad bych to měl vysvětlit trochu blíže."

Přešel k bílé tabuli, byl to pohyb střelce, šikmo po šachovnici koberce. Vzal do ruky tlustý popisovač a začal na obřím bloku skicovat cosi, v čem Webb postupně poznával svislý řez budovou. Byl to náčrt podobající se dětské kresbě, úsporně stěsnaný v dolním rohu tabule. Webb napočítal šest podlaží, z toho dvě podzemní.

"Teď právě sedíme ve čtvrtém podlaží. Tady sídlí moji programátoři. Pod námi, ve třetím podlaží, jsou naše počítače, dvě velké tristasedmdesátky, IBM 370/165 s." Popisovač udělal puntík. "A dole v prvním podlaží je vstupní prostor. Něco prostě musí být vyhrazeno pro vstup a výstup, potřebujeme chodit dovnitř a zase ven! Tím končí modrá zóna. Pokud jde o vás, nemáte do zbytku objektu přístup. "

"Ale já bych tu červenou zónu stejně rád viděl."

Harrington prudce zavrtěl hlavou. "Jedeme přísně podle regulí, pane Webbe. Jak by se někdo z našich lidí jen doslechl, že jste byl dole, okamžitě budou vědět, že se něco děje. A to přece nechceme, či ano?"

"Ale rád bych si udělal aspoň přibližnou představu."

Bankéře, jak se zdálo, nebylo nutno příliš přemlouvat. "Vy jste asi zvyklý na běžné uspořádání, kdy se veškeré sestavy tisknou přímo ve výpočetním sále. Podstatnou součástí mého pojetí bezpečnosti a utajení, mé nedůvěry k lidem, pokud tomu tak budete chtít říkat, je zcela odlišný princip dislokace tady v datacentru. Sekce tiskáren je umístěna dole v prvním podlaží, za jedněmi z těch červených dveří, které jste měl možnost vidět, když jsme sem vcházeli."

"Ale to znamená ..., " začal Webb.

"... že se programátoři jaktěživ nesetkají s údaji databanky BANKMETU," dořekl za něho Harrington.

"A to jaktěživi myslím doslova a do písmene. V počítačovém sále máme jen jednu jedinou tiskárnu vyhrazenou pro odladění a odzkoušení programů. K odladování programů poskytují jen supponovaná čísla, nikdy skutečné údaje. I mí nejlepší programátoři mají přístup ke skutečným kontům našich zákazníků zapovězen, nesetkají se ani s jediným údajem o skutečných penězích. Vy na tom budete stejně."

"Chytré," poznamenal Webb zklamaně.

"Když člověk nevidí na to, co by rád sebral, tak je krádež hned těžší, ne?"

"Těžší snad. Ale nemožná není."

"Když myslíte."

"A co je v suterénech?"

"V podlažích B jedna a B dvě? Hlavně sklady. Ukládáme část sestav, magnetické pásky a disky, všeho jsou hory. Mám dole celou knihovnu dat, hotový archiv. Odolný proti ohni, vodě, bombám... proti všemu, nač si vzpomenete. Je tam i herna pro operátory. Slyšel jsem dokonce, že kulečnickový stůl je využíván i nekonvenčním způsobem, když jsou v noční směně děvčata."

Webb se zasmál. "Dole je asi veselo, co?"

"Samá legrace, pane Webbe. Však ty žertíky známe."

"Předpokládám, že vaše kancelář je asi v červené zóně, ne?"

Harrington sáhl na svůj identifikační štítek a kývl. Měl ho teď upevněný na saku stejně jako Webb. "Je tam útulněji. Nikdo za mnou nemůže."

"Nebudeme mít problém se vzájemným stykem?"

"Upřímně řečeno byl bych radši, kdybychom se příliš mnoho nescházeli. Domluvit se můžeme telefonem anebo se můžeme sejít v soukromí tady. Pokud by to bylo nutné, sjednáme si schůzku někde mimo datacentrum. Ale doufám, že nic takového nebude nutné. Nepřipadá vám to všechno až moc melodramatické? Ještě něco byste chtěl vědět?"

"Ne, prozatím už nic." Webb potřeboval čas, aby to všechno měl možnost strávit. Nic z toho, co mu Elliot vyprávěl, ho nepřipravilo na tak důkladná bezpečnostní opatření. Možná že v Manchesteru to vypadalo trochu jinak.

"Výborně. Na životopis jste, doufám, nezapomněl?"

"Samozřejmě že ne."

"A upravil jste ho, jak jsem vás žádal?"

Namísto odpovědi mu Webb posunul životopis přes stůl. Jisté detaily z jeho dosavadní pracovní dráhy byly poněkud pozměněny. Zmizely veškeré zmínky o práci v oblasti bezpečnosti výpočetní techniky a několik vsunutých fiktivních akcí uvádělo Webba do souvislosti se studiem účinnosti systémů.

Harrington dočetl a kývl na souhlas.

"Teď přijde to nejtěžší. Já tak nesnáším jakékoli lhání, vy asi také, ne? Vaše krycí doklady - říká se tomu tak, doufám? - tu máme." Zaťukal na curriculum. "Jste to opravdu vy, jenom je to vylepšeno trochu plastické chirurgie, něco zmizelo, něco málo v oblasti vaší praxe je tu naopak voperováno.

Nezapomeňte, jste tu hlavně proto, že já jsem trochu znepokojen jakýmsi ochabováním BANKNETU, tím, že je teď BANKNET trochu pomalý a neohrabaný po všech doplňcích a dodatcích, které jsme k

němu přičinili od dob, kdy se prvně rozběhl."

Webb se usmál. "A na mně tedy bude, abych ho řádně prolezl, do všeho strčil nos, podíval se do všech temných koutků. To je chytrý nápad."

"Trochu potíží asi budete mít s vedoucím systémovým inženýrem Martinem Allowayem," upozorňoval Harrington. "Tomu se celý ten nápad moc nelíbí. Myslím že v něm vidí skrytou kritiku své práce."

"Koneckonců, když se vžiju do jeho ...," začal Webb.

"To nechám na vás, abyste si to s ním nějak vyřešil, Takže se vás až do zítřka ujme vedoucí programováním

"Smím se zeptat na jméno?"

"Owen." Harrington v očekávání sepal ruce. "Jste připraven?"

Webb se zhluboka nadýchl a pravil, že je připraven.

Harrington zamířil ke dveřím. "Pro mě bude dost zajímavé pozorovat, jak vám ten převlek padne." S jakousi zvláštní potlačovanou nedočkavostí vyklouzl ven.

Webb zůstal o samotě. Rozhlížel se po místnosti, naslouchal šumu upraveného vzduchu. Přešel k Harringtonovu neladnému diagramu, přejel prstem po jeho obrysu - po zdech bez oken - a usmál se. Konečně jimi pronikl dovnitř. Dovnitř stroje na peníze.

- 10 -

"Jennifer Owenová," ohlašoval Harrington a s lehkým gestem uvedl vedoucí programování dovnitř. Žena na pozdrav nepatrně pokývla hlavou. Zůstala stát na okamžik ve dveřích a měřila si Webba tmavýma očima posazenýma v drobné, vážné tváři.

Owenová, ne Owen! Harrington se dnes zřejmě baví eskamotáží. Nejdřív datacentrum a teď tohle. Byla velice atraktivní, pečlivě, střízlivě a přitom přepychově oblečená. Do místnosti vcházela lehkým, plynulým krokem "A tohle je pan Webb, Jennifer," říkal jí Harrington, ale neukazoval na konzultanta, nýbrž na resumé jeho dosavadní pracovní činnosti, které leželo na stole. S trochu neohrabanou zdvořilostí jí nabídl židli.

Dívka odložila italskou kabelku a vzala životopis do ruky. Kolem ouška kabelky byla uvázána hedvábná šála zjevně jen tak, jako když Japonka naaranžuje samojediný květ. Četla zvolna a důkladně.

"Tu firmu Systems Technology neznám," řekla Webbovi. "Co je to zač?" Na jejích očích bylo něco zvláštního. Webb si uvědomil, že se do nich marně pokouší zadívat, nepronikl dál než k jejich hnědým terčům. "Není velká, ale roste." "Kolik mají lidí?"

"Když jsem je posledně počítal, bylo jich čtyřicet." "A až se dostanete na dvě stovky, tak firmu prodáte, co? A koupíte si velký barák někde na venkově, ne? Tak to přece dělají šéfové všech úspěšných softwarových firem, vidíte?"

"Já tenhle konec pořád ještě nevidím," řekl Webb. Jen kdybys věděla, říkal si. Potvora Shulton tohle jednoho krásného dne samozřejmě provede. Ale já těžko. Já s tím svým podílečkem sotva.

Viděl, jak Harrington špulí rty a vybízí ho k pokračování.

"Víceméně jsem do té profese příliš zažrán," řekl s úsměvem, "takže mi představa sladkého živoření příliš neseď."

Bankéř už vypadal spokojeněji.

"Dobré," řekla Harringtonovi a přistrčila mu životopis zpátky.

"Já myslím, že ta dosavadní praxe je výborná," poznamenal Harrington, zřejmě ve snaze vyprovokovat ji k nějakému komentáři. "Že se zejména nám hodí."

"Vypadá to tak," souhlasila. "To ostatně ukáže čas." Gestem dala najevo svou nezúčastněnost. Ruku měla do temna opálenou, patrně z nějaké zimní pouti za sluncem. Prstýnek žádný. Toho si Webb vždycky bedlivě všimal.

"Ovšem vy jste nám ještě podrobněji nevysvětlil, proč vlastně chcete celou tuhle akci podniknout, Alexi," řekla mu.

"To nechci jen já, Jennifer. To chce celá správná rada. Víte přece, jak se taková rozhodnutí rodí."

"Klidně bych to byla mohla zpracovat i já sama. Anebo někdo z mých analytiků." Webb v jejím hlase

postřehl podráždění.

"Máte toho všichni až dost," chlácholil ji Harrington.

"Takhle to bude určitě lepší."

"Pro někoho, kdo BANKNET zatím vůbec nezná, to bude dřina." Zachytila Webbův pohled. "Je to hodně rozsáhlý systém. O mnoho větší než cokoli, o čem je řeč tady." Napřažený prst lehce přešel po životopisu. "To se ještě uvidí, ne?" poznamenal Harrington.

"Já samozřejmě pomůžu všude, kde budu moci."

"Tak to je báječné, to je opravdu báječné." Harrington se zvedl ze židle. Když procházel za jejími zády, překvapil Webba zamrknáním. Nějak to k němu nepatřilo, vypadalo to jako ne zcela zvládnutá přetvářka. "Povíte mi pak, pane Webbe, co jste zjistil, ano? Jestli jsme někde trochu polevili, hm?"

Když byl konečně pryč, odvážil se Webb prohlédnout si dívku důkladněji. Od chvíle, kdy ji spatřil poprvé, už čas začal uhlodávat z původní představy o její kráse. Byla starší, než se zdála, když vešla do místnosti - tak asi dvaatřicet třiatřicet, odhadoval. A když ji člověk pozoroval trochu věcněji, jednotlivé rysy jeden po druhém a každý samostatně, byla to vlastně dosti všední tvář. Úhrnem by to vpravdě měla být dost ošklivá holka, říkal si. Jak to, že není? Když se pohybovala, vypadala až k zbláznění pružně. Když se posadila, nezvykle se zklidnila, seděla dokonale vyrovnaná. Přece jen je krásná, usoudil nakonec. Svým způsobem krásná je.

"Jak vám mám říkat?" zeptala se, nijak nezneklidněná, že si ji tak prohlíží. "Pane Webbe asi ne, že?"

"Jmenuji se Christopher. Mezi přáteli Chris."

"Zůstala bych u toho Christophera."

Vrátila se znovu k jeho životopisu, vzhlížela chvílemi, aby porovнала to, co četla, s jeho tváří. Nebyl to zvlášť příjemný pocit.

"Kdybych byla nejdřív četla ten materiál, byla bych si vás představovala trochu jinak."

"Proč?"

"Vy jste na tohle curriculum moc mladý," řekla mu otevřeně. "Spoluzakladatel a ředitel firmy! A ten reprezentativní výčet absolvovaných akcí a projektů!"

"I když nejsou tak rozsáhlé jako BANKNET?"

V jejích očích se prchavě objevil pobavený zákmit. Pak se žaluzie opět spustily a Webb už zas nevěděl, na čem je.

"A co vy?" řekl. "Taky toho nemáte za sebou málo."

"Říká se to."

"Tipnul bych si, že kandidujete na Harringtonovo místo."

Usmála se té představě. "Alex je úředník. To by nebylo nic pro mě." "Ale prosím vás!"

"Prosím, zvládnout bych to jistě dokázala. Ale asi by se mi nechtělo. Ty věčné války a domácí rozbroje ... vy nevíte, jak to v bankách chodí."

"Takže dáváte přednost společnosti slušných a zdvořilých počítačů, že?" Řekl to částečně žertem, ale vedoucí programování ho brala naprosto vážně. "Samozřejmě. Vy snad ne?"

"Takže by vás zajímala spíš Allowayova funkce, ne?" Webb touto technikou zahajoval každé svoje šetření, hledal tak slabiny. Peníze vždycky nebyly tou hlavní motivací pro počítačové podvody. Někdy to byla i nespokojenost s vlastním postavením anebo i prostá zášť. Tentokrát však jeho obvyklé schéma otázek vhnělo do úzkých jen jeho samého.

"Máme s Martinem dosti odlišné pracovní náplně. A já dávám přednost té své." Odpovídala rychle a na něj se přitom nedívala.

"Do jaké míry odlišné?"

"On určuje, co by se mělo udělat. A na mně je realizace. Až tady nějaký týden budete sedět, poznáte, co z toho je těžší." Zřejmě se dotkl citlivého místa. "Kolik na to máte lidí, Jennifer?" "Přímou podřízených?"

Čtrnáct. Navíc za mnou chodí většina ostatních z Martinova oddělení na radu." "A kolik jich má on?"

"Třicet včetně mne."

Takže to je dohromady dvaatřicet, když se k tomu připočte i Alloway a Harrington. To už je pěkná hromada lidí, kteří všichni v zásadě mají příležitost.

Vstala a pečlivě si uhlazovala sukni. "Provedu vás tu, nechcete?"

"Když budete tak hodná ..."

Na chodbě se jí zeptal: "Harrington je odborník, pokud jde o počítače?"

"Myslíte skutečný profesionál? Aby si uměl poradit s technikou a tak dále?"

"Ano."

Usmála se a zavrtěla současně hlavou. "Je to bankéř a má v pracovní smlouvě dohled nad počítačovými operacemi. Mám někdy pocit, že to není zrovna práce, kterou by si ze všeho nejvíc přál dělat... spíš taková nějaká vedlejší kolej. Už se v tom docela vyzná, ale pořád ještě je moc věcí, o kterých nemá ponětí."

"Dokáže programovat, když je třeba?"

"Ale kdepak, bůh chraň."

Takže jedenatřicet, říkal si Webb. Takový člověk by si byl nepustil do rajónu konzultanta, kdyby sám v něčem jel. Vedoucí programování ovšem na tomhle seznamu bude muset mít jedno z prvních pořadí.

Znali se sice teprve pár minut, ale už se mu tahle myšlenka moc nelíbila.

Modrým výtahem sjeli do třetího podlaží. Chodba tam vypadala stejně jako o patro výš, jen koberec byl tmavomodrý a ne hnědý jako nahoře.

"Vypadá to tu, jako když se architekt trochu zbláznil," komentoval to Webb.

Odbočili do dlouhého koridoru a minuli přepážku, kde nějaké děvče pořádalo děrné štítky v lístkovnicích z tenkého šedivého plechu. Celou stěnu za ní zabírala registratura s třídícími policemi a s dalšími kartotékami a harmonikami sestav.

"Kontrola provozu," vysvětlovala Jennifer Owenová. "Ihned jakmile ukončíte práci na stroji, podchycuje se tu všechno, co jste sjížděl v protokolu. Pojedete si své vlastní programy, ne?"

"Jenom pár, předpokládám. Jen abych si ověřil, jak systém reaguje."

"Chodí sem i všechny tištěné sestavy."

Chodbička končila, Jennifer zvolnila krok, jen neznatelná změna tempa to byla, aby mu naznačila, že se od něho očekává, že jí otevře dveře.

"Děkuji pěkně," řekla, když toto očekávání splnil.

Ocitli se v galérii. Celá jedna stěna byla prosklená od země až ke stropu.

"Co tomu říkáte?" zeptala se ho.

Podlaha za skleněnou přepážkou byla ve stejném modrém tónu, jenomže omyvatelná. Na ní byly rozestavěny výpočetní jednotky, řada za řadou, v černé barvě anebo ve světlejší modré. Byla to pečlivě volená modř IBM - ne příliš tmavá, aby nepůsobila ponuře, ale zas ne tolik zářivá, aby mohla být považována za frivolní oživování tak nákladného vybavení. Mezi skříněmi s technikou procházeli dva operátoři, třetí seděl u ovládacího pultu a sledoval cosi na displeji. Skleněnou stěnou nepronikal sebemenší hluk. Za jemným pletivem, jímž byly skleněné panely vyztuženy, se zdály být přístroje jaksi křehčí, jakoby pod ochranným příklopem.

Čekala, co řekne.

Pokrčil jen rameny. "Už jsem to někde viděl..." "O. K., vy to vlastně znáte." Šla dál podél skleněné stěny a sledovala zkušeným okem, co přesně se uvnitř právě děje. "Ovšem takovéhle zdvojené třístasedmdesátky IBM hned tak někde nepotkáte. A v takovéhle konfiguraci!" Mluvila z ní hrdost na jejich počítače. Jako by s nimi byla srostlá, "A k čemu dva?" zeptal se.

"Trpíme takovou fobií před poruchami. Proč, to je zřejmé. Nemůžete jednoduše zastavit bankovní operace jen proto, že vám někde vysadil počítač. Takže máme všechno zdvojeno. Nahoře v Manchesteru jsou také takováto dvojčata. A kdyby kterékoli z obou datacenter vypadlo, může druhé středisko plně přejmout zátěž pro celou zemi."

Na strojích a přístrojích takřka nebylo možno postřehnout známky nějakého života, jen cívky magnetopáskových jednotek sebou občas pošubávaly. Operátoři se pohybovali cílevědomě, poslušní pokynů objevujících se na displeji. Jeden z nich procházel těsně podél přepážky, v ruce soubor disků v rudě zbarvené schránce.

"Ty barvy mají zřejmě svou symboliku," dohadoval se Webb.

"Utajená data. Patrně konta klientů."

"To je ale pokušení, takových peněz na každém disku," řekl provokativně.

Dívala se upřeně před sebe. "Na to je nejlíp nemyslet. Mně to ani nepřijde."

"Zkrátka počítač jako každý jiný, že? Plný čísílek." "Když se to vezme kolem a kolem, tak ano." přejížděl zrakem vyrovnané linky přístrojových skříní a zabloudil očima podél ovládacího pultu až na konec sálu. Uviděl velkou řádkovou tiskárnu. Co chvíli se z ní hruly leporelovitě skládané velké archy sestav. Vzpomněl si, jak mu Harrington vykládal, že se této tiskárny užívá jen k ověřovacím chodům, a uvažoval, zda snad přece jen neexistuje možnost přimět ji, aby vytiskla reálné údaje.

Když se vrátili do čtvrtého poschodí, Jennifer si otevřela dveře sama.

"A tady bydlíme my," řekla a vešla.

Webb ji následoval. Ocítl se v ohromné velkoprostorové pracovně. Strop měla neobvykle vysoko, se zářivými hnízdy světél. Hnědává podlaha byla jako poušť a po ní byly roztroušeny oázy pracovních stolů a zástěn, lemované jakýmsi tropicky vyhlížejícími rostlinami ve velkých okrouhlých mísách. Vydala se na cestu mezi jednotlivými sestavami kancelářského nábytku. Zprvu se místnost zdála být téměř vylištěná, avšak jak procházeli dál, objevoval Webb nové a nové tváře pracující v skrytu za přepážkami a registraturami. Většinou to byli velmi mladí lidé, hlavy skloněny, zabraní do papírů kupících se před nimi. Jennifer se zastavila u stolu na druhém konci sálu.

"Vyzkoušejte si ho, jestli vám bude, Christophere."

Posadil se, židle mu připadala snesitelně pohodlná. Stůl byl o poznání menší než jeho vlastní na Fitzroy Square a nebylo na něm naprosto nic. Příhrádky otevřené registratury za jeho zády byly prázdné. Zotvíral zásuvky jednu po druhé, byly rovněž zcela prázdné. Nikde, ani v nejzazším koutku, nebylo vůbec nic, ani zapomenutá sponka na papír. Prázdnota připomínající nehostinnou a znepokojivou atmosféru vystěhovaného domu.

"Jsou bez zámek," vysvětlovala Jennifer a ukázala na zásuvky. "Jedno z pravidel, bohužel."

"A proč?"

"Kvůli bezpečnosti, představte si to."

"Aha. Nic se sem nesmí nosit, nic se odsud nesmí odnášet, a pro jistotu se tu ani nic nesmí schovávat, pokud je člověk v budově."

"Tak nějak to asi bylo myšleno."

"A aby to bylo úplně dokonalé, tak vy se jaktěživi nesmíte podívat na to, co jste vlastně pro BANKNET naprogramovali."

"Na to si člověk zvykne, Christophere. Jinak je ten systém báječný. A to vám vynahradí všechno ostatní."

Začala se rozhlížet, znejistěla. "Měla tu pro vás být připravená nějaká dokumentace. Něco jste si měl o BANKNETU přečíst. Snad je ..." Zmizela za nejbližší zástěnou. Když se opět objevila, nenesla pár zpráv, jak očekával, nýbrž strkala před sebou vozíček plný manuálů a velkých vázaných souborů počítačových sestav. Jeho překvapení ji rozradostnilo.

"Dala jsem vám nachystat kompletní soupravu základních dokladů pro orientaci v systému," říkala a snažila se potlačit úsměv.

"Pro začátek by to snad stačilo," poznamenal Webb suše a přelétal očima tu horu papírů.

"Říkala jsem vám přece, že BANKNET je dosti rozsáhlý systém." Vzala do ruky útlou příručku.

"Začněte třeba tímhle. To je nejlepší úvod k našim strojovým operacím."

"Co je to, návod k užití počítače pro děti a mládež?"

"Informační minimum pro vyšší stupně řízení."

"Čili přibližně totéž," řekl Webb.

"Pokud budete potřebovat další materiály, knihovnu programů máte tamhle." Ukázala přes sál, kde seděl mladý Ind obezděný regály s příručkami a rychlovazači.

"Ne, děkuji. Asi to radši vzdám."

Zasmála se. "Ale teď vážně. Sežene vám, nač si vzpomenete. Jmenuje se Sondhi. Říká se mu P. D."

"Což znamená?"

"To nikdo neví. A teď, ještě než vás opustím, nepotřebujete něco ode mne?"

"Pokud vás s tím nebudu příliš obtěžovat..." Webb musel postupovat s maximální obezřetností.

"Jen povídejte."

"Rád bych měl seznam všech lidí, co tu jsou. Jména, funkce, rozsah pověření, funkční vztahy."

Požadavek ji vyvedl z míry, přesně tak, jak to předpokládal. "Smím se zeptat proč?"

"Nějaký čas tu mezi vámi budu sedět," řekl Webb neupřímně. "Nerad bych bezděčně někomu čuchal jeho sebevědomí."

"To mohu zařídit. Dnes to budete mít."

"A ještě plán, jak jsou v tomhle sále rozsazeni, jestli mohu poprosit."

Znovu se jí na tváři objevil výraz překvapení.

"Abych věděl, ke komu které jméno patří," vysvětloval. "To by asi bylo všechno."

"Jak si přejete." Tentokrát to řekla jen neochotně, nespokojena vysvětlením.

Osaměl u svého čistého a vyprázdněného stolu. Před sebou viděl asi půltucet mladých programátorů a oni zase měli na očích jeho. Jeho soukromí bylo minimální. Zahleděl se na tisíce a tisíce stránek vršících se na přeplněném vozíku. Nejtenčí z příruček ležela úplně navrchu, byla to ta, kterou mu ukazovala Jennifer Owenová. Sáhl nejprve po ní.

- 11 -

Úterý. V DCL se začínalo brzy. Webb dorazil před devátou a zjistil, že většina lidí v nejhořejším patře už sedí u stolů.

Dokončil stěhování desek a příruček do polic, které měl za zády. Na roh stolu položil Timesy, aby nějak zakryl jeho prázdnotu. Když se usadil, měl pocit, jako když si člověk poprvé vezme nový oblek, přesně si byl vědom nezvyklého omaku látky, všech místeček, kde mu ještě pořádně nepadne, nepoddajné novosti.

Přesně v 9.30 zazvonil telefon na jeho stole, spíše jen zapředl tichým zavrněním, které už o pár metrů dál nemohlo být slyšet.

"Pan Webb?" ptal se hlas ve sluchátku. "Tady je Martin Alloway. Řídím oddělení rozvoje systému.

Myslím, že bychom si měli spolu chvíli sednout. Víte, kde mě najdete?"

Webb pravil, že neví.

"Tak jděte přímo k výtahům a já vás tady už budu čekat," navrhl Alloway. To je psina, říkal si Webb. Jsme spolu v jedné místnosti a on mi telefonuje. Proč za mnou prostě nezašel? Já bych to určitě udělal. Vydal se na cestu a okamžitě Allowaye spatřil. Asi v polovině cesty napříč sálem se objevila postava a kynula mu z koutku, jehož si Webb až dosud nepovšiml. Kolmo ke stěně budovy byly postaveny dvě řady regálů. Vchod byl střežen bohatou houštinou, zeleně osvětlenou z rampy u stropu. Allowayovo teritorium bylo dobře zamaskováno - byla to vlastně prostorná pracovna, jen okno a dveře jí chyběly. "Alex Harrington povídal, že jste kus pořádného chlapa," řekl Alloway a ukázal na židli. "Tak si u nás hačňte."

"Díky."

Alloway se rozložil v masivním křesle, hlavu položenou až na opěradle. "Tak co jste říkal naší Jennifer?"

"Milá," řekl Webb.

"Není špatná, že ne?" souhlasil Alloway. "A taky si špatně nevede. Z chlapů padají kalhoty, když se dá do programování, a ona to dobře ví. A ráda dává svou převahu najevo."

Na knihovně lemující celý prostor byla na první pohled nápadná preciznost. Všechny desky v přísných vertikálách, na hřbetech pečlivě popsány. Knihy byly naaranžovány podle velikosti, seřazeny s labužnickou pořádkumilovností. Stůl uklizený, hromádečky papírů a desek symetricky rozloženy. Zarámovaná cedulka na stěně velebila tři pracovní ctnosti: RYCHLOST, PŘESNOST, SOUSTŘEDĚNÍ. Vedle ní visel na háčku zmačkaný a neoddiskutovatelně špinavý plášť do deště.

Alloway postřehl, že se Webb dívá na nápis, a zeptal se: "Vystihuje to i váš životní program, co?"

"No, řekněme ze dvou třetin." Webb usoudil, že bude na místě jistá skromnost.

"Čím dál tím méně lidí je ochotno vzít pořádně za práci," prohlásil Alloway kazatelsky. "Měřil skoro sto osmdesát, byl spíše slabé postavy, s předčasně řidnoucími vlasy. Webb ho odhadl asi tak na dvaatřicet, ale Alloway si osvojil chování mnohem staršího člověka, a tak se jeho věk dal jen těžko přesněji určit."

Oblek na něm vypadal jako od lepšího krejčího, ovšem z kategorie rozešitých oděvů, kalkulovaných pro mladé vedoucí pracovníky, ctižádostivé, ale šetrné. Na štítku bezpochyby stálo "Chef" anebo "Executive". Kravata uvázaná na krémové nylonové košili byla nemoderně úzká. Masivní obroučky brýlí z želvoviny měly kolem uší zřetelná vybělená místa a na sklech byly ve světle dopadajícím pod určitým úhlem patrné mastné šmouhy.

"Jak se tam cítíte, na tom širém moři stolů?"

"Zvykám si," odpověděl Webb.

"Takže se vám tam moc nelíbí, co?"

"Moc ne."

"To máte ty módy. Kancelářská krajina!" řekl Alloway. "Ohromná inovace, alespoň podle nejvyšších šéfů. Efektivnost, demokratičnost... úplně se v tom zhlíží. Jak jsem si všiml, většina z nich k tomuhle úsudku dospívá v dokonalém privátu své kanceláře."

"Vám to tedy taky nevyhovuje?"

"To si můžete domyslet! Jeden z Harringtonových skvělých nápadů, co jaksi nevyšel." Alloway počukával tužkou o zuby. "Jeden, ale ne jediný."

Na policice stál velký plastický model trykové stíhačky, krásně kolorovaný. To asi dělal sám, napadlo Webba. On patrně bude ten typ, co si taky na autáku dělá všechno sám - dobrovolně, ne proto, že by musel. Ráno viděl v garážích roadster MGB, už v letech, ale s láskou udržovaný. Zřejmě Allowayův. Na stole se objevil Webbův dotazník s životopisem.

"Vy jste kdysi pracoval pro IBM, jak vidím."

"Ano, už je to pár let."

"Já jsem u nich byl taky zaměstnaný. Ale myslím, že jsme se tam nikdy nesetkali."

"Určitě bych se pamatoval, kdybychom se byli potkali," řekl Webb přesvědčen, že by si ho zapamatovat nedokázal. U IBM bylo takových Allowayů plno, žádná elita to nebyla. Kariéru dělali ti, kdo se uměli oblékat docela jinak.

"Dělal jsem v Havantu," vnucoval se Alloway. "Víte přece kde, dole v Hampshiru."

"Proto jsme se asi minuli. Já jsem pracoval tady v Londýně."

"Pamatujete se, co se tam říkávalo, ne?" Poprvé Allowayovu koženost narušil náznak úsměvu. "Z IBM mají šanci uprchnout jen ti nejlepší a dobří. Ti ostatní to mají na doživotí."

Webb se zazubil. "To jsem slýchal dost často." "A vy jste patřil kam?" Alloway se opřel prstem o čochku a postrčil si brýle o kousek výš. Jeho oči zpozorněly.

"Jak bych vám to řekl - dost se mě pokoušeli přesvědčit, abych zůstal."

"Mě tedy taky. Naložili mě do prvního letadla do Potighkeepsie a šup se mnou na školení pro zbloudilé ovečky. Vás tam taky posílali?" Webb zavrtěl hlavou.

"Ale já stejně šel," řekl Alloway s pocitem převahy, "U Watermanů byly přece jen lepší vyhlídky."

Webb se na něj začal dívat s trochu větším respektem. Možná že si lepší modýlky pro děti, ale člověk už musí něco znamenat, když ho IBM vozi letadlem sem tam přes Atlantik, jen aby mu rozmluvila výpověď. To už musí být sakra dobrý.

"Takže už tu máte první den za sebou," řekl Alloway a zjevně dospíval k cíli rozmluvy. "Pohovořil jste si s Jennifer, měl jste možnost něco si přečíst. Já myslím, že už byste teď mohl mít jakous takous celkovou představu o BANKNETU, ne?" "Jistě," řekl Webb.

"Takže už jste připravený vrhnout se do toho, co? Připravený najít všechny ty suspektní defekty v mém systému, ne?" Hlas zdrsněl.

"Já bych se na to takhle nedíval ..., " začal Webb. Alloway ho umlčel afektovaným povzdechem. "Víte přece, čemu se říká kritické programové chody, ne? Myslím, jestli je pro vás ten termín běžný?"

"Jistěže. To jsou programy, které se projeví jako málo efektivní. Úzké profily. Trychtýře."

"Programy, které zpomalují chod celého ostatního systému, ano?"

"Správně."

"Připadá vám snad BANKNET nějak pomalý?"

"To ještě nedokážu říct. Ale byl bych dost překvapený, kdybych něco takového zjistil."

Alloway doširoka rozpřáhl ruce. "A Alex si najednou vzpomene s účinnostní analýzou BANKNETU!"

Přes noc ho najednou posedne hrůza z kritických programových chodů! Ještě před týdnem, na to bych chtěl přísahat, ten pojem absolutně neznal. A teď..." Ruce mluvily o znechucení. "Přivede si externistu, a ten má přezkoumávat můj systém. On po vás prý nic nechce, jen abyste se podíval po nějakých těch pitomých úzkých profilech!" Sundal si své mohutné brýle a vyhlížel najednou překvapivě mladě. Byl bledý a nehezky, obličej prázdný, jako by byl právě přišel o svůj nejpodstatnější rys.

"Před měsícem povídám Alexovi, že bychom mohli inovovat KEYNOTE, to víte? Vy jste o KEYNOTE asi nic neslyšel."

"Je to váš systém kreditních štítků," řekl mu Webb suše.

Alloway se tvářil, jako by poznámku přeslechl. "Dokázal bych podstatně urychlit ověřování konta, když nám volají odněkud z maloobchodní sítě, aby si prošetřili zákazníka. A když já říkám podstatně, tak už by to bylo nějaké urychlení! Mám to dokonce celé připravené. Jenže o tom Alex nechtěl ani slyšet. Ani slovo o nějaké efektivnosti." Předklonil se, oči se mu zaleskly. "Takže k čemu je najednou tohle všechno? Svěřil se vám s tím Alex?"

Webb se pokusil o co nejklidnější odpověď. "Pokud o tom mluvil, tak je to snad přání správních rad."

"Páni direktori!" ulevil si Alloway a vztekle vrtěl hlavou. Začal si čistit brýle koncem vázanky. "Vám to nezalívám, nic takového si nemyslete. Vy jste obyčejný pěšec. Všichni jsme jen pindíci, když si ředitelství začne hrát, aby jim nějak utekl čas."

Rozhostilo se trapné ticho. Webb Allowaye pozoroval, jak zvedá brýle proti světlu, jak nehtem palce odškrabává jakési znepokojivé smítko z jednoho skla.

"Ale ať jsem jen pěšec nebo ne," řekl Alloway a zaťukal na svůj stůl, "tady sedím já a vaše místo je tamhle. A tak to taky zůstane. Prstem nehnu. Co já mám někomu pomáhat hledat nějaké defekty v mém vlastním systému!"

"V honbě za nějakými stíny," poznamenal Webb tiše. "Já vám ručím za to, že se vám nebudu plést do cesty."

"Na druhé straně ..., pokud byste snad přece jen narazil na něco, co by nebylo v pořádku..." Alloway zřejmě zauvažoval. "Tedy čirou náhodou..., pak byste to stejně musel ohlásit mně. To by bylo jen fair. Tohle všechno je koneckonců moje dílo." Dal gestem najevo, že schůzku končí.

Webb zvolna vstal, ale nevydal se ještě na cestu mořem stolů.

"Upřímně obdivuju, co jsem tu zatím viděl," řekl. "Byl bych rád, kdybych měl příležitost seznámit se s vašimi metodami blíž. Co byste tomu řekl, kdybychom si někdy zašli někde na oběd?" Ujasnil si, že Alloway bude zřejmě dosti nepříjemný protivník. Že mu bude dělat naschvály, když si umane. A co bude horšího, že z něho zcela určitě nespustí oči, že ho bude sledovat na každém kroku.

"Já se obvykle odbydu sendvičem." Byla to odmítavá odpověď.

"A můžu vás trochu přemlouvat?" "Čili mě zvete vy?" Projevil náznak zájmu. "Samozřejmě. Tedy půjde to na konto SysTechu." "Jenomže v okolí datacentra stejně nikde jíst nemůžeme, to snad víte, ne?"

Alloway se rozvážně zvedl ze svého křesla. "Takže by to musel být dost dobrý podnik, aby nám to stálo za tu procházku."

Pacholek, řekl si Webb. Ale usmál se a řekl: "Kdekoli si budete přát. SysTech se o klienty umí postarat."

"Ještě uvidím. Možná někdy příští týden." Alloway obešel stůl. Boty měl poněkud špičaté a krém neviděly tak dlouho, že vypadaly jako okoralé. "Zavolám vás ještě a domluvíme si přesně datum."

- 12 -

Sobota, 8. ledna. Datacentrum je v provozu čtyřicet hodin denně a sedm dnů v týdnu, říkal přece Harrington. Webb se rozhodl, že si tuhle tezi ověří v praxi. Sledoval přitom zcela určitý cíl. Přišel v 11.00. Povšiml si okamžitě, že pro DCL platilo totéž nepsané pravidlo jako pro všechny ostatní kanceláře, které kdy poznal. Naprosto všední, ba mimořádně všední oblečení bylo o sobotách nejen tolerováno, ale zdálo se být přímo zákonem. Webb tu napočítal ještě dalších sedm lidí, kteří pracovali v sále ve čtvrtém poschodí, všichni ve svetrech. I on sám měl na sobě pod měkkou koženou bundou svetr. Pracovní tempo bylo o něco volnější, než jak se mu jevilo během týdne, konverzační pauzy byly častější. Ale na důkladnosti a intenzitě práce se nezměnilo nic.

Těsně před polednem přišla do sálu Jennifer. Když ho uviděla, zašla až k němu.

"Zdravím vás, vy nevolníku."

"Co byste řekla obědu?" zeptal se Webb.

"Bohužel, mám schůzku se sestrou." Nesla dvě nadité zelené plastické tašky od Harrodů a budila dojem, že si sem jde při krátké kontrolní schůzce nad programy oddychnout od strážní nákupů.

"A později? Že bychom se někde navečeřeli?"

"Ne, opravdu ne, Christophere," řekla nešťastně. Přál si, aby to byla upřímná lítost. "Mám toho moc, až takhle." Zdvihla dlaň nad hlavu a ještě se pod ní přikrčila.

Měla na sobě bílý kašmírový svetr. Přiléhavé kalhoty byly z drahé látky, která se tvářila jako džínovina a byla potištěna dosti věrohodně vyhlížejícími stříkanci barev. Za hodinu byla pryč.

Na rozdíl od ostatních sem Webb nepřišel pracovat. Po týdnů pilného čtení programových manuálů a kompendií už měl práce až po krk. A víc než po krk. Bylo načase zkusit trochu jinou techniku.

Aby mu nějak uběhl čas, přinesl si s sebou pár časopisů; Fortune, The Economist a Penthouse. Ukryl je ve velké vázané systémové příručce, četl si v nich a tvářil se, jako by byl ponořen do mystérií BANKNETU. Celou vyklápací dvoustranu Penthousu zabírala nějaká slečna ze Sydneye, veliké prsy prostrčeny mřížovanou mosaznou pelestí postele. Inspirován finančním rozbořem, který před chvílí dočetl, nadepsal Webb fotografii "Australský hrubý národní produkt". Později se při listování neudržel a hlasitě se rozesmál, když si uvědomil, že ovšem daleko nejnevkusnější fotografie, jakou nalistoval, byl reklamní snímek jakéhosi chemického závodu v New Jersey. Kdosi v sále zvedl udiveně hlavu.

Kolem třetí hodiny, zcela otráven, prošel Webb zvolna sálem a zjistil, že už je tam s ním jen jediný člověk. Kývli si na pozdrav, ale nepromluvili slovo ve svorné lítosti nad zmařenou sobotou. V 16.00 programátor stále ještě seděl u stolu.

"Tak už vypadni, troubo," hučel Webb. "Nechtěj tu práci sežrat všechnu." Ale trvalo ještě dalších třicet minut, než muž konečně odešel.

Webb čekal ještě celou dlouhou a mučivou hodinu, aby měl jistotu, že už se sem nikdo nevrátí. Potom znovu obezřetně prošel celým sálem a ověřoval si, že patro je skutečně prázdné.

Rozlehlá místnost teď působila docela jinak, když v ní stál tak naprosto sám. Její prázdnota se zdála být přímo hmatatelná, neodbytná, jako by se účastnila cirkulace společně s upraveným vzduchem, jenž byl vhnán i odsáván mřížkami při zemi, kde kancelářská meluzína tiše sténala v ocelových žaluziích. Konají strážní pravidelné obchůzky po budově? Zauvažoval o tom. On sám byl pouhý návštěvník, tak to alespoň stálo na jeho identifikačním štítku. Nepřijdou se náhodou podívat, co tu nahoře ještě dělá, tak úplně sám?

Odebral se nejprve do Allowayova koutku a znovu ho upoutala jeho upravenost. Otevřel horní zásuvku stolu a našel v ní diář. Když ho vzal do ruky, objevil pod ním dosti drahou kapesní kalkulačku Hewlett-Packard. Udivilo ho, že to není vědecká počítačka, jakou měl i on sám, ale jen komerční modifikace s tlačítky pro výpočet složeného úroku a amortizace. Vedle ní ležela malá brožovaná příručka náhodných čísel, plná tabulek s navzájem naprosto nesouvisejícími hodnotami. Webb nikdy nepřišel na to, k čemu by náhodná čísla mohla být dobrá.

V diáři se dal vysledovat program Allowayových pravidelných pracovních porad poměrně daleko do budoucnosti. Webb si povšiml, s jakou důkladností byl zaznamenán časový průběh všech minulých porad. Zvláštní pedantická přesnost, jednou například ukončení v 17.04, jindy v 18.33. Z poznámek nebylo možno usoudit, jak ten člověk trávil večery. Ale data dvou víkendů byla přeškrtnuta tlustou čarou a v rubrice předchozího pátečního večera bylo napsáno Alton.

Svůj časový rozvrh si Alloway zřejmě plánoval na značně dlouhou dobu dopředu. V červenci měl v úmyslu zajet si do Kodaně na konferenci s tématem Počítače v bankovníctví. Webb už si ho uměl docela dobře představit, jak běhá sem a tam, z jednoho sexy obchůdku do druhého, celý říčný v tom svém umaštěném pršáku. A proč taky ne?

V ostatních zásuvkách nic zajímavého nebylo. Webb se obrátil a namátkou si vytáhl pár desek z registratury. Jejich obsah byl přehledně uspořádán, prozrazoval stejnou pedanterii, ale jinak se z nich nedověděl rovněž nic. Desek byly na policích vyrovnány celé tucty. Probrat takovou řadu svázaných počítačových sestav by chtělo několik dní času, to věděl bezpečně. A co by v nich vlastně hledal?

Po jedné straně Allowayovy kóje stála vysoká skříň s posuvnými dvířky. Zkusil je otevřít, ale zjistil, že jsou zamčená. Jennifer Owenová mu sice říkala, že v tomto patře žádné zámky přípustné nejsou, ale pro Martina Allowaye zřejmě platila celkem pochopitelná výjimka. Budou tam patrně materiály z vedení banky a důvěrnější personální záznamy. Zotvíral ještě jednou všechny zásuvky stolu, tentokrát hledal nějaký klíč, ale žádný nenašel. Zasunul svůj plastický identifikační štítek mezi oba posuvné díly dveří a zkusil západku odtlačit. Kdysi viděl, jak se tímto způsobem dá otevřít skříň. Jenomže střelka měla čtyřhranný profil a štítek se mu pod ni nepodařilo zasunout. Další pokusy vzdal. Co by měl udělat v takovémto případě, se při oné záležitosti tenkrát nedověděl.

Opatrně, snad až příliš kradmo, procházel sálem a studoval znovu plán rozmístění pracovníků, který dostal od Jennifer. Zakroužkoval si na něm kromě Jennifer a Allowaye ještě pět dalších jmen. Vesměš šlo o výše zařazené programátory, kteří vedli malé pracovní skupinky. Lidi s příležitostí, jak je Webb oklasifikoval.

Ve čtyřech případech se jejich stoly a okolní prostor vyznačovaly až nápadnou podobností. Stůl na povrchu prázdný a čistý, přesné záznamy, deníky, které neprozrazovaly nic o tom, že by jejich majitelé nějak existovali také vně Datacentra Londýn. Webb věnoval každému z jejich prostůrků deset minut, prozkoumal je a nenarazil na nic, co by se dalo nazvat stopou.

Pátý stůl patřil mladému analytikovi jménem Huxley. Byl to svět sám o sobě. Musí to být skutečně mimořádný mozek, říkal si Webb, když se Alloway dokáže přenést přes tohle. Nepořádek, který napovídal, že nepořádnost je součástí Huxleyova životního stylu, že je to přímo jedna ze základních a důležitých součástí jeho povahy. Hory papíru se válely všude kolem, vršily se do vratkých stohů po zemi kolem stolu, všude nejružnější lejstra, potrhaná a s oslíma ušima. Našel tu dvě fotografie připíchnuté na dveře skříňky. Na jedné bylo nějaké mimořádně nevzhledné děvče s prazvláště zčervenalým nemluvnětem na ruce, na druhé Huxley osobně, jednu ruku kolem té dívčiny, loket vyčuhující z díry ve svetu a neodmyslitelnou cigaretu v ústech. Po celý týden viselo nad těmito oblastmi sálu trvalé mračno kouře.

Webb se posadil ke stolu, z čalounění židle začpěl zatuchlý pach tabáku. Zvedl jedny z desek na stole a našel pod nimi cosi jako deformovaný symbol olympijských her, vyznačený stopami dávno uschlé kávy ze spodků plastických kalíšků. Sáh po nejhořejší zásuvce a pokoušel se uhádnout, jaký chlívěk tam asi objeví.

Náhle se odkudsi zvenčí, z výtahové podesty, ozvalo slabé zašramocení, jako by se otvíraly dveře zdviže. Webb by byl dokázal přesně určit do nejmenších podrobností onu nepravidelnou dráhu, jakou probíhal varovný signál jeho mozkiem. Vyskočil ze židle a s námahou se nadechl. Dozvuk šoku mu ještě probíhal tělem jako zahřmění, které následuje po úderu blesku, zasáhl ho teď se zpožděním do rukou, do kolen, do týlu. Znovu začpěl tabák a na okamžik měl pocit, že je opět dítětem, že je doma, v pokoji, o němž si myslel, že je prázdný, že šmátrá v podnájemnickových šatech a hledá peníze a že toho člověka náhle slyší těsně vedle sebe převracet se na posteli. Hlubokými doušky lapal po vzduchu a cítil, jak lechtavý pocit v nervstvu postupně utichá a pak konečně mizí docela.

Nikdo se však neobjevil, a když se po chvíli vydal prozkoumat podestu, ukazovala světélka výtahů, že oba stojí v prvním poschodí. Úleva, která se dostavila, byla ohromná, téměř rozjařující. Ale dostal tím i lekci, a postavil teď aktovku, jakoby náhodně zapomenutou, přímo ke dveřím, takže by padla, kdyby kdokoli vcházel. Zvuky v sále i z ostatních částí datacentra teď vnímal mnohem zřetelněji. Všude ve vzduchu kolem něho visel znepokojivý šum klimatizace, tu a tam se ozývaly mechanické rázy a podlahou se neslo chvění pronikající skeletem budovy až odkudsi z hlubin suterénu.

A pak se Webb konečně dostal do prostůrku, který náležel Jennifer Owenové. Uvědomil si, že to byl od počátku jeho hlavní cíl. Dosavadní průzkum byl jen... řekněme jakási rozcvička. Amatérské cvičení. Rozměrem nebyl její areál velký, byl oddělen hnědavou zástěnou a dvěma nízkými stěnami knihovniček. Žádné květiny, žádné obrázky, nic, co by mělo jakýkoli osobní charakter. Deska stolu i poličky kolem byly sice vrchovatě obloženy sestavami, ale organizovaným způsobem. Na stole ležel černý kožený diář, Webb ho prohlédl a našel, co očekával, řadu interních porad, chystanou poradou v Brightonu, která měla proběhnout v příštích měsících, vášeň pro operu, jak ukazovalo několik plánovaných návštěv v Covent Garden. Jiné záznamy o životě po úředních hodinách kalendář neobsahoval. Všechny víkendové dny byly

bez jakékoli poznámky.

Neuměl si vysvětlit smysl velké červené hvězdičky, která se opakovala v průběhu celého roku. Pak si povšiml jejího pravidelného výskytu a usmál se. Kolega z jeho pokoje v Oxfordu tomu říkával periodické tabulky. "Deníčky z jejich minulosti si čist nepotřebuješ," hlásával Edward, "zajímej se hlavně o ty úplně současné diáře - tam jsou ty nejužitečnější informace o každé buchtě, po které jedeš..." Ale úsměv brzy pohasl. Webb odložil kalendář opět na místo, odkud ho vzal. Rytmus jejího soukromého života sotva představoval něco ... něco, co by, řekněme, mělo skutečný význam. Kdesi nad ním si budova zavzdychala jako nad nějakým rušitelem klidu. Kdesi cinkl kov a zvuk se chvějivě roznášel po červených trubkách protipožárního postřikového potrubí, jehož systém členil celý strop sálu. Webb si náhle opět uvědomil, že naslouchá svému vlastnímu dechu, sípavému a zrychlenému.

Vrátil se k zásuvkám stolu. Ve spodních našel jen složky zpracovávaných projektů a rozepsané programy. V deskách, které si namátkou vybral, našel toliko nezbytné poznámky pro spolupracovníky a pro Allowaye, připsané k projektu. Webb zakroužil v otáčivém křesílku kolem dokola a měřil hory papíru, které ho obklopovaly tady i všude jinde v sále. K čemu by tu byly zámky? Podklady k nějakým ilegálním programům by mohly být ukryty doslova kdekoli - prostě zastrčeny mezi regulérní tištěné sestavy, a jim také navlas podobné.

V horní zásuvce byly různé papírnické potřeby, pak ještě zrcátko, pár rtěnek. Když odsunul krabičku papírových kapesníků, objevilo se plastické pouzdro s hrstkou barevných snímků. Jennifer sama. Jennifer s nějakým jiným děvčetem. Jennifer v miniaturních bikinách, snědá a žádoucí. Jak se dotýkal jejích osobních fotografií, jak svíral v prstech její podobiznu, cítil se Webb pojednou nesvůj a hodil je zpátky do stolu.

Vykročil z jejího koutku ven, zastavil se na okamžik uprostřed rozlehlé místnosti a naslouchal všem zvukům nikdy neusínající budovy, vnímal, jak dýchá, jak sebou vrtí. Totálně zmařený den. Nejistil nic, co by nějak podpořilo jeho podezření, dověděl se spíš něco málo o sobě samém. Zakusil onen pocit, napůl strach, napůl rozechvění, jaký má zloděj při činu. Jenomže vzrušení už vyprchalo a zbyla z něho jen jakási laciná spodní příchůť. A to je na tom to směšné, říkal si Webb. Co je člověk za zloděje, když nakonec nic neodcizí? A jak se vůbec můžu cítit jako zloděj, když ani nevím, za jakou kořistí vlastně jdu? Vynořil se z budovy do noci. O tvář se mu oťel studený dech města, chvíli stál a vychutnával ho, vnímal v něm automobily, lidi, prach. "Užijte si toho ještě, dokud můžete," řekl mu Harrington na začátku tohoto týdne, a přesně to teď Webb činil. Zjišťoval, že uvnitř datacentra nějak zapomněl na čas, zapomněl, že tady venku existuje nějaký svět. Jako by měl najednou problém s posunutým časem, téměř jako při dálkových letech tryskovým letadlem, a přitom přece celou tu dobu seděl u nehybných stolů. Připomněl si náhle skryté kamery, narovnal se v ramenou a rázným krokem se vydal do úzkého podloubí.

- 13 -

Pondělí, 17. ledna. V telefonu se ozvala Susan Faulknerová, volala Webba do datacentra.

"Vyúčtování," začala, zřejmě jistá, že ji pozná po hlase. "Odprodej, přijímání zaměstnanců, výplaty, jednání s berní správou ..."

"Moment, Sue! Co mi to k čertu čteš?"

"Vnitřní sdělení od Andrewa Shultona."

"A tam stojí tohle? To, co jsi četla?"

Prisvědčila. "Myslím, že je to seznam věcí, které musí dělat za tebe, když tu nejsi."

"Tak mu vyříd', ať se jde bodnout."

"Jak si přeješ."

"Ale ty mi rozumíš. Napiš takové to taktní sdělení, jaké ty umíš za mě tak krásně naformulovat. Napiš tam, že právě dře do roztrhání těla, abych na ty jeho daně vydělal. A podepiš to za mě."

"Budeme tu mít na náměstí další poštovní věž," řekla mu na to. "Z tvé došlé pošty."

Webb zasténal a slíbil, že se tedy večer na pár hodin zastaví ve své kanceláři. Slíbil, že jí nechá na stole diktafonové kazety s pokyny.

Asi deset minut se ještě probíral tlustým programovým rozpisem, který měl rozečtený, když ho vyrušil Susanin telefon. Pák ho energicky odsunul stranou. Byl čas jít na schůzku s Harringtonem.

"Pět minut," prohlásil bankéř pevně. "Víc vám věnovat nemůžu. Čekají mě všemohoucí páni v Leadenhall Street" Odmítl se posadit na znamení, že to myslí docela vážně.

"Čtrnáct dní je pryč a já se nemůžu dostat ani o krok dál," svěřoval se Webb. "Tenhle váš systém je snad největší kupa sena na celém světě."

Harrington se zasmál. "A bude v ní vůbec nějaká ta jehla?"

"Jak to mám vědět," odsekl Webb podrážděně. Sedl si na jedno z konferenčních křesel. Pokud chce Harrington stát, je to jeho věc. "Vím jen jedno - čtení toho nekonečného moře programů je vyslovená ztráta času. I kdyby se v BANKNETU nějaký problém vyskytoval, takhle ho nikdy nenajdu."

"Asi ne, když to říkáte vy. Vy jste přece v těchhle věcech expert." Harrington se nenamáhal skrýt svou škodolibost.

"Takže takhle na tom přesně jsme," řekl Webb. "Výsledek k dnešnímu dni se rovná nule."

"A co navrhuje? Máte vůbec nějakou představu, jak dál?"

"Ano, měl bych návrh. Ale potřebuji váš souhlas, protože je to..." Webb se na staršího muže upřeně zadíval. "Je to trochu neregulární postup. Chtěl bych vypátrat, kde jsou ve vašem bezpečnostním systému slabiny, chtěl bych zjistit, jestli by vašim lidem prošlo, kdyby se o něco doopravdy pokusili. A tak bych rád

otestoval funkci vašich opatření proti neoprávněnému využití systému. Představuju si to tak, že bych se já sám pokusil o jinak nepřipustný zásah do programového vybavení a ověřil si, zda to lze provést, aniž je člověk přistižen."

Harrington na to neřekl nic.

"Rád bych taky viděl, koho tím vyplaším..., kdo si bude dělat starosti a jaké."

"Ne," pravil bankéř. "To by byla pitomost. Bylo by to naprosto neodpovědné." Přes veškeré Webbovo zdůvodňování odmítl dát souhlas.

"Tak co tedy navrhuje vy?" utíkal se Webb k poslední formě nátlaku.

"Já? Co já bych navrhoval? Něco by mělo, ksakru, napadnout vás, pane Webbe. Budete se muset snažit si těch sto padesát liber denně také nějak vydělat! Já od vás chci jediné, abyste za mnou na závěr přišel s hodnověrnou zprávou, až bude tahle akce u konce. Prostě mě budete informovat, že je můj systém čistý - pokud tomu tak bude - anebo co je třeba udělat, pokud byste zjistil, že je někde napíchnutý. Ale všechno regulérně, všechno, rozumíte?" Harrington se vydal ke dveřím, pak se ještě obrátil, na rtech překvapující úsměv.

"Něco mi prozradte. Máte vy ty počítače doopravdy rád?"

"Vždyť je to moje živobytí, pane Harringtone."

"Jistě, jistě, ale máte je opravdu rád?"

"V tomhle okamžiku zrovna moc ne. Jak to bude vypadat zítra, pozítří, v pátek, to je těžké říct."

"Kličkujete."

"Možná."

"Tak tedy já je rád nemám," přiznával Harrington. "Ani trochu ne."

Webb dal najevo překvapení.

"Vy přece musíte nejlíp vědět proč," řekl bankéř. "Všecko jsme si zkomplikovali, jen abychom se dopracovali k větší výkonnosti. K věcem, které naléhavě potřebuju znát, se nedostanu, a to, co vůbec nepotřebuju, mám zato na stole během mikrosekunda

"Teď jste přesně popsali zrovna tuhle akci," namítl Webb.

"O to mi šlo," zavrčel Harrington a zmizel.

Webb ještě setrval v konferenčním sálku, hluboko zamyšlen. Harringtonův postoj, jeho nedostatek zájmu, ho ohromil. Ale spíš ho zajímalo, co si má počít on sám.

"Regulérně! Čumák studená!" dospěl nakonec k rozhodnutí. Umínil si, že Harringtonův nesouhlas bude prostě ignorovat a že se bez ohledu na něj pustí touhle cestou. Lepší by samozřejmě bylo, kdyby na to byl Harrington kývl. Ale vzal ho čert!

Rozhodl se, že napíše program k vybavení důvěrné informace určené jen pro klienta, z utajovaných dat,

Přísně vzato by tenhle plán - pokud alespoň BANKNET funguje tak, jak to inzerují manuály - byl vlastně neproveditelný. Ale Webb věřil, že se najde nějaká cesta, jak ho realizovat. Mohly by se z toho stát alespoň krajně užitečné manévry.

Realizace záměru se ukázala být ještě jednodušší, než očekával. Během dvou dnů program nakoncipoval, rozepsal a dal naděrovat. Dal programu kódové jméno CLIFTON. Věděl určitě, že Harvey název ocení, a ověřil si, kdy půjde do počítače.

Webb prošel výpočetním sálem až k řádkové tiskárně. Chvilí pozoroval sestavy, které se z ní hrnuly. Na první pohled se zdálo, že tiskárna produkuje autentické bankovní výkazy, ale když se podíval pozorněji, uviděl, že všichni zákazníci jsou Smithové a Brownové, zatímco jejich platební příkazy zásadně zněly na firmu Jones and CO. anebo XYZ Ltd. Testování programů vypadá snad na celém světě stejně, pomyslel si. Ani špetka fantazie.

Když běh skončil, počítač se zastavil a kontrolní světélka na panelu ztuhla jakoby zmrazená. Operátor šel vyměnit nekonečnou papírovou skládanku a založil do tiskárny čisté listy místo předtištěných formulářů.

"Pěkně vítáme," řekl ironicky, když mu Webb uhýbal z cesty.

Byl do dlouhovlasý typ, něco mezi dvacítkou a třicítkou, obě zápěstí plná všelijakých náramků. Měl proti Webbově přítomnosti zřejmě výhrady a dával to dost zřetelně najevo, aniž to musel vyjádřit slovy.

Computer se opět rozběhl a papír prolétával list po listu tiskárnou. Každá nová strana byla v záhlaví označena paginací a datem. Řádky, které následovaly, hrčely tak rychle, že je Webb ani nestačil sledovat a číst. Tu a tam, na stránkovací povel z počítače, se papír smýkl ještě vyšší rychlostí do další polohy. A někdy zas náhle neměl počítač, co by dalšího řekl, takže tiskárna zmlkla a papír se zastavil na místě.

Poslední čtyři stránky byly prázdné, znamení, že jedna práce byla u konce. Začal další job a v záhlaví prvé strany se systémovým povelom objevilo jméno programátora. Stále ještě to nebyl Webbův běh; lelkoval dál nečinně u tiskárny. Naproti za pultem panelu ho mrzutě pozoroval operátor.

Potom se vyhrnuly Webbovi k nohám čtyři stránky v rychlém sledu. Obešel tiskárnu a zpředu, pod krytem z plexiskla, stačil postřehnout, že počítač avizuje začátek jeho programu. Job ale neběžel ani celých deset vteřin, pak byl náraz u konce. Zahlédl řádku, která stroze pravila:

CHYBNĚ STANOVENÝ FORMÁT

Nato sebou papír škubl vzhůru.

Webb listy na zadní straně tiskárny odtrhl z nekonečné harmoniky. Bylo jich pouze pět, čtyři z toho prázdné. Měl v programu nějakou mouchu! Se zaklením nacpal sjetý materiál do velkého odpadového koše.

Byl už v polovině cesty k výtahům, když ho napadlo, že se možná ukvapil, když jen spěšně přelétl očima analýzu svého omylu pořízenou počítačem. Měl za to, že ví, v čem je problém, ale chtělo to jistotu.

Obrátil se a vydal se zpátky k počítači.

V prvním návalu rozmrzelosti strčil před chvílí papíry hluboko do koše, takže složka sestav, kterou teď vzal do ruky, patřila komusi jinému. Ani druhá hrst zmuchlaného papíru nepatřila jemu. Postřehl to jediným pohledem.

Nepřišel pak už na to, proč vlastně ta nevelká skupinka čísel v záhlaví jedné stránky upoutala jeho pozornost. Ale zato bezpečně věděl, že je tu něco kolosálně v nepořádku! Pobral do náruče všechno, co v koši bylo, a odcházel jako šmejdicí vandrák, na kterého se usmálo štěstí. Když se za ním zavíraly dveře, uslyšel ještě operátorovo hlasité "Hej!". Webb si urovňal pomačkané produkty počítače na stole a vytočil číslo vedoucího datacentra.

"Thadeus," představil se ten pán.

"Já se jmenuju Webb. Zpracovávám tu něco pro pana Harringtona."

"Už jsem slyšel. Co bych pro vás mohl udělat, pane Webbe?"

"Obávám se, že jsem udělal trochu hloupost. Vyhodil jsem včera večer nějaké materiály do koše v počítačovém sále, a teď jsem zjistil, že bych je potřeboval. Kdypak se tam vyhazují odpady?"

Thadeus musel chvíli přemýšlet. "Máte smůlu," komentoval to pak. "Kolem jedné hodiny v noci je krátká přestávka v operacích a to nastupuje úklidová parta. Je mi líto, pane Webbe, ale ty vaše sjetiny jsou touhle dobou už sešrotovány na skartovačce a spáleny."

"Víte to určitě?" ptal se Webb. "Úplně bezpečně?"

"Je mi líto, ale vím to naprosto spolehlivě."

Webb se znovu zahleděl na to, co našel. Byl to jeden jediný aršík mezi všemi těmi, které vytáhl z koše. Nebylo na něm uvedeno jméno programátora. Ale datum v záhlaví stránky znělo 17. ledna. To je datum, které platilo před dvěma dny, a podle Thadeuse bylo něco takového prostě vyloučeno. Webb si uměl představit, že by tam ten papír mohl zbyť třeba od předešlého dne. Ale dva dny za sebou?

Chvilí jen seděl a usmíval se. Takže teď už má jistotu! Kdosi skutečně s BANKNETEM něco provádí. Zavolal ještě Susan, pak se vydal k svému vozu, složenou stránku schovanou v kapse.

- 14 -

Byl to suterén byt v nepříliš vábném předměstí Bristolu. Zvonek nefungoval, a když Webb zaklepal na schránku na dopisy, její víčko se vzpřičilo a vydalo jen jakési bázlivé zašramocení. Po delší chvíli se v předsíni rozsvítilo světlo. Skleněnou výplň viděl, že je to jen holá žárovka. Dveře se otevřely a z nich se do přítmi venku tázavě zahledělo nějaké děvče. Velká ňadra, těsný svetřík, pod ním zjevně nic. Přesně Harveyův

typ.

"Je tu Mike?" zeptal se Webb.

Beze slova ho vedla dál, do neladného obývacího pokoje.

Na světle byla ještě tlustší, sukně jí z objemných boků spadala až na bosé nohy. Harvey si hověl na gauči, v ruce plechovku piva, díval se na televizi.

"Kristepane," vyjekl, vyskočil a samým překvapením bryndal pivo na polštářky.

"Jedu kolem," usmíval se na něho Webb.

"No to se na to," breptal Harvey a vrtěl stále ještě údivem hlavou. "Proč jsi mi předem nezavola, Chrisi? Měls mi aspoň dát vědět."

"Sue neměla tvoje číslo. Na to máme dokonce u firmy pravidlo, Miku. Vždycky máš nechávat v kanceláři číslo, když jsi někde na place, to přece víš."

"Mea culpa," řekl Harvey bez zjevného znepokojení.

Webb se podíval na něj, pak na děvče a zase zpátky na Harveye, nakrčil obočí a Harvey ji krátce představil: "Angela." Pak ji informoval: "Tohle je Chris Webb. Jeden z mých šéfů."

"Oh." Zrozpačitěla a obouvala se.

Webb se posadil do křesílka u petrolejových kamínek. Sálalo z nich teplo, jaké vydávají právě jen petrolejová kamna, trochu vlhké, a Webb měl pocit, že ho vnímá i na patře. Celý pokoj jím byl načichlý.

"Kávu?" nabízela Angela.

"Prosil bych."

"Ale mám jenom instantní."

"To je v pořádku."

"Instantní a slabá," řekl Harvey. "Káva pro lidi, kteří vlastně kafe neradi."

Devče odešlo do kuchyně, slyšeli črčet vodu a zacinkat hrnky. Harvey šel k televizi a úplně ztlumil zvuk, ale obraz nechal běžet.

"To jsi přijel až do Bristolu, jen abys mě navštívil?" "Přesně tak." "Je to pořádný kus cesty."

"Ale dobře se jede, skoro pořád po M4. Já si na dálnici docela odpočínám."

"Při těch tvých sto dvaceti mílech za hodinu?"

"Měl by sis to taky jednou zkusit," řekl Webb s úsměvem.

"Ne, děkuju." Harvey se vrátil na gauč a uvelebil se tam, očima občas zabloudil k televizi.

"Jak se ti líbí Angie?"

"Ohromná holka," našpulil Webb rty. "Ty si to umíš zařídit."

"Je to operátorka. Dělá na počítači našeho klienta."

"Je to pravda, co se říká o operátorkách?"

"To si piš!" Harvey polaskal rukama poddajné obláčky vzduchu. "Dva měsíce rozkoše daleko od lidí."

"Pošli ji pryč," řekl Webb. "Aspoň na hodinu."

"Tohle je přece její byt, Chrisi."

"Jen ji vyexpeduj."

"Přece ji nemůžu jen tak vyhodit."

"Nějak si s tím porad'."

Když se Angela vrátila s plechovým podnosem, Harvey mrkl na Webba a zeptal se ho, jestli něco jedl.

"Na to jsem neměl čas," chytil se pohotově Webb.

"Bud' tak hodná," řekl Harvey děvčeti, "přines nám něco z bufetu."

"Když to musí být." Nejevila zvláštní nadšení.

"Nejlepší by bylo smažené kuře. A kartón Colonela."

"To bych musela až bůhvíkam," protestovala.

Harvey blýskl očima směrem k Webbovi a Angela si připamatovala, o koho jde, a nakonec nerada kývla. Harvey vytáhl ze zadní kapsy pětilibrovku a Webbovu ruku s penězi odstrčil.

"Takže nashle," řekla Angela a oblékala si neuvěřitelně rozdrbaný kožíšek, který mohl mít dosti velkou cenu, kdysi dávno, o několik majitelek zpátky. Asi rezavá liška, říkal si Webb, třebaže nebyl na kožichy žádný odborník. To Alison, ta byla expert, přímo sběratelka kožichů.

Harvey si všiml, kam se Webb dívá a s jakým výrazem. "Strká ho do automatu v čistírně," vysvětloval, Když už byla pryč.

"Jdu za tebou kvůli Watermanovi."

"To jsem si domyslel."

"Jde mi o dvě věci, Miku. Začnu s tímhle." Webb mu podával stránku počítačové sestavy. "Potřeboval bych tvůj názor."

"A co já k tomu můžu říct?" zeptal se Harvey po několika minutách tichého zkoumání, nejistý, co se od něho vlastně očekává.

"Vidíš to datum nahoře?"

"No a ...?"

"Našel jsem to dnes."

Harvey si ověřil datum na svých hodinkách. "Ano?"

"Chci tím říct, že to šlo dnes taky z počítače."

Harvey se natáhl a zahleděl se na strop. "Dnes, jo?" vyjel. Začínalo mu svítat.

"Zajímá mě, co k tomu řekneš."

"A neexistuje náhodou nějaké docela jednoduché vysvětlení? Třeba jestli se na mašině nejely nějaké speciální testy nebo takového něco?"

"Ne."

"Pak už je možné jen jedno, že jim někdo napichuje systém. Co jiného by to mohlo být!"

"Jen dál, pokračuj," řekl Webb.

"Datová buňka je jedna z nejlíp jištěných oblastí paměti počítače. Změna data se provádí automaticky, o půlnoci, je systémově zabezpečena. Pokud jsou u Watermanů procedury tak striktní, jak bych to já u nich předpokládal, je úplně vyloučeno měnit datum v jiný okamžik. Ovšem s výjimkou případu, kdy počítač na nějaký čas vysadí a vypadne ze synchronizace s greenwickským časem."

"To se za poslední dva dny nestalo," řekl Webb, "ověřil jsem si to."

"Je to systém, kterým se řídí pohyb velkých položek," konstatoval Harvey se zřejmým gustem. "A každá finanční transakce je spojena s datem. Někdo jim tam asi něco antidatuje...", snažil se to domyslet.

"Prostě něco," dodával s bezmocným úsměvem.

"Ale co?"

"Bůhsámví, Chrisi. To se z tohoto papíru dá těžko určit. Tady máš jen holá čísla. Programátor tu není uveden, název programu tu nemáš, žádná z kolon není nijak pojmenována, nic. Jedno jediné pitomé vodítko tu není."

"Tak pokračuj, chtěl bych ten tvůj posudek slyšet celý," žádal ho Webb. "Jakou složku BANKNETU asi tak může využívat, aby tuhle změnu dokázal provést?"

"To bude skoro určitě operační systém."

"Já si to taky myslím."

"A tam bys chtěl hledat vsuvku? Procházet celý operační systém?"

"A co jiného si představuješ?"

"To tedy budeš mít dost problémů. Operační systém bude patrně nejkomplikovanější samostatný program v celém BANKNETU."

"To je v pořádku."

"A jak je rozsáhlý, to náhodou nevíš?"

"Osmaosmdesát K. Ověřoval jsem si to."

"Máš jeho rozpis?"

"Nemám, ale vím, jak ho sehnat."

Harvey se rozesmál. "Tak hodně štěstí," řekl. "Prohledávat osmdesát tisíc programových instrukcí, jen abys našel... co vlastně? Máš už nějakou konkrétní představu?"

"Ani potuchy," připouštěl Webb.

"To si tedy užiješ," řekl s přátelskou zlomyslností Harvey.

"Já ne. Ty si užiješ, Miku."

Harvey rychle zvedl obě ruce v obranném protestu, "To tedy ne. Já ne! Kdepak!"

"Je to vyslovená továrna na peníze, Miku. Prokristapána, hochu, s tak obrovskou záležitostí se už ty ani já v životě nikdy nesetkáme."

"Ty ses asi zbláznil," řekl Harvey. "Je to banka, krucifix. A jaká!"

Webb zcela záměrně vstal. Pokojík nebyl vysoký, a napadlo ho, že když bude stát, podaří se mu toho mládence spíš ovlivnit. Petrolejová kamínka mu intenzívně pražila do zad.

"Už jsme takové věci dokázali," připomněl tiše.

"Ale ne v bance!" namítl Harvey. "London Alliance, to byla srandička, Chrisi. Něco nového, prostě fór. Ale z toho Kestrela jsem se div neposral strachy. Týden jsem nespál, když jsi musel ten program honem smazat. Tohle už nechci nikdy zažít. Nikdy! A dokonce už ne kvůli podniku, jako je banka. Ježíšmarjá, jen to ne!"

Webb se dokázal ovládnout, byl pozoruhodně klidný. "Ty a já," řekl, "jsme vymysleli něco doopravdy jedinečného. My loupíme zločiny. Trestnou činnost jiných. Necháme je provést celou přípravu a všechnu dřinu, necháme je ověřit si, že na tu věc nikdo nedokáže přijít ..., nikdo kromě nás. A pak jim to sebereme. Je to prostě geniální myšlenka, Miku."

"Ať si," řekl Harvey, pevně rozhodnut.

"Waterman je první pořadí, a s prémie."

"Já ti ho přeju, Chrisi. Toho já se ani nedotknu. Můžeš si to nechat celé sám pro sebe."

Webb přešel místností a posadil se vedle něho, do stehna ho bodlo uvolněné pero z gauče. "Podívej se, Miku, já sám ten pitomý operační systém celý projít nedokážu. To je hračka pro mladou hlavu. To chce tebe, tvou zkušenost, tvou trpělivost."

"Se mnou nepočítej," opakoval Harvey. "Mám tě rád, ale lituju."

Webb strčil hlavu do dlaní. Harvey si nejprve pomyslel, že to je parodované zoufalství anebo možná opravdické zoufalství. Ale pak viděl, že Webb bojuje s nějakým rozhodnutím. Nakonec se konzultant rozmyslel, sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl odtamtud dopis.

"Tohle mi přišlo v sobotu. Přečti si to."

Harvey stránku přeletěl očima. "Prokristapána!" řekl.

"Hodná banka, vid'?"

"Pokud bude všechno ostatní bezvýsledné," četl Harvey nahlas, "dovoluji si vám konečně zdvořile navrhnout, abyste zvážil možnost realizace ceny vašeho vozu prodejem a spokojil se zatím nějakou přiměřenější značkou, dokud se vám nepodaří překonat současné finanční problémy." S účastí vzhledl.

"To je svině!" prohlásil. Dobře věděl, jaký vztah Webb k tomu autu má.

"Měl bys s ním někdy mluvit," řekl Webb se zjevnou nechutí.

"Finanční problémy!" opakoval Harvey. "Spíš by se dalo mluvit o katastrofě."

"Asi ano."

"Ale vždyť ty nevyděláváš tak málo! Kruci, já mít tvou gázi..."

"Táhnu režii manželky a nemám z toho žádné ty běžné výhody. Tam to, pane, letí."

"A pak taky ty sedánky do rána nad zeleným sukem, co?" odvážil se Harvey opatrně podotknout.

Připamatoval si jeden společný tah v Mayfairu, který ho přišel na takové peníze, že už to přestávala být zábava.

"To taky."

"A teď chceš na mně, abych tě z toho dostal, co? Já teď mám riskovat? A proč bych to měl dělat?"

"Bůhví," připouštěl Webb.

Harvey zasmušile mlčel. Ve skřínce u stěny uviděl Webb kartón plechovek Long Life a jedno z piv si otevřel. V televizi začaly zprávy, s vypnutým zvukem se nedalo uhodnout, co se kde ve světě děje.

"Fakt, je mi líto," řekl posléze Harvey.

"Poslední slovo?"

"Banku ne, Chriši."

"Tak se jdi vycpát!" utrl se na něj Webb a vyrazil vztekle ke dveřím. Harvey šel za ním a chytil ho za loket. "Chriši...", řekl.

"O. K., půjdu do toho sám."

"Vždyť snad stejně pro tebe dál pracuju..., tedy pro SysTech," připomínal Harvey ustaraně.

"To s tím nemá nic společného. Proč by to mělo vadit?"

"Určitě ne?"

Webb se vzmožil na přátelský štulec. "Všechno je normální, neboj." Pak ještě dodal: "Na ten dopis zapomeň. Nikdy jsi nic takového neviděl, jasné?"

"Co ta kuřata," řekl Harvey. "Nezůstaneš tu na kuře?"

Ale Webb už šel ke dveřím na chodbu. "Řekni, že isem se stavil jen na skok," utrousil přes rameno.

Harvey se v předsíni zastavil přímo pod žárovkou, místo očí jen temné stíny. "Jake Kennedy!" hlesl.

"Jeho do toho zatáhnout nechceš, doufám?"

Webb se pohrdavě usmál. "To mě ani ve snu nenapadlo."

"Já tě znám, Chriši. Nech ho na pokoji. Je to ještě kluk."

"Je skoro tvůj ročník."

"Je to pořád ještě malý kluk," naléhal Harvey.

"Moc toho není, čeho by ses mohl chytit, co?" křikl ještě za ním, když už Webb stoupal ze suterénu po schodech vzhůru. Webb si nebyl jistý, jestli ho ta poznámka měla povzbudit nebo spíš odradit.

Zůstal dost dlouho sedět venku v porschi, než se znovu vydal na cestu. Uviděl ještě Angelu, jak se vrací s plastikovou kabelou, tlustá opelichaná liška s úlovkem smažených kuřat. Zřejmě ho neviděla parkovat u protějšího chodníku.

Jake Kennedy, říkal si Webb, a zlost na Harveye z něho zvolna vyprchávala. To je docela dobrý nápad.

- 15 -

P. D. Sondhi chodil každý den poslední, zato jako první vždycky odcházel. Příštího rána na něj Webb čekal s rostoucí netrpělivostí.

Pokud byl Webb s to usoudit, byl takzvaný knihovník programů sotva víc než pouhý úředník, který měl pečovat o výpisy programů a manuály IBM v příruční knihovně. Úkol to byl takřka nesplnitelný, v tom se všichni shodovali. Pokud nebyl Sondhi na místě, každý z programátorů si sám posloužil, čím potřeboval, málokterý se obtěžoval záznamem do výpůjční knihy, a tak vznikl krásný chaos, když se po týdnech téhož programu dožadoval někdo další. Z ničeho si nic nedělal, klidně na sebe bral vinu, když se takového něco stalo a když se musel vydat stůl od stolu a hledat stopu po ztracených tiscích z počítače. Měl ve vztahu k BANKNETU vysloveně okrajové postavení, viděl sice něco z toho, co se připravovalo, ale aktivně se na ničem nepodílel. Pro Sondhiho, jak jednou Webbovi řekl se smíchem jeden mladý analytik, byly počítače vysloveně divácký sport.

Přišel toho dne mimořádně pozdě a rozhorleně vykládal o nepořádkách a zpožděních v metru. Měl kožesinovou čepici, v níž vyhlížel poněkud mongolsky, tlusté semišové palčáky a šálu, kterou měl omotanou třikrát kolem krku a v které se ztrácela celá dolní polovina tváře. Svlekl si kabát, asi o tři čísla větší, než byla jeho velikost, a pod ním se objevil huňatý svetr navlečený pod oblekem ze silného tvídu, v jakém si libují penzionovaní plukovníci. Chvilí podupával nohama a pak se usadil a hřál si ruce na šálku

kávy. Tak velká zima snad zase není, říkal si Webb, když se k němu vypravil, na leden je dokonce počasí mírné.

"Potřeboval bych nějaký rozpis programu," řekl mladému Indovi.

Sondhi se celý rozzářil a pobídl ho, aby se u něj na chvíli posadil. Židlí tam měl několik, různé rozestavené a na každé hora computerových tisků, sjetin. Webb si musel jednu nejprve upravit, než si sedl.

"To hojte klidně na zem, klidně," pravil Sondhi. "Já to pák uklídím."

Vstup do tohoto prostůrku znamenal ponořit se do jakési jeskyně zejíci mezi sestavami. Obklopovaly Sondhiho ze tří stran na policích, které dosahovaly až ke značně vysokému stropu. Pokrývaly valnou část jeho stolu, v rohu ležela sesutá hromada šanonů, následek katastrofy, která se zjevně udála už před několika týdny.

"Bilbá zima je po ránu," sděloval bystře Sondhi. "Na chcípnutí."

Webb jen neutrálně přikývl. Sondhi hovořil angličtinou Petera Sellerse, když Peter Sellers hraje, že hraje Inda, a bylo dost těžké naslouchat mu s vážnou tváří.

"Zpracovávám něco pro pana Harringtona," vysvětloval Webb.

"To já slyšel. Všecky to už vědí. Kritické profily." Sondhimu zřejmě už ta slova sama připadala komická.

"Čili se budu chtít podrobně podívat na rozpisy programů BANKNETU."

"Úpilně na všecky?"

"No, postupně asi na většinu z nich. Docela určitě na všechny, které se v systému užívají častěji."

"Martín Alloway říká, že tady u nás žádné takové trychtýže nejsou," pravil Sondhi s vydluženou sebedůvěrou. "To je úpilný génius, ten člověk. Když on říká, že tady žádné trychtýže ..."

"Já ale stejně tu dokumentaci budu potřebovat," sdělil mu Webb. "A budu se s ní zabývat asi dost dlouho. Takže bych rád dostal nějakou kopii, kterou si můžu nechat, aniž tím někomu způsobím nepříjemnosti."

"Všecko vy dostanete, co budete chtít," sliboval Sondhi. "Od toho jsem tady já."

"Pro začátek bych potřeboval jeden exemplář rozpisu operačního systému."

"Úpilně všecko?" Ruce se zatřepaly překvapením.

"Tak jest."

"A víte, o kolika stránkách je teďkon žeč, pane Webbe?"

"Bude jich asi dost, to si umím představit."

"Tolikhle," řekl Sondhi a rozčilená ruka přejela několik tlustých foliantů na boční polici. "To nemůžete všecko upotřebit. To bude trvat měsíce, jenom to přečíst, víte?"

"Je to nápad pana Harringtona, ne můj," řekl Webb. "Tak můžu si to odnést nebo ne?"

"Můžete si to vypůjčit," podvoloval se nerad Sondhi. "Ale kdyby někdo pšišel a chtěl se do rozpisů podívat ..."

"To je na nic, P. D. Říkal jsem, že je budu potřebovat permanentně."

"Slečna Owenová má tady taky jeden kompletní soubor, zrovna takový. Teda ona chodí do něj dívat se často, to musím říct, ale zeptat byste se jí snad moh."

"Ne," řekl Webb, "To bych nerad."

"Tak Martin Alloway. Ten má taky jeden tady, zrovna takový stejný."

"Máte smůlu."

"To vy byste asi taky nerad, co?" dohadoval se Sondhi.

"Telepatie," řekl Webb se zábleskem úsměvu. Pak se zeptal: "Tak jak to tedy vymyslíte, P. D.?"

"Zešit takovéhle problémy, od toho jsem tady já," pravil Sondhi. "Abych vám sehnal, cokoli potčebujete."

"Prima," řekl Webb.

"Pošlu teďkon hned dolů do archívu, aby vám donesli jednu kopii odtamtud."

"Normálně ovšem bývají archivované materiály zastaralé," řekl Webb, kterému se ten nápad příliš nezdál.

"Jakmile se jednou vyřadí, tak už jsou dobré jen k tomu, aby se na ně chytal prach."

"To je pravda. Ale změn tam bude jen minimálně, myslím. Žek bych, že by vám to nemohlo vadit."

"Máte smůlu, už podruhé," řekl Webb. "Já potřebuju prostudovat úplně doslova to, co se momentálně

jede na počítači. Už mi rozumíte?"

"Ale jo, já tady jeden takový soubor dokonce měl, úplně jistě," dušoval se Sondhi. "Jenomže mi ho někdo šlohnul, a co já vím kdo? To vám lidi seberou pšímo za zády, stačí se jen obrátit."

"Nechci nic než běžné tisky z počítače," připomínal už trochu podrážděně Webb. "To by snad v tomhle baráku neměl být tak absurdní požadavek."

"Tady je takovýho bilbýho papíru," postěžoval si Sondhi. "V tom je celý ten probilém. A půlka toho, co tu mám mít, se mi požád někde toulá."

Umlkl a pátral očima v chaosu na policích, jako by odtamtud čekal nějakou inspiraci. Daleko nejlíp by mu sedělo prodávat boty, napadlo Webba. Kolikrát člověk jeho nabídku odmítne, tolikrát přijde s další, úplně stejnou.

"Manchester," řekl Ind posléze. "Co tomu vy žíkáte?"

"Manchester?"

"No jistě, pšece můžeme něco sebrat v Datacentru Manchester. Co tomu vy soudíte?"

"Přijde na to," řekl Webb.

"Mají tam nahožé dva soubory všech programových rozpisů BANKNETU. Já myslím, oni je neužívají nikdy vůbec. Nepotřebují nikdy vůbec něčemu rozumět. Prostě jen obsluchují počítač. Obyčejná bilbá ruťina."

"Je to samostatné datacentrum," řekl Webb. "Takže asi budou mít taky samostatnou programovou výbavu, ne?"

"Kdepak, pane Webbe, mají docela ty samé programy. Jsou na ně napojeny jiné pobočky, mají jiné klienty, ale programy jsou všechny úplně identické s našimi londýnskými."

"Víte to docela jistě?" zeptal se ho Webb. Jak se teď o tom Sondhi zmínil, vybavil si, že si takového něco někde také přečetl.

"Úvod do systému BANKNET, strana jedna," řekl Sondhi.

"No ovšem!"

"Manchester není koncepční pracoviště jako my, žádná jednička, jo? Víte, oni se nepotřebují starat ani o bilbé programy, i ty jim tady připravujeme. Tam nahožé je to už všechno jen holá ruťina."

"Kdo jim je zpracovává, P. D.? To se ptám jen ze zvědavosti."

"Paul Huxiey."

"Plnovous, ano? A kouří nonstop, ne?"

"To je úplně on. A když je to nějaká větší změna, něco zásadnějšího, tak se na to jede podívat pšímo Martin Alloway osobně."

"Manchester," opakoval si Webb. "Jste stříhoun, P. D. Co mám teď udělat, zajet si tam?"

"Ale kdepak. Já teď prostě zavolám toho vedoucího z manchesterského střediska a on už zařídí, aby vám

tu kopii poslali naším firemním tranzitem. Dnes je co - čtvrtek? Tak v pondělí, až přijdete, byste to měl mít na stole."

"A můžu si zatím půjčit váš komplet?"

"Ale jistě. Poslužte si, prosím."

"Nevedete tu náhodou záznamy o tom, kdo všechno podílel na zpracování jednotlivých programů BANKNETU?" zeptal se Webb jakoby mimochodem.

"Samozřejmě. Tady u nás se zapisuje všechno, kde co. A nic se nevyhodí." Sondhi bezmocně rozpráhl ruce. "Ono je to jednodušší všechny věci schovávat než je zádne skartovat, však to znáte."

"Kdo zpracovával operační systém? Já jen kdybych k něčemu z toho potřeboval podrobnější vysvětlení." Sondhi vytáhl z haldy na stole tlustý foliant, kupka knih přitom s bouchnutím sletěla na zem. Ani si toho nevšiml, jako by to byl zcela bažný úkaz.

"Celikem šest lidí," řekl po chvilce hledání. "Owenová, Penfold, Huxley, Kovák, Ellison, Andrews."

Webb si jména poznamenal. "A patrně taky Alloway, ne?"

"Toho tu nemám. Ale ten se podílí na většině prací."

Webb přistoupil k polici a začal vytahovat šanony, které si chtěl odnést. V náručí jako by mu začaly

přibývat na objemu.

"Já vám s tím pomůžu," řekl Sondhi a rozdělil se s Webbem o jeho břemeno.

"Znáte vy to ve Wembley?" zeptal se Webba cestou napříč sálem.

"Vyznám se tam jen natolik, abych nezabloudil, když tamtudy projíždím."

"Já tam totiž bydlím, víte. Ještě s dvěma pšáteli. Jednou bych si tam rád koupil domek. Je tam pěkně a je to po ruce. Ovšem ty ceny jsou pšíšerné ..."

"Na to taky jednou dojde," řekl Webb, myslí zcela jinde. Váha šanonů, které nesl, ho sama o sobě děsila, a Sondhi si jich naložil ještě víc. Chudák Jake!

Navršili tu horu na Webbův stůl.

"Čtení do postele před spaním to zrovna není, co?" poznamenal Webb.

Kennedy bude potřebovat kompletní rozpis programů. To nebude tak jednoduché. Kopie z Manchesteru bude muset zůstat ve středisku, protože Sondhi výpůjčku svědomitě zaznamenal. Ale o Sondhiho vlastním kompletu si byl Webb jist, že ho nikdo nikdy nebude postrádat nebo hledat. A kdyby? Materiály se přece požád někde toulají, tak co.

Kolem poledne se kancelář trochu vyprázdnila. Zůstala tu sice skupinka programátorů, ale ti se stáhli do zadu do rohu se sendviči v ruce a začali tam hrát bridž. Webb se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, pak rozpisy vyjmul z pořadačů a nahradil je přibližně stejným množstvím počítačových tisků namátkou vzatých z hromady, kterou ho obdařila Jennifer hned první den jeho pobytu v datacentru. Schoval pak odcizený rozpis zatím do jedné ze svých polic, dokud nenalezne nějakou bezpečnou cestu, jak ho propašovat kontrolou u vchodu.

O něco později zavolal do SysTechu. Susan by se byla začala vybavovat, ale Webb jí stroze přikázal:

"Sežeň Jaka a řekni mu, ať se dnes zdrží a počká na mě. Řekni, že ho za to zvu na večeri."

"S tím bude možná problém," řekla, "ale půjdu se po něm kouknout."

Z druhého konce linky bylo slyšet bouchnutí odloženého sluchátka, do toho se mísily nějaké vzdálené hlasy a klapot psacího stroje,

"Hned jsem si to myslela," řekla Susan, když se vrátila. "Je v Rakousku na lyžích."

"Na čem že je, k čertu?"

"Na lyžích, Chrisi, to víš, dovolená."

"Na jak dlouho?"

"Bude tam ještě čtrnáct dní. Ted' někdy teprve odjížděl, včera, myslím."

"Kurník!" řekl Webb. "Dnes na mou duši člověk nikoho nesežene, právě když ho nejvíc potřebuje."

Vytáhl rozpis opět z regálu, sedl si k němu a začal se jím trpělivě propracovávat. Zůstal v kanceláři skoro do půlnoci. Druhý den rovněž. V sobotu seděl v datacentru celý den, od oběda už docela sám. V neděli měl kancelář celou jen pro sebe. Když se konečně v osm večer zvedal od práce, neurazil ještě ani desetinu cesty do nitra zdánlivě nekonečného soupisu povelů. A neodhalil naprosto nic.

-16-

Úterý. Jennifer Owenová po většinu dne Webba pečlivě sledovala, dokonce si posunula židli, aby měla na jeho stůl lepší výhled. Viděla, jak si brzy zrána došel pro výsledky nočního jetí na počítači. Zřejmě mu nechodil program. Strávil téměř hodinu hledáním v sestavě, pátral po chybě. Stranou v koutě stál děrovač štítků, oddělený od sálu čalouněnými zástěnami, které poněkud tlumily jeho klapot; Webb se k němu chvíli posadil - jen co naděroval tři nebo čtyři náhradní štítky, jak to odhadla. Pak ho viděla odcházet se zásobníkem štítků, formulář žádanky o sjetí napůl zastrčený v kapse. Většinu času strávil studiem jakéhosi objemného programového rozpisu, jel postupně pravítkem dolů po stránkách a značil si tak, kam až se zatím šnečím tempem dostal. Dělal si četné poznámky, často sahal po manuálech BANKNETU a tu a tam použil kalkulačky, aby si ověřil nějaké výpočty. Kávu pil takřka nepřetržitě. Nepromluvil s nikým. Zřídka kdy vzhlédl, o tom, že ho Jennifer pozoruje, neměl ani tušení. Později odpoledne, vedena okamžitým nápadem, nakrátko z datacentra odběhla. Poblíž v postranní uličce bylo malé lahůdkářství. Mramorové pultíky byly samá skvrna a štítky plechovek, řídce rozestavených po zašmouzaných dřevěných poličkách, ztratily už dávno lesk. Krámek čpěl chlebem a

sýrem, ne sice zatuchlým, ale v supermarketech je měli v mrazicích boxech a člověk je necítil. Kupovala pár plátků slaniny, prodavač točil klikou velkého starobylého nářezového stroje, nožový kotouč se svistem zajížděl do vyuzeného šrůtku a odkrajoval lístečky tenké jako papír. Neviděla takovou mašinku už celá léta.

Chvilku po půl osmé usoudila, že se Webb chystá odejít. Jeho pohyby, podobně jako u spáče těsně před procitnutím, změnily náhle charakter, jevil se na něm zřejmý nepokoj. Rozhodla se, že je čas jít za ním.

"Vy jste ale narkoman," řekla mu. Podél hrany stolu stály prázdné kalíšky od kávy, jeden vedle druhého. Vzhlédl k ní a usmál se, ale jakýmsi nepřítomným způsobem, myšlenkami stále ještě kdesi jinde.

"Myslela jsem," řekla, "pokud byste už měl v úmyslu toho nechat a jít a pokud nemáte nějaký program..." Vstal, poněkud zmaten. "Přesně to mám v úmyslu. A program nemám zatím žádný."

"Jestli byste tedy neměl chuť se někde něčeho napít? Tady někde blízko?"

"Nápad přímo skvělý," řekl Webb a sklapl desky programového rozpisu. Udiveně se podíval na hodinky a zeptal se: "Kam se ten den poděl?"

"Když se člověk dobře baví, tak čas letí." Nechtěla příliš nápadně otáčet hlavu, přesto však stačila přečíst nápis, který spatřila vzhůru nohama na deskách: Diskový subsystém. Tedy tohle zrovna zábavné čtení není, když k tomu člověk napoprvé sedne, řikala si v duchu.

"Jako voda, vidíte," ušklíbl se. Oblékl si kabát, prohledal aktovku. Prohledával ji dokonce dvakrát, podruhé velice pečlivě. Začal otvírat zásuvky, sáhl do všech kapes.

"Postrádáte něco?" zeptala se ho.

"Jen nějaký dopis. Myslel jsem, že ho mám u sebe, ale zřejmě ..."

"Něco důležitého?" Zevrubnost pátrám napovídala, že to asi bude nějaký důležitý dopis.

"Skoro. Pár zanícených slov od jednoho člověka z Chelsea."

"Zajímavé," řekla a povytáhla obočí.

"Od ředitele banky, kde mám účet, Jennifer," řekl, aby věc uvedl na pravou míru.

"Ach tak."

Webb další hledání vzdal. Když obešel stůl a procházel kolem ní, zavadila hřbetem ruky o jeho převlečník, aby se přesvědčila, že je to opravdu kašmír.

"Teď když o tom uvažuju," řekla, "tak vy vlastně skutečně vypadáte na člověka, který přečerpává konto. Tohle snad patří ke každému mužskému, který k něčemu vypadá."

Měl své pochybnosti o dlužích na kontě jako nezbytí součásti sexappealu. Poplácal se po kapse, aby viděla, že dopis pouze založil.

"To se dá těžko říct," odpověděl jí s výrazem přehnané nevinnosti.

Vedla ho tichými, prázdnými uličkami, cestou, kterou neznal, klikatící se k severu směrem k Baker Street.

"Mohl jsem vzít vůz," řekl Webb.

"Já se ráda projdu," odpověděla. Za okamžik pak ještě dodala: "Kromě toho jsem slyšela, že na hochy s drahými cizími auty si mám dát pozor."

"Takže...?" nadhodil Webb. Musela vůz zahlédnout v parkovacích garážích. Číslo se dá ověřit, je zrádné. Ale neřekla nic než vševědoucí "Mhm".

Kousek od datacentra procházeli obzvlášť úzkou a tmavou uličkou. Na jedné její straně bylo staveniště obehnané ohradou, která ještě víc zužovala beztak již užoučký chodník. V ohradě byla díra, Okénko veřejné kontroly, jak hlásal nápis vedle něj, a Webb se zastavil, aby se podíval dovnitř. Uviděl hluboký výkop sahající značně pod úroveň ulice, tmavý a opuštěný, s jasně žlutými stavebními stroji, podivně roztroušenými, některé v kuriózních pozicích, jakoby nějaké rozházené a zapomenuté hračky. Fasádu původního domu nechali stát, drželo ji pohromadě složité krajkové lešení ze zrezavělých trubek. Vypínalo se proti černé obloze a vyhlíželo v polosvětle osamělé lucerny až neskutečně.

"Podle mě nemá cenu vynaložit tolik práce na záchranu zrovna téhle fasády," řekl Webb a ukázal nahoru na zeď. "Nedá se říct, že by byla nějak krásná." Drcl do lešení, na rameno se mu sesypaly temné vločky rzi.

"Mně připadá až dojemná," řekla. "Proč by měly i domy umírat jen proto, že zestárlý?"

Rozježděná prkna a usychající bláto na chodníku vyznačovaly vjezd na staveniště. Jennifer uklouzla a musela se Webba chytit za ruku. Jak pokračovali dál, zastrčila mu ruku hlouběji pod paži a nechala ji tam.

Došli k malé, poloprázdné hospůdce, pubu, kousek od Marylebone High Street a usadili se s pitím do velikého koženého oválného fotelu, prošivaného, s knoflíky, místy odřeného až do barvy pergamenu. Malovaný strop byl celý zažloutlý lety podkuřování. Obyčejná, skromná hospůdka. Má je ráda, vysvětlovala. Zapřísáhlí pivaři si pro samé stíznosti na to, co dnes provádějí pivovary s pivem, zřejmě zapomínají všimnout toho, co zatím pivovarské firmy natropily s puby.

"Měla jsem určitý důvod, když jsem vám tuhle schůzku navrhovala," přiznala posléze.

"Já věděl, že něco takového přijde na pořad."

"Ne, mluvmě vážně, Christophere ..."

"Heleďte, už jsem vážný," řekl, "tohle je moje nejvážnější tvář," a sevřel rty do úzké přímky, aby to dotvrdil.

"Děláte věci ještě těžší, než jsou," řekla mu. Umlkl tedy na chvíli, ale ukázalo se, že zmlkla i Jennifer.

"Já dokážu mít i hroší kůži, když chci," sliboval, "Bude to k něčemu?"

"Já vám jen chci říct, že přesně vím, co děláte." Poznámka z ní vyhrkla, a v okamžiku, kdy byla venku Jennifer už horlivě upíjela ze skleničky.

"A co dělám?"

"Pokoušíte se proniknout do našeho systému. Napíchnout ho. Chtěla jsem vás požádat..., nedělejte to už, prosím vás."

"Máte na mysli ten můj program ...?"

"Ano, samozřejmě, právě ten."

"Jste velice bystrá dáma," řekl, "odhalujete zločiny jakoby nic."

"Byla to čirá náhoda. Operátor včera večer upustil sadu vašich štítků a pomíchal vám je. Byla jsem náhodou zrovna u toho. Chtěla jsem mu jen pomoci, ale uviděla jsem přitom, co vlastně máte v úmyslu."

"Čirá náhoda je to skoro pokaždé. Víte o tom, že na pětadevadesát procent všech zjištěných computerových zločinů se přijde čirou náhodou?" Zaznělo to o poznání frivolněji, než měl původně v úmyslu.

"To není vůbec žádná legrace," řekla.

Vlastně má pravdu, pomyslel si Webb. Až dosud nebyl nikdy přistižen. A že ho ze všech lidí na světě musela nachytat právě ona . . .

"To se muselo stát," pokrčila jen rameny. "Byl to dost nemotorný program, Christophere. Přijdou vám na něj i ostatní, když budete takhle pokračovat. Musejí na něj nevyhnutelně narazit!" "Říkala jste o tom někomu?" zeptal se napjatě. "Zatím ne. Ale kdybych musela, tak ..." "Uvěřila byste mi, kdybych vám řekl, že mým jediným záměrem bylo přezkoušet vaše bezpečnostní opatření?"

Hrála si chvíli se skleničkou, než se na něj podívala. "Ráda bych, ale nemůžu, nějak mi to nejde."

Perfektně opilovaným a nalakovaným nehtem utopila zanikající kousíček ledu. "Uvědomil jste si vůbec, že takovýhle nápad musel dostat každý? Mám na mysli manipulaci se systémem. Je tu obrovitý BANKNET, hory peněz v něm. Mít tak jen nula celá nula jedno procento obrátu v hotovosti za jediný den, to by bylo něco, že? A na první pohled to vypadá tak strašně snadné. Jenže tady v datacentru jsou samí mimořádně inteligentní lidé, jsme prostě taková chytrá parta, víte?" "Není nad skromnost," zasmál se. "Ale to je fakt, Christophere." Položila mu ruku na paži. "K čertu, ať jsem tedy elitářka, je mi jedno, kdo si to o mně bude myslet. Už sama o sobě ta provokující příležitost..., ta představa, že by se člověk nějak mohl dostat dovnitř, do toho velkého, dobře strážného počítače, a vybrat ho jako prasátkovou strádanku! Jenomže on je to veskrze pitomý nápad, chápete? Jak vás jednou při něčem nachytají, máte po řemesle. Nevím jak vy, ale já bych to nepřežila."

"Po řemesle bez zlatého dna," řekl Webb. "Nadělá se kolem toho, a nakonec se vši tou pompou vyděláte jen o pár šestáků víc, než je průměrná mzda."

"To je vedlejší," odsekla. Dopila a řekla: "Vaše odpolední sjetí jsem stornovala. Řekla jsem, že jste našel v programu další chybu."

"To byl dobrý nápad, děkuju."

"Štítky máte ještě v provozní kontrole. Ale nenasazujte je podruhé, prosím vás. Slibte mi to kvůli mně, když už ne kvůli sobě."

Webb chroupal kousky ledu vylovené ze dna sklenky.

"Víte co, Jennifer, vy máte naprostou pravdu. Ten program nebyl moc chytrý. Kdybych se do toho pouštěl znovu..."

Nedala se však odbýt a naléhala dál: "Chci od vás slib..." "Máte ho mít, ten slib, moje slovo na to," řekl takřka

bez uvažování. Pokus dostat se k utajeným datům představoval stejně jen jakousi výplň v jeho plánech, než si rozmyslí, co dál. Teď, když zjistil tu manipulaci s programem operačního systému, by stejně ...

Usmála se. "Docela upřímně - ten program byl postaven přímo strašlivě. Takhle byste na to přece vůbec nemohl jít."

"Ale neříkejte, a vy víte jak?" odpověděl s humorem. "Přece nechcete..." Zasmála se a nastavila prázdnou sklenku, aby jí znovu nalil.

Když se po ní Webb od baru ohlédl, zauvažoval, co vlastně může mít za lubem. Buď byla upřímná, říkal si, a jde jí skutečně jen o to, aby se on sám do něčeho nenamočil. To je docela možné. Anebo se prostě pokouší zarazit nemotorný pokus o vloupání do BANKNETU - něco, co by mohlo přivolat pozornost a ohrozit nějaký její vlastní a odvážnější plán. Ale nějak mu teď na tom přestávalo záležet. Zabořená do křivky koženého čalounění vypadala mimořádně půvabně.

Když se k ní vrátil, posadil se těsně vedle ní a natáhl ruku na opěradle za jejími zády.

"Trochu mě uklidňuje, že i vy sama jste uvažovala o tom, jak ten systém napíchnout," řekl jí.

"Uvažovala, ale ani moc dlouho, ani moc vážně." Opřela se mu o paži.

"A k čemu jste dospěla? Myslíte, že vám by to prošlo bez následků, kdybyste se byla dost snažila?"

"To je trochu záludná otázka."

"To je," připouštěl.

"Myslím, že ne. Asi by se to nepovedlo ani mně!"

"A proto jste to vzdala?"

"Proto, a hlavně proto, že jsem poctivá holka."

"Středostavovská poctivost zvedá hrdě hlavu."

"Nemůžu si pomoci, já už jsem zkrátka tak vychovaná," bránila se. "Táta advokát, máma právnička, tak co jiného se dá čekat?" Prohledávala kabelku, bez cíle brala do ruky papírky a toaletní potřeby, ale nic nakonec nevyndala. Webb byl rád, že nepostřehla jeho úsměv. Připadalo mu najednou komické, že Jennifer pociťuje potřebu svou počestnost tak obhajovat.

"Rád bych slyšel, proč si myslíte, že se to nedá provést nepozorovaně."

"Zejména tehdy ne, když člověka někdo trvale a bedlivě pozoruje, člověka i celý tým okolo."

"Alloway?"

"Ano, Martin."

"A kdo hlídá jeho?"

"Nikdo, pokud vím. Alespoň nikdo, kdo by měl technické předpoklady důkladně se v BANKNETU vyznat."

"Přesně to jsem si myslel," řekl Webb tiše.

"Ale ne," vyrazila, jako by mu četla myšlenky, "to v žádném případě. Martin určitě ne."

"Ženská intuice?"

"Možná. Asi ano. Anebo ženský postřeh pro detail, což nakonec vyznívá stejně." Uvelebila se hlouběji a obrátila se k němu tváří. "O vás jsem například hned věděla, že se pokusíte BANKNET napíchnout, hned jak jsem vás poprvé uviděla. Máte to prostě nějak v sobě, to, jak se oblékáte, auťák, všechno. A ať by vám to vyneslo cokoli, vy byste to stejně dokázal všechno zas utratit."

"Upřímně bych se o to pokusil." Webb zachovával lehounký tón, ale postřeh to byl pro něho až znepokojivě přesný.

"S Martinem Je to úplně jinak," řekla. "Víte vy, že on má všehovšudy jen dva obleky, a ještě k tomu oba dva úplně stejné? Myslela jsem si, že má dokonce jenom jeden jediný, ale nedávno přišel odpoledne v

jednom odněkud zvenku, a ten druhý si nesl v sáčku z čistírný. Umíte si vy tohle vůbec představit, Christophere? Jenom dvoje šaty, a oboje naprosto stejné. Na vás jsem nikdy neviděla žádnou věc dvakrát. Ani kravatu, ani košili, ani sako,"

"To jste si mě tedy dost prohlížela," řekl Webb tónem přátelské výtky.

"Taky jsem si to uvědomila." Oči jí při tom doznání potemněly, jak to u ní už jednou postřehl. Zvážněla. Dopila poslední mléčné kapky svého ricarda, vstala a přejížděla si rukou kabát až k žádané hladké dokonalosti.

"Nevadilo by vám, kdybyste mě odvezl?"

"Naopak."

"Nebydlím daleko. Je to v Putney."

"To jsem si mohl myslet," řekl Webb. "Přesně čtvrt' pro vás. Blízko do města, ideální šosácké okolí."

Nějak se mu zachtělo ji šlehnout, ani nevěděl proč.

"Vy jste přece prevít," řekla.

Přisunula se k němu, pak se zvedla a naklonila se nad něj. Hleděla dolů, ale v šeru ložnice neviděla téměř nic. Zavadila mu pramínkem vlasů o čelo, o zavřená víčka. Buď ten dotyk, anebo pomalý pohyb její dlaně ho probudil, pohnul se a opětoval její upřený pohled. Sevřela mu stehno koleny.

Vzhlédl a pokoušel se adaptovat zrak na husté šero. Její hlavu měl kdesi ve vzduchu nad sebou, ale rysy jejího obličejce byly smazané tmou a nezřetelné. Dokázal stěží, na samém pomezí neurčitosti, rozeznat v té temnotě její oči, vypadaly jakoby skleněné. Ruka se mu sama vznesla a zapátrala, stejně jako její. Nalezl ji zvlhlou, poddajnou.

"Nebyla jsem asi k ničemu. Asi jsem trochu vynervovaná."

"Ani jsem nepozoroval." Vycítil to sice, ale nějak mu teď na tom nezáleželo. Dlaň se sunula vzhůru, bloudila zvolna po řadru.

"Tam toho taky moc nemám, vid'?"

"Ani to se mi nezdá."

"Každý chlap má přece radši holku s velkýma pumličema, tak se neboj to přiznat."

"Já jsem spíš na tvářičky," řekl Webb. "A na oči."

Náhle se posadila. "Potřebuju se napít. Chceš taky?"

"Já bych prosil spíš nějakou energii," řekl. "To tu nemáš?"

Přešla pokojem. Její silueta ve dveřích se zdála menší a útlejší, vypadala jako daleko mladší děvče.

Nebylo to nějak mimořádně vzrušující tělo, ale přes to všechno na ně byl příjemný pohled. Lehl si naznak a zavřel oči, aby si obraz uchoval v paměti.

Vrátila se s dvěma sklenkami whisky a posadila se na pelest. Její sklenička byla překvapivě vrchovatá.

"To bys nevěřil," řekla tichounce, že jí sotva rozuměl, "jak může být člověk v tom datacentru sám. Třeba ti to tak ani nepřipadá, s těmi všemi stoly, jedním vedle druhého. Ale tím je ta samota horší."

"Postřehl jsem to," řekl a přejížděl jí prsty po zádech.

"Jenomže ty tam nepatříš, Christophere. Zkus si představit, jaké to je, když se tam posadíš k práci natrvalo. A pro ženskou zvlášť!" Odmlčela se uprostřed věty a zvedla sklenici ke rtům.

"Ale ty ses tam přece uplatnila docela dobře."

"Co jiného mi zbývá? Mám slušné postavení, jsem první hned po Martinovi. Jenomže si nemohu dovolit, aby mě viděli, že o někoho jevím větší zájem, že se někomu jenom trochu víc věnuju. Chlapovi by to lehkou odpustili, mně ne."

Ulicí projelo auto, a když míjelo okna, v místnosti se trochu rozsvětlo. Uviděl její zraky, otevřené dokořán jako oči zvěře polapené v kuželu reflektorů. Povšiml si tenkého kruhového lemu duhovky, kde matná hněď přecházela v jasnější mezikružní se zářivými skvrnkami. Na okraji měla oči trochu vlhčí, měkčí, než jak je viděl před chvílí. Kontaktní čočky, uvědomil si náhle. Syntetika. Dal se těma očima svádět, a zatím to celou tu dobu nebylo nic než pitomá umělá hmota! Ale zakoušel zvláštní pocit; jak se začínal se svým objevem vyrovnávat, zdálo se mu, že ji to činí nějak zranitelnější, a naráz tím pro něj byla přitažlivější. Nedokázal si docela přesně uvědomit proč vlastně.

Viděla, že si ji prohlíží, a naklonila se k němu, vyložila si jeho pohled mylně.

"Pozor, já nejsem žádná tvá kořist, Christophe, taková věc tě nesmí ani napadnout! Kdyby na to přišlo, je to vlastně obráceně. Pozvala jsem já tebe, pamatuješ se ještě, nebo ne?"

"Řekněme, že je to fifty-fifty, ano?" Uvelebila se znovu na posteli. "To беру."

Webb přitiskl pevně nos k jejímu a začal jí ho volnými pohyby třít, v malých kroužcích, současně kreslil stejná kolečka jazykem na její tváři.

"Zůstaneš tu přes noc?" zeptala se ho.

"Nemusím se už vracet nikam k manželce, pokud ses chtěla zeptat na tohle."

"Vracet...?"

"Nevím totiž ani, kde Alison právě Je. To je moje žena. Je to mrcha."

"Většinou jsou to mrchy," řekla Jennifer věčně. Pak se nad ním opět sklonila a zeptala se ho: "Co budeš chtít k snídani, Christophe? Něco vydatného, nebo jen džus nebo co?"

"K snídani?" Rozesmál se. Neměl ponětí, kolik muže být asi hodin, ale zdaleka ještě nemohla být půlnoc.

"Já ani nevím, proč mě to teď napadlo," řekla. "Ale teď si vzpomínám - mám v mrazáku kousek slaniny, a já sama ji nejím."

Pátek. Webb dorazil v operačním systému k instrukci číslo dvacet pět tisíc. Znovu rychle zalistoval a počítal, je-li to skutečně tak. Pěťadvacet tisíc instrukcí! Asi tak třetina cesty, a stále ještě ani stopy po nějaké vsuvce.

S Kestrem to bylo jiné, vzpomínal s lítostí, nebo třeba v London Alliance. Ti ovšem měli mnohem jednodušší systém. Ale co bylo důležitější, tam měl pořád po ruce Harveye. Harvey hlta programové výpisy po celých stránkách, četl si v nich tak, jak si ostatní lidi čtou v knížce. Toho by tu teď potřeboval, a v tom je ta smůla. Anebo alespoň Kennedyho. A ten pacholek si zatím někde jezdí na lyžích! Dře si zadek o nějakou austriáckou sjezdovku, zrovna když je tady nejvíc práce.

Webb se opřel v křesílku a zavřel oči, myslel na London Alliance, prožíval znovu ten radostný okamžik v podzemním skladišti, když spolu s Harveyem polapili toho chlapíka rovnou v akci. In telexi flagranti, jak to později pokřtil Harvey. Jak se jen jmenoval ten jejich bezpečák? Webb se nedokázal rozpomenout. Jemu by to tady asi připadalo docela snadné.

Něco ho pozvolna začínalo dráždit, cosi v podvědomí se nepříjemně zadíralo do mysli. Mělo to nějakou souvislost s London Alliance a bylo to něco důležitého. Nebo alespoň se mu zdálo, že je to důležité. Co jen to bylo? Nořil se do paměti, ale nedokázal ten pocit nijak lokalizovat. Zkusil zapátrat ještě hlouběji, ale vzpomínka ne a ne přijmout konkrétnější tvar, stále mu mučivě unikala z dosahu, stále se schovávala kdesi za rohem, a jen její stín prozrazoval, že tam ještě je. Computer by takovéhle problémy neměl. Ať si jsou počítače němé, zato jim nic nemůže vypadnout z paměti.

Zkusil to přesto ještě jednou. V mysli procházel znovu tu scénu v knihovně programů v podzemí Lombard Street. Zjistí oval, že si dokáže vybavit různé detaily s takovou zřetelností, že ho to až překvapilo - trhlinu v Harveyově bundě pověšené přes židli, škrábanec na dálnopisu, jehož si tenkrát vlastně ani nepovšiml. Ale měl také v paměti tvrdošíjně mezery. Celé dlouhé minuty mu z onoho obrazu vypadávaly a zůstávaly jen prázdnotu. Chambers se jmenoval ten chlap! Chambers! A to, nač si teď marně snaží vzpomenout, souvisí nějak s tím, co tenkrát Chambers říkal. Ne, nač se ptal, když se mu pokoušeli vysvětlit, co se vlastně v počítači odehrává. Samozřejmě! Ted' už to věděl. Týkalo se to programových vsuvek. Ano, to bylo ono. Webb mu tehdy vysvětloval, co to vlastně ta vsuvka je.

"Co je to za pitomost, ta vsuvka?" vyptával se přece tenkrát Chambers.

"Změna v programu, poté co už byl napsán a odladěný odpověděl mu na to tehdy Webb. "Pokud by zápis programu kdokoli studoval, nenajde po ní ani stopy."

A potom Chambers řekl a nedopověděl: "Ale to by přece znamenalo ..."

Ano, uvědomoval si Webb, to přece znamená... Ohromen svou vlastní imbecilitou tupě zíral na kupu šanonů na stole před sebou. Ať bude zápis programu studovat kdokoli, nenajde po vsuvce ani stopy. Rituálním gestem opovržení odsunul všechny pořadače stranou. Velice zvolna povstal a pak se vydal ke dveřím na opačném konci sálu. Intenzívně vnímal přítomnost všech ostatních, a tak zachoval po celou tu dobu, než místnost přešel, ledový klid. Teprve když se za ním dovřely dveře zdviže, dal prvně najevo své skutečné pocity. Uhodil do stěny výtahu pěstí, jen jednou, ale až to zabořilo, a to právě chtěl.

"Ty srágoro!" vyčítal si. "Ty srágoro blbá. Ty si tak můžeš říkat profík!"

Došel rychlým krokem do garáže vyzvednout si svého porsche z betonové kóje v hořejším podlaží. Stiskl knoflík a nechal sjet okno dveří neslyšně dolů, jen aby si mohl poslechnout drásavý řev vzduchem chlazeného motoru rozléhající se šerými prostory, jimiž sjížděl po rampách dolů. Celou tu krátkou jízdu do Fitzroy Square měl zařazenu jedničku nebo dvojku a přidával plyn, kdykoli mu to ucpané ulice jen dovolily. Ulevoval svému vzteku tím, že tou palbou výfuku ošlehával lidi i vozy kolem sebe.

Susan Faulknerová ho zřejmě slyšela, když zaparkovával u protějšího chodníku, rovnou na žluté čáře a ještě k tomu dvěma koly na chodníku. Když dorazil ke stolu, už tam seděla a čekala na něj, a na pijáku na stole, přímo proti jeho koženému křeslu, se kouřilo z čerstvě uvařené kávy.

"Jsou chvíle...", začal, ale pak se rozmyslel a řekl něco úplně jiného. "Projevil jsem se jako úplný blbec."

"Má to něco společného s Watermanovými?" zeptala se ho s účastí. "Stalo se něco?"

"O Watermanovi nechci slyšet jedno jediné slovo," prohlásil drsně. A pak už jen opakoval "úplný pabl" a vrtěl nad sebou hlavou.

"Waterman?" zeptala se ho s očima dokořán otevřenými "V životě jsem takové jméno neslyšela."

Webb se pokusil zachovat zdání klidu a zeptal se jí: "Kdy jsi říkala, že se má Jake vrátit?"

"Od pondělka za týden."

"Počkám do té doby. Jeden pitomý týden jsem už stejně zmařil, takže na druhém nemůže tolik záležet."

"Andrew Shulton mu pak svěřil nějakou samostatnou akci, Chrisi."

"To se ještě uvidí," odvětil. Obrátil se a zadíval se z okna, zřejmě úplně zapomněl, že tam Sue sedí.

"Mám tu pro tebe kopec všelijakých zpráv a úkolů," začala obezřetně.

"Tím líp," utrousil přes rameno. "Cokoliv, jen když budu moct na chvíli pustit z hlavy ten BANKNET."

V odkládacím košíku na jejím stole se vršila obrovská kupa poznámek, vzkazů a sdělení. Na samém vršku byla postavena kartička, na níž bylo rudým fixem načmáráno velkými literami PILNÉ. Neexistovala spolehlivější cesta, jak všem lidem v SysTechu názorně předvést, jaké má Webb resty. Přinesla košík před něj a čekala, zatímco se probíral papíry. Skoro úplně nahoře objevil kratičkou zprávu napsanou Susaniným úhledným písmem.

Volal Mike Harvey. Své rozhodnutí prý nijak nezměnil, ale jestli sis prý uvědomil, že probírka výpisy asi nebude k ničemu? Neuvažoval jsi o tom probrat místo toho výpisy z operační paměti po testování programů? Je to prý jediná cesta, jak vůbec něco najít, (Postupoval tak prý v London Alliance, jestli si na to vzpomeneš.) Přeje ti prý mnoho úlovků na dalším safari, a jestli prý nebudeš mít zájem o Angelu, až ho omrzí!!!

"Kdy to volal?" zpovídal ji Webb a mával jí lístkem před očima.

"Už je to pár dní. Tak asi v pondělí, mám dojení," "Takže ti děkuju," řekl Webb s hořkým sarkasmem.

"Neříkal mi nic v tom smyslu, že by tohle PILNÉ bylo pilné PILNÉ."

"Tak to pusť z hlavy," řekl jí Webb mírnějším tónem.

Stejně, co na tom teď už záleží?

Obrátila se a odcházela, ale Webb za ní zavolal: "Měl bych pro tebe nějakou práci."

Vrátila se a posadila, tužku a blok připraveny.

"Nadepiš mi laskavě na stroji pár obálek pro nějaké perspektivní zákazníky, Sue. Budu jich potřebovat asi tak dvacítku. Jména vyber v hlavním marketingovém oznámil. Hnědé obálky, formát A4, nahoru naklepej verzálkami SOUKROMÁ ZÁSILKA. A ofrankuj je, třicet pencí je to myslím, že?"

"To ti hned udělám. Ale v tom seznamu jich máme stovky, Chrisi. Kterých dvacet jsi myslel?"

"Jakýchkoli dvacet." Webb se unaveně usmál. "To už vyber sama."

Pracoval několik hodin, doháněl, co bylo třeba, probíral korespondenci, zprávy o akcích a bezpočet vnitřních sdělení. Na malou firmu bylo interních memorand až příliš. Teď, když se po dvou týdnech vrátil ke stolu, to viděl úplně jasně. Bylo to, jako když se člověk vrátí z delší dovolené, oči nově vnímavé pro pravdy všeho druhu, a zjistí, jak jsou všechny pokoje doma vlastně malé. Nacházel zprávy uplatňující zásluhy o to, co fungovalo, sdělení rafinovaně přesunující odpovědnost za to, co neklapalo, záznamy obezřetně chystající obranu počinů, které - jak se pisatelé evidentně obávali - v nejbližší budoucnosti

vybouchnou. Kdopak si to troufl napsat, že věk korespondence už je za námi? Všichni tihle mladí mužové si pilně dopisovali jeden s druhým. Všichni pod jednou střechou, ba v sousedících kancelářích, a přesto si vyměňují lejstra plná týden staré frazeologie a výmluv starých jako svět sám. Když se to vzalo kolem a kolem, žádné z nich neříkalo vlastně vůbec nic. Přitom se chrlily ještě kopie, průklep doslova pro kohokoli, kdo by na věci mohl mít sebemenší zájem anebo o kom si to pisatel alespoň myslel. Tohle mají na svědomí výrobci kopíráků, usnesl se Webb.

Susan ho vyrušila z úvah krátkým zabzučením telefonu.

"Volá pan Curtis."

"Curtis .. ?" Webbovi bylo to jméno nějak povědomé, ale nedokázal si je v tom okamžiku přesněji zařadit.

"Šéf z tvé banky."

"Já se...! jak se chová?"

"To ti neumím povědět. Řekla bych, že jako ředitel z banky."

"Tak mi ho snad dej," pravil Webb rezignovaně. "Jak se vám pořád vede?" začal Curtis. Jeho žovialita zněla dnes ještě strojeněji než kdy jindy.

Webb ho informoval, že dost slušně, vyptal se na Curtisovo zdravíčko a dověděl se, že si nemůže nijak stěžovat, že nemá opravdu důvod. Byl nějaký nervózní, velice nervózní, Webb to poznal na hlase.

"Prosím vás, pane Webbe, já nevím, jestli pošta zapracovala se svou pověstnou rychlostí, ale dostal jste už ten dopis ode mne?"

"Ano," zaváhal Webb. "Chtěl jsem k vám ..." "Já myslím dnes ráno." "Ne, tak ten jsem nedostal." Další dopis! Prokristapána, to je svině.

"A ták," oddychl si slyšitelně Curtis. "Buďte tak velice laskav a udělejte pro mě něco, ano? Neberte ho prostě na vědomí, až přijde. Jednoduše ho ignorujte. Je trochu ... ehm, takový otevřený, v tom je celý ten problém. Když jsem ho včera psal, tak jsem... To už jsou ale všechno loňské sněhy. Víte, člověk v těchhle případech ani tak nemá na mysli jen zájem banky, to jistě chápete. My se snažíme udělat to, co je nejlepší i pro našeho klienta. Já doufám, že jste to už nahlédl."

"Ovšem," špitl Webb, jen aby nějak vyplnil nastalé ticho.

"Mě to skutečně nesmírně mrzí, pane Webbe. Samozřejmě, kdybyste nám byl jen naznačil, že se věci vyvíjejí ve váš prospěch, tak bych v žádném případě k téhle formě nesáhl. To snad ani není třeba říkat. Ovšem když teď zjišťuji, že jsem vám takovýhle dopis... tak ultimativní zprávu ... poslal pouhý den předtím, než došlo na vaší straně k tak podstatnému zlepšení situace..., za to se mohu pouze omluvit. Co jiného bych vám mohl také říct?"

"Ale jistě," zamumlal mechanicky Webb.

"Nebo byste si přál, abych to vyjádřil i písemně? S plnou formální omluvou? Abychom postupovali takřkajíc podle protokolu?"

Webb slyšel sám sebe, jak říká, že je to přece naprosto zbytečné.

"Pane Curtisi," řekl mu potom, "to už je úplně v pořádku, mohu si jen ověřit výslednou sumu? Jen pro kontrolu."

"K dobru vám připisujeme přesnou částku devíti tisíc liber."

"Říkal jste devět tisíc?"

"Ano, správně."

Po jediný nepatrný okamžik byl Webb nakloněn přiznat, že to asi bude nějaký omyl. Ale pak jen řekl:

"Tak to je v pořádku. To odpovídá."

To ať si zjistí sami, rozhodl se. Vždycky je tu ještě slabá naděje, že se na nic nepříjde.

"Zbytek, po úhradě přečerpaného konta, je něco málo přes šest tisíc," říkal spokojeně Curtis. "Pokud s nimi nemáte nějaké okamžité plány, chtěl jsem vám navrhnout, že bychom vám nějakou podstatnější část z nich převedli na nové konto, s výhodným zúročením. Měl byste větší jistotu, že se z toho stane taková solidní dlouhodobá rezerva, víte? Co byste tomu říkal?"

Webb odpověděl, že to zní docela sympaticky, a slíbil, že se v bance zastaví a přesun projedná. Když položil sluchátko, zůstal sedět, oči upřené na telefon.

Susan se přišla zeptat: "Děje se něco?"

"Věříš na zázraky, Sue?"

"Obyčejně ne."

"Já taky ne," pravil Webb.

Šel k terminálu, do suterénu. Chtěl být sám, chtělo se mu přemýšlet. Problémy se často nejlíp řešily u terminálu, kde se člověk mohl posadit a jen tak nezávazně si po dálnopisu popovídat s počítačem. Computer je pro konverzaci ideální společník, ničeho se nedožaduje, odpovídá, jen když ho o to požádáte, nikdy nezmění sám o sobě předmět rozhovoru. Občas Webba napadlo, že je to nejlepší společník, jakého člověk může najít.

Zamkl za sebou dveře a zapnul terminál. Vytočil multiprovoz, kterého v SysTechu používali, a ohlásil se svým osobním číselným kódem.

PROGRAM? zeptal se terminál.

21, odpověděl Webb pomocí klávesnice.

Několik mil odtud strávil počítač několik vteřin pátráním ve své paměti. Potom potvrdil:

JEDENADVACET

A po miniaturní pauze ještě dodal:

HRA ČÍSLO 7033

"Už?" zamumlal Webb.

UVEĎTE MAXIMÁLNÍ A MINIMÁLNÍ SAZKY, žádal terminál.

Webb vytřukal £ 1 a £ 50.

NAČAT ČERSTVÝ BALÍČEK KARET, oznamoval terminál. ROZDÁVÁM PRO PRVOU HRU DNEŠNÍ PARTIE

SAZKA?

Webb použil klávesnice, aby vsadil pět liber.

KARTA PŘEDÁKA = ESO

VAŠE KARTA = 4. A 8

DALŠÍ KARTU, žádal bez váhání Webb a computer mu dal šestku. V několika okamžicích dotáhl na jedenadvacet a vyhrál.

Začala další hra, Webb se v mysli zatoulal kamsi jinam. Odkud se mohly vzít ty peníze na jeho kontě? To určitě nebyla žádná chyba. Omyly tohoto druhu se nedějí, zejména tehdy ne, když je právě potřebujete. A dokonce už se nestávají v bankách. Počítač kdesi v dálce byl trpělivý, byl hotov čekat třeba celý den, pokud by se Webbovi zlíbilo. Upamatoval se na rozehranou partičku a vsadil si tučnou částku na kartu, která vypadala velice slibně. Vyhrál počítač.

ROZDÁVÁM PRO TŘETÍ HRU DNEŠNÍ PARTIE, řekl okamžitě, dychtě po dalších penězích.

SAZKA?

Webb snížil sázku na pět liber, nutil se k opatrnosti.

KARTA PŘEDÁKA = 10 VAŠE KARTA = 7 A 7 NAPŮL, sdělil Webb. Tentokrát vyhrál.

ROZDÁVÁM PRO ČTVRTOU HRU DNEŠNÍ PARTIE, pravil computer neprodleně. A tak by hra běžela dál, dokud by Webb neřekl dost. Appetit počítače byl neukojitelný, ať si vyhrával, anebo prohrával.

Webb ho opět nechával čekat. Odkud se ty peníze mohly vzít? Neměl k bance Waterman žádné obchodní vztahy, ale začínal mít velice nepříjemný pocit, že peníze byly přesto nějakým způsobem spojeny s BANKNETEM. Teď už se mu to spojení zdálo evidentní, jenom ho prostě nenapadlo za rozhovoru s Curtisem. Kdo anebo co ho to obdarovává penězi? A proč?

Veden náhlým impulsem zeptal se počítače:

ODKUD SE VZALO TECH £ 9 K? Jako by těmto věcem mohl computer porozumět.

NEREGULERNÍ POSTUP, ohlásil počítač; dal tak jedinou odpověď, jaké byl schopen.

"To si myslím i já," řekl Webb tiše.

Kdosi naléhavě zabouchal na dveře, a když je odemkl, uviděl tam Susan, ještě celou bez dechu, jak utíkala dolů.

"Pokoušela jsem se tě dovolat," říkala, "ale máš tu obsazeno."

"Jsem napojen na počítač," vysvětloval. Vyvěšené sluchátko leželo za ním na stole. Postavil se tak, aby neviděla text soukající se z dálkopisu.

"Volají tě od Watermanů, z londýnského datacentra. U telefonu je jejich vedoucí operátor. Čeká na tebe."

"A neřekl proč?"

"Je to kvůli nějakému tvému programu."

"Jakému programu?"

"Ten, který ti měli v datacentru sjet. Já jsem to opravdu nestačila všechno zaregistrovat." Zatvářila se tajuplně a provokativně řekla: "Nevím proč, ale mluvil značně našťvaně."

"Můžeš jít rovnou zpátky a říct mu, že mi dnes žádný program nejedou."

"Ale on přece povídal..."

"Jdi a laskavě to udělej, Sue, ano?"

Jakmile odešla, vybavil si, že zapomněl stáhnout programové štítky z provozní kontroly. Třeba je omylem poslali do počítačového sálu. Začalo mu být trochu úzko. Už druhé nedopatření v jednom dni. A obě se týkají bankovního provozu. Neměl z toho dobrý pocit.

Susan byla v tu ránu zpátky, zhluboka oddychovala a tvářila se zle.

"Byl bys tak velice hodný a šel si s tím člověkem promluvit sám, Chrisi? Já mu sice vůbec nerozumím, ale vypadá to na dost vážný problém."

"Řeklas mu, že dnes žádný program nejedu?"

"Povídal, že jedeš, že na displeji má tvé jméno, že ho tam má nad slunce jasnější. Pak taky ještě povídal, že bys jim byl nějakou pitomostí málem naboural celý systém, kdyby si toho byli včas nevšimli a program nestopli. Je to správný termín, ano? Stopnout?"

"Co že ti to říkal, Sue?"

"Žes jim smazal polovičku programů BANKNETU! Asi bys opravdu měl k tomu telefonu radši jít sám."

"Jo," řekl Webb. "To bych asi měl."

- 18 -

Martin Alloway našel zprávu vedoucího operátora už připravenou na stole, když v pondělí ráno dorazil. Jeden z testů pana Webba se podle ní údajně dočista zjančil a zničil dosti podstatnou část programů BANKNETU. Operátorka ve službě okamžitě vypnula všechny počítače londýnského datacentra. Nechala si pak poslat z knihovny programů matriční kopii systému i BANKNET a postupně zase uvedla computery do chodu. Datacentrum Londýn tím bylo vyřazeno celkem na šestatřicet minut z činnosti a řízení celonárodní sítě BANKNETU automaticky na tu dobu přejal Manchester. To bylo všechno.

Odehrálo se to mimo bankovní pracovní dobu a systémové operace porucha postihla jen minimálně. Všechna nouzová opatření fungovala perfektně. Nebyla zničena žádná data. Nicméně, uváděla zpráva závěrem, tato náhodná destrukce vitálních programů ukázala, že situaci nelze podceňovat.

Pan Alloway jistě přijme veškerá potřebná opatření. Alloway obezřetně zvažoval co dál. Nepochybně bude třeba podat o věci zprávu Alexu Harringtonovi. Ale možná že je na to ještě příliš brzy. Byla tu jedna nebo možná dvě otázky, které by si byl rád nejprve osvětlil. Zvedl sluchátko a vytočil číslo. Webb nějak uhádl, kdo volá, jakmile telefon zazvonil.

"Čeká vás nějaké vysvětlování," začal Alloway bez jakýchkoli okolků. "Víte asi, co mám na mysli."

"Dovedu si to představit," řekl Webb. Nezdála se být vhodná doba na to, aby se obhájoval nějakým omlouváním.

"Nebylo by ale asi nejšťastnější, kdybychom se scházeli tady. Nejsou tu žádné zdi, a konečně i zdi mívají uši. Co byste tomu říkal, kdybychom šli na oběd?"

"Proč ne"

"Stejně je to jako u bláznů," rozpovídal se Alloway. "Barák máme střežený, bezpečnostních zařízení, na jaká si jen vzpomenete, a když si potřebujeme vážně promluvit o bezpečnosti banky, tak abychom utekli někam do restaurace. Ale když to takhle řeší Alex, tak co bychom se nepřizpůsobili?"

"Je tu přece ještě ta konferenční místnost vzadu na konci chodby," navrhoval Webb s pomyšlením, že by to možná měl rychleji za sebou.

"Nikoli, budeme následovat vynikajícího příkladu našeho drahého šéfa," trval Alloway na svém. "Měl bych osobně chuť na rybu. Co vy na to?"

"Výborně."

"Pescatori v Charlotte Street, to by asi bylo nejlepší. Kolem oběda je tam neuvěřitelný provoz a kravál. Větší soukromí si člověk těžko dokáže představit."

Webb řekl, že tu trattorii dobře zná. Že tam s oblibou chodívají s klienty ze SysTechu, je to sotva pět minut od jejich náměstíčka.

"Takže tedy v jednu," řekl Alloway. "Platí? Zamluvím stůl na své jméno."

Vzhledem ke všem okolnostem zněl jeho hlas pozoruhodně přátelsky.

Webb dorazil do italské restaurace na minutu přesně. Uvedli ho k malému rohovému stolku pro dva.

Vzduch byl naplněn výraznými a hutnými šumy, věcným rozhovorem i výbuchy smíchu, chřestěním příborů a nádobí, Webb si tu nikdy neuměl vysvětlit, jak lidé dokáží při jídle natropit takového rámusu, a čím to je, že hrstka hostů v restaurantu by klidně mohla soupeřit se řvoucím davem fotbalových diváků. U stropu byla zavěšena v zaprášené rybářské síti nefalšovaná rybářská veslice.

Uběhla čtvrt hodina a po Allowayovi nebylo stále ještě ani slechu. Nevypadal na to, že by patřil k lidem, kteří chodí pozdě, a když, pak tedy jen úmyslně, se záměrem dostat Webba do ještě větší deprese, než v jaké sem dorazil. A dokonale se mu to povedlo, uvědomoval si na sobě Webb. Objednal si aperitiv, čekal a vidličkou píchal do pleteného rákosového prostírání. Mezi dvěma sloupy před sebou viděl velkou tabuli s naaranžovanými syrovými rybami a jinými mořskými živočichy; ze samého středu desky na něho upírala své truchlivé skelné zraky skupinka narudlých parmic.

Alloway se vskutku objevil až v půl druhé, bez jakékoli omluvy se posadil naproti němu a mnul si ruce.

"To se pozná optimista," prohodil a ukázal na Webbovo campari. "Nejlepší je dívat se na svět skrze růžovou skleničku, co?" Zařhtal se vlastnímu vtipu, "Už jste si něco objednal?" "Ne, čekal jsem na vás."

"Chtěli jsme přece tak jako tak jít něco společně zahryznout. Vzpomněl jsem si na to cestou sem." "Volal jsem vás několikrát minulý týden, ale byl jste vždycky mimo."

"Manchester," řekl Alloway. "Tam je musíte vodit za ručičku. Seběmenší blbost nedokážou udělat sami."

Četl si v jídelním lístku a zamyšleně nadouval rty, "Těšíte se taky na jídlo, Webbe?" "Na dobré jídlo vždycky."

"Já jím strašně rád," řekl Alloway procítěně, "dobré jídlo, to je moje. Ale vybírat si ho ..., to mi nejede.

Pořádný oběd by totiž měl mít tři chody, dobře prokombinované, ne? Každý chod člověk vybírá ze seznamu nějmíň o deseti položkách. A to už není žádné hodování, to je otravný matematický problém. V kanceláři mi trochu nějaké matematiky navíc nevadí. Ale je mi proti mysli u stolu, kde se každá chybička hned projeví tady v žaludku..." Mocně si poplácal pupek a vrátil se zase k probírce menu.

"Alex Harrington má chudák vředy," řekl. "On se s tím sice nikomu nesvěřuje, ale to se hned pozná. Pro něj je každé jídlo prostě utrpení. Jenomže na druhou stranu se mu zase lehko vybírá. On totiž vlastně nemá na vybranou skoro vůbec nic. Někdo má zkrátka smůlu."

Jídelní lístek spočinul na stole, upřel na něj sebejistě oči. "Tak už víte, co si dáte, Webbe?" Skla brýlí měl kropenatá jako od uschlých dešťových kapek. Nepršelo od včerejšího rána, upamatoval se Webb.

"Myslel jsem na parmici po livornsku," odpověděl. Znamenalo to aspoň o jedny civějící mrtvé oči míň tamhle na druhém konci místnosti. Jinak mu připadalo, že je stejně úplně jedno, co si vlastně objedná.

Alloway ohrnul nos, aby dal najevo, co si o jeho volbě myslí. "Víte, Webbe, já mám na všechny radovánky asi takovýhle názor. Bavit se je prima. Těšit se na to předem anebo si na prožitky s potěšením zavzpomínat, to může být ještě lepší. Ale plánovat je..., z toho se stává děsná nuda. Podle mě stráví polovička lidí u nás čtrnáct dní z roku na dovolené, čtyři neděle vykládáním, jaké to bylo báječné, a celý zbytek roku kravským vymýšlením, co by tak asi mohli podniknout napřesrok. A to je podle mě zhovadilost. Neděláte to náhodou taky tak?"

Webb zavrtěl hlavou, ale jeho společník se už zase zabořil do jídelního lístku. "Já pořád nevím," mumlal.

"Fakticky nevím, co si dát. Vypadá to všechno ohromně, až na tu parmici ovšem."

"Říkal jste, že si chcete promluvit o bezpečnosti banky," řekl Webb a dal svou netrpělivost najevo tak jasně, jak to jen uměl. Opoždění i tohle tlachání..., bylo to všechno tak strašně průhledné, postrádalo to jakoukoli kultivovanost. Pro Webba musela i hra dospělých mít nějaký styl.

Ale Alloway jeho poznámku ignoroval. "Řešení je docela jednoduché, když se to vezme kolem a kolem," řekl a konečně menu odložil, "Do každého slušného restaurantu instalovat computerový terminál. To je nápad, co? Přijdete, udáte, jak velký máte hlad, nejlíp podle desetistupňové škály, jestli radši ryby anebo poctivé maso, jestli snesete vydatnější jídlo. Řeknete, li budete chtít víno. Oni to nakódují a už to máte za - máte vybráno a objednáno. Nejobtížnější rozhodování celého dne se za vás provede automaticky."

"A dostanete přesně to, co máte rád," řekl Webb.

"Pro lidi, jako je Alex, by tam mohla být speciální vědařská dieta," řekl Alloway potůuchle. "Měla by samostatnou klávesu. A hned by přišla vařená ryba, studené mléko, to by bylo, co?"

Sděloval svůj výběr boubelaté číšníci, která si přišla pro objednávku. Po delším okolkování se Alloway rozhodl pro parmskou šunku a sole á la meuntére. Vypytaal se, jestli nejdražší chianti, které bylo na lístku, podávají dostatečně vychlazené. Číšnice si políbila špičky prstů a slibovala, že chlazené bude perfektně.

"Computerů se využívá na úplně nesprávné věci, říkám já," prohlásil Alloway se vši vážností a naklonil se přes půl stolu.

"Řekněte mi, kdo jich kdy řádně použil na organizaci zábavy? Tam jsou jejich možnosti obrovské. Když si chci například prásknout s holkou, tak to musím mít bez problémů. Žádné takové ty úvody, žádné rozpakování - chci kus, aby se mi líbil, a abych se já zamlouval jí. Kus, který půjde na věc. Vidíte, člověk by mýsl, že se toho někdo už chytl a že je schopen vám nabídnout takovou službu i po telefonu. A zatím, zkusil jste někdy, co se stane, když se přihlásíte do nějaké té automatizované seznamky?"

"Jen jednou," připustil Webb a nedokázal skrýt úsměv. "Nosila bifokální brejle a byla skálopevně rozhodnutá zůstat panna. Donutil jsem je, aby mi vrátili peníze."

"Přesně tak. Nemají nejmenší představu, jak by se dalo využít těch obrovských možností, co počítače mají, sociální důsledky by mohly být prostě fantastické. Uspokojení zaručené. Za tím se vlastně přece my všichni tak honíme, nebo ne?"

"Proč jste se se mnou chtěl vlastně sejít?" zaútočil Webb. "Snad ne proto, abychom si tu vyprávěli o computerech v roli elektronických pasáků?"

"To je báječný fór," rozesmál se Alloway hlučně, poposedl si dozadu, opřel se a se zakloněnou hlavou pozoroval veslici nad sebou, zabývá se stále ještě tím nápadem. "To se mi líbí, Webbe. Pasáci."

"Připomínáte mi trochu Harringtona," řekl mu Webb. "Ten taky nedokáže jít rovnou k věci."

přirovnání mělo žádoucí účinek. Alloway okamžitě zvažněl. "Víte, Alex je docela slušný chlap, ale o počítačích ví pendrek. Možná že proto taky potřebuje vás, abyste mu trochu ten BANKNET prověřil. Mluvím dost k věci?"

"Jen dál...", řekl Webb nezúčastněně.

"Existuje společnost jménem DAST, která se motá kolem datacentra a přezkušuje účinnost bezpečnostních opatření. Když jsem byl minulý týden v Manchesteru, narazil jsem tam rovněž na chlapíka od nich, který se právě zabývá tímtež. Je to společnost náramně podobná vaší, chápete, kam mířím?"

"Jsou podstatně větší. A bezpečnostními opatřeními se my nezabýváme."

"Ale jděte! Objevíte se nám v datacentru v úplně stejnou dobu jako oni. Oni jsou řízeni přímo Alexem Harringtonem. Vy taky. Z toho už si člověk dokáže udělat dost přesný obrázek o tom, proč tu vlastně jste. Kromě toho mám od Sondhiho přehled, jaké materiály si vybíráte ke studiu."

"Harrington vám jistě vysvětlí, že ..."

"Já radši věřím tady tomu," odsekl Alloway a zatůkal si vidličkou na čelo. "Kdypak máte předložit tu svou zprávu? Budete přece nějakou muset vypracovávat, nebo ne?"

"Tohle byste si měl opravdu radši probrat s Harringtonem."

"A smazání programů BANKNETU bylo taky v pokynech, které jste dostal od Alexe?" zeptal se

Alloway. Ale ještě než měl Webb možnost odpovědět, Alloway se mu vysmál. "Vsadím se, o co chcete, že ne! Malá soukromá domů, tak to vidím já."

Číšnice přinesla Allowayovi šunku a před Webba postavila misku husté rybí polévky, z které se kouřilo. "Nechtěl byste mi říct, jak to tedy v pátek bylo?" zeptal se Alloway tiše a nabodl kousek melounu. V jeho hlase se objevil chlácholivý tón, cosi téměř jako sympatie.

"Řeknu vám, co vím. Když mě váš operátor sháněl, vrátil jsem se okamžitě do datacentra. Zjistil jsem tam, že mi někdo pozměnil děrné štítky - dva byly pryč a místo nich tam přišlo deset nových. Byl to jasný podraz, Allowayi. Tím se z té sady stal destruktivní program."

Alloway se zamyslel. "Dejme tomu, že já vám tohle uvěřím. Pamatujte, že jsem řekl dejme tomu. Myslíte si ale, že vám tuhle historiku sežere Alex?"

"Snad," řekl Webb pochybovačně. "Nebo třeba taky ne. Uděláno to bylo velice chytře. Ukážu vám to, až se vrátíme."

"A co vy si o tom myslíte? K čemu to vůbec bylo dobré?"

"Bůhví. To byste mi snad spíš mohl říct vy." "A kdo by to tak mohl být? O tom taky nemáte představu?"

"Měl jsem celý víkend na to, abych si to mohl promyslet. Představu mám, a to dost jasnou."

"Takže kdo?" Alloway se samým zaujetím předklonil.

Webb zaváhal, zjevně nebyl rozhodnut, zda má podezření vyslovit.

"Kdo tedy?" naléhal znovu Alloway. "Nezlobte se. Nerad bych to jméno uváděl." "Aha... někdo z mých lidí, že ano? A vy zkrátka na nás berete ohledy." "Přesně tak."

"To je od vás velice fair jednání," poznamenal Alloway. Nato znalecky mrkl a opravil se. "Anebo galantní jednání? Nebylo by to slovo přesnější?"

Doširoka se zašklebil, když uviděl Webbovu reakci. Jen záchvěv víček, nic víc, ale i to stačilo. Protáhlým "aha" dal najevo, že už je mu všechno jasné. Pozoroval Webba chvíli skrze své umatlané brýle a nehtem palce si zajel do mezery mezi řezáky.

"Pojďme tedy k věci," řekl pojednou. "Myslím, že tu bude žádoucí jistá spolupráce." "Poslouchám vás."

Alloway se ostražitě rozhlédl po restaurantu. Bylí v zajetí hluku, doléhal na ně ze všech stran a k Allowayově uspokojení je i izoloval.

"Nedostal jste náhodou v poslední době nějaký výpis z bankovního konta?" zeptal se s viditelným gusem a se na Webba díval jinýma očima, jiskřícíma svitem který jako by až dosud skrýval.

"Nač si tu budeme hrát?" zeptal se Webb rozzlobeně. "Na kočku a na myš?"

"Já totiž rád vidím, jakou kartu má druhý v ruce, dřív než se vytrasím se svou, tak je to. Nebyl jsem si až do teď jistý, kolik toho vlastně víte, co jste zatím zjistil, chápete?" Předklonil se a přes stůl Webbovi sděloval ledovatým šepotem. "Víte úplný hovínko. Kulový hovínečko."

Webb dosti dlouhou chvíli mlčel. Jenom jejich oči se občas střetly. Jedli jako dva lidé, kteří jsou si naprosto cizí a jen z nezbytnosti musejí sdílet tyž stůl.

"Devět tisíc liber jsou pěkné peníze," poznamenal konečně Webb, spíše proto, aby odmlku nějak přerušil. "Dosti nečekaný dárek."

"Ale kdepak!" předstíral Alloway údiv, "jakýpak dar, Webbe? Tohle nejsou nikdy dary! Devět K se nedává jen tak zadarmo. To by byla hříšná velkomyslnost. Berte to prostě jako honorář. Čekám, že si ho konzultant taky vydělá."

"A to jak?"

Alloway sežvýkával velké sousto parmské šunky. Píchl vidličkou až do bezprostřední blízkosti Webbova nosu.

"Zarazíte další pátrání," říkal s plnými ústy, "přestanete šťourat. Harringtonovi předáte svou zprávu a v ní bude stát, že BANKNET je naprosto v pořádku. Jednoduše řečeno, Webbe, přestanete mě otravovat, jasné?"

"To vyvolává celou řadu docela zajímavých otázek," řekl Webb, jež nabídka vyvedla poněkud z rovnováhy. Chvíli mu trvalo, než mu vůbec došlo, že jde skutečně o nabídku.

"Jen se ptejte," řekl Alloway. Ale právě v tom okamžiku se objevila číšnice s vínem a Alloway se odmlčel a víno pomalu, se zanícením ochutnával. "Je skutečně výborné a dobře vychlazené," řekl jí. Když odešla,

pozvedl sklenku jako k přípitku. "Na rovinu, Webbe, já chutě nerozeznávám. Jak se tomu říká..., zkrátka každý bouquet je na mě naprosto vyplýtván. Ale za ta léta, co se marně snažím tohle zvládnout, jsem se alespoň naučil znamenitě rozpoznávat teplotu." S požitkem si usrkl toho chladu.

"Devět tisíc liber," řekl Webb. "Jen za to, že nic dělat nebudu?"

Jeho společník důrazně přikyvoval.

"Což tedy znamená, že vy sám si přijdete na podstatně větší sumu. Anebo ... už jste si dokonce přišel na víc."

"Bystrá hlava. Nic vám k tomu neřeknu."

"A taky už jste do toho investoval dost času a práce, co?"

"Víc než rok. Takže si to nehodlám teď dát od někoho zkurvit."

"A co když v tom nepojedu? Co když, dejme tomu, teď půjdu za Harringtonem a pěkně vás shodím.

Když mu řeknu všechno, co vím. Co bude pak, Allowayi?"

"Jen do toho," řekl Alloway bezstarostně. "Vypravte se za ním třeba hned odpoledne, jestli chcete.

Jenom mějte na paměti, že to nejsem já, komu přibýlo na kontě devět K převodem od Watermanů."

"To bylo chytré," řekl Webb, "moc chytré," "Heled'te, podle mě by to probíhalo asi takhle. Já... vy ...

Alex." Alloway postavil přesně doprostřed stolu slánku a pepřenku a pomalým houpavým pohybem k nim jako by kráčel s lahvičkou salátového oleje. "Tohle je Alex," řekl a zamilovaně pohladil zátku v lahvičce, "pro mě, ovšem. Pro vás je to pořád ještě pan Harrington. Škoda, že ano? No, a vy tedy, když se vám ovšem bude chtít, se dáte do toho. Martin Alloway chystá větší defraudaci, řeknete mu.

Nebo už ji možná uskutečnil, kdoví? A jak, zeptá se Alex? No, to je právě ten problém, to nevím, řeknete vy. Ale jestli vy a já budeme ještě pár měsíců společně přešetřovat celý systém, pěkně jednu instrukci po druhé, však my mu na to přijdeme ..." Lahvička nedůtklivě odhopkovala

k pepřence.

"Martine, chlapče, jakpak ta story vypadá v tvém podání, řekne mi Alex, poněvadž se na vás tou dobou už dívá jako na trochu beznadějný případ. Alexi, řeknu mu na to já, já jsem ti narazil na nějaký takový divný program. Jednak je dost v rozporu s tvými zásadami pro utajení dat, a za druhé nám smazal polovičku systému. A proč? A proč? zeptá se Alex ohromeně. To je těžké, já na to, je to samozřejmě jen dohad, ale co kdyby to mělo jen smazat stopy po nějakém ještě divnějším Webbově programu? Jakém jiném, on na to. No přece po tom, co převáděl na Webbovo konto v jiné bance devět tisíc liber. Ale to znamená, že ten gauner smazal po sobě veškeré stopy, řekne on našťavaně. Všechny ne, Alexi, potěším ho já. Ještě jsou tu pořád ty peníze! Webb má konto u National Westminster. A patrně si neuvědomil, že jejich computerový systém bude mít kompletní záznam toho převodu, i když byl vymazán z BANKNETU. Mimochodem, dodám ještě já, vzhledem k tomu, že BANKNET uchovává podrobný záznam všech transakcí, pak skutečnost, že někde takový zápis chybí, je sama o sobě podezřelá. Nebo snad není, Alexi?"

Alloway slánku porazil, až se odkutálela směrem k Webbovi. Zůstala ležet, jen bílá hromádka pod ní se rozsypala dál a dál.

"Chytré," opakoval Webb.

"Moc chytré," souhlasil Alloway.

"Vy byste měl nárok na záznam v Guinnesově knize rekordů," řekl Webb. "Jedním vrzem chlapa pomocí počítače navnadit, nachytat a ještě si koupit jeho mlčení. Určitě jste první computerizovaný vyděrač na světě."

"Slovo vydírání se mi nelíbí," řekl Alloway ostře.

"A co kdybych to přesto risknul a přece jen za tím Harringtonem šel."

"Jen si poslužte. Je tu ještě jeden pádný argument. Minulý týden touhle dobou jste byl plonk. Zajel jste víc než třemi tisíci do červeného konta a NatWest žíznila po vaší krvi."

"Má aktovka," vyrazil rozrušeně Webb. "Vy jste se mi hrabal v aktovce!"

Alloway s úšklebkem sáhl do kapsy a vytáhl pohřešovaný Curtisův dopis. Podržel ho vysoko nad stolem a pak ho nechal třepetavě padnout dolů.

Webb po něm chňapl. Bylo v něm všechno - dlužná částka, o kterou přetáhl konto, číslo konta, opatření, která měl Curtis v úmyslu uskutečnit. Dopis podává zcela úplný obraz. "Jste dobrý," připouštěl Webb.

"Opravdu jste moc dobrý."

"Moc."

"Ovšem co když teď řeknu, že devět tisíc je málo?" "Tak se můžete jít klidně dát vycpat. Tamtěch devět tisíc je všechno, co dostanete. Držte zobák, a peníze jsou vaše, máte to jako honorář. Začněte kolem toho dělat nějaké vlnky, a je z nich past. Promyslete si to."

Webb to očividně promýšlel velice usilovně. Po chvilce řekl: "Není v tom ještě nějaká další bouda?"

"Bouda?" Alloway vypadal dotčeně, téměř uraženě. "Člověk vám dá prachy předem, a vy se ještě ptáte, jestli v tom není bouda?"

"O. K. Plácneme si."

Alloway kývl na souhlas. "Mám rád realisty," řekl. Kyprá číšnice se přihnala sebrat jim talíře a rychlými, obratnými pohyby na jejich místa servírovala oválné mísy s rybou.

"Tohle dobrá," povídala Webbovi a prstem ukazovala na parmici, kterou si vybral. "Delikates."

"Víte, že je mi vlastně skoro líto, že tohle všechno nemůžu vyprávět Curtisovi?" řekl Webb. "Kdyby mi byl nenapsal tu upomínku, byl by ten můj problém nikdy nedal dohromady. Tomu říkám geniální finančník."

Na Allowayovi bylo zřejmé nejprve jisté překvapení, pak podezíravost. "Pro můj vkus jste až moc chladnokrevný. Nemůžu říct, že by se mi to zamlouvalo."

"Nebojte se, z mé strany se nemusíte bát žádného podrazu," sliboval s nevinnou tváří Webb, ruce bezbranně rozpražené. "Jak bych taky mohl?"

"Jen si něco zkuste," řekl Alloway ostře. "Nezdá se mi, že by se vám ve vězení moc líbilo. Vy na to nejste typ. To spíš já bych se s tím nějak srovnal, kdyby na to došlo. Uměl bych se i tam nějak zaměstnat."

Zaťukal si na čelo. "Ale vy byste z toho zcvoknul za pár týdnů. Žádné německé sportáčky. Žádné vypiglované šatičky. Žádné odskoky s mým personálem." Z hlasu číšníka hrozba i zášť.

"Vězení?" řekl Webb s nevolí. "Prosím vás, nechte toho."

"Tak vy mi nevěříte?"

Webb na to neodpověděl.

Alloway si vzal kousek bílého chleba a bohatě si ho namazal máslem. Ochutnával máslo špičkou jazyka.

"Spousta lidí nedokáže rozlišit podvod a zpronevěru," řekl. "Vy asi víte, jaký je v tom rozdíl, ne?"

"Ale ano, znám obě právnícké definice."

"V mém případě by to byla zpronevěra, pokud by mě vůbec usvědčili. Peníze obhospodařované BANKNETEM mám totiž vlastně svěřeny do péče, ne? Ovšem ve vašem případě..." Alloway obíral bílé masíčko na páteři platýse. "Podvod, jak by řekl sudí obžalovanému, je špatnost všech špatností. Vyslovená ničemnost. Společnost je třeba před ním ochránit." Chvilí se na Webba díval, pak se k němu naklonil a řekl mu: "Pamatujte si, že v tomhle dokážu být kurva. Nehrajte si se mnou."

"Nebojte se žádného podrazu," opakoval Webb, jenže tentokrát docela jiným tónem než prve. S tím člověkem skutečně asi nejsou žádné hračky. Co řekl, to myslí smrtelně vážně.

Alloway si ukrojil další velké sousto rybiho masa. "Je to senzační, děkuju za pozvání," huhňal s plnými ústy.

"Za pozvání...?"

"Tohle platíte vy přece! Koneckonců si to teď můžete klidně dovolit."

"No jistě, proč ne," řekl Webb. Donutil se k úsměvu. "V životě jsem ještě neměl příležitost pozvat na oběd bankovního lupiče z první ligy."

Očima přelétl muže naproti sobě, zaregistroval zmačkaný oblek, rozčuchané vlasy. Už když ta slova vyslovoval, byl si vědom, jak komicky znějí.

- 19 -

Později toho dne vytanula Webbovi pojednou na slova, která kdysi vyslechl od Andrewa Shultona. Andrew ten večer vypil víc než jindy, to jest dvě citrónové limonády pro začátek, než přešel na tomatovou šťávu. Nicméně to stačilo, aby zvážněl a dal se do filozofování.

"Správné řešení," vykládal tenkrát Shulton, "je strašně houževnaté. Nechce se mu zmizet. Podle toho se taky pozná, že je správné. Napoví ti to už tahle jeho úpornost."

Shulton byl původním povoláním matematik a na to se taky tenkrát odvolával. Matematici, říkal, mají takovou žertovnou techniku, když jim řešení nevychází tak, jak by je rádi viděli. Celý výpočet prostě zopakují. A když výsledek stále ještě neodpovídá jejich předpokladům, opakují propočet znovu a znovu. A tak pokračují, až se konečně ono správné řešení prosadí již svou pouhou neodbytností, tím, že nechce a nechce zmizet. Správný výsledek člověka prostě uondá, donutí ho nakonec kapitulovat. A to se právě Shultonovi na matematice zalíbilo ze všeho nejvíc, ten princip tvrdošijnosti a neústupnosti. Nic srovnatelného si nedokázal vybavit.

Byla už vlastně noc, když si Webb na tahle jeho slova vzpomněl. To už měl za sebou hodiny a hodiny práce na téže analýze, a výsledek dostával stále tentýž. Fakt, že se mu ta odpověď příliš nelíbila, na věci nic neměnil. Řešení ne a ne ustoupit.

Navenek by se bylo každému jevilo rozloučení před trattorií jako zcela přátelské. Webbův společník zamířil k jihu a Webb se za ním díval, dokud Alloway nezabočil směrem k datacentru. Pak se Webb vydal na opačnou stranu k Fitzroy Square. Šel rovnou do suterénní místnůstky, neřekl ani Susan, že je v budově, a zamkl za sebou. Usadil se k tabuli, ne černé, ale bílé, hned vedle terminálu, a začal vyhodnocovat svou situaci. Postupoval tak systematicky, jako to zřejmě udělal i Alloway.

Vypracoval seznam všech myslitelných Allowayových příštích kroků. Co by mohl učinit, jestliže mu jeho plán vyjde. Jeho obrannou taktiku, pokud by byl odhalen. Jeho možné akce v případě, že by pojal podezření, že jeho samotného kdosi u Watermana podezřívá poté Webb sepsal své možné protitahy, a ať se namáhal sebevíc, stále dospíval k témuž závěru. Ani dost málo se mu nezamlouval. Alloway neměl mluvit o pasti, v tom byl celý ten problém.

Nakonec usoudil, že nejlépe bude nechat za sebe rozhodnout počítač. Alloway proti němu computeru použil, tak proč neudělat totéž? Zapnul terminál a vytočil spojení na multiprovoz. Napsal si krátký program, za necelou hodinu ho měl hotový. Nechtěl na počítači nic víc než vybrat jednu z několika možných alternativ svého dalšího postupu, každá z nich s jiným pravděpodobnostním ohodnocením. Byl to snad nejjednodušší program, jaký kdy rozpisoval.

Webb nahrál prvé tři alternativy do paměti stroje a vyžádal si jejich kontrolní přečtení.

1 POKRÁČOVAT PODLE DOSAZENÉ DOHODY, pravil počítač.

2 OZNÁMIT VŠE HARRINGTONOVI

3 POŽADOVAT POLOVIČNÍ PODÍL

Uspokojen výsledkem zadal Webb počítači další alternativy. Chvilí nečinně seděl, hleděl do prázdna a uvažoval, co si počne, jestliže computer dojde k jinému výsledku než on sám. A co si počne, dojde-li k témuž výsledku. Pak přešel k činu.

OPTIMÁLNÍ VOLBA, zněl jeho požadavek.

Místo okamžité odpovědi, kterou Webb očekával, si dával počítač načas. Webb tedy čekal. Bylo už pozdě, téměř k půlnoci, a computer by byl měl mít, pokud jde o zátěž, minimální provoz, ale dost možná, že tomu tak nebylo. Možná že i ostatní uživatelé, sedící u jiných terminálů rozhozených po celém Londýně, se souběžně dožadovali, aby věnoval pozornost i jejich problémům. Nebo byl možná i computer stejně nešťastný nad nutností nějak se rozhodnout. Nakonec to však učinil a kulová hlava terminálu se rozletěla po papíru, jako by chtěla dohnat promeškaný čas. Litery se zdály být jaksi větší než obvykle.

ZABIT ALLOWAYE, vyslovil se počítač.

Webb se opřel o židli, podivuhodně se mu teď ulevilo, když se počítač shodl s jeho vlastní analýzou. Znevýhodnil tuto volbu v poměru pět ku jedné, a přesto computer dospěl k témuž závěru jako on sám. Shulton má pravdu, napadlo ho. Správnému řešení se uniknout nedá. Pečlivě celý ten program z paměti počítače vymazal.

Webb vyklouzl na náměstí. Vůz měl stále ještě na Marylebone Lane a předpokládal, že parkovací garáže jsou asi přes noc zavřené. Prošel podél věže poštovního vysílače a teprve u budovy BBC našel taxík, který ho odvezl domů do Chelsea. Město žilo v tuto pozdní hodinu rušněji, než by bylo mělo.

Smrt chodí o samotě, uvažoval. Plánovat smrt je věc stejně samotářská. Nikde nikdo, s kým by se

člověk mohl bez nebezpečí poradit. Neexistuje příručka, kde se dočíst jak. O pár měsíců ho kdysi minula vojenská služba, a teď toho zalitoval, prvně a jen jedenkrát. Neměl žádnou praxi v zabíjení, z níž by mohl vyjít, chyběl mu jakýkoli výcvik. A příležitost bude mít toliko jednu jedinou, zmařit ji by znamenalo naprostou katastrofu.

Střelnou zbraň měl v ruce v životě jen jednou. Krátce předtím, než zahájili činnost SysTechu, když ještě byli s Andrewem důvěrnými přáteli, byl jednou pozván na nějaký delší víkend k Shultonovým do Norfolk. Andrew si vyšel na lov se svou drahocennou purdeykou na řemeni. Webbovi půjčili nějakou rezervní brokovnici starého pána, otřískanou jednohlavňovou webleyku. Shulton tenkrát povýšeně prohodil, že pro začátečníka je až moc dobrá. Namíříš, spustíš a kužel broků už obstará zbytek. Dostal šest tetřívků, zatímco Webb netrefil jednoho jediného. Rámusu nadělala webleyka až běda a kopanec do ramene byl při každém novém pokusu bolestivější a větší, neboť, jak se později dověděl, netiskl pažbu dosti pevně k rameni, když nesl pušku vzhůru. Bylo to zářivé podzimní dopoledne, pušku vzhůru. Bylo to zářivé podzimní odpoledne, mlha se zvolna rozplývala a v bledém sluníčku vypadal zdálky drsný porost kapradí na mokřadlech jako měkkounký rudý safián. Jen ta střelba všechno kazila. Nejpitomější okamžik chtít něco pobíjet, říkal si tenkrát Webb, a ta nejpitomější technika. Hlučná, nepřesná. Ničemná.

příští den se věnoval pozorování Allowaye, věnoval mu všechn čas. Viděl ho přijít i odcházet, ale u stolu ho nemohl sledovat jinak, než když sám procházel kolem a v tom se omezil na bezpečné minimum. V poledne zůstal Alloway v datacentru a Webb si ho představoval, jak vytahuje sendviče z aktovky a jak je splachuje mlékem z plastického koflíku, s nímž ho viděl vycházet z bufetu. Nezaznamenal ani jednou, že by se byl Alloway podíval směrem k jeho stolu.

Večer končil Alloway práci poměrně záhy, natahoval si kabát ještě na odchodu ze své kóje a aktovku si strkal pod paži, protože ucho měla na jednom konci utržené. Webb vyrazil o půl minuty později, když už byl Alloway z dohledu. Světélka výtahu ukazovala, že Allowayova zdviž právě dorazila do přízemí, když už se otvíraly dveře druhé, kterou jel Webb. V okamžiku, kdy Webb dospěl do vestibulu, byl již Alloway v prostůrku kontroly u vchodu a strážný mu prohledával aktovku. Rozestupoval se jí celý jeden roh, a jak byla rozpáraná, povlávala kolem ní nit z několika stehů.

Opustil budovu bez ohlednutí. Webb zasunul identifikační štítek do štěrbiny a vstoupil do průchodu. Strážný začal zkoumat jeho kufřík. Jeden z monitorů na stěně za ním ukazoval Allowaye, jak kráčí charakteristicky nahrben setmělým podloubím. Obraz byl rozmazaný, pořádně nefungovala ani synchronizace. V jednu chvíli sebou obraz cukl dolů a rozpůlil na okamžik onu mužskou postavu vedví, než zase lenivě vyšplhal vzhůru a oběma půlkám dal opět srůst v jeden celek.

Webbův kufřík se už zase přestěhoval na pultík před přepážkou, ale Webb zůstával stát na místě a civěl na obrazovku. Alloway byl teď téměř u východu z podloubí na hlavní ulici a skoro už mizel do noci. Strážný měl před sebou celý panel spínačů a hned u ruky velké červené poplachové tlačítko. Moci tak proniknout tou skleněnou stěnou, stisknout nějaký takový knoflík a Allowaye prostě vymazat ze světa, napadlo Webba. Přistihl se při tom, že o tom doopravdy uvažuje! Nějaké takové tiché, anonymní a neomylné zařízení. Něco, by člověka ušetřilo pohledu do tváře umírajícího.

Něco kde by se jen stiskl knoflík a ostatek by už proběhl sám. Někaký program, který by tu likvidaci provedl za něho. Teprve v tuto chvíli si uvědomil, co ho už celých čtyřadvacet hodin pronásleduje.

Nebyla to otázka, zda Allowaye zabít či ne. Byl to jen problém jak

Vyкроčil do podloubí a prošel do Wigmore Street. Rozhlédl se oběma směry, ale Alloway mu zatím už zmizel z dohledu.

- 20 -

S Jennifer Owenovou se krátce a jen náhodou potkal koncem toho týdne v bufetu u sálu.

"Ty jsi přece pitomec," řekla mu. "A já ti ještě dávám rady. A ty slibuješ."

Její výklad věcí byl prostý. Webb porušil dohodu, kterou ona brala smrtelně vážně, že totiž toho svého programu už na počítači nepoužije. Takže je tedy konec, říkala spíš smutně než rozzlobeně. Čestnost že pro ni znamená neodmyslitelnou součást každého vztahu. To málo, co mezi nimi zatím existovalo, že tedy

zaniká. Nebylo toho moc, ale že si to přesto uchová v paměti. Že by snad mohli zůstat přáteli, ne? Nic víc než přáteli, navrhla mu. Tedy pouze přáteli, dodávala, když se jí to trochu rozleželo.

"Když jinak nedáš," řekl jen Webb. Podezřívá ji, že se trochu stylizuje, že lítost přehání a že tu svou vášeň pro čestnost nadsazuje. Ženské moc nebaví, když jim někdo důkladně ukřivdí, a koho by to taky bavilo? Ale často míval pocit, že taková nějaká malá bolístka jim docela lahodí.

Šel za ní, když se chodbou vraceli do sálu, a očima sledoval volný rytmus jejích boků. Mohlo to být docela pěkné, říkal si, jen mít víc šancí. I tak to bylo prima. Ale to bylo tak asi maximum pozornosti, kterou jí byl v současné době s to věnovat. Upnul se teď celou myslí na Allowaye.

Jak se zabíjí někdo, koho člověk vlastně vůbec nezná? Jak se o něm něco dovědět, aniž člověk vzbudí jeho podezření? A hlavně jak zabít chlapa a uniknout přitom trestu?

Je Alloway ženatý? pokoušel se odhadnout Webb. Bydlí sám anebo s někým? Je to někde v úhledném dvojdomku s arkýřovým oknem, v řádce úplně stejných baráček? Anebo má spíš nějakou zastrčenou místnůstku, ošuntělou, jako je on sám? Nač vlastně může člověk jako Alloway potřebovat tolik peněz? Všechno, co Webb věděl, bylo, že je Alloway zaměstnán v datacentru. Že tam každé ráno přijede, stráví den v té kancelářské krajině, uprostřed třicítky ostatních, a večer že zase někam odjíždí. Webb prochodil celou modrou zónu sem a tam, nevynechal ani koutek. Obešel ulice mezi datacentrem a parkovacími garážemi, zašel do všech přilehlých stanic metra, na každé stanoviště taxíků, vlezl do kdejakého restaurantu, o němž si myslel, že by tam Alloway mohl chodit.

A pak si naráz uvědomil, že už to má. Že už dokonce ví celé týdny víc než dost, aby dokázal uspět. Chtít usmrtit někoho plachého a nervózního by znamenalo jisté problémy. Ale s takovým sebejistým prevítem, jako je Alloway, si bude umět poradit.

Na kapesní kalkulačce si ověřil, že to, co chce udělat, je vůbec proveditelné - byla to jednoduchá řádka výpočtů tahu, tření a zrychlení. Když byl hotov, žhoucí diodové cifry na miniaturní displeji potvrzovaly, že myšlenka sama je správná. Nebyl to sice přesně ten plán, jaký by byl uvítal nejraději, neboť bude muset být osobně přítomen, až ho bude uskutečňovat. Ale přesto to byl docela dobrý plán. Nebude se při tom muset tomu člověku aspoň dívat do očí, a to bylo hlavní.

Druhého dne ráno odcházal z domu ve víkendové bundě. Odjel do londýnské čtvrti, kde se vůbec s nikým neznal, na jih od Temže, do obchodu v Brixtonu, jehož adresu si našel v telefonním seznamu. Když ho našel, nezastavoval a jel ještě dobrou čtvrt míle dál a tam odbočil do jedné z postranních ulic.

Obezřetně zaparkoval daleko od rohu, daleko od místa, kde končila žlutá čára zákazu stání. Zvolna pak porsche obešel a ujistil se, že riziko nějakého náhodného poškození jiným vozidlem je minimální. Pěšky došel do obchodu. Nákup to byl nevelký, platil v hotovosti. Šlo o věc zcela všední a nevinnou a jeho ostražitost byla patrně zbytečná. Ale chtěl od této chvíle riskovat co nejméně. Bylo mu jasné, že provedení vraždy samé nebude spojeno s onou stoprocentní jistotou, jakou by si byl přál. Ani zdaleka ne.

S posedlostí fanatika a naprosto skrytě začal na pracovišti Allowaye sledovat a vyčkával. Alloway ho naprosto nevnímá, nevšiml si ho, ani když se potkali na chodbě nebo když jeli společně výtahem.

Nevyměnili si ani slovíčko. Zdálo se, jako by Alloway chtěl dát ostentativně najevo, že s Webbem nemá co činit, že na něm nemá sebemenší zájem. Nebyl na něm patrný žádný nepokoj, nic nenasvědčovalo tomu, že by byl alespoň zvážil možnost nějakého Webbova protiúderu.

Den za dnem ho Webb hlídal a čekal. Každý den ráno si zkontroloval záznamy programátorů v kontrole provozu. Večer co večer se vydával pěšky na sever od datacentra a šel několik minut, než se opět obrátil a zamířil k parkovišti pro vůz. Jednou, pozdě v noci, si do těch končin zajel s malou plechovkou bílé barvy a štětcem. Dával pozor, aby ho tam nikdo nespáčil.

Pondělí, 7. února. Konečně Webb ze záznamů zjistil, že Alloway má na ten večer napsáno jen odzkoušení jediného programu, na rozvrhu počítače bylo jeho jetí napsáno na dobu těsně před osmou večer. Pokud zůstane Alloway v datacentru, aby si ještě prohlédl sestavu, zůstane tu nejméně do půl deváté, patrně zcela sám. A kdyby ne, pak tedy Webb pouze zmařil další den, nic víc se nestane.

Šel zpátky ke stolu a chystal se k odchodu. Aktovku si jakoby z nepozornosti položil na kraj židle. Když si bral kabát, vrazil neohrabaně do židle a kufříček sletěl na zem. Všechny hlavy kolem se po něm otočily

a všechny ho pak sledovaly a registrovaly, že odchází.

Potřeboval nějaké místo, kde by mu uběhl čas a kde nebude muset na nic myslet. Odjel směrem k Hyde

Parku, vybral si parkoviště na sever od jezírka Serpentine a vklouzl u Rotten Row do mezery mezi auty, kde zůstal stát předkem k vodě. Sklopil napůl opěradlo a vybral si kazetu s něžným, neuspěchaným klavírem. Tu a tam spouštěl motor, aby měl ve voze teplo.

V parku se procházelo toho odpoledne jen pár lidí. Nějaký Japonec, celý zachumlaný, fotografoval svého přítele sedícího ve strnulé poloze na lavičce a někdo cizí se mu přitom pletl před objektivem. Oba hned zase pospíchali schovat se do vozu. Kolem přešel osamělý jezdec na koni, písek vylétající zpod kopyt utkvíval kratičký okamžik ve vzduchu, než se rozletěl po pěšině a dolů do jezírka. Břeh lemovala tenká kůra ledové tříště a kroužící mořští rackové zápolili s větrem.

S hudbou ve voze se najednou cosi stalo, zaklopýtala, zazněla falešnými tóny. Webb se s trhnutím probral, uvědomil si, že vyčerpává baterii. Rychle kazetu vytáhl. Vůz už velice vystydl.

Venku bylo téměř tma, ani nevěděl, jak utekly všechny ty hodiny. Za jezírkem se rozžihala světla a jejich odraz mžikal v parách, které stoupaly z hladiny. Nedalo se rozpoznat, kde končí vodní zrcadlo a kde začíná mlžný opar. Nehybné kachny vypadaly, jako když plují vzduchem.

Na Allowaye celou tu dobu ani nepomyslel. S příchodem noci, když se začal nachylovat čas, dostavily se pochyby. Vystoupil na okamžik z vozu a otevřel přední zavazadlový prostor. Automaticky se v něm rozsvítilo světlo a ozářilo jeho zbraň, stočenou na koberečku. Pohled na ni mu opět vrátil jistotu.

Volal z budky. Vytočil číslo datacentra a požádal noční službu v centrále, aby ho spojila s Martinem Allowayem. Uslyšel slabé opakované zabzučení a měl živě před očima, jak telefon vyzvání a vyzvání do prázdné místnosti. Už téměř celou akci pro dnešek vzdal, když volací tón náhle zmlkl.

"Alloway," ozvalo se.

"To jsem rád, že tam ještě sedíte," řekl mu Webb. Měl sice v plánu říct přesně tohle, ale úleva, kterou do Masu vkládal, byla nefalšovaná.

"Počkejte u aparátu." Bylo slyšet tlumené klepnutí, jak někdo sluchátko odložil, potom následovalo dlouhé ticho. Nato v sluchátku zacvakalo a Alloway řekl: "Prosím..."

"Tady je Christopher Webb."

"Já vím. Poznal jsem vás po hlase."

"Musíme se sejít," řekl Webb tlumeným hlasem naléhavě.

"Takhle pozdě? Je spousta hodin, to ksakru nevíte?"

Allowayův hlas zněl dost podrážděně.

"Mám za sebou dosti otřesný zážitek, Allowayi. Máme malér, vím to bezpečně."

Nastala dlouhá pauza, kterou Webb předpokládal. Slyšel oddychování na druhém konci linky.

"Nemůžete přijít sem? Ostatní už všichni vypadli, jestli vám jde o tohle."

"Ne!" Webb to téměř zakřičel. "Říkám vám jasně, průšvih! Opravdický karambol."

"Takže kde tedy?"

"Víte, kde je Tilers Pláce? Není to daleko."

Další pauza, než Alloway potvrdil, že ví, kde to je.

"Čekám na vás ve voze. Je to porsche, stříbrná metalíza. "

"Viděl jsem ho v garážích," řekl kysele Alloway.

"Zajedeme někam do soukromí. Kam budete chtít."

"A kdy?"

"Teď hned. Jak to jen stihnete."

"Za deset minut?"

"Prima," řekl Webb. "Ale ne později, Allowayi. Mám opravdu nahnáno."

Alloway položil sluchátko a vrátil se ke stolu. Tilers Pláce bylo vzadu za datacentrem, chodilo tamtudy jen málo lidí z banky. Zdálo se to být docela dobře zvolené místo pro schůzku, dost daleko, aby byli v bezpečí, a zase dost blízko, což odpovídalo naléhavosti setkání. Nic na tom místě nebudilo žádné obavy. Ale telefon sám ano. Webb se zdál značně rozčilený, jednu chvíli mu napětím hlas téměř selhal. Máme malér... To slovo jako by nahlodávalo Allowayovu sebedůvěru. Jeho plán se dostával do rozhodujícího

stadia a dnešek mu přinesl už jednu Jobovu zvěst. Čím víc o tom uvažoval, tím byl neklidnější. Co jen ten pitomec mohl říct nebo...

Vzal ze zásuvky stolu papír s načmáraným vzkazem a zamkl ho do skříně. Utrhl jeden arch z dnešních sestav a zahodil ho, ne do svého koše, ale do cizího, na úplně opačné straně sálu. Zbytek zacvakl doprostřed jednoho z mnoha naditých šanonů na svých regálech. Nebylo pravděpodobné, že by tyhle stránky něco odhalily komukoli jinému než jemu samotnému, ale Alloway si zvykl nehazardovat.

Oblékl si svůj pršák a popadl aktovku. Jak jen se naskytne chvilka, říkal si, musím dát to ucho spravit. Alloway zabočil do Tilers Pláce. Uviděl porsche zalesknout se v matném světle na protější straně uličky, přešel a vydal se k němu. Chodník byl hrbolatý, zakopl o rozbitou dlaždici.

Webb ho zjevně viděl přicházet. Jak se Alloway blížil k vozu, zařizl se do ticha noci zvuk startéru. Motor naskočil a předl ve volnoběhu robustním kovovým hlasem, od výfuku se táhla bělavá pára. Vůz kousek popojel, opět se zastavil a zalil vozovku za sebou narudlou září brzdových světel. Alloway přidal do kroku, napadlo ho, že Webb odjíždí. Snad proto, že Alloway přišel o pár minut později, než slíbil? Když došel na úroveň vozu, ozvalo se ohlušující zaburácení motoru a ucítil spálenou gumu, jak se kola zběsile roztočila. Vůz se vzepjal, jako by se chystal ke skoku, pak vyrazil vpřed. Alloway zakřičel a zvedl ruku v marném protestu. Z nějakého důvodu ho v tom okamžiku zaměstnávala jediná myšlenka, že totiž Webb zapomněl rozsvítit světlomety.

Kdyby byl na něj porsche začal najíždět, byl by asi v úleku uskočil, snad by se byl v zoufalství pokusil prolézt oplocením na staveništi. Takhle však strnul a jen auto sledoval. Vůz se od něho rychle vzdaloval. Akustická signalizace ruční brzdy odtikávala sekundy. Snad ještě nikdy neubíhal Webbovi čas tak pomalu.

Seděl a napjatě pozoroval zpětné zrcátko, co chvíli se mu zdálo, že v šeré ulici někoho zahlédl. Když se mu Alloway poprvé v zrcátku objevil, vypadal nejprve jen jako prchavý stín dalšího náhodného chodce. Pak došel do kužele světla a Webb spatřil aktovku pod nakrčenou paží. Tvář dosud nerozeznával.

Muž se zastavil na kraji chodníku, přesně tam, kde to Webb předpokládal. Pohlédl k vozu a začal přecházet vozovku v místě, o němž Webb rovněž předem usoudil, že si ho asi zvolí pro přechod. Webb rychle hmátl po klíčku a motor krátce zakašlal, než se rozburácel k životu. Co kdyby byl nechytli? Sešlápl pedál spojky, opřel se do rychlostní páky a ucítil, jak se ozubená kola třou o sebe, jak zaskakuje jednička. Popojel o pár kroků kupředu, až byl vůz na úrovni značky, kterou si už před pár dny namaloval na ohrazení, pak spojku opět vyšlápl. Přidal plyn na maximum otáček, řev motoru k němu dolehl odrazem od stěn úzké uličky. Strhl levou nohu z pedálu a vůz sebou škubl, jak na sebe dosedly talíře spojky.

Na okamžik porsche zabíral, ale nepohnul se z místa. Pak se pneumatiky chytily a vůz dostal tah, jaký Webb potřeboval. Opěradlo se mu tvrdě vtláčilo do beder. Měl dojem, že slyší Allowaye něco vykřiknout.

Tři trubky vytržené z lešení letěly za vozem, třeskly o sebe a rachotily po dláždění. Zbytek konstrukce držel pohromadě, jako by se bylo nic nestalo. Zůstal tak stát déle, než se vůbec zdálo možné, a Webb ucítil nevolnost v žaludeční krajině. Nespadne to! A pak se konečně lešení začalo hroutit, poklesávalo a vyhrézlo současně do ulice, teď už s děsivou rychlostí, když se jednou dalo do pohybu. Celou tu dobu stál Alloway nepohnutě pod ním.

Alloway si nejprve žádné nebezpečí neuvědomoval. Upnul pozornost na rychle se vzdalující vůz a na něco tmavého, co auto vleklo za sebou. Prvé varovné zaskřípání odkudsi z výše utonulo v jekotu vzduchem chlazeného motoru.

A pak mu svítl. Kolem něho se začala prolamovat rezavějící změt' kovu. Zmocnila se ho panika, vyběhl do vozovky. Z výše čtvrtého patra se řítila dlouhá trubka, letěla jako kopí, narážela do ostatních padajících dílů,

mekala se po nich a odrážela a razila si mezi nimi cestu dolů. Vnikla do Allowayovy lebky, byl mrtev, ještě než klesl k zemi. Zasahovaly ho další kusy železa, nemilosrdně mu doruda otloukaly kůži, prodíraly se až k zpřeraženým kostem. V tunách oceli, které se nad ním vršily, se jeho tělo roztékalo mezi trubkami jako hustá kaše.

Vůz akceleroval a Webb spatřil, jak se lešení řítí. Říkal si předtím, že to tak bude nejsprávnější - vidět ho

umírat jen ve zpětném zrcátku. Vidět jen nějaký nezřetelný obraz, jak je smazáván ze světa. Jenomže teď z toho všeho nevnímal takřka nic. Postava vyběhající od chodníku se mu ztratila v tmách. Když vůz smykem zatáčil za roh, ocelové trubky se stále ještě sesouvaly na dlažbu.

Zpomalil, stiskl tlačítko a spustil okno, neslyšel za sebou už žádný rachot. Trubky, které vlekl za sebou, už se vysmekly z ok ocelového lana a tichý svist drátěného kabelu, který dosud táhl za sebou, zanikal v hluku motoru. Minul několik chodců, ale nikdo se na něj ani nepodíval. Stáli potichu, hlavy natočeny za oním zdánlivě nekonečným a děsivým rachotem, který se ozýval odněkud zblízka.

Odbočil ještě dvakrát, pak zastavil a vystoupil. Odpojil vzadu tažný hák a hodil ho i s navázaným vlečným lanem do kufru vpředu. V tom okamžiku to zahučelo jiným, hlubším zaburácením a země pod jeho nohama se zachvěla.

Fasáda starého domu vzdala svůj marný boj o záchranu svého vzpřímeného postoje. Lešení, které ji mělo podpírat, ji šeredně zklamalo. V okamžiku svého konce se teď budova mstila, deptala ještě víc tu hromadu oceli, drtila ji a zadupávala ji do země. A pohřbívala Allowaye ještě hlouběji.

Ulice opět ztichla, nastal hluboký klid. Vzduchem se nesl prašný oblak a usedal zvolna jako sníh na novou horu, která se teď vypínala napříč Tilers Pláce. A každý závan větru proháněl čerstvě napadané závěje prachu po jejích svazích sem a tam.

Webb odjel k Temži, na odlehlé místo poblíž Petershamu, kde mohl zaparkovat pár kroků od vody. Seděl a čekal, až se jakýsi párek se psem ponoří opět do noci.

Jak tedy vypadá situace? Alloway nějak napíchl BANKNET a uloupil Watermanovým celé jmění. Webb alespoň předpokládal a doufal, že to bude celé jmění. Záměr se podařilo dovést do konce ... nebo téměř až do konce. Jak, to Webb nevěděl, a nebyl už teď nikdo, kdo by mu to mohl vysvětlit. Ale je to teď Webbova akce. Alloway je mrtev, musel zemřít. A umřel bez závěti, takže Webb je prakticky jediným možným dědicem.

Postupně mu docházelo, že se mu to nakonec přece jen povedlo. Opravdu se to podařilo. S hlubokou úlevou se ve tmě rozesmál, jen jedna jediná slza mu samotinká o své vůli sklouzla po tváři. Olízl ji, byla slaná.

Hodil stočené drátěné lano do Temže, ponořilo se tiše do černé vody. Nikdo ho nikdy nenajde. Ale i kdyby ho našli, nic to na věci nezmění, nic to nemůže znamenat. Nebude tu patrná žádná spojitost s Christopherem Webbem ani s Martinem Allowayem. Prostě kabel spadlý z nějakého člunu, který tudy plul.

## ČÁST TŘETÍ: DĚDICTVÍ

### UTAJENÍ OBCHODNÍHO TAJEMSTVÍ KLIENTŮ.

Stav klientova konta nesmí být za žádných okolností sdělován nikomu jinému než oprávněnému vlastníku (-kům) konta. Všechny osoby, které by se pokusily získat informace, k jejichž znalosti nejsou zmocněny, je třeba neprodleně oznámit řediteli pobočky. Zaměstnanci, který by porušil toto ustanovení, bude dána s okamžitou platností výpověď.

Waterman and Company Směrnice pro činnost poboček

- 21 -

Jake Kennedy vlastnil nevelký odřený psací stůl v přelidněném čtvrtém poschodí na Fitzroy Square. Do koutku, kde seděl, nepronikalo ani zákonem požadované minimum světla, ale jeho to nijak zvlášť nepopouzelo a nikdy také nevystihl nějaký vhodný okamžik, kdy by si na něco takového dokázal postěžovat. Za těch pár měsíců, co už strávil v SysTechu, si svůj kout přizpůsobil k bydlení a snažil se ho co nejvíc připodobnit stylu garsonky, kde bydlel, to jest příliš mnoho věcí natěsnaných bez ladu a skladu do příliš malého prostoru. Padaly žerty na věčný chlívěk v jeho okolí, ale Jake prostě odpovídal, že mu

to tak vyhovuje. Pedanterie, tvrdil, je projev měšťáctví. A nepořádek je jasný znak výkonnosti, ukazuje, že člověk je do té míry zapražen do práce, že se naprosto nemůže rozptylovat tím, aby elaboráty pěkně zařazoval do šanonů a aby čas od času probral svá lejstra a nepotřebné papíry vyhodil. Na stěnu za sebou si pověsil veliký obrázek Jane Fondové, pořízený jednou pozdě v noci pomocí řádkové tiskárny na počítači jednoho klienta. Při pohledu zblízka to byla holá změt' liter - oči jen jakási rozhozená "o" a nos klínovité seskupení mnoha "x" -, ale jak se pozorovatel vzdaloval, objevila se zcela náhle její tvář s charakteristickým pousmáním. Podoba byla věrná, při správném osvětlení měla svůj půvab. Téměř kumšt, prohlašoval Kennedy, modernizovaná Mona Lisa. Na to, že vznikla za jediný večer, nebyla podle něho vůbec špatná.

Lovil mouchu v programu, ale ta mu neustále ulétala kdesi pod rukou, ne a ne ji chytit. Tak se mu to alespoň jevilo po několika dlouhých dnech marného pronásledování. Propracoval se vždycky až do končin, kde její přítomnost předpokládal, vrhl se po ní, ale v tom okamžiku zjišťoval, že už tam není, že zmizela. Ty mrcho, nadával jí, třebaže nevěděl, kde vlastně vězí. Prohledával výpisy z počítače, neúnavně znovu a znovu pročítal tytéž programy. Drbal se na hlavě, na prsou ve výstřihu rozhalenky nebo na noze, těsně nad shrnutou ponožkou. Kraje plastických šálků, z nichž pil kávu, měl rozžvýkány na trásně. Neustále přecházel sem a tam a tiše klel. Užíval si toho všeho s nesmírnou chutí. Bylo prima být zase zpátky tady.

"Vy jste přece úplný masochista," řekl někdo za jeho zády, a když se ohlédl, uviděl tam stát Webba. Radostně ho pozdravil, pak si zamnul přemýšlivě bradu a řekl: "Asi opravdu jsem, Chrisi." Vypadalo to, jako když ho ten postřeh docela potěšil. Rozhlédl se a zjistil, že už je daleko víc hodin, než se domníval. Poschodí už bylo jinak úplně prázdné. "Máte problém?" zeptal se Webb. "A jaký!"

"Měl bych pro vás opravdický hlavolam. Řekl bych, že by vám docela sedl. Nemáte zájem?" "Zájem jo - pokud nejde zase o Watermana." "Trefil jste hned napoprvé."

Kennedy řekl, jak nejdvořileji dokázal: "Víte, nebyla to tenkrát špatná zábava, jenomže mně namouduši ty finančácké záležitosti nic neříkají. To už jsem vám ostatně řekl hned tenkrát, Chrisi. A kromě toho se právě ohromně bavím tím, co zrovna dělám."

"Tou zásilkovou službou?" poznamenal Webb pohrdavě. "Prosím vás, vždyť je to docela obyčejnské poštovní hokynářství."

"Kompletně můj systém. A to znamená mnoho." Webb si přitáhl z druhé strany stolu židli až k němu, aby seděli vedle sebe. V ruce držel nevelkou složku počítačových sestav.

"Tentokrát to nemá s bankovním hospodařením nic společného, Jaku. Potřeboval bych vás na jednu takovou zamotanou technickou šarádu. Obrovská programovací hádanka v gigantickém výpočetním systému. Prostě něco, co je přesně váš obor."

"Nemůžu, fakt. Musím ze všeho nejdřív dokončit tenhle projekt. Zabere mi to ještě nejmíň dva měsíce."

"Potřebuju naprosto otevřenou mladou hlavu," řekl Webb. "Potřebuju zkrátka vás."

Kennedy si povzdychl a jaksi nejistě se ošíval. Ten jeho projekt vlastně ani nebyl tak strašlivě zajímavý, uvědomoval si najednou. Jenomže byl skutečně jeho, první zakázka vůbec, kterou dostal svěřenou kompletně do své péče.

"Víte vůbec, čeho se chcete vzdát?" zeptal se ho Webb. "Nejkomplikovanějšího problému, jaký můžete v životě vůbec potkat."

"Ale ne, vážně?"

"Myslím to naprosto vážně. Mne udolal. Ale já myslím, že vy byste to dokázat mohl. Mladý mozek, břitký úsudek, dostatek vytrvalosti k tomu ..."

"Vy jste potvora," řekl Kennedy, zjevně poněkud měknoucí. "Shulton o vás darmo neříká, že byste mohl chodit prodávat prezervativy po domovech důchodců."

"To říká o mně?"

Kennedy nasadil prázdný výraz, jako by tím chtěl říci: "Znáte přece Shultona, ne?"

"Tak co," zeptal se Webb. "Co vy na to?"

"Nemůžu, Chrisi, i kdybych chtěl. Tuhletu práci dělám pro nejnovějšího Shultonova favorita mezi našimi klienty - je to nějaký přítel od přítele jeho otce. Shulton k tomu souhlas nedá."

"Poslouchejte mě," řekl Webb. "Zítra anebo pozítří či někdy příští týden tu mouchu konečně polapíte a

bude to! To zas bude gól! Nějaký pitomý mrňavý počítač pak začne rozesílat plastikové kbelíky hospodynkám bůhsámví kde v Doncasteru. Co v tom je, prosím vás, za perspektivu? Jaký vlastně má ta vaše dřina smysl?" Kennedy se obrátil k sestavě před sebou a nepřítomně v ní zalistoval, pokušení bylo zřejmě velké.

"Když je to ale taková nepolapitelná moucha," zamumlal. "Nejtěžší problém, jaký jsem kdy dostal do ruky."

Webb se zvedal. "Takže tedy Harvey," řekl potichu jakoby jenom pro sebe. "Cože?"

"Mike Harvey. Vezmu si na ten kšeft jeho. Vaše škoda, když o něj nestojíte."

"Moment!" Kennedy ho chytil za rukáv. "Když se Webb znovu posadil, odstrčil sestavu rozhodně stranou. "Vy jste lanař," řekl s křivým úsměvem, "a pytláčíte dokonce v revíru Andrewa Shultona."

Přítom ale napřahoval ruku. Webb si s ním vřele plácl. "Vítám vás do svého elitního komanda, Jaku." "A co řeknu Andrewovi?" "To nechte na mně."

"Tak sem s tím," řekl Kennedy dychtivě. "Co je na tom vašem džobu tak složitého?"

"Potřebuju, aby se z vás stal expert na BANKNET. Abyste se v něm vyznal líp než kdokoli od Watermanů. Problém je jen v tom, že vám o něm nemůžu zatím říct doslova nic."

Programátor přimhouřil oči.

"To si u Watermanů postavili jako požadavek," dodával Webb rychle. "Znáte je, jak jsou choulostiví na otázky bezpečnosti a utajení. Já sám musím kvůli tomu pracovat jen s přísným minimem informací, říkají mi jen to nejnnutnější." Rozevřel sestavu, kterou držel až dosud v ruce, a rozložil ji po stole. "Tohle je dokument, z kterého vyjdete. Nic jiného k tomu nebudete mít, až na to, co vám řeknu já. A toho moc nebude."

"Ale tohle je přece jen hromada holých čísel," vybuchl Kennedy po kratičkém nahlédnutí. "Nikde tu není žádné vysvětlení, co to má být. Žádné záhlaví, žádné poznámky, nic." "To je v pořádku. Je to výpis z paměti." "To vidím."

"Dole toho mám ještě víc, Jaku." Webb ho obdařil odzbrojujícím úsměvem. "Stoh jako hrom. To si neumíte představit."

"S tím mi ovšem dejte pokoj! Tohle je přece absolutně k ničemu, pokud ten systém už nemáte naprosto v malíčku. Potřeboval bych k tomu sledovat tu soustavu od prvé projektové fáze, abych z toho byl trochu moudrý."

"Naopak," zavrtěl Webb spěšně hlavou. "Tohle je právě ta nejschůdnější cesta, jak najít to, co já hledám."

Ten výpis vám přece přesně říká, co se děje uvnitř Watermanova počítače teď, v téhle minutě a sekundě. Je to přesný záznam programů, kterých se právě užívá. Ne toho, co se v té bance domnívají, že probíhá, ale toho, co v počítači skutečně je."

"Já přece vím, co je výpis z paměti," bránil se Kennedy. "Dobrá, může to být přesný obrázek. A k čemu mi asi bude, když o celém tom systému vím houbec? Vsadil bych se, že vy sám jste jaktěživ nemusel louskat výpis paměti naprosto neznámého programu."

"Nemusel, a nebudu to taky zkoušet. Proto potřebuju vás." Webb se lenivě zaklonil i s židlí, hlavu opřenou o stěnu, nohy na stole. "Tak co tomu říkáte?"

"Říkám tolik, že je to neproveditelný úkol."

"No vida," usmál se zlomyslně Webb. "Jsem moc rád, že se vám ten můj problémeček tak líbí."

"Blbost!" řekl Kennedy.

"Kam se poděl váš smysl pro humor, Jaku?"

Kennedy si odfrkl a napřáhl ruku k sestavě. "Nic než papír plný numer, stránka za stránkou. Na to bych potřeboval něco víc, Chrisi. Alespoň pořádný výpis programu. A nějaký manuál k tomu systému."

"Nejde to. Dalo dost práce sehnat v bance vůbec souhlas k tomu, abych si mohl výpis paměti odnést pryč z datacentra. Povedlo se to v podstatě jen díky tomu, že - jak jste sám potvrdil - výpis paměti neříká takřka vůbec nic. Ale výpisy programů ... kdepak."

"Je to dost originální přístup, to vám řeknu." Kennedy se rozvalil na židli a hloubavě si cucal klouby na prstech.

"A to se ani nezeptáte, co byste vlastně měl hledat?" řekl Webb s patřičně zdůrazněným údivem.

"Mimochodem," řekl Kennedy, "ještě jste mi vlastně neřekl, co bych tam vlastně měl hledat."

"Potřeboval bych, abyste tam vystopoval něco, co mně uniká už celé týdny."

"A to jest?"

Webb obrátil zrak ke stropu. "To je právě ten problém, ta největší šaráda. Já nevím. Nemám nejmenší představu."

"Heleďte, jestli je to nějaký pitomý vtip..."

"Nikdy jsem nemluvil tak vážně jako teď. Moc rád bych to věděl, ale nevím."

"Celé týdny po něčem pátráte," řekl Kennedy nevěřicně, "a přitom vůbec nevíte, co to je?"

"Já vím, že to asi zní dost legračně," dával mu za pravdu Webb.

"Takže bych prosil té legrace větší porci, Chrisi, ať se taky můžu zasmát. Jak v tom případě vůbec poznáte, že už jste to našel?"

"Klidně! Jestli se mi to někdy poštěstí zhlédnout, hned budu vědět, že je to ono. A vy zrovna tak."

"Ale to nedává vůbec smysl," řekl Kennedy.

"Zatím nedává. Podívejte se, vy prostě budete hledat myšku."

"Jo, už chápu. Myšku. To mě mohlo hned nápadnout."

"Myšky jsou strašné tajnůstkářky, Jaku, schovávají se ještě víc než mušky."

"Říkal jste myšku?"

Webb ho nechal chvíli trápit, než přikývl. Pak se rozesmál nad jeho zmateným výrazem.

"A co to k čertu má být?"

"No přece pravý opak mušky," řekl Webb. "Moucha je, jak známo, chyba v programu, který by už měl fungovat někde v systému. Myšku si naproti tomu představte jako perfektně fungující program, který ovšem v systému nemá absolutně co pohledávat, je to skrytě nahraná vsuvka, zkrátka myška, která si vyhrabává chodbičku někde pěkně hluboko v BANKNETU. Je tam krásně schovaná a hryže penízky. Docela určitě ji poznáte, až na ni přijdete. Nemusíte dělat nic víc než hledat cosi, co v systému nemá co činit, jasné?"

Kennedyho tvář se počínala jasnit samou blažeností.

"Podfuk!" zahulákal. "Vy jste přišel u Watermanů na nějaký pořádný podvod, přesně tak, jak jste jim to prorokoval při té přednášce! A já si tenkrát myslel, že je to jen reklamní trik."

Webb se zamračil. "Myslet si to můžete, když chcete. Ale ode mne jste to neslyšel." Drsně ho popadl za paži. "A ani slovo o tom! Nikomu! Jasné?"

"Samo."

"Ani špitnout. Shultonovi, Harweyovi, nikomu."

"Samo," opakoval Kennedy. "Říkám, že samo." Teprve pak stisk povolil.

"Tak myška," mumlal Kennedy a třel si paži. "Ten termín jsem ještě neslyšel."

"To já jsem ji tak pokřtil. Zdá se mi to dost přiléhavé."

"A ta u Watermana je..."

"Mám dojem, že přímo v operačním systému, ale nemám ponětí kde."

"Jak rozsáhlá vsuvka to je?"

"Nemám tušení."

"Kombinovaná nebo jednoduchá nebo jaká?"

"Podle mě je to celý komplex, ale přísahat bych na to nemohl."

Kennedy se trochu nuceně usmál. "A to je opravdu všechno, co víte? Vy mi řeknete jen tohle, a teď čekáte, že já vám ji najdu? Za pomoci výpisu paměti ze systému, o kterém vůbec nic nevím?"

"Přesně tak."

Kennedy zaklonil hlavu až na opěradlo židle, zraky upřené na strop. Pak si oči přikryl dlaněmi. Ale rty mu jen hrály, pohybovaly se s gumovou pružností a nezakrytou polovinou obličeje, na kterou Webb viděl, přelétaly vlny vzrušení a radosti.

"To je tedy lahůdka," bručel, "sakra, to je záležitost!"

"Já věděl, že se vám to bude líbit."

"Skoro bych řekl, že je to lepší kšeft než ty plastické kýble."

"Celý výpis paměti tu ještě nemám. Zbytek bych měl dostat tak do dvou do tří dnů. A pak bych byl rád,

kdybyste se do toho hned pustil."

Kennedy nechal klesnout ruce na stůl a sklopil hlavu, tak aby na Webba viděl. "Čím dřív, tím líp. Ale je tu ještě Andrew, nezapomněl jste na něj?"

"To nebude problém," řekl Webb. "Použiju finanční hever."

"Normálně účtujeme za Kennedyho padesát liber za den" řekla Susan, když zběžně probrala své záznamy.

Webb jí nadiktoval krátké sdělení Shultonovi. Vysvětloval mu v něm, že na krátkodobý speciální úkol spojený s akcí Waterman bude potřebovat Jaka Kennedyho. Práce mu zabere nejméně dva týdny a může se i podstatně protáhnout. Dořešení situace s klientem, který firmě zadal dotyčnou zásilkovou agendu, nechává Webb Shultonovi. Necht' je mu útechou, že za Kennedyho bude banka platit devadesát liber za každý den. Ovšem Kennedy se musí práce ujmout okamžitě, to že je podmínka.

"Já jsem sice slyšela, že Jake je docela dobrý," poznamenala Susan. "Ale je pořád ještě dost nezkušený, ne? Jak se ti podařilo uhádat takovou cenu?"

Webb si zať ukal ukazováčkem na špičku nosu a omezil se na znalecké přimhouření oka. Sotva by jí mohl vysvětlovat, že honorář hodlá uhradit z peněz, které mu převedl na jeho bankovní účet Alloway. Docela se mu zamlouvalo, že se ta částka přestěhuje opět do BANKNETU. Připadalo mu to jako mimořádně dobrá investice.

- 22 -

Středa, 16. února. The Guardian přinesl na poslední stránce sloupeček o závěru vyšetřování úmrtí Martina Allowaye. "Zřícená budova - ostrá výtku staviteli", zněl titulek. Koroner se krátce zmínil o vichřici, která se zmíněného dne přehnala nad jihozápadní Anglii a která po celém Londýně shazovala tašky ze střech a po chodnících kutálela víka od popelnic. Přísně však dodal, že tím investor nikterak nemůže být zproštěn svého dílu odpovědnosti za neštěstí, k němuž došlo. Kovovému lešení, které u objektu stálo až příliš dlouho, byla věnována jen nedostatečná pozornost. Vzorek předložený soudu byl skandálně zkorodovaný a celá konstrukce zjevně už dávno pozbyla potřebné stability a bezpečnosti. Je téměř zázrak, že oběti se stal toliko onen computerový expert. Výrok koronera zněl: úmrtí při nezaviněné nehodě. Webb by se byl nesmírně rád šel podívat, kdo všechno byl líčení přítomen, ale neodvážil se. Šetření probíhalo nějaký čas i v datacentru, a všichni při něm znovu vykládali totéž, co řekli první den po nehodě. Jeden programátor prohlásil, že je to strašné, jiný uvedl, jak je to absurdní a jaká nenahraditelná ztráta tím vznikla. Několik jich poznamenalo, že Martin bude nesmírně chybět. P. D. Sondhi pravil, že už dávno věděl, že ta stavba přece není bezpečná, stačilo se na ni jen podívat. A také to prý řekl, a ne jednou. Nějaká dívka se zaříkala, že už nikdy nepůjde pod lešením, ať si je rezavé či ne. Než se přehouplo poledne, vrátil se chod k normálu.

Avšak přesto tu cosi přetrvávalo, jakoby nepřiznaná potřeba truchlení. Po několik týdnů odcházeli pracovníci tohoto úseku domů o mnoho dříve než dosud a v šest už byl sál zpravidla zcela prázdný. Mohla to být i náhodná shoda okolností, odliv v návalu práce, který by byl možná nastal tak jako tak. Webb to ovšem připisoval jistému primitivnímu strachu před duchy - nikdo tu nechtěl zůstat poslední, nechtěli zůstat o samotě v místnosti, kde mrtvý ještě před nedávným pobýval. Nikdo z nich by to sice nebyl připustil, tím si byl Webb docela jist, ale přesto tomu tak bylo. A byli to přece všichni takové mladí a inteligentní lidé, beze stopy pověrčivosti. Připadalo mu to trochu komické.

Zůstal ten večer na pracovišti déle a ve tři čtvrti na šest měl už sál celý jen pro sebe. Jakmile odešel poslední zaměstnanec, vstal ze židle. Byl si jist, že vracet se nikdo z nich nebude.

Přešel rychle k Allowayovu koutku. U vstupu se nakrátko zastavil a zahleděl se dovnitř. Předpokládal, že ten prostor bude jiný, že bude... mrtvější by možná bylo správné slovo. Namísto toho vypadala kóje úplně stejně jako dřív. Jenom byla prázdná, jako by se měl Alloway co chvíli vrátit. Připomnělo mu to, jak často viděl ten kout takhle prázdný, když procházel kolem. Alloway býval vlastně pryč poměrně často, když o tom teď přemýšlel - možná i celé dva nebo tři dny v jediném týdnu. Byly to legální služební záležitosti, uvažoval Webb, anebo pracoval na nějaké části svého plánu? A co vlastně dělal?

Zkusil nejprve otevřít skříň, ale dveře byly zamčené, jako vždycky bývaly. Zaklel a nechal ji být. Vytáhl

nejhořejší zásuvku stolu a pod příručkou náhodných čísel v růžových deskách, která ležela navrchu, našel Allowayův diář, přesně na tom místě, kde ho naposledy zahlédl. Jeho prsty v něm nervózně zalovily, až nalistoval sedmý únor. Stránka byla celá prázdná. Vydechl úlevou, když nenašel žádnou spěšnou poznámku načmáranou na poslední chvíli, nic o nějaké schůzce v Tilers Pláce.

Usadil se v židli zemřelého a pečlivě procházel všechny záznamy ode dne, kdy poprvé, už téměř před osmi týdny, vkročil do datacentra. Svě jméno našel pouze jednou. U dne, kdy se prvně sešel s Allowayem, četl: "Porada s C. Webbem (konzultant ze SysTechu)." Pravidelně byly registrovány porady vedoucích a schůzky s Harringtonem, tyto poznámky už ostatně jednou prohlížel, potom pár termínů nějakých podružných schůzek, které nevypadaly nijak závažné. Našel si dva víkendy, jichž si všiml už při předchozím slídění, s oním tajuplným záznamem "Alton". To bylo všechno. Vždyť si přece ale každý do diáře jen tak čmárá, říkal si Webb. Všelijaká telefonní čísla, adresy, které by člověk mohl někdy potřebovat, záležitosti, na které se nesmí zapomenout, různé bezmyšlenkovité noticky. Každý, jen Alloway zřejmě ne. Někde by měl existovat ještě jeden diář, jiný, ten opravdický. Možná že ho měl u sebe a že je teď už na kaši. Jako on sám.

Webb se naposledy rozhlédl po Allowayově pracovišti. Moc toho po tom člověku nezbylo. Vzorně srovnané a systematicky uspořádané šanony. V tenkém svazečku v kožených deskách v nejhořejší zásuvce nejstručnější záznam jeho posledních pár týdnů života, strávených v budově hýřící světlem, ale bez oken. V klauzuře těchto dvou pater, bez možnosti alespoň zahlédnout něco z těch informací, jimiž vládl jím stvořený systém BANKNETU. Samotářský, zmařený život... až na tu myšku. Jestlipak myška ví, že on už nežije? Anebo pro něj pracuje dál, týden co týden uhryzne svou sumičku a peníze ukrývá někam do bezpečí? A trpělivě vyčkává, až si někdo pro její poklad přijde?

Alton. Jediný záchytný bod, který má. Je to osoba anebo místo? Přešel sálem k rohovému stolku, kde byl pohotově výběr různých užitečných seznamů a příruček. Vzal do ruky londýnský telefonní seznam, svazek A-D, a našel tam dvanáct Altonů. Odhadem vzato by jich mohla v Británii žít další stovka. Jak zjistí, který z nich to může být?

Vytáhl si atlas britských ostrovů a podíval se do indexu. Altony existovaly tři - jeden v Derbyshiru, druhý v Hampshiru a třetí v Shropshiru. Neměl nejmenší ponětí, o který z nich by mohlo jít a co vůbec hledat, i kdyby se tam nakrásně rozjel.

Vrátil se ke svému stolu a uložil si do kufříku poslední část výpisu paměti. Po odchodu z datacentra se rozjel na Fitzroy Square. Na přední sklo se ospale snášely sněhové vločky a studený vzduch, který hnal větrák na okno, je nedokázal rozpustit.

- 23 -

Jake Kennedy přehlízel podklady, které měl k dispozici. Nebylo jich mnoho.

"Moc jste se zrovna nepředal," postěžoval si, ještě než ho Webb nechal s jeho novým úkolem o samotě. Poprvé si po celých dlouhých týdnech uklidil stůl alespoň na povrchu, nahromaděná ležstva vecpal do zásuvek anebo je vyrovnal do stohů po zemi kolem své židle. Otřel desku stolu ještě narychlo kapesníkem, než na ni rozložil sestavy, které mu Webb přinesl ve dvou oddělených balících. Každý byl nahoře označen Webbovým výrazným rukopisem - na jedné bylo napsáno ARCHÍVNÍ VÝTISK, na druhé BĚŽNÁ KOPIE. Došel si firemní příruční knihovny v přízemí pro referenční k počítači IBM 370 1165. Cestou zpátky se zastavil na podestě, kde z výklenku vyčnívala skříň s kancelářskými potřebami, a vybavil se panensky čistým blokem a soupřavou barevných fixů.

První hodinu nedělal vlastně nic víc, než že sestavy jen tak probíral, namátkou je otvíral na různých místech, aby zjistil, s čím se v nich vůbec setká. Zaujala ho pravidelnost, s jakou byly papíry rozděleny na dílčí složky, a strávil nějaký čas počítáním listů. Byl navyklý na sestavy, tak jak vycházely ze stroje - často až několik set stránek v jedné jediné nepřerušené skládačce, leporelu. Avšak sestavy z BANKNETU byly členěny na menší porce, každá přesně o padesáti stranách. Proč? Byl to snad Webbův zásah?

Jeho blok zůstával i nadále neposkvřněn. Kennedy si sice namlouval, že si prostě dává na čas, že se propracovává do systému, podobně jako když se obezřetný řidič seznamuje s řízením cizího vozu, dřív

než nastartuje. Ve skutečnosti však, jakmile Webb odešel, začala ho najednou lekat vyhlídka na to, že má hledat a najít nějakou myšku. Webbovu myšku, jak jí začal říkat.

"Tohle je operační systém, jakého banka užívala před šesti měsíci," řekl mu konzultant před chvílí a ukázal na balík označený ARCHÍVNÍ VÝTISK. "A tenhle je v užívání teď." Sáhł na hromádku sestav s nápisem BĚŽNÁ KOPIE. "Vy prostě hledejte, kde a v čem se liší. Pak ty rozdíly porovnejte a ověřte si, jestli spočívají v řádně prováděných úpravách a vylepšeních, anebo jestli jste vyoral tu myš. Poznáte ji velice lehko, jen co ji zahlédnete, na to dám krk."

Takže, konstatoval Kennedy, Webb vychází ze tří poměrně závažných předpokladů. Předně z toho, že myška je skutečně skryta v operačním systému. V BANKNETU je ovšem spousta dalších programů, celkový počet instrukcí možná dosahuje dvou set až tří set tisíc, a možná že ještě víc. A myška by v podstatě mohla být i kdekoli jinde. Za druhé Webb předpokládá, že ilegální program byl do systému vřazen v průběhu posledních šesti měsíců. Pokud by tomu tak nebylo, pak znamená hledám diferencí jen zmařený čas. Když na to Kennedy poukázal, přiznal Webb, že jde v podstatě skutečně jen o jeho dohad. Vykládal cosi o tom, že k té odchylce prostě muselo dojít poměrně nedávno. Ale nevypadal příliš jistě. Třetí jeho předpoklad, uvažoval dále Kennedy, zněl, že nejde o vsuvku jednoduchou! Zavřel oči a pokoušel se představit si člověka, který mušku vymýšlel. Webb se o něm v jednom okamžiku vyjádřil jako o panu X. Byl chytrý? Dejme tomu, že to byl vynikající mozek, chytřejší než Webb, lepší než všichni, s nimiž se Kennedy ve světě počítačů na své dráze dosud setkal. Geniální analytik na šikmé ploše. To by samozřejmě hledání programu, který ukryl, mimořádně znesnadnilo. Čím víc o tom Kennedy přemýšlel, tím těžší mu připadalo odněkud začít.

Susan Faulknerová už přímo usychala samou zvědavostí na Webbovu činnost u Watermana a jeho vytrvalé mlčení ji jen vybičovalo. Počkala si, až Webb zmizí ze své kanceláře a odjede opět do datacentra, a pak se vydala do čtvrtého poschodí.

"Jak jste na tom?" zeptala se Kennedyho, aby mu naznačila, že je perfektně informována o tom, co se děje.

Kennedy si jen připlácí ruku na ústa.

"Mně to přece můžete klidně říct, Jaku."

"Je mi líto, Sue. Chris Webb výslovně povídal, že tohle právě nesmím udělat."

"Ale já jsem přece jeho osobní sekretářka, mám přístup ke všem důvěrným materiálům," bránila se dotčeně.

Kennedyho toto vyrušení nijak nemrzelo. Co kdyby jí o tom přece jen vyprávěl? Kdoví, možná že právě tímto způsobem narazí na optimální přístup k řešení. Připadalo mu, že je to postačující ospravedlnění. A tak jí o myšce přece jen pověděl.

"Dejme tomu, že mezi těmihle dvěma soupravami sestav existuje jediný rozdíl právě v oblasti programového kódu, a to v jednom jediném místě," říkal. "Čili jinými slovy že právě tenhle rozdíl bude ta Webbova myška. Abych tohle místo našel, musím projít celou tuhle horu papíru, porovnat veškeré výpisy, pěkně instrukci za instrukcí. Je to sice zdoluhavá a únavná, ale zato neomylná cesta. Aby to nebylo tak jednoduché ..., podívejte se na tohle místo. Řádková tiskárna si v každém z obou kompletů načala novou stránku jinde, a kdybych nedával dobrý pozor, tak se v těch číslech docela ztratím."

"Tak si odškrťávejte, co už jste odkontroloval," radila Susan.

"To je samozřejmé. Ovšem ty skutečné komplikace teprve přijdou. Počítačové programy se ustavičně modifikují, po celou dobu, kdy jsou v užití - asi jako když lidi nosí různé šaty podle počasí. A jelikož tyhle dvě verze byly zpracovávány v odlišné době, mohou i ty části programů, které se od sebe nijak podstatně neliší, vypadat zcela nesouhlasně. Takže když já najdu místo, kde je nějaký divný kód, může to být myška, ale také se prostě může jednat o naprosto normální úpravu programu, kterou stroj provedl zcela spontánně a sám. A já se musím pokaždé pustit do dalekosáhlé a zdoluhavé analýzy, abych byl schopen posoudit, co to vlastně před sebou mám. Povětšinou o žádnou myšku nepůjde. Stačíte mě ještě sledovat?"

"Hm," řekla.

"Ovšem dál to bude trochu horší."

"Já to tušila," řekla a Kennedy se zazubil, když zjistil, jak její tvář začíná nabývat prázdňého výrazu.

"On totiž celý ten operační systém," vysvětloval jí, "prošel v období mezi vznikem těch dvou verzí kompletním přeskupením. Jako kdybyste zamíchala karty."

"Ale proč?"

"Co já vím? Někde možná kvůli zhospodárnění provozu. Na některých místech snad jen z nějakého pitomého vrtochu. Já osobně věřím, že to spískal ten, co nasadil myšku do systému, aby co nejvíc ztížil jakékoli pátrání. To ovšem znamená, že i když zjistím, že nějaký úsek programu skutečně vykazuje difference, může jít klidně o výsledek toho zpřeházení karet, čili programů - takže jinak plně funkční sekce kódu je předržena někam dopředu anebo naopak zase posunuta v celkovém sledu bůhvíkam nakonec. A já pak musím prohrabat celou tu hromadu papíru nazvanou ARCHÍVNÍ VÝTISK, abych si ověřil, jestli tam ta pasáž už byla, případně kde byla."

Susan zatřepala hlavou. "Nemohl byste mi to zopakovat, Jaku? Radši znova od samého začátku."

"Já myslel, že všechny sekretářky u téhle firmy mají přinejmenším kvalifikaci prvotřídního systémového inženýra," zarýpal Kennedy. "Mám to zkusit z jiné strany?"

"Proč ne? Mám teď hodinu nebo dvě volné. Můj šéf teď bývá dost často pryč. Třeba se vám to už taky doneslo."

Kennedy byl chvíli zticha, zamyšleně poťukával do jednoho z obou stohů papíru a hledal inspiraci.

"Máte ráda podobenství, Sue?"

"Šíleně, Jaku."

"Tak si představte, že jsem detektiv. Ne, představte si, že jsem slavný detektiv."

"Jen si poslužte, tuhle anekdotu vyprávíte vy."

"Pátrám po chlapovi, a jediné, co mám v ruce, jsou dvě fotografie téže skupiny lidí. Na každé je stovka mužů a pořízeny byly... dejme tomu s pětiletým odstupem. Všichni jsou na týchž místech - všichni až na jednoho, na jehož místo se postavil muž, kterého hledám. Nikdy předtím jsem ho neviděl a nemám taky žádný jeho popis."

"Krycí jméno myška?"

"Přesně tak. Všichni zatím trochu zestárli, jsou jinak oblečeni, mají delší nebo kratší vlasy, nechali si narůst vousy nebo si je naopak oholili."

"Takže vy ty tváře jednu po druhé porovnáváte," řekla Susan, "a budete se snažit zjistit, která dvojice si absolutně není podobná. To by snad tak těžké nebylo, nebo ano?"

"Dokonce je to dost jednoduché. Musím ovšem dodržovat určitý systém. Co když ten můj padouch bude až v nejposlednější dvojici? V tom případě mě to bude stát celé hodiny prohlížení a za tu dobu si odbudu celou řadu falešných poplachů."

No, je to trochu nudná metoda, Jaku, máte pravdu. Ale neuskutečnitelná není."

Není. Až na to, že teď zahraju variace pro orchestr o sto židlích a trochu ty karty promíchám. V údobí mezi oběma snímky si někteří z mužů přesedli. A já nevím ani kdo, ani kolik jich celkem bylo."

Susan se zamyslela nad nově vzniklým problémem. "Teď už vám začínám trochu rozumět. Taková situace je ovšem opravdu o ústa."

"Jedeme dál," řekl Kennedy, "držte si klobouk. Nikoli stovka mužských tváří, ale fotografie kompletního hlediště stadiónu ve Wembley na finálovém pohárovém utkání. Skoro devadesát tisíc ksichtů, Sue."

Ukázal na sestavy na stole. "Každá tahle hromádka obsahuje osmaosmdesát tisíc instrukcí."

"Vyhrál jste, vzdávám se," řekla. Rozesmála se a Kennedy si teď poprvé uvědomil, jak je vlastně hezká. Ten Webb má dost kliku, jestli je pravda to, co se různě povídá.

"Když se mi to povede ...," začal větu. Ale pak zmlkl.

"Tak co bude? Jestli se vám to povede ..."

"Nemohli bychom se spolu někdy večer někam podívat?"

"Něco jako odškodnění myslíte, ne?"

"Nobelovka za výdrž."

Znovu se zasmála, zvolna si ho prohlížela.

"Tak nešla byste?" naléhal.

"Třeba. Schválně se mě občas takhle zeptejte. Když se za někoho dává devadesát liber denně, tak by už měl mít něco do sebe." Pohybem hlavy odhodila dlouhé tmavé vlasy a odebrala se zpátky ke svému

psacímu stroji.

Kennedy uvažoval o svém podobenství, analogie se mu zalíbila. Představoval si sám sebe, jak se prochází ramenatý a v robustním trenčkotu nepřehledným davem a jak pátrá. Měl před očima přízračnou scénérii. Všichni stáli nehnutě a mlčky, jako přimrazení, zatímco on zkoumal jejich tváře, hleděl do jejich nevidoucích zraků a pokoušel se zbavit je nánosu času.

"Teď jde jen o to, Chrise, abys měl pravdu," mumlal. "Aby ta tvá všivá myška byla opravdu v tom operačním systému. Budeme jinak lidem pro smích, jestli já budu hledat ve Wembley, a chlap, po kterém jdeme, zatím stojí někde na stadiónu v Hampden Parku. Anebo dokonce v hledišti Oválu, kde se vůbec nehraje fotbal, ale něco docela jiného!"

Přinutil se usednout a pustit se do práce. Přitáhl si ARCHÍVNÍ VÝTISK a otevřel ho na straně jedna. Vedle něj rozložil BĚŽNOU KOPII a rovněž v ní nalistoval první stranu. Do ruky vzal červený fix, aby si mohl v hromadě papíru značit postup. A pak se dal do díla. Čekalo ho bezpochyby dlouhé pátrání.

- 24 -

Webb zavolal Harringtonovi a požádal ho o schůzku.

"Tentokrát přijdu radši já k vám," řekl bankéř. "Stavím se u vás v SysTechu, jestli vám to nevadí. Chtěl bych odsud trochu vypadnout. Potřebuju nějak změnit vzduch."

Tu noc Webb špatně spal. Už téměř svítalo, když jeho mozek konečně vzdal ten nekonečný zápas, a poté upadl do tak hlubokého spánku, že vůbec neuslyšel zvonit budík. Do SysTechu dorazil pozdě a Harrington tam na něj už čekal, stál u okna a hleděl ven, kamsi přes náměstí.

"Chudák Alloway," slyšel ho Webb tiše říkat. "Chlapec nešťastná."

Ani se neotočil, zpozoroval zřejmě konzultantův matný odraz ve skle okna, když se Webb přihnul do místnosti.

"Omlouvám se za zpoždění," řekl Webb. "Kensington je úplně zablokovan. Člověk nikdy neodhadne, jak moc to tam bude ucpané."

Harrington omluvu odbyl lhostejným mávnutím ruky. "Všecko je to stejně na nic," řekl s hlubokým povzdechem. "Hodiny a hodiny přesčasů, první poslední pro banku, a nakonec se mu musí stát taková děsná

"Bylo to hrozné," souhlasil Webb. "Nic jiného o tom nedovedu říct."

Postavil se u okna vedle bankéře. Dopravní inspektorka dole obhlížela jaguára a pročešávala očima náměstí, aby vypátrala jeho zatoulaného majitele. Harrington ji ignoroval, tvář obrácenou k letícím oblakům. Po chvíli od okna odstoupil a posadil se do křesla, nečekal ani, až bude vybídnut. Zraky měl zapadlejší, než jak si jeho tvář Webb zapamatoval, kolem očí vrásky. Kůže na vystoupklých lícních kostech byla bledá a napjatá, jako by se při sebemenším dotyku měla roztrhnout. Očima zaletěl k Webbovi a pak hned zase zpátky ke svým rukám, které se ani na okamžik nepřestávaly pohybovat. V jeho pohledu se neskrýval ani stín podezření, ani stopa obvinění. Napětí ve Webbovi povolilo. Jednoho z účelů schůzky bylo dosaženo.

"Jste hodný, že jste přišel," řekl a uhnízdil se ve svém křesílku. "Myslím s ohledem na všechny okolnosti. Musíte mít teď plno starostí."

Odpověď bylo jen pokrčení ramen. "Říkal jste, že máte něco důležitého, pane Webbe."

"Chtěl jsem projednat, jak na tom teď budeme. Nic se, doufám, nezměnilo? Víte, já bych nechtěl, abyste si myslel, že se mě to s Allowayem nijak nedotýká ..., ovšem mám u vás přece dodělat nějakou práci, že?"

"Prosím vás..." Harrington zvedl ruku na obranu. "Kdekdo z Martinových lidí se mě vyptával na totéž, co bude s jejich prací. To je přirozené, u nich i u vás. Ano, samozřejmě, život musí běžet dál tak jako předtím."

"Jsem rád, že to říkáte zrovna vy."

"Se mnou je to přece jen trochu jiné. Mně koneckonců ten člověk přímo podléhal, vybudoval podle mých pokynů celý BANKNET. Dovoluji si přepych, pár dní smutku. Ale jen pár dní, a u nikoho dalšího je nepředpokládám."

Webbovi zněla ta slova nějak divně. Snad je Harrington říkal v poslední době tak často, že už mu přicházejí sama na jazyk, aniž na ně myslí a aniž jejich obsah nějak cítí.

Vstoupila Susan s podnosem. Podávala Harringtonovi sklenici mléka se slovy: "Je hodně vychlazené. Přál jste si to tak, že?"

přijal sklenici se souhlasným kývnutím. "Máte postřeh a dobrou paměť, Christopher." Zdálo se, že mu to poněkud pozvedlo náladu.

"Jak si přejete, abych pokračoval dál?" zeptal se

"Je už nejvyšší čas, abych od vás dostal nějakou formální zprávu, nemyslíte? Řekněme tak do týdne. Jenom holé konstatování toho, co jste našel anebo nenašel."

"Nenašel," řekl rychle Webb. Doufal, že bankéř nezpozoroval udivený pohled, který na něj přes kancelář upřela Susan.

"Takže tedy nenašel. Nějaký takový elaborát: budu potřebovat pro naši dokumentaci." Upřel na Webba oči. "A už asi nenajdete, co? To je, myslím, den za dnem jasnější."

"To je dost těžké odhadnout."

"Ukončíme tedy celou tu záležitost, jakmile dostanu váš materiál. Vynořila se mi nějak celá řada nových problémů. Práce zůstává třet na místě a mně chybí systémový inženýr."

"Mělo by se to ale řádně dokončit!" Webb se napřimil v křesle. "Dotáhněme tu akci regulérně až do konce. Na to jeden týden naprosto nemůže stačit."

Harrington usrkával ze sklenice. "Jde vám o honorář? Já vám rád vyjdu vstříc, dohodneme se na nějaké fair formě." Rty měl bílé od mléka, vypadal tak ještě bledší.

"Honorář vzal čert!" odsekl Webb. "To je otázka profesionální prestiže. Rád dělám věci pořádně, pane Harringtone. Chtěl bych dodělat, co jsem načal."

"No, pokud na tom trváte..." Vypadalo to, jako když je bankéřovi celkem lhostejné, jak se věci vyvinou.

"Takže tedy měsíc - ale víc ne. To by snad mělo stačit, abyste dokázal dát dohromady všechny závěry, ne?"

"Udělám, co bude v mých silách," řekl Webb. A hlavně Kennedy si bude muset pospíšet, napadlo ho. Zatraceně pospíšet.

Harrington dopil sklenici. "Stejně je to zajímavé. Nikdy se mi tak jako tak nechtělo věřit, že by v mém systému mohlo k něčemu dojít. A přece mi teď, když už je téměř za dveřmi ten moment, kdy prokážete, že jsem se nemýlil, připadá celá tahle prověrka čím dál tím zbytečnější. Řekl jsem to ostatně správně radě hned na začátku."

Postavil sklenku na stůl, nebezpečně blízko okraje.

"Já sice vím, že už jsme si diskusi na toto téma jednou odbyli, ale já nezbytně potřebuji reálné bankovní údaje," řekl Webb. "Zejména detaily ze zákaznických kont. Jinak neexistuje způsob, jak revizi provést do důsledků."

"Ne!" vyhrkl Harrington, zjevně podrážděn. "To není absolutně možné. Proč se k tomu zase vracíte?"

Webbovi bylo jasné, že jakékoli naléhám by bylo zbytečné. Podal tedy vhodným způsobem upravený referát o své dosavadní činnosti v datacentru. Bankéř sice vypadal spokojeně, ale byl duchem jakoby poněkud nepřítomen a kladl také jen minimum otázek. Najednou, uprostřed Webbovy věty, vyskočil ze židle a šel k oknu.

"Je tu vždycky takhle ticho?"

"Není to zrovna Piccadily Circus," řekl Webb.

"Představte si jen, už nikdy neuvidět strom," šeptal Harrington. "To je vlastně smrt - být naráz zbaven všech těch věcí, které člověk má za tak samozřejmé. Vůbec ne nějaký spánek, jak se nám pokoušejí namluvit. Je to vězení, nekonečný a věčný kriminál." Bezděčně se zachvěl. Ale Webbovi připadalo jeho chování opět trochu zvláštní. Bylo by možné, že ho Allowayova smrt nějak uspokojila a že se to jen všemi způsoby snaží zakrýt? Ale kde by v tom byl jaký smysl?

Webb se otočil tváří k němu a s účastí se vyptával: "Měl Martin někoho? Někaké příbuzné? Znal jste nějaké jeho blízké přátele?"

"To vám nemohu povědět. Po pravdě řečeno to byl Clementův člověk, ne můj. Já jsem k němu měl zpočátku docela jisté výhrady. Clement ho přijal proti mé vůli, chápejte. Já jsem na tu funkci už měl

vyhlédnutého někoho jiného. Chvilí mi to trvalo, než jsem se přes to dostal, než jsem se naučil oceňovat Martinovy schopnosti. Byl nesmírně chytrý, víte? A cílevědomý."

"Takže on vůbec nikoho neměl? Pro mě je tohle nesmírně truchlivá představa."

"Rodiče, to ano. Ale o nikom jiném nevím. Je neuvěřitelné, jak člověk může s někým tak dlouho pracovat,

přítom o něm takřka vůbec nic nevědět. Znal jsem ho od vidění, znal jsem kvalitu jeho práce, věděl jsem, jaký má plat. Ale musel jsem se jít podívat do jeho osobních materiálů, abych se vůbec dověděl, kde bydlel."

"A kde?" zeptal se Webb.

Jenomže Harrington, s očima kdesi na mracích, řekl pouze: "To bylo všechno, co jsem o tom člověku věděl. Dovedete si to vůbec představit?"

Webb bankéře doprovodil dolů a potom až k vozu. Čelní sklo bylo ozdobeno úředním projevem nevůle, vsunutým do průhledného sáčku a přilepeným páskou. Harrington sáček sloupl.

"Sešel jsem se s Martinovým otcem jen jedenkrát," řekl. "Potkal jsem je náhodou jednou večer, byli společně v restauraci. Pamatuju se, že se mi starý pan Alloway docela zamlouval. Jsme náhodou oba sváteční rybáři, a tak jsme si chvilí měli co povídat. Vzpomínám, že jsem mu docela i záviděl. Mně se podaří vyrazit na ryby jen zřídka. To víte, každý výlet abych si plánoval bůhvíjak dlouho dopředu, pokaždé si taky musím obstarávat rybářský lístek. Do rybářského klubu se mi nějak nechce vstupovat. Allowayův otec má v tomhle směru opravdické štěstí. Tam, co žije, je jedna z nejlepších oblastí pro rybařinu vůbec."

"A kde to je, ten ráj?" Webbova otázka zazněla jen jakoby na okraj, jako pouhá zdvořilostní fráze.

"Přesně si to ani nepamatuju," řekl Harrington, když se soukal do jaguára. "Ale přímo někde u řeky, u Itcheny, to mi nějak uvázlo v paměti. Je to někde v Hampshiru."

- 25 -

Sobota. Jake Kennedy seděl u práce na Fitzroy Square už od časného rána, docela sám v celé budově. Po několika hodinách ho napadla jednoduchá cesta, jak postup pátrání urychlit. Vzal dva velké kusy kartónu a vystříhl uprostřed každého z nich obdélníkové otvory tak veliké, aby se do nich přesně vešla jedna úplná instrukce. Kartóny pak položil na sestavy, každý na jednu, takže získal jakási čtecí okénka. Ruce posouvaly masku s otvory od jedné instrukce k druhé. Oči přitom přelétaly mezi oběma zarámovanými skupinami čísel, a pokud se instrukce shodovaly, jely ruce ihned dál, stačil malý pohyb prstů a v zorném poli se hned objevoval další pár. Jestliže našel rozdílné údaje, chopil se papíru a pera a zkoumal, odkud se difference bere. Jednu chvilí, když se napřáhoval pro pero, do jednoho kartónu bezděčně strčil, aniž to postřehl. Trvalo mu pak dvacet minut, než si uvědomil, proč čísla náhle přestala dávat jakýkoli smysl.

Začínal si připadat jako stroj, ruce i oči se pohybovaly v přesném sledu, zatímco mozku zbývalo už jenom mechanické porovnávání. Oči ho pálily. Začal si neobyčejně naléhavě uvědomovat, jak je oko vlastně choulostivé, jak drobounké jsou svaly, které jím otáčejí ze strany na stranu, jak zranitelné jsou jeho vnitřní plochy, které se teď začínaly vzpouzet proti nezvyklé námaze. Měl pocit, že skutečně vnímá, jak si světelné paprsky razí cestu křehkými panenkami a jak narážejí na tisíce mikroskopická zakončení očního nervu. Co chvilí si zrak vynutil přestávku, musel práci přerušit, ukrýval obličej do dlaní a oči pevně zavíral. Ale čísla mu zůstávala dál v hlavě, překrývala se a porovnávala se automaticky v oné rudě žíhané prázdnotě, v níž za zavřenými víčky plula. Brzy byl opět schopen pokračovat, osvěžen jako spánkem, ale sled těchto přestávek stále houstl. Na tohle přece musí existovat ještě nějaká lepší metoda, říkal si. Nevyhnutelně musí existovat. Takhle si zahrávat s očima, to by z toho mohl už zamlada oslepnout.

Vypracoval si techniku pro porovnávání čísel, která uvázla v pasti jeho výřezů v kartónech, naučil se rozpoznávat náraz, kdy zjištěné rozdíly zůstávají bezvýznamné. Žádný z nich nakonec neznamenal nic podstatného. A postup to byl zoufale pomalý. Čas jako by přestával existovat a po myšce zatím nikde ani stopy.

Těsně po devatenácté hodině mu zrak definitivně vypověděl službu, začal vidět dvojité. Zahoupala se před ním dvě čtvrtá poschodí, průsvitná a pulsující. Nejistě se pokoušel obrazy opět spojit. Nejprve vzdorovaly, pak se začaly k sobě navzájem přibližovat, až konečně zase viděl normálně. Zíral chvíli před sebe a ústa se mu sama pootevřela.

"Heuréka!" vyrazil ze sebe a výkřik se rozlehl ozvěnou po místnosti. Oči samy mu napověděly, jak je na to třeba jít. Narazil vlastně na hledanou lepší metodu, třebaže čistou náhodou.

Chodil sem a tam, zvažoval svůj nápad a byl jím čím dál tím víc nadšen v pevném přesvědčení, že ho lze realizovat. Byl tu jediný problém: potřeboval pomoc Eleonory Priceové, a přitom jí sotva před pár hodinami odřekl telefonem schůzku, kterou měli na večer smlouvenou. Odpovědí mu bylo třísknutí sluchátka. Byl zvědav, jestli se Webb vůbec někdy dozví, jak vážně si Kennedy bere tenhle úkol k srdci. Zkusil zavolat Ellii znovu, nechal si vyzváněcí tón pískat do ucha celé minuty, než opět zavěsil.

"Prima," povídal, "takže slečna mi to vrací. A myslíš si, že mi to bude vadit."

Normálně by ho to bylo dost rozčílilo, snad by byl i trochu žárlil. Tentokrát byl ale rád, když zjistil, že Ellie není doma. Znamenalo to, že může konečně se vším praštit a nechat až do příštího rána myšku myškou.

Otočil obstarožním vypínačem, budova se ponořila do tmy a Kennedy za sebou přibouchl dveře.

Náměstíčko bylo prázdné a tiché, jen z Euston Road se sem nesl hukot vzdáleného dopravního ruchu.

Zamrkal do pouličních luceren a povšiml si, jak ostré kruhy se mu kolem nich jeví. Jeho jediné pomyšlení byla postel a úleva, až konečně před vším tím světlem bude moci zavřít víčka.

- 26 -

Neděle. Susan Faulknerová otevřela dveře a venku uviděla Webba ve vybledlých džínách a v černém triku s rozhalenkou.

"No tohle," řekla údivem celá bez sebe. Čekala mlékaře, rukou svírala cudně u krku župánek.

"Jedu náhodou kolem, Sue." Letmo ji políbil na tvář, až příliš letmo pro její vkus.

"To ti určitě budu věřit," řekla.

Pozval se dál a usadil se ve staré velké lenošce s odřenými operami a robustními ořechovými boky, díky nimž vyhlížela tak trochu jako automobilový veterán.

"Kdepak máš Josii a tu další slečnu?"

"V posteli, kde jinde."

"Dal bych si kávu, jestli už ji máš vařenou."

"Vždyť jsi mě taky teprve vytáhl z postele, Chrisi. Ale uvidíme, co se v tom směru dá podniknout."

Za pár minut byla zpátky s dvěma kouřícími šálky.

"Už je to dost dlouho, cos tu byl naposledy, víš o tom?" Posadila se na opěradlo lenošky a prsty mu čechrala vlasy.

"Něco od tebe potřebuju," řekl. "Doufám, že se nezlobíš."

"To je překvapení po ránu, to je překvapení."

"Potřeboval bych si pro dnešek půjčit tvůj vůz."

"Co by sis potřeboval půjčit?"

"Tvého volkswagena za předpokladu, že ho máš v pojízdném stavu."

"A ty máš na svém poruchu? Nebo co se stalo?"

Zavrtěl hlavou. "Prostě se mi strašně zachtělo vyjet si zrovna tvým vozem. Neodolatelné nutkání."

"Pořád tomu ještě nerozumím."

"No dobrá, zkrátka potřebuju něco míň nápadného. To už ti zní líp?"

"Ale proč, to mi ani tentokrát neprozradíš, že ne?"

"Chytrá holka."

"Mám jet s tebou?"

"Ne-e."

"A co kdybych si já dnes chtěla někam vyjet, někdy později?"

Sáhl do kapsy a hodil na nízký stoleček své klíčky od vozu. "Tak si vezmeš mého porsche. Tomu přece

říkám výměna, Sue. Okay?"

"Fakt?"

"Povídám ti, že ano."

"Vážně si myslíš, že mi ho můžeš svěřit?"

Webb se zasmál. "Ne, nemyslím. Ale jako náhrada mi to připadá fair." Zabloudil rukou pod župánek a pohládl jí naráz vzpřímenou bradavku.

"Ani slovíčko na vysvětlenou mi nepovíš?" zeptala se a přivinula se blíž k němu.

"Ne-e."

"Ale zůstaneš tu na chvílku, ne? Domorodci jsou tu dnes velice přátelští."

"Já vím, a ty tvoje slečny slečnovaté jsou půl metru vedle v sousední posteli."

"Jen klid, ty budou spát až do oběda."

"Je mi líto, Sue." Vyskočil s omluvným posuňkem z křesla. "Mám zaručené zprávy, že zrovna dnes se rozhodnou žít zdravěji. A nenadálé návštěvy u postele nečiní dobře mému organismu."

Šla zamračeně pro své klíčky. Když si je od ní bral, znovu ji zlehka políbil a hřbetem ruky jí přejel po ňadrech.

"Přijdu zas," sliboval. "Tenhle autobazar má ohromně milý personál."

"Děláme, co můžeme," řekla.

"Prevít jeden," utrhla se pak na dveře, sotva se za ním zavřely. Přešla k oknu a dívala se, jak odjíždí. Předek jejího starého volkswagenu byl notně otlučený a výfuk se táhl nebezpečně nízko při zemi. Celá záležitost jí připadala dokonale potrhlá.

Našla si Kennedyho číslo a vytočila ho, aby se přeptala, jestli si náhodou nechce vyjet, ale nějaký ospalý hlas jí sdělil, že se v jeho pokoji nikdo nehlasí. Podívala se na hodinky, bylo devět pryč.

"A Jake se dareba toulá," řekla melancholicky.

Vytáhla nejdražší šaty, co měla, ty, co si v neděli oblékala jen zřídkakdy, jen když šla domů k rodině na čaj, z duše protivnou záležitostí. Líčila se pečlivě a dlouho. Krásně a pomalounku se projedeme po městě, říkala svému obrazu v zrcadle. Po King's Road, tam a zpátky, objedeme Sloane Square... nebylo by špatné zajet si až do Hampsteadu a pěkně se tam postavit ha parkoviště nějaké nóbl restaurace. A jestli nenachytá pořádného chlapa na Webbův bourák, tak už na nic.

Kennedy došplhal po schodech k bytu Eleonory Priceové s dvěma krabicemi plnými sestav v rukou. Tlačítko zvonku musel stisknout loktem. Nic se nedělo, takže si cvik zopakoval a podržel loket na zvonku tak dlouho, až se dveře konečně otevřely. Eleonora na sobě měla elegantní koupací plášť, vlasy rozčuchané, víčka ještě těžká spánkem. Když ho uviděla, začala se její rozespalost pomalu rozplývat v úsměv.

"Já tu tvou eleganci prostě žeru," zívla si. "Jak ty dovedeš chic cestovat! A ta módní škatulová hnědá - to je přece zavazadlo ve stylu!"

Roky strávené v Londýně zanechaly podivuhodné stopy na její výslovnosti, kterou si přinesla ze severoamerického státu Maine. Kennedymu se výsledek velice líbil. Škádľil ji občas, že je to, jako kdyby člověk cockneyské angličtině srazil trochu hrany pilníkem. A byl by ji, jak říkával přátelům, už podle řeči našel poslepu na druhém konci místnosti, jak ho přitahovala.

"To jsem ani nevěděla, že se ke mně chceš konečně nastěhovat," řekla mu, když se protahoval kolem ní dovnitř.

"Kdepak," odpověděl zlehka, "takhle přece vypadá maniakální čtenář sestav, když jde někam na návštěvu." Přeběhl úzkou chodbičkou rovnou do jejího přeplněného ateliéru. Šla zvolna za ním a našla ho u širokého pultu, kde obvykle pracovala na návrzích interiérů. Nedočkavě zkoumal prosvětlovačku, které užívala pro překreslování.

"Tak kvůli tomuhle jsi přišel, ty uličníku."

"Dostal jsem takový senzační nápad, Ellie. Musím si jenom vyzkoušet, jestli z toho něco bude."

"A snídal jsi už?"

"Na to jsem ještě neměl čas vzpomenout."

"Něco ti udělám. Vajíčka, chceš?"

"Sázéná. Vcélků," natahoval - jak se domníval - čistě irskou výslovností odněkud z Nové Anglie.

"Kristepane, nech toho, je to děsné," řekla.

Slyšel ji zavírat dveře. Rukama přejížděl po prosvětlovače jako dítě, které dostalo novou hračku, hned ji ohmatával, hned zase bázkově hladil, jako by se obával dotknout se jí.

Stiskl vypínač po straně skříňky a matované sklo navrchu se rozzářilo klidným rovnoměrným světlem.

Položil na sklo první arch z archívního výtisku sestav, pak na něj přiložil prvou stranu běžné kopie a pečlivě je rovnal, až se jejich okraje dokonale kryly. Po celé ploše papíru v tom okamžiku skupiny čísel v prosvítajícím světle dokonale splynuly. Pokročil k druhému listu. Tentokrát se dole na stránce ukázala malá skupinka rozdílných čísel, jevila se jako temná skvrnka. Pozice už byly červeně zakroužkovány jako výsledek jeho prohlídky z předchozího dne. Jeho nová metoda fungovala! Přitom mu včera trvalo deset minut, než zjistil prvou diferenci. Sklonil se k prosvětlovače a vděčně ji políbil.

"Jsi prostě báječná," řekl jí. "Úplně jsem se do tebe zamiloval."

"A ty jsi zase úplný cvok," ozvalo se za ním. "Absolutní šašek."

Kennedy se prudce otočil na židli a zjistil, že Ellie je stále ještě v místnosti a že stojí lenivě opřená o dveře.

"A sakra!" řekl jenom.

Rozesmála se jeho rozpakům, šla k němu a oběma rukama ho objala kolem krku. Koupací plášť se rozevřel.

"Teď ne," prohlásil nepříteli přesvědčivě.

"Tobě se líbí víc ta bedýnka, přiznej se, Jaku!"

"Tomu bys nerozuměla."

"Ne, to máš svatou pravdu, to bych asi nepochopila."

"To je čistě pracovní záležitost. A hrozně to spěchá."

"No anó."

"Jsou věci, které se nedají odkládat. A musejí se dělat pořádně." Olízla mu zlehka boltec a šeptla: "Tomu už bych rozuměla spíš."

"Sakra!" zaklel znovu Kennedy. Ale přitiskl ji pevně k sobě a pod rukama ucítil vláčné tělo, dosud vlahé teplem lůžka. Ostatně co se jde na hodince nebo na dvou, pomyslel si. Myška z lester neuteče.

Webb dorazil do Altonu těsně po poledni a byl překvapen, jak je to velká obec. Podle Harringtonovy poznámky by byl spíše očekával vesničku stulenou k čírému pstruhovému potůčku. Namísto toho se ocitl ve venkovském městečku s několika staršími domy, svědky lepší minulosti. Ale hlavně tam byla moderní hlavní ulice, jeden obchod vedle druhého, navlas podobná stovkám takových, a především všude samé žluté čáry podél chodníků zakazující parkování. Městu vévodil pivovar, spíše velká továrna na pivo, a jeho firemní značka, obrovská harfa, se Webbovi znovu a znovu objevovala mezi domky, kolem nichž projížděl.

Dojel nejprve k železniční stanici a nechal vůz na takřka prázdném prostranství před nádražím. Telefonní automat, který hledal, byl přímo před budovou. Musel si stoupnout do kaluže, aby vůbec dosáhl na odrbaný telefonní seznam, a v něm pak zjistil, že v čísle 61 na Alresford Road v Altonu bydlí jakýsi P. L. Alloway. Žádná jiná telefonní stanice s tímto jménem pod Altonem uvedena nebyla. Pokladní na nádraží ho poslala na opačnou stranu starého tržiště.

Ulici tvořily samé luxusní dvojdomky, před každým dobře udržovaný a dosti rozměrný pažit vroubený živým plotem, zastríženým s takřka manikérskou pečlivostí. Cestičky ke garážím byly dlážděny rozmanitým způsobem, všechny měly robustní lem z tmavého betonu, a hlavně bylo všude plno ručně kovaného železa - honosná kovaná vrata, kované lampy v zádveřích, kované rámy matových oken sloužících k osvětlení haly. Před garážemi byly vystaveny na odív čerstvě naleštěné ford a austiny allegro. Tu a tam stál i nějaký rover nebo volvo, vypadaly jako nové, ale podle písmen poznávacích značek už měly pět šest let života za sebou a tak bylo po iluzi. Nebýt těch pár starých auťáků obstála by takhle ulice klidně třeba v Golders Green anebo jiné lepší londýnské čtvrti, napadlo Webba.

Některé z domů byly ozdobeny jmény, jiné nesly čísla, zčásti byly bez jakéhokoli označení. Číslo šedesát jedna zprvu neviděl nikde a musel tedy odpočítávat od posledního očíslovaného domu v ulici. Dům se poněkud lišil od ostatních, okno v hořejším patře mělo šeríkové záclonky a mezi nimi byla vidět zadní stěna toaletního stolku. Na cestě ke garáži stál triumph, kaštanová patnáctistovka. Webb projížděl

pomalou kolem a zahlédl nějakého muže dřepícího za autem a lešticího nárazník. Jel ještě pár metrů, pak zastavil na opačné straně ulice. Sáhl do skříňky na rukavice, vylovil odtamtud Zeissův minitriedr, zatáhl za zip na pouzdře a vysoukal z něho dalekohled. Zahlédl, jak se v jednom okně pohnula záclona, pak i v dalších.

"Buzíci!" ulevil si. Vystoupil, naoko s ustaranou tváří, obešel vůz a do každé z pneumatik kopl. Volkswagen byl na několika místech přestříkán, jenže bez snahy chytit původní odstín, a každé dveře byly pomalovány velkým pestrobarevným květem. Když se opět posadil k volant, triedr zase, ač nerad, schoval. Ta výměna vozů byl zásadní omyl. Sotva si mohl vybrat nápadnější auto.

Ve zpětném zrcátku zahlédl, jak z garáže domu číslo šedesát jedna vychází starší pán, jak zkoumavě prochází zahradou a tu a tam se shýbá, aby vytrhl cosi nepatřičného z nizoučkého trávníku. Pokaždé, když se opět narovnal, třel si záda. Na tu vzdálenost nedokázal Webb posoudit, zda mezi tímto člověkem a Martinem Allowayem je nějaká podobnost, a než stačil vystoupit a jakoby se projít kolem zahrady, bylo už na bližší zkoumání pozdě, muž vešel do domu. Webb sledoval situaci dál ve zpětném zrcátku a byl si vědom toho, že je současně sám bedlivě pozorován. Plán žádný neměl a také nápady, které se mu míhaly hlavou, ho příliš neuspokojovaly.

Téměř celou hodinu se nic kolem domu nepohnulo.

Pak se dveře otevřely a muž opět vyšel, na sobě tmavý převlečník a měkký černý klobouk. Za ním se objevila žena přibližně stejného věku, po padesátce, spíš k šedesáti, hádal Webb, oblečená stejně střídavě. Šla zvolna, jakoby unaveně, a když nastupovala do triumphu, opřela se o mužovu paži. Webb slyšel startovat motor a sledoval, jak vůz opatrně vycouvává do vozovky. Pak ho triumph minul, postarší řidič se strnule hrbil za volantem. Webb vyčkal ještě několik minut, než se rozjel za ním, avšak tam, kde triumph pokračoval přímým směrem, Webb odbočil doleva. Zastavil, naškrábal na kus papíru adresu, nechal vůz stát a pěšky se vracel do Alresford Road.

Tady budou mít určitě zvonkohru a ne obyčejný zvonek, prorokoval v duchu, když prošel kovanou brankou k číslu padesát devět, a když pak stiskl tlačítko, ozvalo se vyzvánění, jako by přijížděl zmrzlinářský vůz. Brzy nato se objevil tělnatý pán v bačkorách, v ruce ještě držel nedělní noviny. Webb nasadil přátelský úsměv a napřáhl k němu ruku.

"Pan Alloway? Já jsem Peter. Peter Matthews, víte kdo, ano?"

Pán vypadal dosti překvapeně. "To jste si spletl domy, mládenče. Vy asi jdete k sousedům..., do jednašedesátky, ne?"

Webb vytáhl z kapsy svůj papírek, zíral do něho a vraštil čelo.

"Určitě mi říkali padesát devět," řekl. "Je to ten pan Alloway, co pracuje v Londýně, ne?"

Odhad se povedl, soused kývl.

"Někde na ministerstvu, pokud se pamatuju, že?" zkoušel Webb. "Tak nějak aspoň vypadal. Buď ministerský úředník, anebo nějaká vyšší šarže v bance."

"Účetní," řekl pán ve dveřích a začal si Webba trochu podezřívavě měřit.

"Já vlastně ani nejdu za ním," vysvětloval Webb. "Přijel jsem za jeho synem. My jsme totiž s Martinem staří známí. Nemáte tušení, kde bych ho tak asi našel?"

Na mužově tváři se objevil výraz nesmírných rozpaků. Už už by byl Webbovi podal ruku, ale pak znejistěl a nechal ji trčet v půli cesty.

"On přišel o život . . ., je to pár týdnů, co se to stalo. "

Vychrlil ta slova, jako by tím chtěl zmímit jejich účín.

Při nějakém hrozném neštěstí. Je mi líto, že jste to nevěděl."

"Kristepane!" řekl Webb. Soused stál, hleděl na něj a přešlapoval z nohy na nohu.

"Jak to nese?" Webb posunkem ukázal k sousednímu domu.

"Velice špatně. "

"Ale do zaměstnání chodí dál, doufám? Myslím tím, že mu to aspoň trochu pomůže zapomenout. "

"Teď už zase ano. Ale byl doma víc než týden. Vzalo ho to hrozně."

"Podívejte se," řekl Webb, "když je to takhle, tak bych k nim teď asi ani neměl chodit. Nebylo by to dobré." Poodešel kousek cestíčkou, pak se ještě jednou obrátil. "Jestli vás můžu poprosit, tak je zbytečně neznepokojujte. Nezmiňujte se, prosím vás, o tom, že jsem tu vůbec byl."

Odjel zpátky na stanici prostudovat odjezdy ranních vlaků směrem na Waterlooské nádraží. Takovýhle starší účetní, uvažoval, je typ, který asi jezdí do Londýna dosti často, a první se asi taky večer zase vrací, hned na začátku odpolední špičky. Vlak v 7.29 vypadal nejslibněji, ale ani předchozí, v 6.52, nebyl tak docela nepravděpodobný. Vyhlídka na tak brzké vstávání Webba ani dost málo nepotěšila.

Zašel si na oběd do hotelu U labutě, na hlavní ulici nedaleko od nádraží. Dal si roastbeef. Pak si tam ještě zajistil nocleh a od slečny v recepci si vypůjčil nějaký paperback, aby mu trochu uběhl čas. Teprve večer, kdy už se absolutně nedalo nic podniknout, si uvědomil, že nemá nic než oblečení, v němž přijel. Seděl na posteli, obklopen prázdnými zásuvkami, proti sobě otevřenou skříň, v níž nebylo nic než drátěná ramínka. Neměl košili na převlečení ani prádlo, žádné toaletní potřeby. Rezervní bateriový holicí přístroj měl pohotově v kapse dveří svého porsche.

V bytě u Belsize Park se Kennedy propracovával sestavami z počítače a jeho oči s povděkem přijímaly tlumené světlo nově objevené pomůcky. Chvilími se výpisy totálně rozcházely, buď tedy měl konečně myšku na dosah, anebo spíš narazil na další úsek, kde byly programy zpřeházeny. V té chvíli musel jet řádku po řádce v archívni kopii, dokud nenašel místo, kde se opět obě kopie shodovaly. Na závěr dne měl zjištěno více než deset tisíc rozdílných pozic. Trvalo mu skoro hodinu, než to spočítal, a neměl potuchy, proč to dělá.

Ale v osm hodin večer, když hledal umístění pro další - jak se domníval - zatoulanou pasáž, došel až na samý konec archívni kopie, aniž k onomu úseku nalezl protějšek. Začal tedy znovu stranou jedna a dospěl nakonec opět k místu, odkud vyšel. Že by narazil na nějaký nový kód? Ukrotit vzrušení. Přihodilo se mu to už několikrát a nakonec, když vsuvku podrobil analýze, zjistil pokaždé, že změna znamená jen nějaké nevinné vylepšení programu - nic, co by opravňovalo k domněnce, že je tím ohrožen sám BANKNET.

Tentokrát se však Kennedy marně pokoušel interpretovat zjištěná čísla jako instrukce pro počítač. Zcela bezpečně to nebyla součást žádného programu. A ať zkoumal ta čísla sebepečlivěji, nedávala stále žádný smysl. Dospěl k závěru, že to nemohou být ani data, která by byla spojena s nějakým konkrétním významem. Zmateně se otočil i se sedátkem a drbal se ve vlasech. Odhalil tímto okamžikem podezřelý úsek o délce přesně dvou set pozic. Nebyly prázdné. Neobsahovaly program. Neobsahovaly ani data. A nic jiného, co by člověk mohl najít v paměti systému počítače, už přece neexistovalo.

V jedenáct mu Ellie přinesla hrnek horké čokolády a oznámila, že jde spát. Poslal jí letmý polibek a pokračoval v práci. Právě objevil další sérii čísel bez jakéhokoli smyslu, nepřilíh daleko od předchozí. O hodinu později zjistil třetí takové místo. Od toho okamžiku už porovnávání postupovalo rychle a žádné další takové zvláštnosti se nevyskytly.

S tužkou v ruce si ověřil, že odhalil celkem pět set takových pozic - přesné a kulaté číslo, příliš exaktní, než aby mohlo jít o pouhou náhodu. A přitom dosti velký prostor, aby se v něm skryl velice účinný program. Až na to, že po žádném programu tu nebylo ani památky." "To je tedy gól," šeptal si. "Vždyť je to naprostá pitornost."

Lámal si nad čísla hlavu, pokoušel se z nich vyčíst nějaký význam. Ale ať dělal, co dělal - ať je přeskupoval, převracel, přemísťoval jak chtěl - výsledek byl stále týž. Nakonec zůstával ze všeho jeden nejsilnější vjem - ta absolutní absence jakéhokoli smyslu, ta vyslovená náhodnost všech těchto zjištěných čísel. A najednou ho přece jen jistá teorie napadla. Existoval ovšem jediný způsob, jak ji ověřit - jde o pouhou hypotézu, připomínal si znovu - ale s tím bude třeba počkat až do rána, to se dá uskutečnit až na Fitzroy Square. Byl si dobře vědom toho, že myšku stále ještě nemá. Ale byl si téměř jist, že konečně objevil alespoň myši díru.

"Ty potvoro mazaná," říkal si s respektem, když výpisy ukládal.

Vklouzl do lůžka k Ellii. Zlehka se pohnula, když ji objal. Nekonečné řádky mu zvolna mizely z paměti. Pak sebou zavrtěla a otočila se k němu a veškeré úvahy o myšce byly ty tam.

- 27 -

Pondělí. Webb nechal volkswagen na parkovišti nádraží. Neměl kabát a už za tu kratičkou chvíli, co z vozu k pokladně, notně prostydil. Měl pocit, to jedno z těch jiter, kdy na světě není nic pustějšího

než takovéhle nádražíčko. Zatažená obloha se plouhala div ne až po kolejích a neslibovala nic lepšího pro celý den. Nikde nehlesl ani ptáček. Jen šustící listí rušilo zasmušilé ticho krajiny. Spěchal do čekárny a postavil se až k samým kamnům.

Trousící se cestující se rozestavovali po nástupišti v pravidelných odstupech a Webb dospěl k názoru, že každý zaujímá své vlastní a vystáté místo. Postávalo tam pár dělníků, kteří se uchýlili na zadní konec perónu. Většina ostatních vypadala na malé obchodníčky - ten typ, který jakživ nemá o čem si povídat, a nejméně ze všeho je mu do řeči v 6.45, v pustém únorovém ránu. Po Allowayově otci dosud nebylo ani stopy a Webb byl zvědav, zda ho vůbec pozná jen podle těch několika kratičkových pohledů zdálky ze včerejšího dne. Začal přecházet po čekárně sem a tam, ani ne tak kvůli zimě jako spíš při pomyšlení na to, že bude muset čekat ještě na jeden vlak. Starý philishave, vypůjčený od vrátného v hotelu, odvedl jen podprůměrné dílo a Webb rukou ohledával nedokonalé strniště. I šaty mu nějak čpěly včerejškem. Z kolejí se ozval šelest, lehounký strojový svist, který zvolna přecházel v tlumený hukot. Cestující se přesunuli k hraně nástupiště, skládali přitom rozečtené noviny. A pak na perón přispěchal zavalitý muž. V ruce držel nedojedený sendvič a ukusoval z něho spěšnými sousty, když míjel okno čekárny. Okamžitě bylo zřejmé, o koho jde, podoba s Martinem Allowayem byla téměř otřesná, přes rozdíl věku a řidnoucí stříbřité vlasy. Byl mohutnější postavy, ale naprosto stejným způsobem se hrbil při chůzi. Když vlak konečně se skřipotem zastavil, Webb se vydal za ním.

Muž si vybral prázdné kupé a posadil se do kouta. Webb ho následoval a sedl si do rohu proti němu. Vagón působil dojmem, že přijel odněkud z mrazíren.

"Protivná zima," začal Webb a otrásl se.

Muž cosi nesdílne zabručel. Zamračil se, zjevně nebyl rád, že má někoho nablízku, a pozvedl svůj Telegraph jako štít. Kdesi vpředu zadusala diesellová lokomotiva a vlak se dal trhavě do pohybu za sborového nářku spřáhel mezi vagóny. Webb otřel hřbetem ruky nažloutlé zapocené a ulepené okno. Nádraží odplývalo kamsi nazad a altonské domky v krajině před ním začínaly řidnout. Krávy na lukách do jedné ležely na zemi. Zkusil to nanovo.

"A ještě jsem se ke všemu včera nedostal ani na chvilku k práci na zahradě. Přijeli ženini příbuzní a to je konec. Přitom si člověk potřebuje i to tělo trochu protáhnout. Jak vynechám, cítím to pak na sobě celý týden." "Zahrada chce také svoje," zabručel Alloway a neodvracel oči od střízlivé sazby svého Telegraphu.

"To víte, dělám v kanceláři," řekl Webb, "celý den, celý týden, ostatně spousta lidí v tom jede zrovna tak. Bez pořádného víkendu by takový život nestál za nic. Znáte to - něco na zahradě, zarybařit si trochu, tak všelijak."

Alloway krátce vykoukl přes svou papírovou ohradu a oči se mu zúžily, když si prohlížel mladého muže ve svetru a v džínách bedlivěji.

"Nemůžu říct, že pro mě osobně by byla kancelář tak nepříjemné místo," odpověděl stroze. Noviny se opět pozvedly a daly najevo, že to bylo poslední slovo.

"Ona samozřejmě je kancelář a kancelář." Webb se k němu naklonil blíž. "Já mám asi nakonec dost kliku na zajímavou práci, já dělám do počítačů, víte?"

Viděl, jak muž naproti rázem strnul. Noviny zvolna poklesly.

"Můj syn taky pracoval na computerech," řekl Alloway tiše. Na Webba se nepodíval, upřeně hleděl z okna. Bylo zamžené, ven vidět nemohl.

"Vážně? U které firmy?"

"V jedné z největších bank."

"To není marné."

"Byl to jeden z jejich vedoucích technických pracovníků. Analytik."

"Proč říkáte, že byl?"

Alloway ztěžka pokývl hlavou a prstem se dotkl černé pásky na levém rukávě.

"Odpusťte," řekl Webb. Usoudil, že je třeba dát si na čas. Muž nedal ničím najevo, že by si přál v konverzaci pokračovat.

Pár minut nato se skubnutím zastavovali v příští stanici. Za ukoptěným oknem na opačné straně kupé se jevila jakási tvář, nakoukla dovnitř a pak zase zmizela, v sousedním oddílu pak hlučně bouchly dveře.

Poté proběhlo celým vlakem zachvění a už zase jeli dál

a nabírali znovu rychlost.

"Je to teď zajímavá branže," řekl Webb. "A velice slušně placená, pokud něco umíte."

"Pardon, co jste říkal?"

"To jak jste mi vykládal o svém synovi. Myslím počítače, víte?"

"Nemyslím, že by to pro vás mohlo být nějak zvlášť zajímavé."

Pro Webba to znělo spíš jako slibná otázka než jako holé konstatování.

"Cesta je dlouhá," řekl. Rozevřel dlaně na znamení, že si noviny do vlaku nevzal, a pak s vědomým záměrem založil ruce na prsou.

"Tak vy říkáte, že pracujete ve stejném oboru?" Alloway se rozložil v rohu a začal Webba studovat s novým zájmem.

"Přesně tak."

"To je ten svět ale malý."

"Já tedy jsem vlastně konzultant." Webb omluvně potáhl za svetr, který měl na sobě. "Mám dnes volno.

Normálně byste mě viděl v plné polní, to jest v jemném proužku, se vším, co k tomu patří."

"Trochu mě to mátló."

"A váš syn ...?"

"Martin se jmenoval."

"Říkal jste, myslím, že pracoval v nějaké bance, ne? To jsou ale dost vybíraví zaměstnavatelé."

"Říká se to. Mám-li být zcela upřímný, tak jsem ani nechtěl, aby se do počítačů pouštěl. Ale on do toho byl celý blázen." Alloway odložil noviny na sedadlo vedle sebe. Sáhl do kapsy pro dýmku.

"Nebude vám to proti mysli?" zeptal se a nejistě ukázal troubeli na nápis Nekuřáci.

"Jen si zapalte," řekl Webb a Alloway si dával na čas, pečlivě nejprve tabák rozdobil, pak hlavičku řádně nacpal a lulku rozdýmával, dokud nebyl spokojen.

"Jeho první láska byla letadla," pravil ověnčen kroužky dýmu. "Na počítače došlo až mnohem později. Když byl ještě kluk, byl samé letadlo, od rána až do večera. Bylo to jediné, o čem si dokázal s někým povídat - jak bude jednou konstruovat ta nejdokonalejší a nejrychlejší."

"Já na tom byl zrovna tak, blázen do závodních autáků. Jenže věci člověku nějak nevycházejí tak, jak si to naplánoval."

"Znal jen dvě věci, letadla a učení. Na hřiště ho člověk nedostal. Ne že by mě to zrovna mrzelo."

Alloway spokojeně zabafal. "Na letecké výstavě ve Farnborough jste někdy náhodou nebyl, co?"

"Byl, ještě jako malý kluk."

"Jezdili jsme vždycky na závěrečný den, na neděli. Pro Martina to byl významnější den roku než vánoce anebo narozeniny. Tenkrát to ovšem ještě bývala událost. Každý rok se ten týden zdálo, že kromě Farnborough v celé Anglii nic jiného neexistuje a nic jiného se neděje. Nepamatuju, že by někdy bylo špatné počasí. Měli jsme vždycky nádherně. Na obloze ani mráček, jen letadla tam čmárala ty své pásy. Báječná, rychlá letadla, britská letadla. Některá se přihnala takovou rychlostí, že jste je sotva postřehl, a už byla nad vámi, a pěkně svíčkou šplhala vzhůru. Člověk jim koukal řevnou do těch rozžhavených trysek."

"Na to se pamatuju," řekl Webb a sehrál zanícené a nostalgické pokyvování hlavou.

"Je to zvláštní," řekl Alloway. "Dnes si lidé na ten hluk stěžují. Tenkrát piloti předváděli sonické třesky prostě proto, aby to bouchlo, napikovali to k zemi a pak se zvedli, aby se ta rána pořádně odrazila od země a od diváků."

"Já myslím, že to taky prožívali, ne?"

"Rámus ještě nikdy nikomu neuškodil." Oči se upíraly na Webba, ale hleděly kamsi skrze něj, pokoušely se dohlédnout nazpět, do minulosti. Do časů, kdy jeho syn byl ještě malý kluk, živý kluk.

"Celý ten týden nad námi v Altonu přelétaly stroje z Farnborough, řvaly nám nad hlavou. Martin je všechny bezpečně rozpoznával - swifty, lightningy, gannety, Victory ..."

"A huntery," dodával Webb. "Ty byly vždycky jasně červené a létaly v těsných formacích. A byly nejlepší." Roztáhl prsty a předvedl takový přelet rukou nad svou hlavou.

"To byly časy," souhlasil Alloway s povzdechem.

"Námořnictvo mělo svou vlastní stíhačku, myslím, že to byl buccaneer. A jeden rok se ten buccaneer den co den otáčel v nízkém letu právě nad naší zahradou, celý týden, každý den ve stejné výšce, ve stejnou hodinu a ve stejnou minutu. Člověk by si byl podle něj mohl řídit hodinky, a to už na něj Martin čekal venku, u plotu. Letadla, to byl jeho největší životní sen. Jediná věc, kterou chtěl v životě dělat, nebo jsme si to tak aspoň všichni mysleli. Promoval jako letecký inženýr, víte? A byl nejlepší z celého ročníku."

"A s tím vším se pak nakonec ocitl u počítačů?" "Když vycházel z univerzity, zjistil, že letecký průmysl prostě lehl popelem, že skomírá. Tak mi to aspoň tenkrát povídal. Říkal jsem mu, že ne, že nemá pravdu ... A pořád si to ještě myslím. Lidi lítat potřebují a někdo jim ty aeroplány stavět musí. To je podle mě evidentní. Jenomže pro našeho Martina to evidentní nebylo, ten měl diplom s vyznamenáním, pokoj plný leteckých modelů... a obrátil se k tomu všemu najednou zády. Já mu říkal, že je blázen, ale kdepak, ani neposlouchal. Když se vracel od přijímacích pohovorů z leteckých fabrik, tak vykládal, že už to tam všude zavání koncem. Že k letectví přišel moc pozdě, že zmeškal jeho nejlepší léta. V padesátých letech se prý do letecké branže cpaly peníze horem dolem. A pak najednou vláda zakroutila kohoutkem a bylo po všem. Z celého oboru zbude jen výroba náhradních dílů, říkal Martin, budou se vyrábět tady motory, tamhle křídla, ale víc už ne, příležitost stavět pořádné letadlo nikdo mít nebude. Utekl z oboru, a pořádně do něho vlastně ani nenakoukl."

"A šel k počítačům ..."

"Rozmýšlel se, co dělat jiného. S leteckým průmyslem byl podle něj konec, jediné, co letělo nahoru, byly počítače, byl to tenkrát nejnovější hit. Spousta příležitostí, možnost slušně si vydělat. Víte, jak to v těch letech chodí. Najednou začnou být peníze důležitější než nějaké uspokojení z práce."

"Ale přesto to zní jako chytrý tah," namítl Webb.

"Otočit se zády k tomu, co byste dělal ze všeho nejraději?" Alloway popuzeně hekl. "To bych já prostě nedokázal, po takovém studiu! Jenomže to byl celý Martin. Teď zase chtěl utéct od počítačů a pustit se bůhsámví do čeho. To mi alespoň řekl letos o vánocích. Dát si rok oddych, cestovat si po světě. To byl jeho nejnovější sen."

"Docela pěkný sen, když si ho člověk může dovolit realizovat," řekl Webb a naklonil se blíž.

"Martin? Ten by to byl docela určitě zvládl, když už si to umanol. Nějak už by si byl poradil. To byl celý Martin! Paličák. Říkal jsem mu, co já bych..." Alloway naráz umlkl, sjel očima k smuteční pásce. Nejistě se zavrtěl, zčervenál a sáhl opět po novinách.

"Dnes už člověk o Farnborough neslyší slovo," řekl a odkašlal si. "Všiml jste si toho?"

"Ano, teď si to taky uvědomuju, když to říkáte ..."

"V televizi nic, v novinách ani slovíčko. Ani se nedovíte, kdy se to vlastně ve Farnborough koná." Obrátil pozornost opět k Telegraphu a brzy za ním docela zmizel. Zbytek cesty mlčeli. Kupé se pomalu plnilo, Alloway zhasil dýmku a otevřel okno, aby kouř vyvětral. Webba brzy omrzelo sledovat nekonečnou a jednotvárnou zástavbu londýnských předměstí, všechny ty úzké dvorky za domky s nalepenými přístavky, tříkolky obrácené koly vzhůru, natažené šňůry na prádlo. Napůl v dřímotách poslouchal, jak vlak občas zarachotí na výhybkách, a uvědomil si, že mu chybí onen pravidelný dusot kol, jaký se kdysi ozýval na každé spáře mezi kolejnicemi. Jízda vlakem ztratila svůj půvab tím okamžikem, kdy se zavedly svařované spoje.

Na Waterlooském nádraží vagóny vyvrhly ze svých útrob spěchající dav a dveře všech kupé zůstaly otevřeny. Webb šel po perónu vedle Allowaye. Pojednou ho cosi napadlo.

"Myslíte, že váš syn ..., že tu cestu kolem světa myslel vážně?"

"Řekl bych, že naprosto vážně."

"A byl by ji podnikl ještě s někým?" Proč se ptáte?" zeptal se podrážděně Alloway. Zastavil se naráz a proud lidí, kteří přijeli týmhž vlakem, se dral kolem nich a sunul se k přepážkám.

"Jen tak mě to napadlo, ani jsem o tom nijak neuvažoval. Odpusťte, jestli jsem se ..."

Alloway vyrazil kupředu a Webb se musel prodírat davem, pokud s ním chtěl udržet krok.

"Někoho měl," mumlal Alloway a hleděl sveřepě před sebe. "Aspoň mi to tak říkal." "To je vždycky dobře." Alloway nesouhlasně zahučel. "Nebo ne?" zeptal se Webb.

Jeho dočasný společník neodpověděl. Z tlampačů se ozval břeskňý pochod a plechově se odrážel od klenuté konstrukce střechy.

"Já sám bych se za nic nepustil na takovou roční cestu úplně sám," řekl Webb. "Někoho bych asi chtěl mít vedle sebe."

"Martin občas na tohle téma zažertoval, dělal si ze mě legraci. Alloway a Smith, luxusní cesty kolem světa, říkal vždycky, když o tom mluvil. Nikdy jsem se pořádně nedověděl, jestli to myslel vážně anebo ne." "Smith?"

Alloway na to nic neřekl. "Nějaký přátelský vztah, ne?" zeptal se Webb. "Někdo z banky."

Webb zůstal stát jako přimrazen. Někdo další u Watermanů, uvažoval horečně. A jak, k čertu ... Vrhle se kupředu, aby Allowaye opět dohnal, ale podařilo se mu to až těsně před kontrolou jízdenek u východu. "Nějaké děvče, že?" "Co, prosím?"

"Myslím ta známost z banky. Spíš asi Smithová, ne?" Alloway na něj upřel podivný, zasmušilý pohled. "Nemám zdání. Ale moc rád bych si to byl tak představoval."

Jeho tvář jako by náraz zestárla, objevil se na ní výraz těžké únavy. Odešel směrem k podzemní dráze, bez jediného slova poznámky na rozloučenou.

Domů do Chelsea dojel Webb taxíkem, oholil se, dopřál si horkou sprchu a velikánskou snídani. Opekl si k ní takřka všechno, co jen našel v lednici. Když dorazil do kanceláře, bylo skoro deset.

"Jak se ti jezdilo?" zeptal se Susan.

"To je božský aut'ák," řekla uneseně. "Já z té rychlosti umírala strachy."

Šel ke svému stolu a zběžně probíral ranní poštu. Susan hledala v kabelce klíče od jeho vozu.

"Něco ti musím sdělit," řekl. "Já měl s tím tvým volkswagenem trochu potíží."

Povyřádala tázvavě obočí.

"Odepřel dnes ráno nastartovat. Musel jsem ho nechat v Hampshiru."

"Cože?"

"Neměj strach, nic se neděje. Vysvětlím ti, kde stojí, a dej si ho přivést. Vyúčtuj to k tíži firmy."

"Ale mně se s ním v životě nic takového nestalo."

"Možná že jsem se mu prostě nezamlouval."

"Tak už ho ale na mně nechťej, na výměnu ani bez výměny."

"Neboj se, už si o něj neřeknu," pravil k jejím vzdalujícím se zádům.

Volala ho obratem telefonem, přezíravým úředním hlasem vyhrazeným zpravidla jen pro nevídané návštěvníky.

"Zapomněla jsem ti říct - Jake umírá nedočkavostí, aby se s tebou mohl sejít. Říkal, že je to strašně naléhavé."

"Konferenční místnost je volná?" "Je pondělí. Tuhle dobou by tam nic být nemělo." "Řekni mu, že už tam běžím." Vyrážel na cestu, ještě než sluchátko pořádně dolehlo do vidlice. Kennedy vrazil do místnosti, náruč plnou sestav. "Našel jsem to, Chrisi," vykřikoval. "Mám tu díru." "A co máte?" Díru v operačním systému."

"Nemám nejmenší ponětí, o čem je řeč."

Kennedy vzrušeně přecházel sem a tam, uvažoval, odkud začít.

"Nejdřív ze všeho se uklidněte," řekl mu Webb. "Pěkně se tu posad'te, pořádně se nadechněte a pak mi souvisle povězte, s čím jste přišel."

A tak si Kennedy sedl vedle něho a vysvětloval mu, co zjistil během víkendu - jak ho napadlo užít té prosvětlovačky, jak odhalil zářežijící pasáže v běžné kopii výpisů.

"Tady je mám," řekl a otevřel sestavy na místě, které měl založeno kartičkou. "Jsou to tři různá místa, dohromady pět set pozic. Ne nějakých čtyři sta devadesát a něco, ale jednoznačných kulatých a přesných pět set. To je na program, určený k odklizení kořisti někam daleko od BANKNETU, místa až až. Ovšem přitom to není ten program sám, v tom je potíží."

"Opravdu to nevypadá na program," souhlasil Webb.

"Není, na to vemte jed. A dál ta čísla také nejsou běžná data. Můžu vám to dokázat, když budete chtít."

"Já vám věřím."

"Takže jsem tedy našel tři místa zaplněná čísla, která vypadala jako úplně náhodně zvolená. To bylo včera večer."

"Čekám, že bude ještě nějaké pokračování," řekl Webb a sledoval Kennedyho živou tvář. "To už na vás

poznám."

"Čekáte správně. Letěl jsem hned ráno sem do kanceláře něco si ověřit. Ani jsem nedoufal, že to vyjde, ale vyšlo!" Kennedy odložil část sestav a vylovil z hromady lejster tenkou růžovou knížečku. "Byl to jen dohad střelený od boku, ale ..."

K jeho překvapení mu Webb knížku vytrhl z ruky.

"Kde jste k tomu, sakra, přišel!"

Kennedy jen zamrkal. "Tady v knihovně samozřejmě. A co se děje, Chrisi?"

Webb zhluboka oddychoval, rukou si přejížděl oči.

"No ovšem," řekl a nervózně se zasmál. Hodil svazeček na stůl.

"Je to přece běžná příručka náhodných čísel," řekl Kennedy na svou obranu. "Má ji každá technická knihovna."

"Já vím."

"Tak co je?"

"Nic, Jaku. Jen to, že ten náš človíček má zrovna takovou. Zahlédl jsem ji jednou u něj v zásuvce.

Naprosto podobnou, i obálku má stejně odřenou. Úplně mě to šokovalo, když jsem ji teď u vás uviděl."

Popleskal Kennedyho po zádech. "Dohad, říkáte, ano? Střelený od boku, co? Máte ohromnou trefu."

Mládenec se rozzářil. "Byla to dnes ráno otázka pěti minut. Ukázalo se, že těch pět set pozic se přesně kryje se sekvencí hned zkraje té příručky. Klika, fakt."

"Já bych spíš řekl ukázkově bystrá kombinace."

"Ne, vážně to bylo spíš štěstí. Podívejte, ten váš podvodníček mohl klidně užít i nějaké jiné podobné publikace, je jich na trhu několik. Ale štěstí jsem tedy měl, takže jsme zase o kousek dál. Je to skutečně díra, přesně jak jsem se dohadoval. Nechal si tam místo, aby měla myška kam vklouznout, kdykoli od ní chce nějakou nečistou práci."

"Moment," řekl Webb. "Já ještě pořád nejsem doma. Jak je to vlastně s těmi náhodnými čísly? Kde je ten vtip?"

"Kamufláž. Je to velice chytrý způsob, jak tu díрку přikrýt. Jakmile by tam nasázel nuly, křičelo by to už zdálky. Dosad'te si tam tu opravdickou myšku, a riskujete, že na to někdo z programátorů u Watermanů přijde a hned bude vědět, kolik uhodilo. Náhodná čísla tu díru výborně kryjí, Chrisi. Dokonalé mimikry."

"Ale vy jste ji přece jenom našel!"

"Ano, ale já jsem ji taky hledal, na to nezapomeňte. A navíc mám podezření, že jsem zrovna tak hloubavá povaha jako ten váš zloduch."

"Snad ano," řekl Webb se soukromým uspokojením. "Opravdu by to tak mohlo být."

"On je ovšem nesmírně mazaný, to vám povím. Není jednoduché to vysvětlovat, ale v těch skoro devadesáti tisících instrukcí snad nebyla lepší tři místa, kde by se dalo něco schovat. Ten musí znát BANKNET jak své boty."

"Je to prohnáný chlap, to je pravda." "Tak vidíte. Co si o tom teď myslíte?"

"Ještě tomu pořád nemůžu uvěřit, že se to místo konečně našlo. A co do té díry pasuje, Jaku?"

"No, to mi povězte!"

"Cože?" otázal se Webb a tvář mu potemněla.

"Chci tím říct, že nevím."

"Jak to, ksakru? Jak to, že to nevíte?"

"No, nevím. Je mi líto, ale nevím."

"Ale na to přece musíte přijít, Jaku! Máte přece aspoň nějakou představu, ne?"

"Čestné slovo, Chrisi, nemám."

"Kurva!" zaklel Webb a uhodil pěstí do stolu.

"To ale není má vina," hájil se Kennedy. "Podívejte se na to z téhle stránky, Chrisi. Jestliže se má myška vpravit do té díry, musí na to existovat ještě nějaký další jednoduchý program. Nechce to nic víc než par instrukcí."

"Pochopitelně."

"Ale já nic takového nenašel, v celé té hromadě papíru nic podobného není. Ta vaše myška musí být někde jinde, a na stejném místě je asi i program, který ji do té díry vpouští. Nemám nejmenší představu,

kde a jak je hledat."

"Máte představu, kolik je celkem v BANKNETU programů?" domáhal se Webb odpovědi.

"Trochu si to představit dovedu."

"A víte, kolik místa obnášejí disky na jejich počítačích?"

"Já vím, já vím. Doslova to budou miliardy pozic, kam se dá takový program ukrýt."

"Takže jsme nepokročili vůbec nikam, Jaku," řekl Webb sklesle. "Uvědomujete si to? Dokázal jste, že ten člověk připravoval nějaký důmyslný útok na systém. Jenomže to už jsem já věděl odjinud.

Objevujete, že je mazaný. Na to jsem přišel už před pár týdny. Je to všechno v háji, nedostali jsme se dál ani o kousek."

Kennedy se pootočil a uviděl ve Webbových očích naprosto zdeptaný pohled, výraz porážky. Vyhlížel dokonale ubitý.

"Doufal jsem, že budete mít radost aspoň z toho, že jsem vůbec našel tu díru," odvážil se opatrně podotknout Kennedy.

Webb zdvihl zvolna ukazováček. "Na díru vám seru!" řekl vztekle.

- 29 -

Od onoho neštěstí řídila celý BANKNET Jennifer Owenová, ve vší tichosti začala působit jako Allowayova nástupkyně. Po čase Harrington zřejmě usoudil, že už uběhl nezbytný pietní interval, a vydal rozhodnutí, jímž se její ustavení do funkce potvrzovalo. V datacentru nevzbudil tento krok žádná překvapení a nevyvolal ani nějaké vzrušenější komentáře. Webb se o něm dověděl ze skromné kopie Harringtonova sdělení připíchnuté na tabuli v čajové kuchyňce.

Jennifer nemařila čas a ujala se vlády. Dostavili se dva zřizenci v hnědých pláštích, aby jí pomohli přestěhovat se oněch patnáct metrů nebo kolik do bývalého Allowayova koutku. Začali tím, že několikrát přešli tam a zpátky, aby posoudili rozměr daného problému. Následovala svačina, poněkud prodloužená, během níž projednali věc detailněji. Teprve pak je dokázala Jennifer přimět, aby konečně začali nakládat všelijaká její lejstra do velkých papírových kontejnerů od čaje. Když pak začali krabici po krabici šoupat do jejího nového pracoviště, zašel si Webb k Sondhimu. Vyžádal si první manuál BANKNETU, který mu přišel na mysl.

"To je úplně hladká záležitost," prohlásil Ind a vydal se příručku odněkud vystrachat.

"Vadilo by vám, kdybych se do ní podíval tady? Nebudu vám nijak překážet."

"Vy buďte mým hostem," pravil Sondhi.

Webb si trochu natočil židli a měl dokonalý výhled po sále a na Allowayův bývalý prostůrek, odkud přímo hleděla zamčená skříň.

Jennifer přiměla zřizence, aby si na chvíli sedli, chodila kolem a měřila své nové teritorium. Pak si naporoučela nějaké drobné úpravy - trochu jinak natočit stěně, přerovnat zástěny, některé police o něco zvednout, jiné zase spustit níž. Nezdálo se, že by cílem bylo nějak vylepšit vzhled onoho koutu, alespoň pokud to Webb dokázal posoudit. Spíše se to podobalo pokusu o vymítání ducha, snaze zbavit ten prostor i poslední stopy po jeho předešlém obyvateli. Když byla akce u konce, vyhlížela kancelářská kóje takřka stejně, ale Jennifer vypadala podstatně spokojeněji, posadila se do svého nového šéfovského křesla, aby si ho ozkusila, a se zalíbením pokyvovala hlavičkou.

Konečně se Webb dočkal okamžiku, kdy objevila uzamčenou skříň. Hledala k ní nejprve klíč ve všech zásuvkách stolu, pak poslala jednoho ze zřizenců někam pryč. Druhého umluvila, aby zatím začal krabice vybalovat. Odkopla oba střevíčky, vylezla si na svůj nový stůl a s nadšenou čínorodostí dohlížela na to, jak se knížky a šanony zatím jen neuspořádaně rovnají do horních polic. Objevil se tam i Harrington a kontroloval si provedené změny. Nadělal ještě víc zmatků než Owenová sama, a Jennifer diplomaticky couvla, když trval na tom, že zástěna vypadala v původní poloze lépe. Zřizence přísně napomenul, aby na její knížky dával lepší pozor. Pak se na chvíli usadil a vybavoval se s Jennifer, rozhlížel se kolem sebe a nezvyklý úsměv na jeho tváři svědčil o tom, jak je potěšen svými vylepšeními. Pocit jakési mimořádnosti se šířil sálem jako vlnky po rybníku. Práce se prakticky zastavila a lid se troul s nejrůznějšími záminkami kolem, aby se na vlastní oči přesvědčil, co se tu děje.

Trvalo dobrých dvacet minut, než se zřízenec poslaný pro klíč opět vrátil. Klíč neměl. Objasnili problém Harringtonovi a ten, před zraky všech, se jednoduše opřel o dveře ramenem, aby každý viděl, že to nic jiného vlastně nechtělo. Dveře se ani nepohnuly. Brzy nato Harrington v hlubokém zamyšlení opět odkráčel.

Zřízenci se pokoušeli následovat jeho příkladu a útočili na dveře všemi způsoby, které je jen napadly. Jennifer se do jejich pokusů ustavičně vkládala, aby předešla zbytečným škodám. Nakonec došla trpělivost i jí a poslala jednoho z mužů opět někam pryč. Když ho Webb viděl vracet se s brašnou na náradí, usoudil, že by se měl jít na věc podívat blíž. Poděkoval Sondhimu a přešel ke vchodu do kóje, nesnaže se skrývat zájem.

"Nějaké problémy?" zeptal se.

Jennifer k němu vzhledla s přátelským úsměvem, prvním za celé dlouhé týdny.

"Nemůžeme nikde najít klíč. Vypadá to, že asi dojde na brutální násilí."

"To je ohromné," řekl Webb a vklouzl dovnitř.

Zřízenec na to vzal pilku a zvolna upízlával střelku zámku, zatímco jeho asistující druh kriticky hodnotil fakt, že zrovna oni dva museli chytit takovýhle kšeft.

"Je tam složka mých personálních záznamů," vysvětlovala Jennifer Webbbovi. "Já už se nemůžu dočkat, až si přečtu, co si o mně vlastně Martin myslel."

Webb se posadil na kraj jejího stolu. "Už se tě chci delší čas zeptat - máš tu mezi personálem nějakou Smithovou?"

"Momentálně tu mám ledacos," ukázala hlavou ke skříni.

"Ale já se ptám vážně, Jennifer."

"Žádnou. Ani Smithe. Jednoho Jonese a jednoho Browna, ale žádnou Smithovou. Proč?"

"A v jiných odděleních v bance?"

"V celé bance?"

"Ano."

Zasmála se. "Tam jich asi bude."

"A nenapadá tě nějaký Smith, který by měl co dělat s BANKNETEM?"

"Nevím o žádném."

"Ani třeba nějaká vzdálená spojitost? Dejme tomu někdo, kdo by pravidelně dostával do ruky sestavy sjeté v mašině?"

"Říkám ti, že ne."

Zjevně se právě chystala zeptat, proč to chce Webb vědět, když je zřízenec přerušil. "A je to, slečno."

Hrdě dveře pootevřel jen natolik, aby se mohl pochlubit dokonalým dílem. Oba zřízenci se pak s různými komentáři vytratili.

Jennifer přistoupila ke skříni a roztáhla dvířka dokořán. Webb stačil zahlédnout, jak se rychle přikrčila a vztáhla před sebe na obranu ruku. Co vyhlíželo jako srovnané manuály, se vyvalilo a rozsypalo po zemi.

"Jú!" vyjekla Jennifer. Napřímila se a chytila se dvířek.

Webb vyskočil a podíval se jí přes rameno.

"No tohle!" řekl a překvapeně hvízdal.

U nohou jí ležela celá sbírka magazínů s naleštěnými obálkami. Bylo jich snad padesát nebo i víc a mezi nimi se válely i různé rozházené fotografie. Viděl desítky nahých těl, opálených a lesknoucích se olejem - obsah bezmála celého jednoho porno krámků na Piccadilly Circusu. Když se shýbl a zalistoval v nich, uvědomil si, že jsou to výlučně mužské akty. Magazíny nesly názvy jako "Adonis" a "Muskulatura" a "Nádhera chlapectví". Narovnal se, v ruce držel jeden sešit otevřený na stránce s ukázkovou figurou jak z bronzu.

"Prinejmenším byly ty kostry, co tu Alloway ukrýval, dobře obalené masem," řekl a hlasitě mlaskl jazykem.

"Každý z nás má zkrátka nějaké to hobby," poznamenala Jennifer. Nejprve se domníval, že ji nález šokoval, ale když se na ni zahleděl bedlivěji, zdálo se mu, že jen stěží zadržuje smích.

"To jsi přece věděl, ne?" řekla.

"Mohlo mě to napadnout. Nějak jsem si ty náznaky nedal dohromady."

"Tys vážně nic netušil?" zdálo se, že je překvapená.

Webb myslel na nebožtíkova otce, jak se zastavuje s tím zvláštním, zasmušilým výrazem u kontrolních přepážek na nádraží. "Když o tom tak uvažuju, tak snad vlastně ano."

"Mně to došlo hned první týden, co jsem sem nastoupila. Byl to jediný šéf, který se u mě nepokusil o štěstí." Sedla si na bobek a prohlížela si magazíny. "Úplně mě to vyvedlo z míry, než jsem přišla na to, jak to s ním vlastně je."

Webb měl hlavu schýlenou, jako by se i on zabýval tím, co je na zemi, ale oči mu přejížděly po hořejších policích. Byly tam vyrovnány dvě řady závěsných pořadačů, složky plné svázaných kompletů i jednotlivých papírů, každý řádně označený štítkem popsaným Allowayovým úhledným rukopisem. Začal si štítky číst, všechny vypadaly dost nevinně, měly vztah jen ke každodennímu provozu u Watermanů.

Několik pořadačů

povytláhl. Obsahovaly skutečně to, co štítky hlásaly. Jennifer byla příliš zaneprázdněná, než aby si všimla, co Webb zatím dělá.

"Pro pána, podívej se na tohleto," zamumlala, vstala a ukazovala mu snímek zcela nebyvalé vyvinutého jinocha. "To je trikový snímek," řekl Webb stroze.

"Christophere! Ty žálíš!" Rozverně ho píchla do ramene prstem.

"Ani ne. Ale když tohle všechno vidím, tak jen doufám, že tu Martin osobně netropil žádné nepřístojnosti." Trochu mu vadilo, že ji magazíny ani v nejmenším neuváděly do rozpaků.

"To je dost ošklivé, co říkáš," povídala. Ale pustila magazin jako opářená a prohlásila: "Moc velká legrace to ani není, co?"

"Moc ne."

Nejhořejší polička hostila soubor počítačových sestav a manuálů, na kterých bylo jasně patrné, že jde o vyřazený materiál. V úzké mezírce mezi dvěma knížkami postřehl Webb zastrčený složený lístek. Upoutal jeho pozornost, byla to jediná věc, která v celém tomhle prostoru nebyla přesně na svém místě. Vypadal, jako by tam byl nahonem zastrčen ve spěchu. Nenápadně se opřel rukou o kraj police, jen pár centimetrů od papírku.

"Áhá!" řekla Jennifer triumfálně a vytahovala obložku.

"Tohle jsem já," vysvětlovala a ukazovala mu své jméno napsané na deskách. Když přecházela ke svému stolu, aby si mohla obsah desek prolistovat, Webbova ruka papír sevřela. Otočil se k Jennifer pečlivě zády, dřív než lístek rozložil. Byl to jen krátký dopis, napsaný nepořádným rukopisem, jež bylo místy dost obtížné luštit. Papír měl smetanovou barvu, byl tuhý, nic levného. Nahoře měl vytištěnou důležitě se tvářící větu: Z pracoviště Davida Clementa. Webb četl.

7. února

Milý Marty, čirou náhodou jsem se z našeho bezpečnostního oddělení dozvěděl, že Alex dal odposlouchávat Tvou linku. Co se to, k čertu, děje? O čem bych to měl vědět, a nevím?? Z evidentních důvodů Ti nemůžu volat!!! Jedu mimo Londýn na nějakou poradu, budu tu až ráno. Prosím Tě, hned mi pak zavolej. Jenom proboha odněkud zvenčí, domácí telefon nepoužívej.

Vřele pozdravuju.

David.

Webb zatajil dech. Sedmého, a na to datum sotvakdy bude moci zapomenout, došlo k onomu neštěstí. Rozpomínal se na svůj telefonát do datacentra onoho večera, vybavoval si každé slovo, které Allowayovi řekl, a takřka všechno, co mu Alloway na to odpověděl. Náhle v duchu znovu uslyšel tu sérii cvaknutí na počátku rozhovoru. Tenkrát tomu nepřipisoval žádný význam, ovšem po tomhle ...

"Sakra!" řekl nahlas.

Jennifer vzhledla. "Ale Christophere! Kontroluj se, nebo se i o tvých spádech začnu domýšlet bůhvíco." Stálo ho dost úsilí vyloudit na rtech úsměv, než se k ní obrátil.

"Něco málo bys už o nich vědět mohla," řekl.

"To je pravda," zamumlala, ale očima neuhnula.

Přesunul se na okraj kóje, k hlavnímu sálu. Co jen má ten Harrington za lubem! O čem se to dověděl,

anebo z čeho vlastně Allowaye podezíral, po všech opakovaných ujištěních, že v datacentru Londýn je všechno v pořádku?

Jennifer mu sklapla svou obložku před nose, aby ho zastavila. "Jsem mimořádně dobrá, víš o tom? Všestranný profesionál, tady to stojí."

"To tě šlechtí."

"Musela jsem si to tam najít, dokud je čas. Alex chce tohle všechno mít ještě dnes přestěhované do své pracovny." Ukázala na skříň.

"To věřím," řekl Webb tiše.

"Tu jeho sbírku uměleckých tisků ale zlikviduju. Nerada bych někomu brala jeho iluze." Položila si prst na rty. "Ani slovo, Christophere, rozumíš?"

"Pieta přímo obdivuhodná," řekl Webb a neznatelně kývl hlavou na odpověď.

"Dřímající psy má člověk nechat spát," řekla. "Když už o tom mluvíš, kde vlastně má ten Harrington kancelář? Pořád jsem se tam ještě nedostal." "Já taky ne. Myslím, že v přízemí. Ale nemám vůbec ponětí, kde vlastně."

Ještě za řeči se očima vrátila k obložce. Vzhledla, chtěla se zeptat, proč ho to zajímá, ale to už byl pryč.

- 30 -

To málo, co o technice vloupání Webb znal, se dověděl ve dvou kratičkých lekcích od Henryho Larcomba. Larcomb nebyl ani lupič, ani lupiče nestíhal. Ale rozuměl jim dokonale, nebo to o sobě alespoň říkal. Byl to likvidátor z pojišťovny, muž, který přicházel poté, co lupiči odešli, a zkoumal, co pobrali a jak. Když se prvně s Webbem setkali, nepřestával se ten mužíček mračit a choval se jako ředitel školy, který má před sebou dosti málo nadané dítě.

"Vy jste si to docela zasloužil, že vás vybrali, víte o tom?" začal pak. "Máte z pekla štěstí, že vám to tady nevybilili úplně, do posledního kousku nábytku. Pane Webb, vždyť tady se nedá vůbec ani mluvit o tom, že by ten byt byl nějak zabezpečen, to je až k smíchu, co vy tu máte. Sežeňte si nějaké pořádné zámky, ano? Já vám dám tip na dobrou firmu. A co takhle poplašené zařízení, když už tu budete něco montovat? Na tom já asi budu muset trvat, pane Webb. U takhle vybaveného kvartýru má pojišťovna svaté právo požadovat poplašený systém."

"K čemu ještě jaké zařízení, prosím vás?" Webb máchl rukou po vybrakovaném obývacím pokoji. Sešli se znovu po roce, takřka na den přesně to bylo dvanáct měsíců. Webb byl celý pryč z toho, oč zase o všechno přišel. Larcomb se choval malinko přátelštěji než posledně, jednou nebo dvakrát se dokonce

zmohl na studený úsměv.

"Sebrali toho tentokrát ještě víc," stěžoval si mu Webb trpce.

"Vypadá to tak," řekl na to Larcomb.

"Úplně všechno," dodával Webb dožraně.

"No, to bylo samozřejmé," poznamenal Larcomb vlídně. "Totiž už kvůli tomu poplašenému nesmyslu tam venku... Taková červená almara na zdi každého uhodí do očí. To je přímo inzerát, že tady uvnitř se topíte v přepychu. Poplachové zařízení na zed', a máte zajištěnou návštěvu bytaře první třídy s hvězdičkou. To je přece stará vesta."

Slídil po bytě v semiškách se surovou gumou, tiše jako kočka. Pokecaný narezlý pršák si odmítl svléknout a v brýlích měl tak silná skla, že to vypadalo, jako když rovnou nosí dvě lupy. Prohlédl si dveře u zadního vchodu, pak ještě okno v hale v prvním patře.

"A tudy se dostali dovnitř?"

"Ano, našli jsme okno otevřené dokořán."

"Neuvěřitelné," řekl Larcomb a smutně se na Webba podíval. "To všechno se dalo tak dokonale předvídat." Konejšivým způsobem uchopil Webba pod paži. "Lidi si myslí, že klíč je kovový předmět, který pasuje do zámku. Jenomže každý klíč takhle vypadat nemusí. Jasně že ne. Nejlepší klíč je totiž pamatovák, pane Webb. Pamatovák, kde je jaká slabina."

Odtápnal do knihovny.

"Tohle bylo asi zamčené, ne?" Hledal nějakou stopu a vrzal dvířky sekretáře sem a tam.

"Pochopitelně. Měl jsem tam kompletní fotografickou výbavu, veškerou hotovost..."

"Hmmm." Larcomb si neuctivě odfrkl. Vytáhl obstarožní náprsní tašku a z ní plastikovou kreditní kartu.

"Zamkněte ji laskavě."

"Ted?"

"No samozřejmě že ted'."

Webb sekretář zamkl. Nato Larcomb vsunul plastikovou kartičku do štěrbiny mezi dvířka a rám. Rychlá manipulace u západky, a dvířka byla opět dokořán.

"Zkuste si to." Podal mu kartu.

Webb se pokusil Larcomba napodobit, ale zjistil, že trik s kartou je daleko méně snadný, než vyhlížel.

"Ne, takhle ne." Larcomb mu sevřel ruku a vedl mu ji aby Webbovi pomohl vystihnout onen správný pohyb. Během pár minut byl z Webba úplný expert, jak ho alespoň pojišťovák hrdě ujistil.

"Měl jste vlastně štěstí," povídal pak. "Ten chlápek si potrpí na úhlednou práci, je to zřejmě profík s ctižádostí. A má uznání. Znam lemply, co by na tahle dvířka vzali dvanáctku šroubovák a rup! Vypáčili by dvířka

sakumpak se vším všudy."

Usadili se pak v obývacím pokoji, upíjeli skotskou a Larcomb vyplňoval své hlášení. Světlá místa na stěně připomínala, že tam visívaly obrazy.

"Víte, co je můj sen, pane Webb?" řekl Larcomb jaksi na okraj. "Samozřejmě je to jen vtípek, že jo.

Tak já bych rád jednou udělal jednu pobočku Barclayovy banky! Nic bych na to nepotřeboval, jen takovouhle kreditní kartu, nějaké kleště a pár metrů kablíku. Mám vyhlídnuté takové malé venkovské hnízdo s malou filiálkou, mám tam blízko zaparkovaný karavan. Podle mě by to nedalo moc práce. Na okna bych vzal svou kreditní kartičku od Barclayů, aby to bylo stylové."

Když si Webb ten rozhovor vybavoval, docela dobře si uměl představit, co by asi tak Larcomb soudil o expertize, kterou si Harrington objednal na téma bezpečnost datacentra Londýn - od firmy DAST, jak mu potvrdil ještě Alloway.

"Chvályhodný záměr," ohodnotil by asi situaci Larcomb. "Definovat slabiny jako základ hledání nápravy. Cíl je to báječný. Ovšem ta zpráva vašeho experta představuje sama o sobě ukrutné riziko, víte o tom, doufám? Tím, že popisuje vaše slabá místa, se sama stává tím nejslabším bodem celé vaší ochrany. Tu budeme muset moc dobře opatrovat, pane Harrington. To je klíč k celému datacentru."

Webb požádal Susan, aby ho spojila s DAST. "Předej mi to ihned, jakmile ten hovor vezmou," požádal ji. "A nepředstavuj se, ani jméno firmy neříkej." Sledoval ji, jak listuje v seznamu a jak potom vytáčí číslo.

"Data Studies," slyšel vzápětí telefonistku.

"Tady je banka Waterman," řekl Webb. "Účtárna. Prosím vás, já bych tady potřeboval něco vyjasnit k vaší poslední faktuře, ale neuvědli mi tu, na koho se u vás mám obrátit. Kdo to u vás má v referátu?"

"Jde o Watermana, ano?"

"Správně." Webb mluvil rezavě koutkem úst, jak hovoří z nějakého důvodu snad všichni účetní. Zrovna tak, jako mluvil Allowayův otec.

Trvalo dost dlouho, než se slečna opět ohlásila. "Já vás tam rovnou přepojím."

Ve sluchátku se ozvalo cvaknutí a jiný hlásek pravil. "Tady je sekretářka pana Fuchse. To je Waterman?"

"Ano, madam. Jak se to, prosím vás, správně píše? F-O-U-..."

"F-U-C-H-S."

"A on je... on řídí práci na našem projektu, ano?" Webb si jméno načmáral na piják.

"Ano, prosím. Je teď právě na poradě, ale jestli je to něco důležitého ..."

"Ne, ne," pravil Webb přívětivě. "Já si ho zavolám později." A zavěsil, ještě než stačila odpovědět. Zazvonil na Susan.

"Nech to asi tak hodinku uležet, a pak zavolej do DAST znovu. Zjisti mi laskavě, jakou linku má pan Fuchs. A prosím tě, Sue... já vím, že je to zbytečné říkat, ale nesmíš u nich vzbudit žádné podezření. Neuváděj jméno naší firmy."

"Už zase zlobíš," poznamenala mrzutě.

"Trochu," řekl Webb.

Kreslil kolem jména na sacím papíru jeden kroužek za druhým. To je dobře, že má sekretářku, uvažoval. Moc dobrá věc, tyhle sekretariáty.

O dvě patra výš tou dobou seděl Kennedy s nohama opřenýma o povytaženou zásuvku a civěl do prázdna. Dupal stále ještě o myšce a o tom, kde by se tak asi mohla skrývat. Webb ho sice ze zakázky Waterman dočasně uvolnil - vzal mu ten případ, jak to nazýval on - ale nemohl mu dost dobře zakázat, aby o tom přemýšlel dál. A proč by toho taky měl nechávat? Pociťoval ovšem zoufalý nedostatek informací o BANKNETU. Webb mu odmítl poskytnout výpisy jakýchkoli dalších programů, říkal, že banka je velice skoupá a že materiály tohoto druhu nerada dává z ruky. A odmítl také říci cokoli o tom, co vlastně ví o tom panu X. Kennedymu se celý tenhle způsob jednání zdál poněkud potrhlý.

V rohu za jeho židlí stála velká otevřená registratura. Chaotická masa papíru, knih a pořadačů splývala kaskádách od jedné police k druhé jako zmrzlý vodopád. Kennedyho kolegové ze čtvrtého patra si mezi sebou špitali, že docela vespod pod celou tou horou leží i zapomenutý deštník. Otevřený.

"Prosím vás, jak si dokážete udržet tady nahoře tak perfektní systém," říkal mu jednou Andrew Shulton a poklepával si na spánek, "a mít přitom tak strašlivý bordel ve svých věcech?"

I v onom nepořádku ovšem existovala logika, alespoň pro Kennedyho, a docela fungovala, stačilo jen vědět, jak na to jít. Čím hlouběji zakutal, tím starší materiály vynesl na světlo. Byl to nejjednodušší archivní princip, jaký si dokázal představit.

Zahleděl se na tu hromadu a připomněl si najednou své první krůčky v akci Waterman, kdy ho Webb krátce pověřil nějakými úkoly v etapě nabídkového řízení. Ponořil se do vrstev tří měsíce starých a pak ještě hlouběji. Brzy narazil na ušmudlané desky s nápisem "Waterman". Obložku zdobily i názvy čtyř předchozích zakázek, všechny důkladně přeškrtané. Jake Kennedy nerad cokoli vyhazoval.

Desky byly téměř prázdné, obsahovaly v podstatě jen jeho vlastně kusé poznámky z úvodní rešerše o Watermanovi. Pročítal je a našel mezi nimi papír, na němž bylo jen datum a pár stručných vět. Vzpomněl si, že je naškrábal jen tak na koleně, za rozmluvy s Webbem.

Schůzka s Chrisem - akce Waterman Chris velice chválí zprávu, kterou jsem získal od Levenů. Telefon zprostředkovatelně. Chris si chce pozvat někoho z banky quasi k přijímacímu pohovoru. Fantastická drzost!

Vzpomínka mu vyloudila úsměv. Viděl před sebou Chrise, jak se chystá převézt toho lanaře. A jak se chystá oblafnout i toho naivku od Watermanů, jak ho pak vytáhl až do Londýna a jak z něho vydestiloval první i poslední. A pak mu úsměv ztuhl na rtech. Vyvalil oči.

"To je přece ono!" vyrazil. Kopnutím zásuvku zavřel a vyběhl ze dveří.

Když Kennedy vtrhl k Webbovi, zastihl ho v čilém vyjednávání s jakousi firmou dodávající bezpečnostní zařízení. Webb naléhal na co nejrychlejší předvedení posledních novinek, muž u druhého aparátu si nebyl jist, zda návštěvu lze na nejbližší týden sjednat. Kennedy se naklonil až k Webbovi a ústy mu němě naznačoval, co mu přišel říct.

"Kdekdo teď najednou objevuje potřebu bezpečnostních systémů," říkal zatím onen pán v telefonu.

"Takže s tím jsou určité potíže. Ovšem . . ."

Kennedy Webbovi sluchátko násilím odtáhl od ucha a zašeptl už nahlas: "Už ji mám, Chrisi. Už vím, kde ji hledat."

"Myšku?"

"No myšku, pochopitelně! Co jiného?"

"Já vás ještě zavolám," řekl Webb a praštil sluchátkem do vidlice.

Kennedy klesl do židle, jako by měl za sebou celé míle poklusu. "Měl jste mi připomenout, že jsou vlastně dvě," říkal. "Já na to úplně zapomněl a napadlo mě to až teď. Byli bychom si ušetřili celé dny práce, kdybyste se o tom byl zmínil."

"Jaké dvě? Co to plácáte?"

"Dvě datacentra, samozřejmě. Chápete? Ta vaše myška, ta je zřejmě v tom druhém!" Kennedy samolibě založil paže. "Schovává se pěkně tam nahoře. V Manchesteru."

"Moment," řekl Webb, tvář na chvíli jako proměněnou. Krátce zauvažoval, pak zavrtěl hlavou a řekl:

"Ne, to není možné. To je dokonce úplně vyloučené. "

"Vsad'te se, že je to tak. Je to jak na dlani. Kopnul bych se někam, že jsem na to nepřišel hned. Chci tím říct, že kdybych byl na místě toho chlapa, řešil bych to přesně takhle."

"Jenomže všechny programy tam nahoře jsou identické s londýnskými."

"Jak to víte?"

"Aspoň si to myslí všichni v bance." Ale i Webb se teď začínal usmívat. "Mají v Manchesteru nějaké svoje programátory?"

"Ani jednoho."

"To jsem si mohl myslet! Jen operátory, co?"

"Trefa do černého," řekl Webb s obdivem.

"Střelím si ještě jednou. Programy tam budou úplně totožné včetně těch tří děr, co jsem našel v operačním systému. Až na to, že tam, v Manchesteru, bude právě v těchhle dírkách sedět myška..., schovaná tam, kde si myslela, že ji nikdy nikdo hledat nebude."

"To vypadá dost pravděpodobně," řekl Webb. Pak se uhodil do čela a vykřikl: "Kristepane!"

"Co se děje?"

"Nic. Až na to, že já výpis systémové paměti z Manchesteru vlastně mám! Leží v tomhle okamžiku na mém stole v datacentru."

"Jestli je to ale jen výpis systémové paměti, pak se v něm myška objevit nemůže. Nezapomeňte, že byla dodatečně nahrána jako vsuvka."

"Ano. Jenže čirou náhodou mi tenkrát z Manchesteru stejnou zásilkou dodali i výpis paměti. Ani jsem si o něj neříkal, ale přišel jsem pak na něj, byl připíchnutý do jednoho z pořadačů. Ještě jsem se do něj od té chvíle nepodíval." Webb se káravě bušil do hlavy. "Hrome, co mě jenom stálo úsilí, když jsem pro vás sháněl tu kopii londýnské verze, a přitom jsem celou tu dobu měl myšku vlastně před samým nosem."

"To je život."

"Čumí na mě vysloveně už celé týdny, mrcha." Kennedy se bezděčně rozřehtal nad tím, jak se Webb dokázal dožrat sám na sebe. Celý omámený svým úspěchem pak začal sebevědomě rozprávět teorie, jak podle jeho názoru myška peníze ulevvá. Ale Webb stál pootočen, hleděl kamsi z okna a bylo vidět, že ho vůbec neposlouchá. Začal počítat dny na prstech. "Nějaký problém, Chrisi?" Mlčte chvílku laskavě. Zkousím si něco promyslet."

Webb obrátil oči kamsi vzhůru, na všechny strany se mu od nich rozeběhly hluboké vrásky a vraštily mu kůži. Kennedy vnímal, že na Webbovi se v poslední době začínají projevovat léta.

Webb zatím v duchu sledoval v manchesterské teorii jinou stopu. Zůstávalo pro něj až dosud hlubokým tajemstvím, proč to vlastně tenkrát Alloway udělal, proč mu dobrovolně věnoval onen "honorář" ve výši devíti tisíc liber dávno předtím, než mu hrozilo jakékoli reálné nebezpečí, že bude odhalen. Nebyl to přece typ člověka, který by jen tak propadal nějaké iracionální panice. Teď začínal Webb konečně chápat. Pamatoval se, jak si šel k Sondhimu říct o jeden exemplář operačního systému a jak mu Ind s naprosto nevinnou tváří nabídl, že mu objedná výtisk z Manchesteru. Allowayova reakce následovala během pár dnů. A není divu, říkal si Webb. On si chudák myslel, že jde po něm. Otočil se, teď už zcela jist, zpět ke Kennedymu.

"Máte naprostou pravdu, Jaku. Musí to být tam."

"A vy jste mi to nevěřil?"

"Nerad přijímám ukvapené závěry." Webb vyskočil ze židle. Ostré linky v jeho tváři už vymizely. "Víte určitě, že to bude přesně na těchž třech místech?"

"No, jistější si už být nemůžu."

"Co děláte večer?"

"Chtěl jsem ..."

"Tak na to zapomeňte! Přinesu ty výpisy sem. Za hodinku za dvě jsem zpátky. Odpoledne se sejdeme."

"Fantastika," řekl Kennedy a zamnul si ruce.

V datacentru Webb vytrhl z manchesterského výpisu dvanáct listů, dvakrát předtím zkontroloval lokalizaci oněch tří míst podle čísel, která mu Kennedy napsal dozadu do diáře. Papíry složil a zasunul do oznamované hnědé obálky s adresou jakési firmy v Glasgowě. Prstem pevně přitiskl samolepicí klopou

obálky.

Strážný u přepážky vzal obálku do ruky, aby se podíval, co pod ní má ještě Webb v kufříčku. Jako obvykle se Webbovi zatajil dech, měl pocit, že mu srdce zaklopýtalo. Ale jako obvykle se obálka vrátila na své místo a nevzbudila sebemenší pozornost. To, že bylo nahoře na ní naklepáno SOUKROMÁ ZÁSILKA, opět zřejmě vykonalo svou povinnost, říkal si Webb. Na bezpečnostní personál to působilo jako zaříkávadlo.

- 31 -

Čtvrt hodinky poté, co nechal výpis na starosti Kennedymu, stál Webb před budovou DAST v Mortimer Street. Její průčelí bylo úzké, byla to takřka ještě novostavba z rudých ostře pálených cihel, s okny v černých rámech. Bronzové determální sklo byla spíš paráda než ochrana proti sluníčku. Tři schody vyzdžené z týchž cihel vedly ke skleněným dveřím, na nichž byly zlatými literami vyvedeny iniciály firmy a současně její obchodní značka DAST. Při pohledu z chodníku neviděl Webb v prázdné hale žádný nábytek. Žádný stůl, žádné židle, žádný vrátný. Byl to bezútěšný prostor obložený leštěným mramorem, v němž se odráželo studené světlo zářivkových stropních panelů. Informační tabulka pravila RECEPCE V PRVÉM POSCHODÍ a šipka ukazovala ke schodům, které odtamtud evidentně vedly stejně tak dolů do suterénu jako nahoru do prvního patra. Obraz doplňovaly dveře jediného výtahu řešené ve fádni modři. Na indikátoru výtahu nebyl patrný žádný pohyb. V sousedícím krámku prodávali dřívky.

Webb přešel ulici, aby měl lepší rozhled. Uviděl v oknech budovy pár hlav a kohosi stojícího s telefonem u ucha a bezmyšlenkovitě hledícího dolů. Napočítal pět pater rozsvícených oken a měl dojem, že nahoře, schované za terasou, bude ještě šesté. Mnoho místa tam už asi nebude, většinu asi zabírá strojovna výtahu a rezervoáry vody. Dohadoval se, že odtamtud asi vedou posuvné dveře na malou dlážděnou terásku a že je to pro všechny prostě jen přístavek. Uspokojen šel dál směrem k Oxford Street, cestou si koupil večerník. Našel si italskou restauraci, kde měli tou dobou otevřeno a kde cappuccino bylo do té míry snesitelné, že si objednal ještě jedno.

Susan zjistila, že Fuchs má linku 38. A dále má ten pán osobní sekretářku. To by mohlo znamenat podstatnou pomoc. V džungli psacích stolů, kterou tam asi nalezne, se bude zajímat jen o pracoviště vybavené psacím strojem. Lovil lžičkou v husté pěně a pokoušel se představit si plán budovy. Věděl, že DAST se od SysTechu značně liší. V kancelářích určitě nebudou žádné počítače, žádné subalterní síly, které by vysedávaly na pracovišti dlouho do noci a odlad'ovaly programy, tak jak se to dělalo na Fitzroy Square. DAST byla o pět let starší, což znamenalo celé věky. Shulton jim závistivě říkával počítačová šlechta. Podle Webba to byla trochu namyšlená společnost, dosti konzervativní, tvrdě a zčásti úspěšně konkurující stylu IBM. Chvástali se, že se zabývají jen úkoly pro řídicí složky na nejvyšší úrovni řízení a pro státní orgány. Neprodukují systémy, chrlí prý expertizy, prohlásil jejich konzultant kdysi Webbovi na koktejlu. Jejich hlavní zájem se údajně soustřeďuje na obchodní strategii, na "kritická místa v korporativním rozhodování." Psát se s nějakými programy, dodal expert, to přenechávají menším podnikům. Poté uklouzl na třešni, která se Webbovi vykutálela z vyschlé půlky grapefruitu, načež shledali, že víc už si celkem nemají o čem vyprávět.

Do Mortimer Street se Webb vrátil v 17.15. Vchod byl stále ještě prázdný a světelný indikátor ukazoval, že výtah jede nahoru do čtvrtého poschodí. Ted'! řekl si Webb a nabral zhluboka dech. Na okamžik ještě zaváhal, pak už otvíral dveře, přešel ke schodům a sbíhal po dvou po třech stupních dolů. Na odpočívadle našel pánskou toaletu. Vklouzl dovnitř, vybral si poslední kabinku, přiklopil víko, posadil se a čekal. Byl pátek. Bude-li mít jen trochu štěstí, vypadne většina personálu DAST okamžitě, nejdéle do půl hodiny, jak doufal. V novinách nebylo ke čtení takřka nic, začal tedy luštit křížovku, ale brzy toho zase nechal. S křížovkami, říkal si, je to jako s tělocvikem, jsou to muka, pokud se jim člověk nevěnuje s dostatečnou pravidelností.

Nějaký čas panoval venku poměrný klid. V 17.30 ožil prostor náraz horečným ruchem. Slyšel, jak bouchají dveře, crkot vody z kohoutků, drnění odvíjeného ručníku. Zarachotila i západka dveří kabinky, v níž seděl, k se ozvalo nerudné "Pardon". Místnost byla malá a nevětraná, nepříjemné ovzduší přetrvávalo ještě pár minut poté, co dozněly poslední kroky na dlaždičkách. Od 18.20 se už zvenčí

neozýval žádný zvuk, Webb však čekal až do 19.00, než se odvážil vyjít. Protáhl se, aby trochu rozhýbal ztuhlé tělo, a otupělé smysly probudil k životu studenou vodou, kterou si našplouchal na obličej. Noviny odhodil do koše, sako svlékl a pověsil na věšáček u dveří. Zauvažoval, a pak ještě ze saka vytáhl náprsní tašku a přemístil ji do zadní kapsy kalhot. Vynořil se pak na chodbu, rukávy u košile ohrnuté, límec rozepnutý, kravatu na půl žerdi, v ruce blok a tužku.

Pustil se vzhůru po schodech. Když se dostal z dohledu haly, zastavil se na okamžik a naslouchal. Pak vyrazil dál, po dalším křídle schodiště, rychlým krokem, tak aby se co nejméně vystavil pohledu zvenčí ulice. Ale ani jednou nepopoběhl. Na jeho pohybech, na jeho chůzi nesmělo být nic nápadného, kradmého. Gumové podešve byly takřka nehučné, jen tu a tam zavržaly o schod.

Z nejbližší podesty vedly dvojkřídle dveře ozdobené velkou žlutou jedničkou. Otevřel jednu půlku, aby se seznámil s dispozicí patra. Za nevelkým vstupním prostorem se poschodí zdálo být rozdrobeno na dosti stísněné místnůstky. Až na opačný konec budovy se táhla přímá chodba, neviděl v ní nic než řadu dveří po obou stranách. Prvé troje dveře byly zavřeny a nedalo se odhadnout, zda v kancelářích náhodou někdo nesedí. Webb je všechny minul, neodvažoval se pokusit do nich vstoupit. Čtvrté dveře byly dokořán, prošel jimi a ocítl se v holém prostůrku, kde nebylo takřka nic než stůl a pár židlí. Číslo linky napsané na telefonu bylo 65. Stejně spěšně, jak do poschodí vešel, ho Webb zase opustil.

Stoupal do dalšího patra, zhluboka se nadechoval, v krční tepně cítil bušit krev. To určitě jen ty schody, si, jen ta fyzická námaha. Když dorazil ke dveřím na následující podestě, nahlédl dovnitř kulatým okénkem ve dveřích a současně se do nich opřel. Strhl však ruku ihned zpátky a nechal dveře pohupovat se sem a tam. Uprostřed velkoprostorové kanceláře seděli u stolu dva lidé a radili se nad nějakými papíry. Webb setrval jen tak dlouho, aby si ověřil, že tu nikde nejsou vidět žádné psací stroje, pak se otočil a vyběhl dál, do třetího podlaží.

Dostal se teď zjevně do prostoru vyhrazeného ředitelství. Kyprý smetanový koberec jako by se téměř vznášel nad podestou, na stěně v malé hale visela v těžkém zlaceném rámu litografie. Byl to prvý obrázek, který vůbec v budově spatřil - Vítězný oblouk zahalený mlhou, nebo to také mohl být londýnský Marble Arch, přesně se to říci nedalo. Rychlý pohled sklem ve dveřích, aby si ověřil, že vzduch je čistý, a už směle kráčel dovnitř.

Svítil tu jediný zářivkový stropní panel a patro se zdálo být zcela opuštěné. Kanceláře byly zjevně prostorné, přepážky i dveře byly provedeny v tmavé dýze. Každá z pracoven měla venku vlastní sekretářský prostor - velké stoly z růžového dřeva a na nich černé psací stroje. Každý sekretariát byl zanořen do výklenku a měl jisté soukromí, ale ze všech byl zachován strategický výhled ke zdviži. Pod žádnými dveřmi nebylo vidět světlo.

Telefonní aparát na nejbližším stole nesl číslo 36. "Mmm," zahučel Webb a vrhl se k sousednímu stolu. Aparát na něm měl číslo 38 a Webb se s úlevou usmál, když je spatřil. Jenomže dveře k příslušné pracovně byly zamčeny, a když se vrátil k sekretářčinu stolu, zjistil, že i jeho zásuvky jsou zavřeny na klíč. Tlumeně klel a vztekle jimi lomcoval. Začal zvedat papíry po stole, popelník, piják. Nakoukl pod psací stroj. U stolu stála štíhlá skříňka s papírnickými potřebami, prohledával její zásuvky, nahlížel pod samolepicí štítky, pod krabičky se sponkami. Když vytáhl nejspodnější šuplátko, padl mu nějaký klíček rovnou do oka. Na zámek u dveří se Webbovi zdál být malý, zkusil jím tedy odemknout psací stůl. Klíček padl a Webb zatahl za horní zásuvku. Tam, pod nůžkami, ležel slibněji vyhlížející větší klíč. V nejbližších vteřinách už vstupoval do pracovny. Rozsvítil a zavřel za sebou dveře. Zhluboka se nadechl a bezmyšlenkovitě si otřel rukou čelo. Bylo mokré potem.

Zkontroloval nejprve telefon, aby měl naprostou jistu že se nachází ve Fuchsově kanceláři. Na přístroji bylo napsáno 38. Teprve potom se začal po místnosti rozhlížet trochu důkladněji. Byla nákladně zařízení a fádni. V rohu rostla nějaká velká kytka a napřahovala špičaté zelené prsty téměř k oknu. Stůl potažený kůží byl obrovitý a téměř bez jediného papíru. Rodinná fotografie ve stříbrném rámečku byla svědomitě odstavena k jedné straně. Na stole ležela robustní ředitelská hračka, spleť chromovaných trubek, jež lze v okamžicích stresu brát do ruky, rozebírat a skládat, mazlit se s nimi. Z onyxové destičky vedle ní trčela pera jako řízené střely připravené k odpálení. Místnost zdobil jediný obrázek - takřka navlas podobný onomu na schodech - mlha obklopující nějaký visutý most, snad to mohl být most v Hammersmithu, ale docela dobře to mohla být i Zlatá brána v San Francisku.

Webb přešel k velké zasklené knihovně nacpané knihami a zprávami. Veškeré tituly skloňovaly ve svém názvu slovo "řízení" a podle panensky čistých přebalů se zdálo, že je až dosud nikdy nikdo, nevzal do ruky. Webb přejížděl očima svazky zpráv, řadu po řadě, a bedlivě při tom napínal sluch, zda se v budově neozve sebemenší šramot. Slyšel jen svůj vlastní dech, tak hlasitý, až dostával strach, že mu tento zvuk přehluší jakýkoli varovný signál. Cítil, jak mu krev tepe v cévě na samém temeni a jak se mu z toho ježí vlasy.

A pak konečně ten svazek uviděl. Byl tlustý, stál přímo na očích, na prostřední polici, a na hřbetě nesl název Waterman. Instinktivně zatlačil na posuvné sklo, aby se k fasciklu dostal. Sklo se vzepřelo. Přelétl je očima, aby zjistil, kde drhne, a teprve teď si povšiml zámečku, který je dole blokoval. Zlostně zaklel a šel Prohledat jedinou mělkou zásuvku Fuchsova stolu, nenašel však nic než diář a krabici na cigarety.

Otočil se zavrtěl zklamaně hlavou. Byla to jen směšně nepatrná překážka, kovový váleček na jednom ze skel, jenž svíral ozubenou západku upevněnou na druhém skle. Nebylo by nic těžkého jej vypáčit.

Ovšem porušený zámek vzbudí pozornost. Opřel se o stůl a uvažoval, co dělat, přemýšlel, zda má cenu do té míry riskovat.

V tom okamžiku upoutal jeho pozornost spis, který ležel o jednu polici níže, titulní stranou vzhůru. Shýbl se a přitiskl čelo až k samému sklu, aby si název mohl přečíst. "Uctivé díky, pane Fuchs," vydechl pak vděčně. Vyšel ven, k sekretářčinu stolu, a do kapesníku tam vzal její nůžky. Zámek vylomil a nechal jej ležet na zemi, tam kam padl, uprostřed hromádky skleněných střepů na koberci. Vytáhl z knihovny svazek označený Waterman, opět za pomoci kapesníku. Pod klopou uvnitř našel zprávu nazvanou "Revize bezpečnostních opatření v datacentru Londýn - KONCEPT".

Podíval se do obsahu a pak rovnou nalistoval závěr zprávy, kde byly v příloze obsaženy plány každého z šesti podlaží datacentra. Harringtonova pracovna v nich byla zřetelně vyznačena, byla to velká místnost stranou od hlavní chodby v prvním podlaží. Webb si v rychlosti načrtl plánec do bloku. Potom se vrátil k obsahu, aby si našel odkaz ke kapitole "Závěry a doporučení". Spěšně obracel stránky.

Pohled na hodinky mu řekl, že je ve třetím poschodí už přes pět minut. To byla maximální doba, kterou si pro toto patro naplánoval. Henry Larcomb mu kdysi uváděl, že nejlepší z profesionálů se snaží nepobývat v objektu déle než deset minut, alespoň pokud je to v jejich silách. Webbovy oči text přímo hltaly.

Konzultanti z DAST, jak zjišťoval, měli pro soubor bezpečnostních opatření v datacentru samá slova chvály. Podle jejich názoru bylo například násilné vniknutí do střediska prakticky vyloučeno, a to téměř za všech myslitelných okolností. Webb přeskakoval celé odstavce, hledal jedno jediné slovo. A už ho měl! Bezpečnost vnitřního prostoru byla, jak zpráva pravila, rovněž na vynikající úrovni - výborně koncipovaná a v hlavních rysech i úzkostlivě dodržovaná. Ovšem...

"A už jsme u toho," řekl triumfálně Webb. "Nakonec se najde vždycky nějaké to ovšem."

"Ovšem i sebedůkladnější zásady jsou citlivé na lidská selhání," četl ve zprávě. "Únava, averze k obtížím spojeným s dodržováním příkazů, dokonce i jejich vědomé zesměšňování zaměstnanci z důvodů, jež se jim dají být zcela nezávadné - to jsou zpravidla největší rizika ohrožující superbezpečnostní systémy."

Zpráva dále pojednávala o třech kritických oblastech, uváděla případy, kdy revize shledala nedostatečnou kontrolu anebo laxnost při jejím provádění. Zdůrazňovalo se v ní, že nejde o žádný problém většího dosahu, ale doporučovala, aby přesto byly provedeny některé změny a úpravy.

Jakákoli škvírka v ochranném pancíři, i ta nejmenší, je místem, kudy začínají systém nahlodávat pochyby. Doporučovali bychom proto, aby byla neprodleně zřízena náprava. Nevyžaduje nic víc než určité nevelké utužení respektu k existujícím (v podstatě plně uspokojivým) bezpečnostním pravidlům. Řešení je takřka beze zbytku ve sféře disciplíny.

Webba zajímal zejména poslední ze tří problémových okruhů uváděných ve zprávě. Listoval znovu zpátky až k plánek, aby si porovnal dispozici prvního podlaží s půdorysem posledního patra, kde má svůj stůl. Se spokojeným úsměvem potom zprávu oťel kapesníkem a zasunul ji na místo, kde byla původně.

Vzal teď do ruky druhé desky, které ho prve zaujaly, ani se je neobtěžoval brát do kapesníku. Hnědý kožený potah nesl malou černou korunku a nápis byl proveden zřetelnými, poněkud staromódními literami. Pod slovy Ministerstvo obrany - velení týlu následoval titul Úvodní studie o realizovatelnosti

projektu Mondrian. Desky byly nahoře červeně orazítkovány, a právě ono nachové slovo před chvílí přilákalo jeho pozornost Razítko pravilo TAJNĚ.

"Ale, ale," šeptal si Webb, když studii vytahoval z knihovny. "Tohle opravdu není bezpečný sejf, pane Fuchs. A kancelář to už vůbec není moc bezpečná." třel sklo, zásuvky a kliku. Dveře nechal otevřené a šel ke stolu sekretářky. Několik pohybů kapesníkem, a pak ještě znovu pootevřel některé ze zásuvek, které předtím tak pečlivě dovíral. Jednu obrátil vzhůru nohama a vysypal na podlahu. U létacích dveří se zastavil a zhasil všechna světla. Výtah ho dovezl až do suterénu, kde stále ještě viselo jeho sako přesně tam, kde je nechal.

U paty schodiště stanul. Z haly se neozýval žádný zvuk. Vydal se rychle po schodech nahoru, několika kroky přešel mramorovou podlahu a opřel se do skleněných dveří. Byly zamčený. "Ksakru!" ulevil si. Ale už když otvíral ústa, uviděl klíč právě nad hlavou, trčel tam z horní části rámu. Otočil jím a vytáhl ho ze zámku, dveře za sebou nechal odemčené. Z protější strany ulice se ještě podíval nahoru na jasně zářící okna ve třetím poschodí. Ostatek budovy teď už potemněl, jen v několika kancelářích se ještě svítilo. Slabá záře viditelná proti obloze napovídala, že i v příštřešku nahoře dosud někdo pracuje.

No těbůh, říkal si, tady bude zítra binec.

Klíč od dveří hodil do kanálu a šel pěšky zpátky na Fitzroy Square, kde tajnou zprávu ministerstva obrany sešrotoval v Shultonově skartovacím drtiči. Ani se do ní nepodíval. Pak se vydal nahoru přesvědčit se, jak Jake pokračuje, ale nebylo po něm vidu ani slechu.

Ve svém bytě v Chalk Farm se Kennedy mořil nad sestavami skoro celou noc. Nejprve dekoval číselný obsah výpisu a přepsal si instrukce, které čísla představovala, v náležitém sledu do bloku. To byla povětšinou mechanická práce a nevyžadovala přílišnou duševní námahu. Ale už v průběhu přepisování se ukazovalo, že myška nespočívá v jediném programu, že jsou to vlastně programy tři, v každém z izolovaných prostorů jeden. Když převod dokončil, pokusil se rozluštit, jakou měly mít jednotlivé programy funkcí. Zčásti se mu podařilo je pochopit. Ale stále jim nedokázal porozumět jako celku, neboť řada operací, k nimž dávaly programy povel, se týkala dat uložených na discích. Neměl představu, co všechno příslušné disky obsahují. Referenční manuál BANKNETU, který by mu to prozradil, mu k dispozici nedal. Některá pole, tím si byl téměř jist, znamenala konkrétní peněžní částku. To konečně nebylo žádné překvapení. Ale nad jinými si mamě lámal hlavu.

Když už byl téměř u konce se silami, měl dešifrována přinejmenším dvě pole, která znamenala finanční obnosy. Vyšel z předpokladu, že jsou vyjadřovány v librách šterlinků. Postup jednoho z programů nebylo příliš obtížné sledovat, byl zjevně určen k převodu částky rovných devíti tisíc liber z jednoho účtu na druhý. Tak tohle je ta krádež, uvědomoval si. Prima! S druhým problémem měl už větší potíže. Zdálo se, že má testovat účet, na němž je vedena fixní suma L 1252,47. Nač ale, divil se? A nač taková kuriózní částka. Asi jediný Chris by byl s to pochopit proč, kdyby tu seděl.

Jeho nové vytoužené japonské digitálky ukazovaly 4.27. Natáhl se ve svém miniaturním pokojičku na postel a vnímal, jak je k smrti unaven. Jeho prvotní lovecké nadšení vyprchalo a zbyl mu jen zcela opačný pocit, příchut' marnosti. Když na tomhle úkolu začínal s Webbem pracovat, byl přesvědčen, že jsou na stopě něčemu obrovskému, nějakému statisícovému, možná i miliónovému podfuku. K čemu by jinak také tak složitá příprava byla? Teď se v mysli neustále vracel k oněm dvěma sumám peněz a uvědomoval si, že jimi byl vlastně zklamán. Byly nesrovnatelně menší, než očekával.

- 32 -

Sobota, 26. února. Webb už netrpělivě čekal ve své kanceláři, když se konečně Kennedy dostavil, se zpožděním a se zarudlýma očima. "Padla na to noc, Jaku?"

"Skoro," řekl Kennedy.

Rozložil po stole své poznámky a vysvětlil, co z nich vyvodil. Neskrýval své pocity nad odhadovanou odcizenou částkou. Na Webbově tváři se za jeho rozkladů objevoval čím dál tím kamennější výraz.

"A to je všechno, co jste z toho vytáhl?" zeptal se nakonec.

"Pokud jde o mě, tak je to maximum, co já s tím dokážu udělat."

"O. K., zbytek nechtě na mně. Budu potřebovat nějakou hodinku, abych si to mohl promyslet."

"Můžu vám s tím nějak pomoci?" Kennedy potlačoval zívnutí.

"Ne, děkuju. Sejdeme se zase... řekněme ve tři?"

"Jdu na fotbal. Hraje Arsenal."

"Budou to muset bez vás jednou vydržet," řekl Webb.

Kennedy se vrátil přesně ve stanovenou dobu. Když vstoupil do místnosti, zaútočil zadýmovaný prostor na jeho hrdlo tak, že se rozkašlal. Webb měl u lokte popelník přeplněný oharky malých doutníků.

Odvinitý papír na tabuli na stěně byl počmárán čísly a nesrozumitelnými diagramy.

"Fuj," řekl Kennedy a mával si rukou před obličejem.

Webb vzhlédl. "Otevřte okno, když to nemůžete vydržet."

"Ne, já to nějak přežiju. Ze známých bacilů si to doufám netroufne říct žádný."

Kennedy se ubíral k židli naproti Webbovi, ale Webb ho posunkem zval vedle sebe. Teprve zblízka bylo na konzultantovi vidět, že má už o mnoho lepší náladu. V hlubinách očí mu zářilo potlačované vzrušení.

"Tak co, Chrisi?" zeptal se Kennedy dychtivě. "Rozluštil jste už všechno?"

"Tak docela ještě ne. Hlavní koncepce je mi jasná. Ale budu potřebovat, abyste mi pomohl se spoustou zbývajících problémů. A budu taky muset ještě trochu kutat v bance. Ještě pořádně ani nevím jak."

"Já bych se jen rád dověděl..."

Webb ho umlčel, zaťukal perem ostře o stůl.

"Jedno po druhém. Režii nechť na mně." Podíval se na papír, kde měl soupis otevřených otázek.

"Začneme s tím, jak vlastně ta naše myška putuje, ano? Chtěl bych, abyste to se mnou prošel ještě jednou - jak vyleze z úkrytu a jak se dostává do Londýna."

"Myslel jsem, že už jsme to spolu probrali dost podrobně ráno."

"Pusťte se do toho znovu!"

Kennedy dal rychlým a monotónním přednesem najevo podráždění.

"Podle mě se myška z Manchesteru do Londýna transportuje jako součást rutinní relace normální komunikační linkou. Zdá se, že je to zajištěno jako přímá předávka od jednoho počítače k druhému, takže operátor ve službě nemá důvod se domnívat, že by se odehrávalo něco neobvyklého. Děje se to každých čtyřiaadvacet hodin, na vteřinu přesně o půlnoci."

"A já vím proč," vskočil mu do řeči Webb. "Zašel jsem si do datacentra a ověřil jsem si rozvrh prací na jejich počítačích. Hlavní denní aktualizace zákaznických kont začíná patnáct minut po půlnoci. Už je vám to jasné?"

"Aha. A myška je vždycky ze všech nejdřív u krmení, je první a čeká, až bude moct ten svůj hladový čenich strčit do penízků." Podráždění se kamsi rozplývalo.

"Přesně."

"A je ohromně dochvilný ten náš hlodaveček, ta naše myška," říkal Kennedy. "Chodí s přesností jedné desetitisíciny sekundy - to je, myslím, přesnost křemenných hodin IBM. Úderem dvanácté se myška přiřzene do Londýna."

"Zkrátka je to ta venkovská myška z pohádek, která se ovšem tentokrát vydává do města na lup, za peníze," řekl Webb.

"A má proč spěchat," souhlasil Kennedy a zazubil se. "Vklouzne do své londýnské díry v programu, aby se nakrmila. Když je hotová, vyvolá si soupravu náhodných čísel z trvalé zásoby na diskové paměti. Bzzz. Myška je přemazána, přepsána a londýnský počítač je už zase v docela normálním stavu zdánlivé nevinosti. Je to až geniální lumpárna."

"Má to něco do sebe," souhlasil Webb. Napjatě se naklonil ke svému mladšímu společníkovi. "A tenhle další bod si teď důkladně rozvažte, Jaku, je to klíčová otázka. Ráno jste říkal, že tohle už zřejmě jede naplno, za dnem. Jste o tom pořád ještě přesvědčen?"

"Naprosto!" zasmál se Kennedy. "Je to náramně čiperná myška. Pochybuju, že by byla za dobu své existence prozáhálena jediný den."

"No tohle!" vydechl Webb. Zahleděl se kamsi do stropu, aby neprozradil své pocity. Pane na nebi, říkal si v duchu, loupež ze záhrobí. Alloway by měl nárok na další záznam v Guinnessově Knize rekordů. A to všechno je dědictví, které mi připadne.

"Kolik toho zatím ulil?" uslyšel Kennedyho otázku, jakoby odněkud z dálky.

"Nemám poněti. Hned vám vysvětlím proč."

"Ale vy jste si stejně musel asi domyslet, k čemu ty Jednotlivé programy konkrétně slouží. Měl jsem aspoň takový dojem."

"Víceméně ano." Webb se pousmál, vytrhl ze svého bloku papír a popsanou stranou dolů ho přes stůl posunul před Kennedyho. Jedním prstem ho za růžek přidržoval na desce stolu, aby ho Kennedy nemohl obrátit.

"Měl jste pravdu, když jste prohlásil, že jde o tři samostatné programy. Je to doslova gang, Jaku. Ten náš hoch je nejen vynikající odborník na počítače, je to taky dokonale poučený a ke všemu odhodlaný bankovní lupič. Ví dobře, že na úspěšný přepad nestačí jedinec, že potřebuje tlupu, kde každý člen vykonává určitou specializovanou činnost a je pro ni taky kvalifikován. Jeden musí provést vlastní loupež, jiný řídí při úniku vůz, další - a ten je mimořádně důležitý - má funkci směnárníka, překupníka, dokáže ostře sledované bankovky proměnit na použitelné peníze. A tak ten génius stvořil malý gang počítačových programů, které mu tohle všechno mají zajistit."

Prst se obrádně zvedl a Kennedy popadl papírek do ruky.

"Co tohle, ksakru, má být. Ten gang? To snad ne?" "Jsou to jména jeho členů. Nebo přesněji řečeno jejich přezdívky. Přesně se asi nikdy nedovíme, jak on jim vlastně říkal.. jak jim říká."

Kennedy byl příliš překvapen tím, co si právě přečetl, než aby to přeroknutí postřehl. "Robin? Forman? Karbon? Děláte si ze mě legraci?"

"Naprosto ne. Jsou to velice přiléhavá krycí jména, vymyslet je mi zabralo skoro stejně času jako prostudovat si výpisy a vaše poznámky k nim. Skutečně jsou to případné přezdívky."

"Ale co mají znamenat?"

"To je snad evidentní. Robin Hood, ten bere. Forman má na starosti převážení, převody. A Karbon to všechno kopíruje, třebaže ten pro mě zůstává pořád ještě trochu záhadou."

"Takže tedy Myšákův gang," řekl zamyšleně Kennedy a poškrábal se za uchem. "Nezní zrovna tak, že by to mohlo velkou banku nějak polekat."

"To je právě tajemství jejich úspěchu. Naprosto netušený nájezd." Webb se zřejmě ohromně bavil.

"Nemohli bychom začít tím, jak vlastně dochází k té krádeži? Nemohl jsem tomu v noci přijít na kloub."

"To je záležitost Robina Hooda. Bere bohatým a dává našemu chudáčkovi. Neobere přitom Watermana ani žádného zavedeného klienta. Jde jen po bohatých, a i mezi nimi si pečlivě vybírá. Technicky to provádí tak, že vlastně zdaňuje největší konta, volí ta, kde účtované bankovní výlohy přesahují určitou částku, a sumu bankovních výdajů trochu zvyšuje. Podle mého názoru, i kdyby nějaký všímavý zákazník zvýšení zjistil a reklamoval, Watermanovi by se prostě uchýlili k staré dobré výmluvě, že k chybě došlo vinou počítače, a patrně by tomu nakonec i sami začali věřit. Nicméně - banka o svůj vývar nepřichází, Robin Hood si na svůj podíl přijde a zákazníci na rozdíl od nich nepřijdou na nic. Opakujte tuto fintu s dostatečnou frekvencí, a z nevelkých částek se brzy nastřádají velké peníze."

"Jednodušeji by se to snad opravdu dělat nedalo," poznamenal Kennedy. "Dokonce mě to trochu zklamalo, abych se přiznal. Myslím po té technické stránce."

"Počkejte s tím zklamáním ještě chvíli. Tohle je samozřejmě prastarý trik, Jaku. A to byl právě největší problém, s kterým se ten náš dobrák potřeboval vypořádat. Jak ty peníze dostat domů a nedat se přitom chytit? To je totiž tak, má-li souhlasit celková účetní bilance - a bilance souhlasit musí - a má-li on k té operaci užít normálních služeb BANKNETU ..."

"... což zase musí on," skočil mu do řeči Kennedy. "Jinak by myška programově narostla tak, že by ji bylo dost těžké utajit."

"Správně. Takže jestliže musí splnit všechny tyhle podmínky, pak by mělo i konto, na něž se vyvádějí ukradené částky, být zcela reálné, nemělo by se napohled lišit od žádného jiného účtu u Watermanů. A každý by ho měl mít na očích. Muselo by být přístupné každé inspekční skupině, jakých se u Watermanů užívá k důvěrným revizním akcím."

"A po jakých věcech ty revize jdou?"

"Jak jsem už říkal, to je utajováno - mně se s tím asi Watermanovi sotva budou svěřovat. Ale dost bych věřil, že ten člověk ví, co dělá, takže předpokládám, že konto samo asi sotva vzbudí nějaké podezření. Přesto tu existuje jisté nevelké riziko, že by účet mohl vzbudit pozornost, a proto právě musí Robin

pracovat s tlupou, a ne sám. Ten náš hoch neměl nikdy v úmyslu čerpat přímo z účtu Robina Hooda. Užívá ho jen jako dočasné úložny... dalo by se říct, že je to něco jako automatická skříňka na zavazadla." "A víte už, které konto to je? Na čí jméno je například otevřeno?"

"Nemám nic než jeho číslo. A z těch výpisů, co máme, se absolutně nedá zjistit, kolik už si na ten účet zatím ulil."

Kennedy protáhl obličej.

"Naštěstí," pokračoval Webb, "to příliš nevádí. Mnohem zajímavější bude ten druhý účet - ten, z kterého si onen pán hotovosti de facto bere. A do nějž převádí peníze ten speditér gangu, náš přítel Forman."

"Aha," šeptl Kennedy. "Už tomu začínám rozumět."

"Normálně je každá transakce v BANKNETU detailně dokumentována. V účtu, z něhož se převádí, je platební záznam s číslem konta, kam se obnos převádí, a naopak. Jenomže Forman na tahle pravidla nehraje. Sebere část peněz z té zavazadlové skříňky a převede je na jiný účet. Ale ve skřínce nenechává žádný zápis, kam se ta částka poděla. A na novém účtu převod vypadá tak, jako by peníze přišly z docela jiné strany - rozhodně ne z konta pana Hooda Robina."

"Třeba ze sázkové kanceláře, ne? Prostě výhra!"

"Ano, to by ohromně zapadlo do hry. A náš výherce se už může cítit naprosto bezpečný. Jeho konto vypadá docela normálně, k Robinu Hoodovi nevede absolutně žádná stopa. Vždyť vy i já jsme už nad těmi programy proseděli celé hodiny, a pořád ještě přesně nevíme, jak se jich vlastně až dosud využívalo."

"Ale jak se Forman dovídá, kam má kořist dopravit?" vyptával se Kennedy. "Pokud by byly přímo v programu vyspány podrobné instrukce, existovala by tu přece jen jistá trvalá stopa, možnost vyzaření."

"Forman si instrukce vybírá z disku. To je jen pár čísel, která ten člověk klidně nahraje kdykoli během předchozího dne. Předpokládám, že užívá velice jednoduchého a zcela běžně vyhlížejícího testovacího chodu. Nikdo v datacentru by mu určitě nevěnoval pozornost, ani by si ho nevšimli."

"Čili schránka," řekl Kennedy nadšeně. "Přesně to, co je mrtvá schránka pro špionáž."

"To je dost hezká analogie," souhlasil Webb. "Víte, člověk, který si myšku vymyslel, si nemůže dovolit riskovat, že by ho někdo přistihl, jak se s ní domlouvá, jak s ní přímo komunikuje. Ale přitom s ní nějaký styk udržovat musí. Tohle se mi zdá dost bezpečná cesta. Zkrátka, když na smluveném místě není žádný vzkaz, Forman prostě pro ten den sbalí fídlátka a nic se nekoná. A pokud tam zpráva je, čísla mu prozradí všechno, co má udělat - jakou částku má převést, na jaký účet a tak dále." Webb sáhl po výpisech z Manchesteru a ukázal červeně zakroužkované číslo. "Tady jeden takový údaj máte - devět tisíc. Zdá se, že tam zbyly od poslední Formanovy akce. Vysvětluju si to tak, že predisponoval částku devět tisíc liber. To už je pár týdnů."

"Všiml jsem si toho," řekl Kennedy. "Bylo mi jasné, že to asi znamená částku, ovšem nevěděl jsem, jakým způsobem se údaje používá."

"Tak já vám o jednom velice roztomilém použití povím. Forman dokáže operovat i mimo Watermana. Umí provádět platby i do ostatních velkých clearingových bank."

"Vážně?" Kennedyho to zřejmě překvapilo.

"Skutečně. Stačí, když zahájí převodní transakci na platné konto v nějaké jiné bance, a ústřední počítač clearingových bank už obstará zbytek. Pěkné, co? Riziko je tu možná o něco málo zvýšeno, ale já jsem si jist, že se to tak provést dá a že to taky provedeno bylo."

"A v té druhé bance nikoho nic nezarazí?" řekl nedůvěřivě Kennedy.

"Co by je na tom, prosím vás, mělo zarážet? Jde o reálně existující peníze, tak proč by měli mít nějaké pochybnosti?"

"Co mně ale nejde do hlavy, je, že si dává tolik práce kvůli mizerným devíti tisícům liber. Nemohl jsem kvůli tomuhle problému usnout."

"Mizerných devět tisíc? Prokristapána, to je víc než dvakrát tolik, zač vy musíte dřít celý rok!"

"Ale vy mi jistě dobře rozumíte. Já bych samozřejmě takové peníze neodmítl, kdyby mi je někdo chtěl darovat. Jenomže na takhle pracnou přípravu se mi ta suma zdá relativně malá. A proč je tak malá?"

Ale Webb se omezil jen na upjatý úsměv.

"Tak proč, Chrisi?" naléhal vydrážděně Kennedy.

Webb zavrtěl hlavou. "Bohužel. Řekněme, že tuhle informaci zatím nelze uvolnit."

"Jděte do háje ..."

Ale Webb se díval kamsi jinam a řekl: "Pojďme teď na toho Karbona, ne?"

"Poslední člen gangu," poznamenal Kennedy zasmušile. "Vy jste o něm řekl, že pro vás zůstává trochu záhadou, že?"

"No ovšem, je to tajnůstkář, ten náš Karbon. Kopíruje peníze na počkání, stačí ho jen správně nasadit."

"To je nějaké divné," řekl Kennedy.

"Ale on skutečně nedělá nic jiného. Kopíruje. Moc tomu, po pravdě řečeno, taky nerozumím, nepodařilo se mi zatím do tohoto programu úplně vniknout. Dokonce se zdá, jako by ani netáhl se zbytkem gangu za jeden provaz, a to by pak ovšem nedávalo žádný smysl." Webb nalistoval v sestavách stránku celou poškrtanou tlustými červenými čarami a poznámkami na okraji.

"Narážíme tu zase na ten trik s mrtvou schránkou. Karbon si vyzvedne jedno jediné číslo, které má na disku deponováno. Číslo značí bankovní filiálku - a Karbon tam hbitě otevře účet! Pak na něj prostě okopíruje jiné konto, přesně tak, jak zní jeho stav. Podívejte se, Jaku, je to vždycky z tohoto účtu, z konta 734282 v pobočce 10053."

"To ale znamená, že on by vlastně tvořil peníze z ničeho," uvažoval Kennedy. "To by bylo ještě rafinovanější než krádež."

"Taky jsem si to myslel, ale to by zase nešlo. Na to je ve hře příliš malý obnos, tentokrát necelých devět tisíc liber. Karbon si ověřuje stav konta, což je rutinní bezpečnostní opatření, a na účtě 734282 je trvalé aktivum dvanáct set padesát dvě libry." "A sedmačtyřicet pencí, Chrisi. Na to nezapomeňte." "Vy jste na to přišel také?"

"Ano, je to dost zvláštní. Víte určitě, že ten váš chlápek není jen nějaký geniální cvok?"

"Je to s ním trochu divné," připustil Webb a hlasitě se tomu zasmál.

"Já tím myslel, že by to třeba mohl být člověk s docela skromným standardem. Prostě chlap, kterého baví psát náročné ilegální programy, ale který vlastně moc peněz pro sebe samotného zatím nepotřebovala "To doufám!" vybuchl Webb.

"Já se jen ptám," omlouval se Kennedy, který nepochopil důvod Webbova hněvu.

Webb ho ledabyly poplácal po rameni, ale jeho předchozí nálada byla ta tam. "Mám na práci důležitější věci než honit zlodějíčky."

"Ale přesto ... jestli je ten člověk jen trochu chytrý ..."

"Na jeho inteligenci se vybodněte," odsekl Webb. Vztekle píchl prstem do sestavy. "Já si ty kódy ověřoval v datacentru. To číslo 10053 je filiálka na Knightsbridgi. Jedna z největších poboček v celém Londýně."

"Takže to nakonec přece jen budete moct do detailu rozmotat, ne?" Kennedy si zamnul ruce samou radostí. "Houby, nic nebudu moct," řekl rozzlobeně Webb.

"Věřte mi to nebo ne, ta pitomá banka mě drží na míli daleko od zákaznických kont. Klienti prý mají nárok na ochranu důvěrných informací tohoto druhu. Ať s tím jdou do hajzlíčku, Jaku, výsledek toho všeho bude, že někdo oškube Watermana i s jeho klienty pěkně dohola, ovšem proběhne to všechno pěkně ve spořádaném soukromí. Ty mrchy nepřipustí ani to, abych si zjistil jméno, pod nímž je ten účet veden. Nemám nic než ta krycí jména programů, co jsem si sám dosadil." "Přičemž byste do pobočky asi nemohl přijít a představit se jako pan Karbon," ušklíbl se Kennedy. "To sotva." Webb měl daleko k úsměvu. "Je to zajímavý problém, na mou duši," řekl Kennedy a naklonil se opět nad výpisy, prohlížel znovu programy a porovnával je se svými původními poznámkami. Webb ho mlčky sledoval, stále ještě to v něm vřelo.

"Je to zvláštní," povídal Kennedy konečně. "Všiml jste si, nakolik se program soustřeďuje na přesun z jednoho účtu na druhý? Jen převody, nic víc!" "Na to už jsem vás přece upozorňoval sám!" "Ano, ale aby se tohle všechno nějak vyplácelo, tak by musel ten lotr mít účtů víc, ne jen ten jeden, o kterém jste zatím mluvil. Je to jediné přijatelné vysvětlení. A pokud se na to podíváte z téhle stránky, pak se z Karbona stává náramně důležitý člen bandy."

"Pokračujte," řekl Webb, na tváři náhle výraz napjaté pozornosti.

"Já bych si to tedy představoval asi takhle: Robin Hood krade, na tom jsme se shodli. Potom přijde

Karbon a vytváří nová konta, jedním vrzem vždycky jednu větší dávku účtů. Nakonec do nich ten speditér, Forman, nastěhuje penízky. A je to."

"Mně se ta představa líbí," řekl Webb. "A hlavní osoba si pak může vybírat peníze po menších částkách z většího počtu jednotlivých kont. Vyvolá to můj pozornosti, sníží to riziko, že bude odhalen."

"A na základě téhle hypotézy," pokračoval Kennedy, "by najednou ta částka dvanácti set padesáti dvou liber začínala dostávat nějaký smysl. Je to prostě počáteční krycí vklad, aby bylo možno konto bez obtíží otevřít, nezdá se vám? Není to moc, žádný kulatý obnos to není, sumička, která sotva vyvolá u personálu nějakou pozornost, když se prvně ve filiálce objeví. Co Tomu říkáte?"

"Zní to velice přesvědčivě, Jaku. Mám-li být upřímný tak mne tohle řešení vůbec nenapadlo, ale mám pocit, že jste opět trefil do černého. Myslí vám to."

"To je započteno v ceně," řekl Kennedy rozjařeně. "Devadesát liber za den, se vším všudy."

"Odvedli jsme dobrou týmovou práci, my dva, vy a já," uvažoval Webb. A vtom ho napadlo něco takového, že až slyšitelně zatajil dech. "Týmovou práci," opakoval zvolna a prsty zabubnoval na stůl.

"Myslíte si teď to, co já si myslím, že si myslíte?" zeptal se ho Kennedy.

"Ten chlap vlastně vůbec nemusí podstupovat to nekonečné riziko sám, že ne?" říkal Webb jako v transu, "Může pro ně do všech těch poboček někoho posílat."

"Chladnokrevně promyšleno," hučel Kennedy. "Zrovna tak jako ty jeho programy."

Webb si přitáhl lístek, na němž byla napsána kódová jména programů, a začal na něj cosi čmárat.

Kennedy se podíval blíž a zjistil, že Webb připojil velkými literami jediné slovo: SMITH.

"Nějak se nám ten gang rozrůstá," říkal Webb docela potichu. "Kdopak to asi je. A kdepak asi je?"

"No, jedno je jisté, určitě se mu zle nevede." Kennedyho se náhle zmocnilo rozčilení. "Zkousím to spočítat z hlavy. Kolik myslíte, že mají kont?"

"Ví bůh, Jaku."

"Odhaduji, že nejímá deset. Proč taky ne? Při devíti tisících na každém z nich to dělá balík, devadesát tisíc liber."

"Ano, ale už jsme se shodli na tom, že devět tisíc je patrně příliš málo. Nebude to běžná suma, určitě ne." Na Webbově hlasu bylo patrné, že rozčilením se nakazil i on.

"O. K., budeme tedy znovu odhadovat. Dejme tomu, že Forman obvykle přesunuje částky ve výši... v jaké? Padesát tisíc liber? Představte si to - padesát tisíc liber na každém z těch kont. To by dalo celkem půl miliónu! Půl miliónu, Chrisi!"

Webb sepnul ruce za hlavou. "To je na mou duši zajímavá teorie," řekl tiše, oči zavřeny.

"To bych řekl."

"Půl miliónu," opakoval Webb jako ozvěnou, přímo se s těmi slovy mazlil. "Zkuste si to představit. Půl miliónu."

"Skoro by si zasloužili, aby se jim ta věc povedla, ne? Když už ji mají tak báječně promyšlenou. Mám trochu výčitky svědomí, že to vlastně pomáhám shodit. Chci říct, že kdybych nebyl..."

"Ale, ale," utrousil Webb, "vy mě překvapujete."

"No, vážně. Co by se komu stalo?"

"Jděte, jděte," usmíval se Webb.

"Trochu by se pustilo těm kapitalistickým žroutům žilou. Dostali by trochu okusit své vlastní medicíny."

"Úplně typické pro vaši generaci," poznamenal Webb. "Váš další krok bude, že při nejbližší příležitosti obsadíte z politických důvodů počítačový sál. Usadíte se nám rovnou na terminálu."

"Nechte toho. Mluvím vážně." Kennedy zaryl bradu do prsou.

Webb mu položil otcovsky ruku na rameno. "Tak co kdybyste se ještě jednou a naposledy nad tím vážně zamyslel? Proč, prokristapána, přitom mění to datum? Na to jediné nemohu zaboha přijít."

"Datum?" řekl Kennedy nechápavě.

"Ano, Jaku, datum, pitomé datum. On nějak mění standardní datování dané systémem. Posunuje ho někdy o dva dny nazpět. Proč?"

"Datum?" Kennedy vypadal vyjeveně. "Jste si tím úplně jistý?"

"Samozřejmě že ano."

"Vsad'te se, že ne! Na to bych v programech přece musel přijít! Kromě toho nemá k antidatování

sebemenší důvod. To je ostatně zřejmé ze všeho, co jsme si tu povídali."

Webbovi náhle vyschlo v ústech.

"Kdybyste mi to, Chrisi, alespoň trochu blíže vysvětlil ..."

"A co?" Webb byl kdesi na míle daleko.

"To s tím datem? Můžete mi o tom říct něco víc?"

Webb chvíli zaváhal, a pak se poddal únavě a řekl: "Proč vlastně ne, ksakru!" Zopakoval historku s listem sestav, který před několika týdny našel v koši v počítačovém sále. Když skončil, Kennedy se rozhlaholil

smíchy. "To jsou ty stereotypy, Chrisi," kuckal a ťukal si na čelo.

"Co je na tom ksakru tak k smíchu?"

"No vážně. Už jste někdy slyšel o uklízečkách v kanceláři, které by dělaly svou práci pořádně? Já ne! V okruhu jedné míle jsem žádnou takovou nezahlédl. To nejjednodušší vysvětlení vás prostě nenapadlo."

"Možná že máte pravdu," připouštěl Webb.

"Ne možná, určitě! O to se s vámi vsadím!"

"Ovšem to byla stopa, která mě vlastně přivedla k té myšce. Na jejím základě jsem začal prošetřovat operační systém!"

Kennedy znovu zahlaholil smíchem. "To ale měl ten váš kamarád zatracenou smůlu, to vám řeknu."

"Smůlu, myslím, měl," řekl Webb ponuře. Podíval se na hodinky a vstával. "Máme víkend, že?" řekl, jako by si to byl teprve teď uvědomil. "Nechme toho už."

Pokynul Kennedymu suše rukou a byl pryč. Kennedy zůstal jako opařený, nechápal, proč Webbovi unikla komičnost celé té situace.

- 33 -

Pondělí, 28. února. Pozdě večer zaparkoval Webb porsche o několik ulic dál od datacentra. Ze schránky na rukavice vytáhl tenkou baterku a za sponu ji chytil do náprsní kapsy jako plnicí pero, pak ještě tubičku rychle schnoucího epoxidového lepidla, tu schoval do kapsy u kalhot, a nakonec dřevěný předmět, který vypadal jako dvoukřídlá klapka, dvě destičky otáčivě spojené, ten zasunul do pláště. Cestou se ještě na ulici zastavil před neosvětlenou výlohou a prohlížel si svůj obraz odrážející se ve skle. Rukou uhlazoval kabát tem, kde byl lehce vyboulén ukrytou dřevěnou klapkou. Věděl o ní, a tak se mu zdálo, že pod dotekem ruky přímo narůstá, a čím víc se blížil datacentru, tím víc ho znepokojovala. Ale do tohoto pocitu se už mísilo i jisté vzrušení, sídlící zatím kdesi pod prahem vědomí, avšak deroucí se již na povrch.

Strážný u vchodu mrkl na hodiny na stěně. Ukazovaly 22:15.

"Máte to skoro jako noční šichtu, co?" "Ještě mi to připomínejte," řekl Webb kysele. "To stojí za tu věc, že jo?"

"Je nahoře ještě někdo? Budu mít aspoň nějakou společnost?"

Muž jel prstem shora dolů ve svém záznamu. "Co tu vidím, tak ne."

"I na to mám smůlu," postěžoval si Webb, když ho strážný pokynem ruky poslal dál dovnitř.

Kancelářský sál v posledním patře byl ponořen ve tmě. Zkoušel vypínače tak dlouho, až našel ten, který rozsvěcel světlo nad jeho stolem. Ostatní nechal zhasnutá. Prohlédl pečlivě celé poschodí, pak sešel do třetího podlaží, kde sedělo v kontrole provozu nějaké otrávené děvče nad knížkou. Kývnutím ho vzala na vědomí, vyměnili si pár zdvořilůstek. Nezdálo se jí nijak zvláštní, že Webb chce vidět plán večerních prací na počítači, takže si ještě krátce mohl ověřit, že s největší pravděpodobností se nepojede na počítači nic, k čemu by sem ještě někdo z programátorů přišel asistovat.

"To je radost podívat se na takové tělíčko," poznamenal Webb na odchodu a upíral oči na lesklou obálku panerbacku.

"No, snažím se, dělám, co umím," zapýřila se slečna.

Když se Webb vrátil nahoru, vytáhl z kapsy kabátu klapku. Sklopil obě ramena k sobě, pak jedno pustil a pružina je vymrštila zpět do vzpřímené polohy. Odepnul si ze saka identifikační štítek, připomínající svou nápadnou barvou, že jde o pouhého návštěvníka, a odebral se do rohu místnosti. Napůl zastíněny

řadou skříněk tam byly ukryty dvoukřídle dveře nouzového požárního východu vedoucí na betonové únikové schodiště, jímž se dalo sejít až dolů na chodník. Kliku bylo třeba nejprve energicky stisknout a dveře se pak rychle rozletěly, načež se opět samy, náležitě utlumeným, ale zato neodvratným pohybem zavřely a zaklaply. Webb si to vyzkoušel několikrát a sledoval, jakým způsobem funguje uzamykací mechanismus a jak se dveře pokaždé stejně dovrou, ať je otevírá zprudka anebo jen málo a šetrně. Už o víkendu s nimi konal přesně tytéž pokusy a prozkoumal tehdy také únikové schodiště, aby se ujistil, že se přesně shoduje se skicou, kterou si obkreslil ze zpráv DAST. Schodiště sloužilo všem poschodím v budově společně a vedlo z nejhořejšího patra až do druhého suterénu. V přízemí bylo obdobnými dvoukřídlymi dveřmi propojeno s hlavní chodbou a hned proti nim byl na tomto schodišti situován nouzový východ z budovy, do podloubíčka. Zvenčí, jak zjistil, byl ovšem tento východ kontrolován kamerou uzavřeného televizního okruhu. Navíc se domyslel, že ten, kdo by se tudy pokusil z budovy odejít, by bezpochyby uvedl v činnost poplachové zařízení na hlavním bezpečnostním panelu. Ale hlavně, jak zdůrazňovala zpráva DAST, neexistoval žádný způsob, jak kterékoli z požárních dveří uvnitř budovy otevřít z prostoru schodiště.

Bylo 22:37. Webb dveřmi prošel a zajistil je pak v pootevřené poloze aktovkou, nato se vydal po schodech dolů a naslouchal, jak se jeho kročeje rozléhají holými prostorami schodiště. Když dospěl na odpočívadlo v přízemí, přilepil tam dost vysoko nad hlavou na levé křídlo požárních dveří jednu polovinu dřevěné klapky tak, aby asi deseticentimetrový konec její druhé poloviny přečníval přes okraj pravého dveřního křídla. Počítal do třiceti, potom za klapku zatáhl a vyzkoušel, jak drží. Lepidlo utuhlo, pomůcka ulpěla pevně na dveřích. Webb se vrátil až na plošinku v posledním patře, usadil se na studený schod a čekal.

V počítačovém sále končila rutinní aktualizace dat. Operátor ve službě vyt'ukal na klávesnici řetězec instrukcí a celá linie magnetopáskových jednotek zahájila plnou rychlostí zpětné převíjení. Z řídicího panelu se ozval akustický signál a operátor se šel podívat na obrazovku displeje. Zpráva zněla:

```
1 SEJMOUT SVAZEK DISKU SYSO 11
2 POZOR! SVAZEK OBSAHUJE RESTRINGOVANA DATA! POZOR!
3 OZNAČIT SVAZEK ŠTÍTKEM L 8
4 ODESLAT SVAZEK IHNEDE DO KNIHOVNY RESTRINGOVANYCH DAT
```

Na stolku u řídicího terminálu ležel aršík předtištěných samolepicích štítků. Operátor jeden z nich odloupil a přelepil jím plexischránku na diskové svazky. Odešel k diskové jednotce a zastavil stiskem tlačítka rychle rotující kovové kotouče. Na dotek knoflíku s nápisem OPEN proti němu vyjela hluboká zásuvka a v ní už byly disky připraveny k sejmutí z vřetena. Poklopil je schránkou a jediným pohybem zápěstí ji uzavřel, dřív než ji zvedl. Poblíž byla ve stěně kovová dvířka. Vložil jimi svazek disků do malého nákladního výtahu. Pak dvířka zaklapla a operátor poslouchal, jak zdviž zvolna klesá kamsi dolů. Signální světla na displeji počítače byla v klidu, ani nezamrkala. Zkušeným okem se rozhlédl po velkém sále, aby se ujistil, že počítač může nechat chvíli bez dozoru a o samotě. Digitální nástěnné hodiny ukazovaly 22:58. Puntičkářsky vyčkal, až na nich naskočí přesně 23:00, a pak teprve si udělal přestávku. Zamkl počítačový sál, odešel na pánskou toaletu, vytáhl z kapsy saka poněkud opotřebovaný zubní kartáček a vyčistil si zuby. Mokrou dlaní si přihladil vlasy a urovnal neuspořádané pramínky za ušima. Pečlivě si prohlédl knírek a ukazovákem jemně několikrát přejel konečky kolem koutků úst. Knírek si přihlazoval, ještě když čekal na výtah do suterénní klubovny. Tiše si pohvizdoval. Dívka konající službu dole v přízemí, k jejíž povinností v této směně patřily i práce v knihovně utajených dat, tou dobou už uklízela a chystala se na noc. Dokončila právě zapisování pásek a diskových svazků, které v posledních dvou hodinách přijala z počítačového sálu. Prohrabávala se v kabelce, až našla hřeben, a pročísla si dlouhé, hedvábné světlé vlasy. Zakutala znovu, vylovila zrcátko, přejela si rty rtěnkou a ještě si je nakonec olízla, aby jim dodala lesku. Pak vyšla z knihovny a dveře se za ní s bouchnutím zavřely. Na opačném konci chodby na ni hleděl z požárních dveří nápis:

Nepřehlédněte!

Bezpodmínečně používejte výtahu!

"Zkratka" požárním schodištěm ke klubovně je výslovně zakázána!

Slečna vyplázla na tabulku jazyk, vzdorovitě se do dveří opřela a pustila se schodištěm dolů.

Bylo 23:06, když Webb zdola zaslechl šramot. Nejprve se ozvalo kovové zařinčení, o němž usoudil, že to byl mechanismus dveří; cestou vzhůru holou schodištní šachtou se zvuk poněkud zdusil a znejasněl.

Webb vyskočil a opatrně se nahnul přes zábradlí. Na odpočívadle v jednotlivých patrech svítilo vždy jen jediné světlo a schodiště pod ním se spirálou vinulo až kamsi do nezřetelného šera. Vzápětí uslyšel klapot podpatků vzdalovat se dolů, jak dívka scházela po schodech do druhého suterénu. Ozvěna přehlušovala ozvěnu, zápolily spolu a mísily se v chaotickém staccatu. Nespatřil nic víc než ruku přidržující se zábradlí, pak se mu i ta ztratila v tmách nižších pater. Hluboko dole se kroky zastavily a Webb měl dojem, že slyší zaťukání na dveře. Chvilka čekání, než se dveře podlaží B 2 otevřely, a pak nečekaně hlučná rána, jak se opět přibouchly. Trvalo celé věky, než rachot posléze dozněl, stejně se však na schodiště nevrátilo naprosté ticho, jako by ozvěna trvala dál v podobě tlumeného dutě znějícího hukotu. Když se posléze Webb vydal po schodech dolů, ozval se zvuk nanovo, každý jeho kročej, ať našlapoval sebeopatrněji, jako by byl zesilován a roznášen celou budovou.

Děvče vycházelo dveřmi na schodiště, bylo nejprve rameno klapky dveřním křídlem odstrčeno stranou a pak tiše zaskočilo nazpět do původní polohy. Křídlo se o ně teď opíralo, zámek nezaklapl. Webb si zuby do boty a vklínil ji do mezery ve dveřích. Vzal za klapku a prudkým trhnutím ji odlepil. Zůstala po ní nevelká skvrnka zaschlého lepidla, až skoro nahoře u rámu, v nevalném osvětlení odpočívadla téměř neviditelná. Podržel si dveře rukou a botu si opět obul. A pak vkročil do červené zóny.

Podle jeho náčrtu měly mít chodby v přízemí téměř totéž uspořádání jako v nejhořejším patře. Přesto byl překvapen, do jaké míry se obě poschodí sobě navzájem podobají, totéž střídání bílé a hnědé, stejné koberce, tytéž rostliny v květináčích. Zadržel dveře rukou, aby nebouchly, jen nepatrnou chvilku ještě vyčkával a pak se rychlým krokem vydal k Harringtonově kanceláři. Nikde nebylo nikoho vidět, nikde žádná stopa života.

Po centrálním koridoru se dostal k otevřenému výklenku, kde asi měla své místo Harringtonova sekretářka. Na okamžik se zastavil, rozhlédl se chodbou na obě strany a přistoupil ke dveřím kanceláře. Jak předpokládal, byly zamčeny. Shýbl se a prohlížel šútek zámku; byl totožný se zámekem ve dveřích konferenční místnosti v nejhořejším patře, který si podrobně prostudoval v sobotu večer a na němž tehdy také pilně trénoval. Vytáhl z kapsy identifikační jmenovku ke vstupu do datacentra, zasunul ji proti střelce zámku a zatlačil. Dveře se otevřely takřka v mžiku.

"Jak to tenkrát říkal Henry Larcomb?" zašeptal si potichu. "Že to má být stylové?" Ušklíbl se na kousek plastiku, který držel v ruce.

Vypínače se ani nedotkl a dveře ponechal otevřeny jen tak dlouho, aby se dokázal ve světle dopadajícím z chodby trochu zorientovat. Pak je zamkl, opět za použití identifikačního štítku. Bledý a úzký paprsek světla baterky vylovil ze tmy nejprve psací stůl, pak přeběhl po klávesnicovém terminálu a dospěl k vysoké skřini. K otevření dvířek stačil pouhý hmat, objevily se řady závěsných pořadačů, každý označený strojem psaným číslem jako jediným klíčem k jejich rozlišení. Světelná skvrna baterky prohledávala temnoty a objevila na vnitřní straně dveří index přilepený zažloutlou páskou, po krajích značně otrhanou. Světlo přebíhalo shora dolů po seznamu a zastavilo se na záznamu: W/8351: BEZPEČNOSTNÍ ODDĚLENÍ - ZPRÁVY/10. Na bezpečnostní oddělení odkazovaly ještě další záznamy, ale toto heslo vypadalo jako nejčerstvější přírůstek, bylo dopsáno rukou na konci dlouhého, strojem psaného seznamu. Webb si našel příslušné desky a odnesl si je na stůl, kde se ukázalo, že baterku může odložit na vršek stolní lampy a získat tak přijatelnou loužičku světla. Seděl trochu shrbený na samém krajíčku Harringtonova neokázalého křesla. Desky se samy otevřely u záznamu hlásajícího:

INTERNÍ SDĚLENÍ

Určeno výhradně adresátovi

ODESÍLATEL: T. J. Batchelor

ADRESÁT: A. Harrington

28. ledna

VĚC: Monitorování domácí telefonní pobočky

Potvrzuji tímto, že na základě Vašeho pokynu z 26. ledna byl dnešním dnem instalován nepřetržitý odposlech telefonní pobočky č. 125 v budově DCL. Zaznamenávány jsou veškeré hovory z pobočky uskutečněné i hovory na pobočku přepojené. Přepis záznamů bude podle Vašeho požadavku předkládán denně.

"Tohle ale přece až do té doby k běžným bezpečnostním opatřením nepatřilo," hučel si Webb. "Copak tě najednou posedlo, Alexi? Co tě to vlastně vyplašilo?"

Listoval nazpět až k nejhořejšímu papíru založenému ve složce. Stálo na něm:

#### INTERNÍ SDĚLENÍ

Určeno výhradně adresátovi

ODESÍLATEL: T. J. Batchelor

ADRESÁT: A. Harrington

11. února

Doporučuji tímto, aby odposlech telefonní pobočky č. 125 v budově DCL zřízený podle Vašeho požadavku byl ukončen. Z uvedené linky nebyly žádné hovory uskutečněny ani na ni od večerních hodin dne 7. února nebyly přepojeny.

Už když Webb postřehl to datum, rozbušilo se mu srdce. Horečně, téměř v panickém spěchu převracel stránky, až našel poslední hlášení.

#### PŘÍSNÉ DOVĚRNÉ

ODESÍLATEL: T. J. Batchelor

ADRESÁT: A. Harrington

VĚC: Přepis záznamů hovorů vedených pobočkou 125 v pondělí 7. února

Celkový počet monitorovaných hovorů: 5

1. přijatý hovor. Začátek v 10.47

DCL: Alloway.

VOLAJÍCÍ: Tady je Ted Anderson, Martine, Datacentrum Manchester.

DCL: Zdravím. Jak se u vás máte?

VOLAJÍCÍ: Prima. A vy?

Byla to běžná rozmluva o nějaké závadě na jedné z linek spojujících obě datacentra. Její zbytek Webb přeskočil, Prošel rychle záznam dalších přijatých hovorů v 11.18 a v 11.34 - oba se týkaly stále ještě téže záležitosti - a záznam hovoru uskutečněného z pobočky v 16.40. Konečně byl u toho, co hledal:

5. přijatý hovor. Začátek ve 20.16

DCL: Alloway.

VOLAJÍCÍ: To jsem rád, že tam ještě sedíte.

DCL: Počkejte u aparátu.

A to bylo všechno! Ani zmínka o Tilers Pláce. Nic, podle čeho by mohl být volající identifikován. Nic, co by nějak napovědělo, že Allowayův poslední rozhovor by mohl být v nějaké spojitosti s jeho náhlou smrtí vzápětí po něm. Webb se rychle vrátil o jednu stránku dozadu a podíval se na začátek předchozího hlášení.

Pak znovu přešel k záznamu svého hovoru s Allowayem a uvědomil si, že záznam končí dosti vysoko na stránce. Na volnou plochu papíru kdosi, nejspíš Harrington, nakreslil tužkou velký otazník.

Webb seděl nepohnutě jako socha, pokoušel se najít v tom nějaký smysl. Znovu si četl kratičký přepis a

v duchu ho porovnával s tím, co si z okolností hovoru pamatoval - to dlouhé, takřka nekonečné vyzvánění, to, jak potom Alloway zvedl sluchátko, oněch pár slov, nějaké cvakání na lince. A vtom si vzpomněl na Clementův lístek. Alloway ho naprosto určitě ten den už četl, znal jeho obsah už před tímhle telefonátem.

"Ty pacholku mazaná!" zašeptal vzrušeně Webb. "Že tys ten hovor přepnul na jiný aparát! Tys je tedy převezl!" Ulevilo se mu tak nesmírně, že se div nahlas nerozesmál. Napřažená ruka se mu teď už nezachvěla, dýchal najednou pravidelně a volně. Seděl tak klidně, jako by byl na své židli, ve své pracovně.

Chvilí ještě zíral před sebe, do temna kanceláře. Poté systematicky prohlédl celou složku a hledal nějaký materiál, který by mu prozradil, co vlastně vyburcovalo Harringtonovu pozornost. Ale veškeré hovory byly kratičké, nic nenapovídaly, vesměs se týkaly jen rutinních bankovních záležitostí, až na jednu upovídanější rozmluvu s Altonem, zřejmě s matkou.

Ručičky na hodinkách Webba varovaly, že je v přízemním podlaží už déle než patnáct minut. Zasunul složku opět do závěsu a skříň zase zavřel. Zakroužil ještě baterkou po místnosti a rozhlédl se, zda je všechno na svém místě. Kužel světla dopadl na několik krabic od čaje, narovnaných u protější stěny, jichž si dosud nepovšiml. Vydal se k nim. Byl přecpány svazky programových výpisů, na vrchních ležela dosti silná vrstvička prachu. Prohlížel si je zblízka. Byly to výpisy z BANKNETU a po chvilce Webb dospěl k závěru, že je to obsah Allowayovy skříně v sále nahoře, který sem byl přestěhován před pár týdny na Harringtonův příkaz. Přejel po jedné deskách prstem, v prachu zůstala čára.

Aniž si to uvědomil, pohlédl znovu na hodinky. Po špičkách pak přešel kancelář a s uchem na dveřích chvíli naslouchal, než opět zasunul plastický štítek do štěrbin. Za několik okamžiků už procházel požárními dveřmi a pokračoval schodištěm vzhůru.

Když se vrátil domů do Cheisea, nalil si velkou sklenici whisky a uvelebil se s ní ve vaně plné horké vody. Harrington se tedy o tom posledním telefonu nedozvěděl prakticky nic. Nikdo o něm vlastně neví nic bližšího. Alespoň ne nikdo živý. Pozvedl sklenku k přípitku Allowayovi.

"Byl jsi sekáč, Martine," řekl s respektem. "Jeden trik lepší než druhý."

A přece... Položil se ve vaně, až mu voda sahala po bradu. A přece... Harrington nevyhnutelně nějaké podezření mít musel, i když byl ten hoch tak nesmírně mazaný. A to dosti podstatné podezření, když kvůli němu přitáhl do banky tu bandu bezpečáků. Dokonce i ta smlouva se SysTechem s tím mohla mít něco společného, kdoví. Že by celá ta revizní akce měla tenhle jediný a skutečný účel? Ale z čeho tedy Harrington Allowaye vlastně podezíral?

"Jaké chyby se ten chlap mohl jen dopustit? Co já to nesmím opakovat?" říkal si Webb nahlas.

Zhluboka se napil a převaloval téměř bezbarvý nápoj v ústech, aby ho dokonale vychutnal. Byl hlad'ounký, spíš nasládlý než ostrý... až do chvíle, kdy ho polkl. V tom okamžiku ho začal hrýzt na zcela určitém místě žaludeční stěny a leptal ji jako kyselina.

- 34 -

Souvislost se mu vybavila jako bleskem následujícího rána. Trčel v pozvolna se posunujícím proudu aut na Chelseaském nábřeží. Spojka mu po nesčetném řazení těžkla pod nohou a vůz jen popojížděl, ale nic prakticky neujel. Většinu lidí by asi tato situace byla znervózňovala, pouštěli by si rádio naplno, aby alespoň trochu přehlušili stádo motorů bezmocně brumlajících ve volnoběhu. Ale pro Webba to vše bylo naopak jakousi vzpruhou. Snad u něho působil adrenalin - produkováný tělem, aby jitiřil hněv - nějakým jiným a mírnějším způsobem. Anebo to neustálé vyražení kupředu a opětné zastavování probouzelo hlubší vrstvy vědomí formou jakési hypnózy. Nebyl s to ten proces pochopit. Věděl o sobě jen tolik, že se sice zácpám vyhýbá, ale že právě uprostřed nich přesto často dostává ty nejbáječnější nápady. A teď náhle před sebou živě uviděl onu vrstvu prachu na výpisech programů.

Vyrazil vpřed, ale po pár metrech musel na červenou hned zase zastavit.

"Páni!" ulevil si nahlas, když mu došlo, co by to vlastně mohlo znamenat. Ne! Co to docela určitě znamená.

"Takže milý Alexi," mumlal a na rtech se mu rodil úsměv, "jestli se nepletu, tak nám končí doba hájení a

začíná volný odstřel Harringtonů."

Zavolal Harringtonovi z datacentra a požádal ho o okamžitou schůzku. Bankéř se bránil, poukazoval na ujednání, jimiž má den už zcela zaplněný, ale Webb se nedal odbýt.

"Tak dobrá," souhlasil nakonec Harrington nevlídně. "V konferenčním šálku ve vašem patře. Řekněme za čtvrt hodiny."

Webb se tam odebral rovnou a zbytek času si krátil čtením novin.

"Já doufám, že to je opravdu něco výjimečně naléhavého," prohlásil bankéř hned ode dveří.

"Myslím, že to sám uznáte za naléhavé."

Harrington se posadil naproti němu, ruce jako vždy trvale nepokojné.

"Tak co?"

"Je to dost nepříjemná věc," řekl Webb. "Jsem s prací pro vás prakticky u konce, pustil jsem se už do závěrečné zprávy. Tedy do materiálu, který by měl dát vašemu systému mimo jiné atest naprosté bezinfekčnosti."

"K věci, pane Webbe, jestli mohu poprosit."

"Někdo vám napíchl BANKNET, pane Harringtone."

"Někdo ...?" Bankéř rázem zpozorněl.

"Já vím, že to bude znít nesmyslně, ale vypadá to nejspíš na Allowaye." Webb v rozpacích odvrátil zraky.

"Je to všechno nějaké divné."

"Na koho, říkáte?"

Webb jasně vnímal, jak bankéř strnul. Koutkem oka postřehl, že jeho ruce teď nehnutě spočínuly na stole. I Harringtonovy oči se zklidnily. Byl to chtěný klid, nebyly to zraky vytřeštěné údivem, tím si byl Webb jist, Harrington prostě usoudil, že by teď měly takhle klidně navenek vypadat.

"Na Allowaye," opakoval. "Je to jediný člověk, který měl tu možnost. Načal tu nějakou podezřelou akci. Prvně jsem na ni narazil o víkendu. A včera večer, když jsem si sem zašel..."

"Dovolíte mi laskavě, abych vám připomněl, že ten člověk už nežije?" přerušil ho úsečně Harrington.

"Žije jeho program, nic víc neříkám. Máte ho v systému, pilně se tam činí. Třebaže Alloway je už mrtev, okrádá vás zřejmě dál, pane Harringtone."

Oči se nepatrně rozšířily, ale jinak neuhnuly.

"Opakujte to laskavě."

"Pokud dovedu posoudit, zařadil do BANKNETU programovou vsuvku. Je stále ještě ..."

"Tomu jsem rozuměl hned napoprvé," vyrazil Harrington vztekle. Vyskočil z křesla a rázoval zasmušile po místnosti.

"To je přece úplně absurdní," řekl konečně. "Ve vašich předchozích zprávách jsem se o ničem takovém nedozvěděl ani slovo. Ani náznak se tam neobjevil."

"Vždyť vám povídám, že jde o záležitost posledních několika dnů."

Bankéř se vrátil ke stolu, sedl si na židli hned vedle Webba a naklonil se k němu tváří, až se jeho hubený nos ocitl na pár centimetrů od Webbova.

"Mně se to nechce líbit, ani trochu ne. Tohle jsem od vás naprosto nečekal." Do očí se mu plížila úzkost.

"Ale přesně k tomu jste mě přece angažoval," řekl s mírnou námitkou Webb, Odvrátil obličej, nebyl si jist, co by se mohlo zračit v jeho vlastních očích.

Nastalo delší ticho, které přerušil až Harrington.

"Takže?"

"Prosím? Co byste ode mne chtěl slyšet?"

Harrington si utrápeně povzdechl. "Takže bych rád věděl, co se vlastně děje v mém systému. A co si o tom myslíte vy sám."

"To je dost těžké," řekl Webb tiše. "Myslím si především, že bych o těch věcech asi vůbec neměl mluvit."

"A kdo asi, když ne vy, k čertu?"

Ted' se zase zvedl Webb a se zarytým pohledem odešel od stolu. Když se posléze vrátil, bylo možno na jeho tváři sledovat boj, který svádí se svým svědomím.

"Ten člověk už nežije, jak jste právě připomněl, pane Harringtone. Nechci jen tak obvinít někoho, kdo už se nemůže ..."

"Proboha, nechte toho!"

"Ale já si tím pořád ještě nejsem absolutně jistý, copak mi nerozumíte, k čertu!" Webb zvýšil hněvivě hlas. "Jak můžu někomu pošpinit pověst, dokud nemám úplnou jistotu?"

"To nám tedy pomoz pánbůh," procedil Harrington a sklíčeně zavrtěl hlavou.

"Já osobně si ovšem myslím, že vás okrádal. Jsem o tom téměř přesvědčen. Jenomže s naprostou určitostí to ještě říct nemůžu."

"Prosím vás, posad'te se," řekl bankéř. "Tohle přecházení sem tam nikam nevede."

Webb se podrobil jeho přání a znovu se usadil do křesla. "Někdo peníze bere, to je prostě fakt. Objevil jsem také program, kterým je to realizováno. Podle mého názoru byl Alloway přesně ten člověk, který měl nejspíš možnost tu vsuvku do BANKNETU vpravit." "Ale vždyť to byl, Webbe, můj nejschopnější zaměstnanec, pochopte to už jednou."

"To já si přece uvědomuji. Víte vy, jak mi je?"

Harrington se na chvíli zamyšleně odmlčel a pak se zkrotle zeptal:

"Co bychom teď podle vás měli udělat?" "Nejdřív si musíme zjednat úplné jasno," řekl Webb. "Chci mít vaši plnou podporu při dalším pátrání."

"Dál ..."

"Především jsem od vás dostal jednoznačný pokyn, abych akci ukončil a předložil vám příslušnou zprávu. To bylo ovšem za předpokladu, že je BANKNET úplně ..."

"Na to zapomeňte," prohlásil Harrington a energicky mávl rukou. "Od této chvíle ten termín přestává platit."

"Za druhé musím získat přístup ke kontům vašich klientů. Neexistuje jiný způsob, jak ten program sledovat až k jeho zdroji."

"Mé stanovisko v téhle věci je vám dostatečně známo."

Webbovi blýsklo v očích. "Jestli jsou nějaká vaše interní pravidla důležitější, pane Harringtone, než odhalení zpronevěry, tak vám ten úkol tady na místě složím."

Bankéř si mnul čelo. "Ale k tomu já potřebuju alespoň nějaké další detaily, nějaká konkrétní fakta, o která bych se mohl opřít. Je to naprosto neobvyklá situace."

"Zatím nemám nic než svůj nos," řekl Webb. "Celá ta věc páchne Allowayem, ale to je tak asi všechno, co jsem schopen říct. Věnujte mi důvěru a dáme to během pár dní do pořádku." Odmlčel se.

"Zákaznická konta, pane Harringtone! Co vy na to?"

"Snad by se to nějak zařídit dalo," hlesl Harrington takřka neslyšitelně. Vstal a mumlal si: "Alloway ..., kdo by si to byl kdy pomyslel." Deprimovaně zavrtěl hlavou. Pak se rozhodným krokem vydal ke dveřím.

"Nikam nechod'te," nakázal Webbovi a dodal slovům důraz napřaženým prstem. Zmizel s prasknutím dveří, které pro jeho obvyklé chování nebylo vůbec charakteristické.

Trvalo dlouhých dvacet minut, než se opět vrátil, v ruce dva listy papíru. Jeden z nich připlácí dlaní na stůl.

"Tohle mi podepište!"

Webb před sebou uviděl memorandum formulované jeho jménem, se současným datem. Bylo to prohlášení, že si nepořídí opis žádného z utajených záznamů, které mu banka Waterman podle svého uvážení zpřístupnila. Zaručovalo se v něm rovněž, že veškeré takové informace podrží Webb v naprosté tajnosti. Webb se podepsal na vytečkované čáře.

"Možná že je situace opravdu dost vážná," řekl mu Harrington, "ale já přesto nechci vytvářet nějaké precedenty tím, že bych vás pustil do červené zóny. Zařídil jsem, že budete mít přístup do archivu v Leadenhall Street. Jejich materiály jsou ve všech směrech zcela identické s těmi, které uchováváme tady."

"To už zní líp," řekl Webb vyrovnaným hlasem.

Pak mu Harrington podal druhý papír, jímž se krátce sdělovalo, že na ředitelství bude pro něho styčným pracovníkem jakýsi pan Tuckman, a uvádělo se i jeho telefonní číslo.

"Kdy se zase ozvete, pane Webbe?"

"Brzy. Jakmile budu vědět něco nového."

Harrington otevřel dveře a vyšel ven na chodbičku.

"Omluvte mě, jestli jsem se před chvílí jevil jako poněkud podrážděný," řekl venku. "Upřímně řečeno, je dost potěšující, když se dnes člověk setká s někým, kdo umí náležitě respektovat památku mrtvých."

Ted' už se dokonale ovládl, i ruce se mu přestaly třást.

Copak máš asi za kartu v rukávě, Alexi? uvažoval Webb, když procházel dlouhou chodbou do sálu programátorů. Tohle šlo nějak nápadně rychle. A trochu moc snadno.

Většina návštěvníků Watermanova paláce směřovala do vyšších pater, dolů do podzemí měl jen málokdo důvod se pouštět. Nadzemní část budovy se honosila leskem, jaký se u předního bankovního domu předpokládal - vysoké koberce, kožené klubovky, exotická dřeva, tlumené barvy. Suterény byly nahé. Měly přichuť dělnické účelnosti, působily trochu dojmem rafinérie nebo elektrárny. V holých chodbách se u stropu táhla a kroutila nekrytá vedení a potrubí s nátery v ostrých základních tónech spektra. I všudypřítomný šum klimatizace tu byl jiný - chraplavější a bez onoho diskrétního přitlumení, jímž se vyznačovaly prostory pro širší veřejnost od přízemí výše.

Do centrálního archívu dat se vcházelo chodbou se zelenou vinylovou krytinou, tři patra pod zemí.

Místnost byla překvapivě malá. Tuckman seděl u stolu, na němž byl dosti značný nepořádek. Mohlo mu být ke třicítce, kostnatý zrsek, jehož mrtvolně bledý obličej napovídal, že se jeho vlastník jaktěživ nedostane na denní světlo. Měl na sobě zvalené manšestráky a obnošený vlněný pulover, oblečení, jaké by bezpochyby firma Waterman sotva tolerovala v jakékoli jiné části budovy.

Teprve když Tuckman důkladně prostudoval certifikát, jímž byl Webb vybaven, vycenil na něj zuby v úsměvu.

"Sídlíte v DCL, pane Webb?"

"Povětšinou," odpověděl Webb. V dokladu nebyla ani zmínka o tom, že vlastně není v bance zaměstnán.

"Nepamatuju vůbec, kdy sem naposled zavítal někdo z datacentra."

"Asi Martin Alloway, ne?"

"To jméno mi moc neříká. Odkud je, z bezpečnostního?"

"Od počítače."

"Alloway, říkáte? Ne, ten tu myslím nikdy nebyl." Tuckman obešel stůl a poslal Webba sednout si ke stolku pro návštěvníky. Police, které lemovaly přílehlou stěnu, byly plné desek pečlivě polepených štítky a formátem přesně přizpůsobených rozměru sestav. Ale obsahovaly pozoruhodně málo materiálu. I Sondhi měl ve svém areálu v DCL třikrát víc papírů. Webb si podal židli. "Kdo toho archívu využívá?"

"Hlavně pětka." "A to je co?"

"Páté oddělení, bezpečáci. Znáte je, ne? Cifřspiáni, jdou hlavně po podvodech. Měl jsem je tu zrovna minulý týden. Ohromná zábava, to vám řeknu!" "A našli, co hledali?" zeptal se Webb neosobně.

Tuckman přimhouřil bledé zraky. "Vy jste pětkař?" "Ne." Webb se už při pouhé takové představě rozesmál.

"Na beton?" "Na mou duši."

"A s bezpečnostním nemáte společného nic?"

"Ani zdání. Pracuju na programech BANKNETU."

Tuckman si otočil židli, posadil se na ni obkročmo a lokty položil na opěradlo. "Tak tihle dva hoši z pětky si sem prostě nakráčejí, jako obvykle hubu neotevřou, člověk neuslyší ani dobřejtro. No, a já se jich ptám, co se zase děje. Oni nic, mlčí jako ryby. Ani slůvko. Já vám řeknu, ti chlapi si o sobě myslí, že na nich snad stojí svět či co."

"Já je znám, tyhle typy," řekl Webb.

"A přitom - co na tom, prosím vás, je za kumšt prohánět pár podvodníků? To fakt není žádná liga, ne? Ponimrají se trochu v číslech, to je všechno. Podle mě jsou to stejně jen trochu povyrostlí účtaři."

"Máte je tu často?"

"Tak dvakrát třikrát do měsíce. Kolem vánoc i víckrát, to jdou hlavně po machinacích s kreditními štítky a tak podobně. Posledně přišli s nějakým šekovým šmém. Šlo o pár stovek. Tedy oni sami o tom nemluvili, ale na to není těžké přijít."

"A smím se zeptat jak?"

"Fakt nejste od bezpečáků?" zeptal se Tuckman podezřívavě.

"Čestné slovo."

"No, prostě jsem se taky podíval do záznamů, které si vyžádali, že jo." Tuckman sebral chumáček vlny, který mu visel na břiše ze svetru. "Tedy až když odešli, samozřejmě."

"Aha," zahlaholil Webb.

"Byl to úplně jednoduchý případ. Ty složitější já někdy rozmotat nedokážu."

"Ale rád to aspoň zkusíte, co?"

Tuckman se jen samolibě uculoval. "Člověk má někdy dlouhou chvíli, že jo? Takže ten čas líp uteče, ne?" Způsob, jakým se rozvalil na židli, napovídal, že by takhle dokázal klidně prožvanit celý den.

"Já už bych se měl dát do práce," řekl Webb. "Neřekl byste mi tak trochu, co a jak tu máte uspořádáno?"

"V podstatě všechno, co vyjde z počítače. Konta filiálek, konta klientů, odkazové rejstříky všeho druhu, nač si jen vzpomenete."

Webb přelétl očima řádku regálů u jediné stěny v místnůstce. "Ani to na tolik materiálů nevypadá, mám-li být upřímný."

"Jo tohle?" Tuckman se chraplavě zasmál. "To je akorát index k archívu. A ten je támhle." Kývl přes rameno na zavřené dveře.

Webb začal vstávat. "Rád bych se tam teď podíval, jestli s tím budete souhlasit."

"Moment. Podle předpisu musíte nejdřív vyplnit žádanku. Záznamy, které potřebujete, vám pak už přinesu sám. Tak se to tady dělá." Tuckman ukázal na bloček formulářů na stole. "Jméno klienta můžete klidně vynechat," přispěchal na pomoc Webbovi, který začal formuláře prohlížet. "Úplně stačí číslo filiálky a číslo konta."

Webb ukázal vztyčeným palcem na regál. "Tam žádné finanční informace nejsou?"

"Bodejt' že ne. To je holý index."

"Takže si můžu vyžádat třeba kompletní sadu záznamů pro jednu pobočku?"

"Samo." Tuckman se zlomyslně ušklíbl. "Pokud vyplníte žádanku na každého jejího klienta, tak jo."

"Krucí!" řekl Webb se zaťatými zuby.

"Na to jsou na všechno předpisy," tvrdil archivář. "Víte přece sám, jak to chodí."

Webb chvíli mlčel, v duchu proklínal Harringtona. Mohl si ostatně něco takového domyslet už podle Harringtonova sebejistého chování taní u výtahu, když se loučili. A ostatek si taky mohl představit předem

"Povězte mi," řekl pak, "volal vám dnes ráno pan Harrington?"

"Chvilku před vámi."

"Takže vám vysvětlil, co tu vlastně dělám, ne?"

"Vlastně ne. Něco říkal o nějaké chybě v počítači, to bylo všechno."

Webb se opět zamyslel.

"Ještě něco?" zeptal se Tuckman.

"Ne, zatím nic."

"Tak si vyplňte ty žádanky, až se k tomu dopravujete, a já vám přinesu, co budete potřebovat." Tuckman se obrátil a vykročil opět ke svému stolu.

"Jo, ještě něco," zavolal za ním Webb. "Co ty kopie žádanek pro Harringtona? Chcete, abych mu je pak vzal s sebou do datacentra?"

"Ne, nemusíte, on říkal, že se..." Tuckman sebou trhl a otočil se. "To mi nedošlo, že vy o tom víte."

"A co jste si asi tak o naší spolupráci myslel, prosím vás? My nedáme jeden bez druhého ani ránu."

"Povídal, že se tu ráno staví a vyzvedne si je."

"No vidíte, to on vlastně říkal," utrousil Webb.

Tuckman si na stole udělal kousek místa a vybalil velký sáček se sendviči. Z termosky si nalil cosi, co vypadalo jako černá káva, ale místností se brzy nesla vůně bujónu. Četl si při jídle Daily Mirror a ustavičně se přes noviny rozhlížel po místnosti. Jestli to bylo jen ze zvědavosti anebo jestli to měl uloženo, Webb nedokázal odhadnout. Začal zvolna procházet jednotlivými svazky indexu. Zjistil, že ke každému klientovi vede v indexu několik cest - jednak podle zákaznickova jména, podle čísla jeho účtu nebo probírkou úplným seznamem klientů té které pobočky. Pokud mohl posoudit situaci, jediný nový užitečný

zdroj informací, který se mu tu otvíral, aniž se musel uchýlit k Tuckmanovým výpisům kont, bylo datum otevření účtu uváděné v indexu.

Takže, uzavíral tuto úvahu, přinejmenším se tu dá zjistit všechno, co index říká o účtu ve filiálce na Knightsbridgi, které Allowayův plán přisoudil tak významné místo. Číslo měl poznamenané v notesu a ten měl v kapse, ale nepotřeboval se do něj ani dívat - měl je nesmazatelně vryté v paměti. Sáhl pro desky pobočky číslo 10053 a rychle proběhl seznam klientů.

"No fuj, takováhle trivialita, Martine!" ulevil si, když položku konečně našel. Musel se obrátit k Tuckmanovi zády, aby skryl úsměv. Neboť řádka pravila:

734282 Mr. J. V. Smith

Účet existoval už deset měsíců. Alloway si ho tedy musel otevřít dost dlouho předtím, než dokončil programové zajištění své myšky. Svědčilo to o jeho mimořádné sebedůvěře. Ten člověk zasloužil skutečný obdiv.

Triviální to jméno možná je, ale jinak postupoval rozumně, usoudil po úvaze Webb. Jméno, u něhož se mezi tisíci jiných klientů té filiálky nikdo ani nezastaví očima.

Zkusil hledat v generálním indexu klientů banky a u jména J. V. Smith našel jediný odkaz, že totiž má účet v pobočce na Knightsbridgi. Podíval se pak do indexu kont podle čísel a zjistil totéž. Nijak ho to nepřekvapilo. Alloway byl příliš mazaný na to, aby riskoval náhodné odhalení tak jednoduchou cestou, jakou by představoval index. Webb předpokládal, že veškeré odkazy k případným dalším účtům tohoto pana Smithe, otevřeným u jiných poboček, byly programově potlačeny přímo počítačem. To se koneckonců dalo snadno ověřit v datacentru.

Vrátil se ke stolu, posadil se a zvolna listoval fasciklem z knightsbridgeské filiálky, ne snad že by ji studoval, ale proto, že hledal cestu, jak zjistit něco dalšího, aniž se prozradil před Harringtonem. A co když taková cesta neexistuje? Co potom? Vždycky, když už byl těm prožlукlým penězům nablízku, jako by mu najednou unikaly kamsi do dále. Stále zůstávaly mimo jeho dosah, jako by to byl Alloway přímo naprogramoval.

"Tak jak to jde?" zavolal na něj Tuckman.

"Nechte mi chvilku na přípravu!"

"Jen si dejte na čas, já jsem k dispozici kdykoli." Archivář začal chroustat jablko a u lokte už měl připraveny dva banány. Bylo dost nepochopitelné, jak mohl zůstat tak hubený.

Chvilí trvalo, než si Webb uvědomil, co je vlastně třeba udělat. Byl to tak jednoduchý nápad, dokonce tak primitivní nápad, až se dopálil sám na sebe, že na něj nepřípadl dřív. Veškeré odkazy na J. V. Smithe přece potlačeny být nemohly! Musely se objevovat přinejmenším v dílčích seznamech klientů pro jednotlivé pobočky, jinak by šéfové filiálek začali věřit nějakou nepravost. Takže tedy bude muset probrat kompletní soubor zákaznických indexů uspořádaný podle poboček, všech dvanáct set nebo kolik složek, a zjistit, kolikrát se v nich J. V. Smith vyskytuje. Jake odhadoval, že kont by mohlo být asi deset, Webb se klonil spíš k číslu kolem dvacítky. Ale to byla všechno jen střelba naslepo skutečnost bude ve srovnání s ní mimořádně zajímavá. V ničem mu to sice příliš nepomůže, ale bude to přece jen lepší než nic. Sundal si složku pobočky číslo 10001. To bylo Watermanovo první a prapůvodní sídlo, jak si připamatoval z četby výroční bankovní zprávy, a tato filiálka do dnešního dne existovala na pozemku v Mayfairu, kde se roku 1773 Samuel Waterman pustil do bankovního podnikání. O přízračném J. V. Smithovi nebyla v dílčím indexu ani zmínka. Snad to byl výraz Allowayova respektu k tradicím.

V podstatě byla Webbova metoda dost jednoduchá - vytáhnout dílčí index další pobočky, rychle projít seznam zákazníků a zaznamenat podrobnosti, jakmile se v něm vyskytne jistý J. V. Smith. Záměrně však tuto rutinní činnost trochu obměňoval, aby Tuckmanovi znesnadnil odhadnout, co vlastně hledá. Často pokračoval ve čtení ještě dávno poté, co už ve složce našel veškeré potřebné informace. Občas přešel k jiné části regálu a přeskočil řadu polic, ovšem později se vždy vracel na místo, kde přestal, aby nevynechal ani jedinou z poboček. Byl by celou probírku stihl za dvě hodiny. Taktické ohledy na Tuckmanův dozor ji ovšem prodloužily na víc než dvojnásobek.

Soupis v jeho bloku narůstal. Webb by se byl rád zastavil, chtělo se mu spočítat záznamy, zvážít, co

všechno znamenají, chtělo se mu vykřiknout úžasem. Ale namísto toho se přinutil pracovat zcela mechanicky dál, v duchu si zatím tvrdě zakázal jakýkoli údiv nad obrazem a rozměrem Allowayovy činnosti, jak ho postupně odkrýval. A především se snažil ani v sebemenším nenaznačit bdělému Tuckmanovi, že by snad byl našel byť i jen jediný a nepatrný fakt, který by ho nějak zaujal. Když skončil, vyplnil žádanky na zcela namátkou zvolenou desítku klientů.

"A to je všechno?" řekl Tuckman. "Zatím mi to bude stačit."

"Ne že bych si stěžoval. Já jen myslel... Totiž, po všem tom hledání..."

"To je těmi vašimi idiotskými předpisy," tvrdil Webb. "Strašně mi to komplikuje práci."

"Já jsem si je přece nevymyslel," namítl Tuckman, když odemykal dveře ke skladu záznamů. Brzy byl zase zpátky s deseti fascikly, které měly posloužit k zametení stopy. Webb si je odnesl ke stolku, sedl si čelem k archiváři, jednu ze složek rozevřel a do ní ukryl své poznámky. Teprve potom povolil uzdu ohromení, s nímž úspěšně bojoval posledních několik hodin. Počítal, poté přepočítával znovu.

"To je prostě neuvěřitelné!" hučel. Počítal ještě jednou. Výsledek byl stále týž. U celkového počtu 1276 poboček firmy Waterman ve Spojeném království existovalo dvě stě padesát šest účtů, které vlastnil Mr. J. V. Smith.

To se mi nechce absolutně věřit, opakoval si v duchu. Dvě stě padesát šest kont! Hlavu měl z toho zjištění jako vymetenou.

Do reality ho vrátil Tuckman významným zakašláním.

"Končím, jde se domů," řekl mládenec. "Je mi líto, ale bude se zavírat. Víte přece, jak to u nás chodí."

Přes protesty, že s prací teprve začal, byl Webb vystrkán na chodbu. Obrátil se tam ještě a vzepřel se proti zavíraným dveřím rukou.

"Ještě jednu věc. Nemáte tu náhodou také výpisy osobních účtů zaměstnanců banky?"

"Mám je tady komplet," odvětil Tuckman. "Mám tu všechno, co z počítače vyleze."

"No jistě. To jste mi přece říkal."

"Ale budete si muset přijít až ráno."

"Nevadí," řekl Webb. "To klidně počká."

Venku už bylo tma, chodníky kypěly lidským přívalem proudícím k zastávkám autobusů a ke stanicím podzemní dráhy. Webb šel pěšky až ke katedrále sv. Pavla, než chytil volný taxík. Uvelebil se na zadním sedadle. Dvě stě padesát šest kont! Ani v nejdívočejších snech by si nebýval schopen představit takové dvě stovky a ještě šestapadesát účtů! Ten člověk prostě neuvěřitelný formát. Tady už nemohlo jít o pouhou hrabivost, tohle byla prostě exhibice virtuosa. A další světový rekord k tomu, pomyslel si Webb respektem. Oloupit celou pětinu filiálek jedné z nejřednějších bank. Ztratit se i s lupem bez jediného škrábance. A to všechno bez jediného výstřelu, bez špetky násilí.

Dvě stě padesát šest kont! K penězům na nich se ovšem nikdy a žádným způsobem nedostane. Svitlo mu to naráz. Neviděl cestu, jak získat kopii podpisu J. V. Smithe. Navíc nemohl riskovat, že by si byli v některých pobočkách mohli třeba zapamatovat tvář toho člověka. Všechny ty peníze budou na kontech ležet bez užitku a na věky. Mimo jeho dosah. Zmařeny. Ne že by to tak moc vadilo. Myška se pořád ještě činila, denně o půlnoci přispěchala z Manchesteru, aby přečerpala peníze do mrtvé schránky. Webb bude moci tenhle trik snadno zopakovat, otevře si svá vlastní konta a udělá přesně to, co podnikl Alloway. Ale stejně ... takových vyhozených peněz! To je prostě zločin.

V duchu propočítával, kolik asi celkem činí Allowayova pozůstalost. Na každém kontě, jak věděl, bylo minimálně 1252 liber a 47 pencí. Celkem to tedy činilo přes tři sta dvacet tisíc liber, zablokovaných v BANKNETU. Ale bylo jich jistě ještě víc, mnohem víc. Jestli měl Jake náhodou pravdu ve svém odhadu, že na účtě může být 50 000 liber... Bylo to nesnesitelné pomyšlení. Večerní City, provoz v ulicích, zástupy venku, to všechno mu začalo splývat v nerozlišenou šed'.

Teprve když dorazil do Fitzroy Square, uklidnil se Webb natolik, že se odvážil analyzovat své poznámky podrobněji. Nejčerstvěji byl otevřen účet ve filiálce Finsbury Park v severním Londýně, stalo se to pár dní před Allowayovou smrtí. Jinak byla všechna ostatní konta, s výjimkou onoho původního v Knightsbridgi, otevřena v průběhu posledních pěti měsíců. Za jediný říjnový den se jich objevilo deset v různých pobočkách v okolí Manchesteru. O týden později jich přibýlo šest v Nottinghamu. Mohl stihnout všechny tyto cesty a návštěvy jeden jediný člověk bez cizí pomoci? Sotva. Snad by se personál u

přepážky filiálky ve Finsbury Park ještě upamatoval na pana Smithe, třeba by poskytl nějakou stopu. Zdálo se, že by stálo za to podstoupit jisté riziko a pokusit se u nich něco vypátrat. Ale to bude muset počkat až do rána. Odstrčil poznámky stranou. Úhrnem lze tento den označit za úspěšný, usoudil s uspokojením, zvládl všechno přesně tak, jak by to byl sehrál i Martin. Otočil se a oknem zahlédl kočku, jak se přitisknuta na zem plíží pod plůtkem na protější straně ulice za nějakým ptákem anebo myší, které v temnu noci nebylo vidět. Škoda toho Martina. Byli by spolu určitě dali dohromady báječný tým.

- 35 -

Watermanův program určující vzhled filiálek banky situovaných na prominentních třídách a ulicích vznikl roku 1973. Až do té doby se banka řídila zásadami, jež sdíleli i její konkurenti. Snažila se prostě o to, aby její pobočky bylo možno na prvý pohled snadno identifikovat, a tak vypadaly po celé zemi naprosto stejně. Filiálka kdesi v Boltonu se ve všem kromě rozměrů do důsledku podobala expozituře někde ve West Endu v Londýně, přesně tak, jako se podobá jeden obchod firmy Marks and Spencer druhému. Celá proměna byla dílem Meyera Watermana, který o ni začal usilovat zcela osamocen a získal pro ni nakonec svou neúnavnou vytrvalostí celou správní radu. Dosavadní koncepce uniformního designu, hlásal Meyer Waterman, může uspokojovat leda architekty. Je nenáročná, ekonomická, zdánlivě je i logická. A hlavně je nevýslovně nudná. Všude tytéž přepážky potažené týmž odstínem PVC, všude totéž masivní napuštěné dřevo, které má vnukat pocity jistoty a spolehlivosti, všude parkety sestavené v přísně shodných vzorech. Prosazoval proti této jednotnosti cosi, čemu on říkal lokální identifikace.

Měla podle jeho vysvětlení spočívat ve vědomém pokusu přiblížit se individuálním stylovým ztvárněním každé filiálky co nejvíce rázu okolí, náladě a dějinám daného prostoru. V tvrdém světě byznysu je nezbytné zachovat si individualitu a zdůraznit ji, tvrdil, a toho lze dosáhnout jen tehdy, když bude každá z filiálek naprosto odlišná od všech ostatních. Bude to ovšem muset mít své meze. Bude muset i nadále existovat jistá hranice luxusu, již by bylo nevkusné překračovat, a také pod určitou úroveň prostoty by se žádná pobočka neměla dostat. Ale celkově tato koncepce přesně vyjádří Watermana a jeho program. Bude to, jak výmluvně dovozoval, způsob prezentovat se klientům projevem, na nějž jsou schopni reagovat - tedy něco, oč bankovníctví odjakživa usilovalo. Tenhle argument nakonec zapůsobil a žertíky na téma, jaké barvy mají být piliny rozsypané po zemi v glasgowské filiálce, brzy zašly na úbytě. Během tří let už zbýval jen zlatý koráb jako podstatný a dominantní sjednocující prvek tam, kde banka nějak vyvíjela činnost. Koráb a zástěny z kaleného skla určené k ochraně peněz.

Pobočka Finsbury Park byla typickým příkladem těchto nových tendencí. Sídlila v ulici, o níž by se v nejlepším případě dalo říci, že tato komunikace neoplývá přepychem, a její celkový vzhled jako by byl ztělesněním záměrů Meyera Watermana. Byla to nevelká filiálka, hýřila umakartem a světlými překližkami, pokud ovšem i ty nebyly plastické. Vnitřní nátěry se do posledního odstínu shodovaly s laděním nejbližší sběrný sázek. Podobně jako celé sousedství i pobočka měla velmi daleko k blahobytnému středostavovskému vzezření.

Webb si vybral dopolední hodiny, kdy už filiálka začínala ožívat ruchem a kdy se u jednotlivých okének vytvářely nedlouhé fronty zákazníků. Zařadil se do jedné z nich, chvíli v ní postál, pak přešel do jiné, Když narůstal zástup u sousedního okénka, stoupl si na konec. Vypadalo to, jako když se rozhoduje dost neobratně, nikdy vlastně nedospěl až k pokladníkovi. S šekovou knížkou v ruce, na níž dlaní cudně přikryl vrchní desku prozrazující, že účet má v National Westminster, zkoumal jednu po druhé tváře personálu u přepážek. Za jednou úřadovala pihovatá slečna se zasnubním prstýnkem, u dalších dvou byli muži přibližně středního věku, a konečně seděl u jednoho okénka asi tak pětadvacetiletý mladík, dlouhovlasý, v tvídovém saku. Webb studoval jejich oči, jejich výraz při jednání s klienty, způsob, jakým manipulovali s hotovostí. Strávil chvíli pozorováním oné slečny, pak se vrátil do fronty, která vedla až k nejmladšímu z mužů. Nápis nad přepážkou ho uváděl jako Ronalda Gatese. Webb se brzy otočil na podpatku a s polohlasným reptáním na to, kolik tu zmarnil času, z filiálky odešel.

Ve 12.45 se Ronald Gates vynořil z banky a zamířil dolů po hlavní ulici. Když se zastavil na rohu a čekal, až bude moci přejít, Webb se lehce dotkl jeho paže.

"Rád bych si s vámi o něčem promluvil, pane Gatesi. Jen chvilinku."

"Co prosím?" Gates pootočil hlavu. Rychlým pohledem zjistil, že Webba nezná. S přezíravostí, jakou projevuje řada Angličanů, když se na ně obrátí někdo úplně cizí, sestoupil do vozovky, jako by měl v úmyslu spíše odejít. Ale to, že byl osloven jménem, ho zjevně trochu znepokojilo a nejistě se zastavil.

"Mohlo by to pro vás být docela zajímavé," řekl Webb. "Dokonce dost zajímavé."

"A co by mohlo být zajímavé?" Gates se rozhodl, že přejde.

"To vám hned vysvětlím," řekl Webb a srovnal si s ním krok. "Jdete na oběd?"

Na protějším chodníku se bankovní úředník zastavil a důkladně si Webba prohlédl. Jeho odměřené "ano" byla spíš otázka než odpověď.

"A kam?" vyptával se Webb. "Do restaurace, nebo někam do pubu?"

Gates ukázal na hospůdku na nejbližším rohu. "K Blackstockům, tamhle. Jako obyčejně."

"Co kdybych vás pozval na pivo? Co vy na to? Na tom se přece nedá nic prodělat."

"Pojištění žádné nepotřebuju, jestli vám jde o něco takového. Jestli něco prodáváte ..."

"Spíš kupuju," řekl Webb a na chvíli tím svého společníka usadil.

V bufetu koupil dvě piva a nějaké zapékané paštičky. Gates zatím obsadil rohový stůl. Pub byl dosud zcela prázdný.

"Vy myslím pracujete v té bance nahoře, že?" poznamenal Webb konverzačním tónem, když si sedal.

"Ano."

"Disponent?"

"Na to si ještě počkám."

"Chodí sem někdo z vašich kolegů?" Webb se zvolna a bedlivě rozhlížel po sále. Nebyl to sice kradmý pohled, ale Gates s rostoucím napětím registroval Webbovo opatrné chování.

"Na oběd ne," odpověděl. "Tu a tam sem zajde někdo večer."

"Abychom nechodili dlouho kolem," řekl Webb a obrátil se k němu. "Potřebuju od vás nějakou pomoc, trochu nekonvenčního druhu."

"Má to něco společného s bankou?"

"Tak jest."

"Á," protáhl Gates a podezřívavě na Webba přimhouřil oči.

"Pár čísel, to je všechno. Nic proti zákonu, jestli jste měl na mysli něco takového. A platím dobře."

"Co tím chcete říct, pár čísel?"

"Nějaké podrobnosti o jednom z vašich klientů. Nikdo se o tom jakživ nedoví."

Bankovní úředník se zhluboka napil piva. Otřel si pak ústa hřbetem ruky a prohlásil: "To je ale přece proti předpisům, A neříkejte mi, prosím vás, že o tom nevíte."

"Že je to proti předpisům!" mávl Webb pohrdavě rukou. "Ale co řeknete tomu, že by za to bylo padesát liber?"

Gates znovu dlouze upíjel, zřejmě proto, aby získal čas na rozmyšlenou. "Před takovýmihle věcmi nás ustavičně varují," poznamenal. "Banka se na to dívá dost přísně."

"Jedno jediné číslo, pane Gatesi," říkal Webb vemlouvavě, "Holý údaj o stavu jednoho konta."

Gates položil sklenici a začal zkoumavě prohlížet tváře v místnosti, zrovna tak jako před chvílí Webb. "O kterého klienta jde?" zeptal se a otočil se zpátky k Webbovi. Vyrovnaný tón otázky současně prozrazoval, že už se rozhodl.

"To už se mi líbí víc," řekl Webb. "Znáte někoho jménem McAllister?"

"Starší člověk? Má za mostem to železářství, ne?"

"Myslím."

"Zrovna dnes ráno byl v bance. Bral jsem od něho nějaký vklad."

"To je on. Tak co, uděláte to pro mě?"

"Co s tím chcete podnikat?" dožadoval se tlumeným hlasem Gates. "Co s ním může být, prosím vás, takový strejc?"

"Uděláte to pro mě, pane Gatesi?"

Úředníček našpulil rty. "Padesát liber! Když ale já přitom vlastně riskuju své místo."

"Berte, anebo to nechte," řekl Webb tónem, který nenechával na pochybách, že to myslí naprosto vážně.

"To záleží na okolnostech," řekl Gates. "Záleží to například na tom, kdy to budete chtít zjistit."

Webb se pohotově usmál. "Hned teď."

"Teď?"

"Okamžitě. Musíte jít zpátky do banky, mrknout se na konto a honem se zase vrátit sem. Já tu počkám i s těmi penězi."

"Páni, to přece nejde," zaprotestoval Gates nahlas, pak opět přešel k šepotu. "To bude hrozně nápadné. Dostanete mě do maléru. Co by se stalo, kdyby to bylo až večer?"

"Bud' teď hned, anebo jdu od toho," naléhal Webb. "Když se vás někdo bude ptát, tak jste si tam prostě něco zapomněl. Peněženku nebo co... to je jedno."

Gates si rezignovaně povzdechl. "Říkal jste McAllister?"

Webb kývl a zaťukal si na hodinky. "Čekám maximálně deset minut, pane Gatesi, pak už mě tu nenajdete."

Úředník se posunul na lavici, aby mohl vstát. "Ale když nepříjdu, tak jsem si to prostě rozmyslel, O. K.?"

"Ale ty přijdeš," řekl si Webb spokojeně, když mu

Gates zmizel z dohledu. Dojídal zatím piroh. Notně mu už zatím vystydli.

Uběhlo sotva tolik času, kolik stačilo k tomu rychle dojít do banky a zase zpátky, a Gates už se soukal na místo vedle Webba. Byl udýchaný a celý zrudl, ale nebylo to námahou. Pro Webba znamenala jeho nervozita jistě uklidnění.

"Něco přes dva tisíce," zamumlal Gates koutkem úst, ani se na Webba přitom nepodíval. "Stačí?"

"Kolik přesně? Přesně na penci!"

"Dva tisíce třicet tři libry a devětaosmdesát penci."

Webb svému sousedovi mlčky pod stolem strčil do ruky pět složených desetilibrových bankovek. Dlaň měl Gates horkou a zpocenou.

"Vy jste mi tedy dal, to vám řeknu," zpovídal se Gates, pohled stále ještě upřený přímo před sebe.

"Nervy úplně v háji."

"To je mi líto," řekl Webb. "Ještě nejsme hotovi."

"Cože ještě nejsme?" Gates trhnutím otočil hlavu.

Webb neodpověděl. Očima visel na dvou mužích, kteří prve vešli do hostince hned po Gatesovi. Kývli na výčepního, objednali si pivo a uchýlili se s ním ke stolku u protější stěny. Celou tu dobu nezabloudili do Webbova koutku ani pohledem. Položil ruku Gatesovi na loket a řekl mu, ať sedí, kde je, a sám šel ke dveřím a rozhlédl se oběma směry po ulici. Pak ještě vyšel až na roh a podíval se do příčné uličky. Když se vrátil na své místo, zvolna uznale kývl.

"Jste rovný chlap," řekl. "To se mi líbí."

Gatesovi chvíli trvalo, než mu to došlo. "Kristepane! Copak vy mi nevěříte?"

"Teď už ano," řekl Webb nezúčastněně.

"To se na to!"

"V mém řemesle si člověk nikdy nemůže být dost jistý, pane Gatesi," řekl Webb. "Tak co, chcete si snadno vydělat dalších padesát liber? A dost možná ještě padesátilibrovou prémii navrch."

"To už bych podruhé nedokázal, aspoň teď hned ne. Musel byste počkat do večera."

"Počkám." Webb mu podal papírek. "Potřebuju všechno, co mi můžete sehnat o tomhle chlápku. Kolik má na účte. Jestli byl poslední dobou v bance. Všechno, co o něm v bance máte v záznamech. Padesát liber za to."

"A ta druhá padesátka?"

"Tu dostanete, když mi ho dokážete přesně popsat." "Tohle je dost málo na to, abych vám mohl říct, jestli ho vůbec znám," zamračil se Gates na číslo účtu, které držel v ruce.

"Tak se pokuste zjistit, jestli ho nezná náhodou někdo jiný od vás z pobočky. Ale opatrně s tím, rozumíte? Nechci kolem něho vzbudit žádné podezření."

"Nedělejte si starosti s tím stavem konta," prohlásil Gates silácky. "S tím problémy nebudou." "Kdy končíte?" zeptal se Webb. "Dnes večer? Asi tak v půl šesté. Sejdeme se tady?" "Jestli sem chodívá někdo od vás, tak raději ne. Co je tu ještě za podniky?"

"Co třeba King's Head? Je to asi tak pět minut odsud."

Webb kývl na souhlas. "Najdu to." Odešli z hospůdky a na rohu, ještě než se rozešli, se zastavili.

"Vy jste soukromý detektiv?" zeptal se Gates. "Tak něco." Otázku Webb očekával. "Nic mi po tom není, ale doufám, že v tom opravdu není žádná levota, nic, co by ..."

"Pusťte to klidně z hlavy," řekl mu Webb chlácholivě. "Mým klientům ten člověk dluží nějaké peníze. Pěknou sumu. A oni se teď potřebují rozhodnout, jestli ho mají žalovat nebo ne." "Vážně?"

"Jistě. Pokud by byl na dně, tak to prostě nemá smysl, ne?" "Už chápu."

Webb popleskal úředníka po rameni. "Pomůžete právu, máte na to mé slovo."

"Tak je to tedy v pořádku," řekl Gates.

Webb dorazil do King's Head přesně v 17.30 a Gates na něj už čekal ve výčepu.

"Co si dáte, pane - ?" zeptal se a ukázal na téměř prázdný püllitrový ucháč na stolku před sebou. Vypadl zjevně z banky, jak nejdřív mohl.

"Děkuju, já nebudu. Máte to?"

Tentokrát se u Gatese neprojevíly pražádné zábrany. "Kde je těch padesát liber, nejdřív?"

Webb položil tvrdou roličku bankovek do dlaně, která čekala napřažená poblíž jeho kolena.

"Je to nějaký Smith, ano?" řekl Gates.

"Celé jméno?"

"James Victor Smith."

"To je on."

Bankovní úředník se díval na rub nějaké obálky. "Má u nás konto ve výši dvanáct set padesát dvě libry a sedmačtyřicet pencí. V pobočce byl naposled asi tak přesně před měsícem. Pokud se mi podařilo zjistit, přišel jen jednou. Nic nevybíral, nic neukládal. Předtím měl účet v jiné filiálce ... v Knightsbridgi."

"A to je všechno?"

"Vy jste doufal, že toho bude víc než dvanáct stovek?" Gates se tajuplně usmíval.

"Myslel jsem, že toho bude o hodně víc."

"Tak budete mít asi štěstí. Jak u nás tenkrát byl, přišel za ředitelem. Zřejmě se sem chce někam přestěhovat. Prodává dosavadní byt a má v úmyslu si tady zase nějaký koupit, za hotové. Takže kdyby ti vaši klienti na něj uhodili ještě předtím ..."

"A kolik za ten byt má dostat, to neříkal?"

"Počítal nejmíň devět papírů. Je to nájemní smlouva někde v jižním Londýně."

Webb se k němu naklonil blíž. "Přesně devět tisíc?"

"Tak to aspoň říkal, co já vím. Předpokládá, že ten druhý byt, co chce tady u nás koupit, se mu podaří sešroubovat dolů až na deset."

"No tohle!" ulevil si Webb. "Zase těch magických devět tisíc."

"Dobrý, ne?" řekl Gates a radoval se společně s Webbem. Zakroužil sklenicí teď už dočista prázdnou.

"Opravdu si nedáte ani jednu ...?"

Webb znovu odmítl. "Máte ponětí, jak vypadal?" "Nad tímhle jsem už dost uvažoval," prohlásil Gates s pátravým pohledem. "Když ti vaši klienti toho chlapíka znají, tak proč ..."

Oni ho asi znají, ale já ne," přerušil ho rychle Webb. "Kromě toho změnil adresu, aby z toho nějak vyklouzl.

Já musím mít jistotu, že jsem vypátral toho pravého." Gates seděl mlčky a přemýšlel, je-li v tom vysvětlení "Něco jsem se vás ptal," připomínal Webb. "Co jste zjistil?"

"No, je to gól, náhodou jsem s ním totiž mluvil přímo já sám, když byl u nás v bance. Přišel k mé přepážce a chtěl hovořit s ředitelem."

"Vážně?"

"Ale jak vypadal, na to si nevzpomínám. Hubený, asi tak ve vašich letech."

"Budete se muset trochu víc snažit," řekl Webb.

"Dost pěkně mluvil... řekl bych, že s londýnským přízvukem. Určitě nebyl odnikud ze severu, to vím jistě." Gates pokrčil lítostivě rameny. "Víc vání asi nepovím."

"Měl brýle?"

"Myslím, že ne." Hlas měl trochu nejistý.

"Měl, anebo neměl?"

"Neměl, docela určitě ne."

"A mohl byste říct, jestli brýle normálně nosil? Jestli je třeba jen v tu chvíli nesundal?"

"To je otázka, prosím vás! Jak to mám vědět?"

Webbův povzdech svědčil o jeho zklamání. "Ještě na něco si vzpomínáte?"

"Já ho viděl tak minutu dvě. A už je to pár týdnů,"

"A nevšiml jste si náhodou jeho bot?"

"A co bych na nich měl vidět?"

"Ošlapané, nevyčištěné ... to nebyly?"

"Copak přes přepážku vidím někomu dolů na boty?"

"A co kabát... nevybavujete si, jak vypadal?"

Gates se potahoval za lalůček, vzpomínal. "Byl to myslím pršák, spíš nějaký světlý. Takový ten od Burberryho..."

Webb mu sevřel paži. "Ušmudlaný! Nebyl takový trochu špinavý?"

Na Gatesově tváři se objevil při té zmínce úsměv. "To je komické, že to říkáte. Teď jste mi vlastně připomněl, že už tenkrát mi vrtalo hlavou, proč něco z těch neněz neinvestuje do nového."

Webb zavřel oči. "To je neuvěřitelné," myslel nahlas. "Všechno to stačil sám. Úplně sám na všechno, kurva chlap."

"Takže to byl přece jenom on?"

"Naprosto určitě." Webb mu zcela veřejně podával balíček pětilibrovek. Ruka po nich chňapla a rychle je skryla pod stolem. Gates se rozhlédl, než je strčil do kapsy u kalhot. "Vypadáte, jako když se vám právě teď něco povedlo," poznamenal pak.

"Vážně?"

"Jedete na provizi?"

"Skoro by se to tak dalo brát," Webb vstal, zjevně se chystal k odchodu.

"Nezdržíte se na skleničku?"

"Až příště. Moc hezky se s vámi jednalo, pane Gatesi."

U dveří se Webb zastavil, aby mu ještě kývl na pozdrav. Ale pokladník z banky měl oči sklopené a vypadalo to, jako když pod stolem přepočítává peníze.

Porsche měl zaparkovaného poblíž, v uličce opršelých pavlačových domů. Vítr v ní proháněl papíry sem a tam. U protějšího chodníku byla na sloupcích vyrovnaných cihel odstavena stará fordka, bez dveří a bez kol. Webb spěchal pryč, dojel až na hlavní ulici a odbočil směrem k domovu. Ale pak už jel nezvykle mírnou rychlostí, v hlavě mu posléze do sebe zapadaly poslední kousky té skládanky.

Vždycky to bylo devět tisíc! Co si nad tím nalámal hlavu. Proč si vůbec kdy představoval, že by se ta částka měnila? Technika tu byla stále stejná, ať šlo o to kompromitovat jeho samého anebo o krádeže. Vždycky to bylo stejných devět tisíc liber! Což úhrnem dávalo 252,47 libry u každé pobočky, kde existoval účet na jméno J. V. Smith. Ostatek plánu už byl evidentní. Vybrat přesně deset tisíc liber, jak měl šéf filiálky předem avizováno, nechat na kontě nevelký zbytek, jen aby účet existoval dál. Mohlo trvat měsíce, ba i roky, než by se někdo začal starat, co se vlastně se Smithem stalo, a tou dobou by už personál dávno zapomněl, jak ten pán vlastně vypadal.

Webb zastavil před zebrou pro pěší a nechal zástupy spěchající domů přecházet.

A na všechno tohle byl sám, pomyslel si. Virtuózní kousek, úplný koncert!

S obdivem zavrtěl hlavou a uvědomoval si, že už pro samotný rozměr té akce musí Allowayovi nutně přiznat vítězství. On sám nebude mít celé měsíce na přípravu, nebude mu dopřána pohoda sebedůvěry, která Allowayovi nutně plynula z pocitu, že u Watermanů nemůže mít nikdo ani stín podezření.

Neexistovala cesta, jak by mohl předstihnout ten celkový počet dvou set padesáti šesti kont. Ale na padesátku by si troufnout mohl, uvažoval. To už znělo realističtěji. Možná že by se mu dokonce mohlo s troškou štěstí povést dotáhnout to i na stovku. Všechno bude záležet na tom, jak dlouhý odklad si ještě dokáže na Harringtonovi vynutit. Ještě jeden měsíc v datacentru by mu měl na takový projekt stačit. Dva měsíce by ovšem byly lepší.

Ano, stovka účtů. Zalíbil se mu už sám zvuk toho čísla. Pěkný kulatý miliónek liber.

"Milión," řekl nahlas a téměř to slovo vychutnával. Kdysi s Jakém odhadovali, že by onen podvod mohl

vynést asi tak polovinu téhle částky. Ted' už nebylo třeba řešit věci odhadem. Vzadu se netrpělivě ozval klakson. Webb zvedl hlavu a uviděl, že se křižovatka uvolnila. Sešlápl tvrdě pedál, výfuk pohrdavě zaburácel na vůz za ním, ještě než ho nechal daleko za sebou. A ze mě, řekl si v duchu, bude nejspíš Mr. Jones.

## ČÁST ČTVRTÁ: K TÍŽÍ

Pokladní automat Mark IV má ze všech předvedených zařízení pro výplatu hotovosti nejlepší parametry. Ve spojem se systémem BANKNET zajistí ve filiálkách čtyřadvacetihodinovou službu klientům. Rovněž v době úředních hodin pobočky bude vyzvedávání hotovostí značně usnadněno, což přinese výhody jak klientům, tak i personálu u přepážek.

Z důvěrné informace pro správní radu Watermanovy banky

- 36 -

Pátek, 4. března. Webb čekal v hustém dešti na kraji chodníku v Marylebone, slupičku deštníku až na samé hlavě. Po deseti minutách začínal vnímat skrze podrážky chlad chodníku.

Zelený jaguár se vynořil z nedalekého parkoviště a ostře odbočil směrem k němu. Harrington zablikal světly, zastavil a naklonil se, aby odjistil zámek dveří.

"Šeredný večer, co, pane Webbe?" zamračil se, když se deštník ocitl vzadu a odkapával na kobereček.

"Omlouvám se za tuhle formu schůzky," řekl, "ale potřebuji si s vámi promluvit. Datacentrum se mi nezdálo být k rozhovoru zrovna to nejlepší místo. Víte přece, jak to tam chodí."

"Mně to nevadí." Webb si zapnul bezpečnostní pás.

"Žena mě vždycky v pátek čeká dost brzy doma. Na večeri přijdou sousedé, pak následuje bridž.

Stereotyp, nedá se z toho nijak uniknout. Ale jestli vám nevadí krátký výlet..."

Odbočili a pohltil je proud vozů ve Wigmore Street, dopravní špička.

"Bydlím v Harpendenu," vysvětloval Harrington. "Je to kousek od dálnice M 1. My ovšem asi budeme s jednáním hotovi mnohem dřív, ne? Navrhl bych vám, že vás vysadím někde na stanici metra. Vyhovoval by vám Hendon?"

"Prima," řekl Webb. "Kdekoli se vám to bude hodit."

Ve voze bylo zima. Čelní sklo se jim orosovalo před očima a Harrington zapnul větrák naplno.

Člověk tomu šumění proudícího chladného zvuku prostě neunikne, říkal si Webb. Nejdřív v DCL, ted' zase tady. On a Harrington, mobilní filiálka datacentra.

"Pustíme si nějakou hudbu, ne?" Harrington nečekal na odpověď a zacvakl do stereopřehrávače kazetu.

Za sedadly, kdesi uprostřed taktu, propukla smyčcová pasáž.

"Prokofjev," prohlásil Harrington. "Klasická symfonie. Líbí?"

Webb nerozhodně zakroutil rukou. "Nemůžu říct."

"Já jsem chtěl být kdysi hudebníkem."

Venku byla černočerná tma. Výklady zářily, svítily nesčetné reflektory aut, ale vlhké vozovky světlo tříštily a pohlcovaly. Někdo jim vkročil do cesty, stále ještě neprůhledným předním sklem ho téměř nebylo vidět, splýval s pozadím jako promáčený chameleon.

"Pitomí chodci," zahučel bankéř a přiměl ho rychle uskočit.

"Takže?" zeptal se Webb. Proč se člověk toho Harringtona musí vždycky nejdřív takhle zeptat?

"Překvapuje mě, že jste se u mě ještě neukázal. To jsem vám chtěl hlavně říct velice mě to překvapuje.

Čekal jsem zprávu o tom, jak pokračujete."

"Myslíte ve vašem archívu?"

"No ovšem, kde jinde, v archívu!"

"Byl to planý poplach," řekl Webb klidně. "Nic jsem tam nezjistil. Absolutně nic."

Harrington se s ním střetl očima. "Nic? Přiženete se, oznámíte, že mi mrtvý člověk manipuluje se systémem, a teď chcete, abych věřil, že tam vůbec nic nebylo?"

"Je mi líto, ale je to přesně tak."

"Poslouchejte, a co ten Allowayův program, ten, o kterém jste mi tenkrát říkal..., tím jste si byl podle mého přece dost jistý."

"Jenomže ten tam jednu chvíli existoval, a vzápětí byl najednou pryč. Zmizel beze stopy." Webb se snažil o zklamaný tón.

"Aha, teď jste se dal chytit," řekl Harrington sarkasticky. "Takže něco závadného se tam přece jen vyskytlo."

"Ale jistě. Ovšem když Martin zemřel, jeho program se nějak udusil peřinkou nebo co. Pokud to mohu posoudit, prostě se pár týdnů po jeho smrti sám smazal. Ať je to jak chce, teď už tam po něm není ani stopy."

"Najednou byl pryč? Jen tak zničehonic? To zmizel sám od sebe?"

"Stává se to," řekl Webb. "Už jsem se s podobnými triky v životě setkal. Patrně byl v programu zamontovaný nějaký obranný mechanismus, ochrana proti odhalení."

Zastavili na červenou a Harrington k Webbovi napjatě pootočil hlavu.

"A kolik toho sebral? To víte?"

"Nic. Ani penny. Tím nešťestím se..." Webb jen ukázal prázdné dlaně.

"Díkybohu aspoň za to," vydechl bankéř úlevou.

Na světlech naskočila zelená, Harrington tvrdě přišlápl plyn. Na znečištěné vozovce zadní kola na okamžik proklouzla, pak se konečně vůz utrl do těsného závěsu za mercedeskou před nimi. Příliš těsného.

"Tak jed', jed'," nabádal ji Harrington.

Děšť dále houstl, Harrington přepnul stěrač na rychlejší chod a oplachoval sklo proudem vody z ostříkovačů. Vrstva špíny lnula tvrdošíjně ke sklu.

"Takže je ten program tedy pryč," řekl po chvíli. "To se na to ..." Stisk rukou na volantu povolil.

"Co budete chtít, abych ve zprávě uvedl?" zeptal se Webb, téměř jen mimochodem. "Mám popsat rekonstrukci těch machinací anebo pominout, že k nějakým vůbec došlo?"

"Obojí, myslím." Okamžitá odpověď prozrazovala, že Harrington už věc důkladně promýšlel. "Zprávu o celém rozsahu připravte pro mě, pro můj archiv. Chci znát všechny detaily."

"Zvědavost soudního znalce?"

"Nejspíš. Ale zpracujte laskavě také značně cenzurovanou verzi pro oficiální použití! To asi bude nejlepší řešení. Nerad bych to zbytečně rozvířoval, zejména když už je vlastně po veškerém nebezpečí. Dnes se nosí klid, sebedůvěra."

"A štěstí rovná se bankéř plus naprostá sebejistota, co?" řekl Webb.

"Přesně tak."

Přehrávač s cvaknutím přeskočil na novou stopu a ze skrytých reproduktorů se ozval pomalý pochod.

"Láska ke třem pomerančům," sděloval bankéř a pravou rukou si dirigoval k hudbě. "Skvělá věc, že? Vzrušující muzika."

Dojeli na Finchley Road, stále ještě v husté koloně vozů. Harrington se propracovával kupředu, střídavě vyrážel kupředu a brzdil.

"Já těm počítačům asi nikdy pořádně rozumět nebudu, pane Webbe," poznamenal konverzačním tónem.

"Prostě na to nejsem."

Webb se usmál. "Nevím, jestli je někdy plně pochopím i já sám."

"Nejde tolik o samotné počítače, spíš o to, co oni s nimi dokážou provádět."

"Kdo oni?"

"Ti nahoře." Harrington píchl prstem do vzduchu. "Lidi, kteří ty krámy nakupují. Víte, to je tak, podívejte se jenom, jak se za posledních pár let změnila celá banka. K nepoznání! A to všechno přinesly počítače. Jsou to úplné buldozery, pane Webbe, nenapadlo vás to srovnání někdy? Firma kvůli nim prostě projde totální demolicí, a pak se musí kolem těch mašin znova zreorganizovat. A ti chudáci, co tam pracují, už nemají s čím se ztotožňovat, přijdou o tradici, které se až dosud drželi. Pár lidí, extra případů, jako jste

vy nebo Alloway, se v systému vyzná. Ale všichni ostatní jsou ponecháni sami sobě, tápají v temnotách." Zdálo se, jako by ho tohle pomyšlení jakýmsi zvláštním způsobem uspokojovalo. Za okamžik pak s jaguárem vypálil po volném pruhu vyhrazeném pro autobusy a nechal ostatní vozy daleko za sebou.

"Proč jste mi vlastně neřekl, že o Allowayově pokusu víte?" zeptal se Webb znenadání. "O tom jste mě přece klidně mohl informovat hned na počátku."

Harrington se po něm ohlédl, na okamžik se zdálo, že chce obvinění popřít, ale pak si to zřejmě rozmyslel.

"Otevřeně řečeno, nepříkládal jsem tomu moc velkou váhu. Překvapuje vás to? Ale vy jste přece bystrý člověk, pane Webbe. Věděl jsem, že dřív nebo později na to tak jako tak sám přijdete."

"A co kdybych na to byl nepřišel?"

"Tahle eventualita ovšem nenastala. A když pak Alloway zemřel, tak jaký by bývalo mělo smysl vám něco takového vykládat?" "Requiescat in pace, necht' odpočívá v pokoji."

"Ale to je přece dost srozumitelný přístup, nemyslíte? A od vás ovšem velice ohleduplný postoj, Alexi!" Bankéř se tvářil, jako když důvěrné oslovení vůbec nepostřehl. "V každém případě," řekl, "v mém postavení člověk nemůže nikdy být dostatečně opatrný. Život letí dál. Na mě by to bylo vrhlo velice špatné světlo kdyby se tahle záležitost byla provalila."

"Nevím dost dobře proč. Alloway byl přece Clementův kuň, sám jste mi to jednou řekl."

"Ale mně podléhal. A já jsem za něj nesl odpovědnost K čertu, vždyť já přece odpovídám za celý ten cirkus se vším všudy, za celý BANKNET." Harrington dštil vodu na přední sklo vzteklým škubáním za spínač ostříkovačů.

Webb vyčkal asi tak minutu, než tiše řekl: "Pamatujete se ještě, jak jste si dal odnést Allowayovy papíry k sobě dolů do své kanceláře? Tenkrát jsem si myslel, že je budete chtít důkladně prověřit, pročesat je tím nejjemnějším hřebínkem."

Harrington nad Webbovou poznámkou jen mávl rukou, ale jeho tvář se mihl výraz intenzivní pozornosti.

"Teprve před pár dny jsem si uvědomil, že vy jste vůbec neměl v úmyslu po něčem pátrat," pokračoval Webb. "Právě naopak."

"Čímž mi chcete naznačit co?" zeptal se arogantně Harrington.

"U vás se už pak na nich jen a jen ukládal prach, Alexi. Byly zkrátka ulity do červené zóny, bezpečně schovány, aby se do nich nikdo jiný nemohl podívat." "Jako například kdo?"

"Jako například já. Nebo třeba Jennifer Owenová. Vsadil bych se, že jste jim už pak nevěnoval jediný pohled."

"Těm výpisům programů? To je jen halda papíru, nic víc," řekl Harrington. "Makulatura."

"Ale kromě toho jste celou tu dobu dělal také mimořádné tajnosti, pokud jde o reálné údaje z BANKNETU, že ano?" poznamenal chladně Webb. "Jako jsou například ta konta ve vašem archívu. Bůhsud', proč mi trvalo tak dlouho, než jsem pochopil, z jakých důvodů mě od nich držíte tak daleko. Dnes bych se někam nakopal."

"To byl přirozený ohled na soukromé zájmy klientů, pane Webbe, řekl jsem vám to už jednou. Dost prostá záležitost, která je ostatně zakotvená v samých předpisech pro datacentrum."

"Hovno."

"Já si vyprošuji takovýhle tón!"

"Zašel jsem si dnes odpoledne ještě jednou do archívu. Taková přepadová návštěva, víte?"

"A proč? Vždyť jste předtím říkal, že jste tam nic nenašel?"

"Tentokrát jsem si ovšem vyžádal jinou soupravu kont. Bylo jich padesát. V pondělí se asi dovíte, která to byla. Tuckman vás jistě bude informovat o podrobnostech."

"Ale, ale!" mumlal Harrington. Ruce se z příčky volantů zase přesunuly na jeho obvod a klouby opět zbělely.

"V podstatě mi šlo jen o jedno jediné konto. Zbytek byla kamufláž." Webb se otočil a bedlivě bankéře pozoroval. "O vaše konto, Alexi. Já jen, abyste o tom věděl."

Harrington upřeně hleděl na vozovku před sebou.

"Mezi všelijakými účty za plyn a splátkami na hypotéku jsem našel velmi zajímavou transakci," pokračoval Webb. "Ze sedmnáctého listopadu loňského roku. Říká vám to datum něco?"

"Nebylo to nic takového, co si asi domýšlíte," řekl Harrington tlumeně.

"Úhrada na váš účet ve výši přesně 9 K, a nikde ani stopy odkud. Dost trapná situace, ne?"

"Mohu vám vysvětlit..."

"Není třeba. Já totiž vím, odkud se tam ty peníze vzaly. A vím také, kdo je tam predisponoval."

Bez sebemenšího varování Harrington odbočil napříč proudem vozů ke kraji vozovky a zastavil. Za nimi vytvořila fronta a rozezvučel se chór klaksonů. "A co všechno ještě víte?" Hlas měl tichý, unavený.

"Bezpečně vím jenom část," řekl Webb. "Ostatek jsem si musel domýšlet."

Harrington se díval kamsi na opačnou stranu. Po chvilce přemýšlení přitiskl tvář na okénko.

"Hendon," řekl jakoby sám pro sebe. "Prokrista, my už jsme v Hendonu."

Zezadu šlehalý netrpělivé záblesky reflektorů.

"Dojedu to s vámi až do konce," navrhoval Webb. "Harpenden za deště jsem ještě neměl možnost obdivovat."

"Tak dobrá!" souhlasil Harrington. Využil mezery v koloně a rozjel se kupředu. Přehnali se kolem skupinky zachumlaných lidí čekajících na zastávce na autobus. Pod koly zašuměla voda, stěrače v pravidelném rytmu přebíhaly po předním skle. Hudba ustoupila kamsi do pozadí, právě začínala nějaká tišší pasáž.

"Vlaky jezdí z Harpendenu dost často," poznamenal Harrington takřka neslyšitelně. "Ovšem pro můj vkus trochu pomalu."

"Řekněte mi přece taky něco o tom všem," ozval se konečně Webb, když ho mlčení už začalo unavovat.

"A co bych vám měl vyprávět? Martin prostě trávil velice mnoho času mimo datacentrum, jezdil do Manchesteru daleko častěji, než bylo třeba. Existovaly některé složky systému, k nimž neměl přístup nikdo jiný kromě něho. Začal jsem o tom trochu uvažovat, dal jsem si dvě a dvě dohromady. Neměl jsem ponětí, co vlastně vyvádí. Jenom takové šimrání, že něco prostě není v pořádku. Když jsem mu pak položil přímou otázku..."

"Cvrnk!" řekl Webb. "Najednou se vám objevilo na kontě 9 K. Jakýsi honorář za to, že budete mlčet."

"Ano, to by mohl být jeden z výkladů."

"A vy jste taky mlčel! Čtyři měsíce jste se neopovážil ty peníze sáhnout, prostě jste se tvářil, jako že tam vůbec nejsou. Teď je Alloway mrtvý, a vy jste pořád ještě nepromluvil slovo. A nic jste taky nepodnikl."

"To by se tak docela říct nedalo," namítl nepřesvědčivě Harrington.

"Kristepane, vy jste se před ním musel úplně podělat strachy, Alexi. Jak on na vás vlastně šel, Alexi?"

Vyhrožoval vám svým přítelem Clementem?"

Harrington hleděl do prázdna. Po chvilce zamumlal: "Tomu asi stejně nejste schopni porozumět."

"Jen to zkuste, možná že jsem."

Bankéř neodpovídal.

"Umím si dost dobře představit, jak vám asi bylo," řekl Webb a pokusil se o soucitný tón.

"Vážně?" řekl mu na to hořce Harrington. "To myslíte doopravdy?"

Odbočili na křivolaký napáječ M jedničky, kolem příkazu omezujícího rychlost na pětadvacet mil projeli čtyřicítkou a pneumatiky se nejspíše zachytávaly blyštícího se asfaltu. Projeli ostrou zatáčkou a jaguár se celý naklonil na bok. Pak se před nimi v dešti a v mlze otevřela dálnice. Vůz jako by přisedl na zadní a jehla tachometru se rychle otočila na pětasmdesátku.

"V pátek tu obvykle bývá rušněji," poznamenal Harrington roztržitě. Prejížděl do vnějšího pruhu.

Míhotavá řádka rudých koncových světel jim rychle plula vstříc.

"Ještě mi povězte o Clementovi a Allowayovi," pobízel ho Webb.

"Řekl bych to asi takhle: velmi úzký vztah. Obědy v těch nejluxusnějších restauracích. Kdykoli se dělaly platové úpravy, objevil se jakoby náhodou Clement vždycky u mě a vyptával se, jak moc dostane Martin přidáno. Všeobecně by se dalo říct, že nad jeho kariérou držel otcovskou ochrannou ruku."

"Otcovskou?" Webb se nad tím slovem rozesmál.

"Nic jiného to určitě nebylo. Prokrista, když si člověk Allowaye představí, tak ani nemohlo o nic jiného jít." Hlas nebyl poznamenán prázdnou emocí. Náhodnému svědkovi by se muselo zdát, že Harrington mluví o naprosto cizích lidech.

"Když nic jiného, tak BANKNET vám dokázal napíchnout dokonale," řekl Webb a přemáhal úsměv.

Bankéř ho chytil za rukáv a vůz zmírnil rychlost. Nechci abyste si myslel, že jsem nedělal vůbec nic. Nezůstal jsem přece nečinně sedět."

"Ale prosím vás! Dát mu z chvilkového popudu odsłouchávat telefon! Tomu říkáte nějaká akce, Alexi?"

"Vy jste ale informován!" řekl Harrington střízlivě.

"Co jste tím sledoval? Chtěl jste tím snad zalepit oči těm bezpečákům? To jste si vážně myslel, že Martin něco po telefonu vyžvatlá? Že se snad dopustí nějaké indiskrece při rozhovoru s Clementem? Jděte, jděte, Alexi, Alloway přece nebyl žádný hlupáček."

"Jistá možnost tu přece jen existovala. Stačilo mít něco černé na bílém, a byl jsem z toho venku."

"A kdepak bylo mé místo v tom vašem rafinovaném plánu?" naléhal Webb. "O mně jste si taky myslel, že vám opatřím nějaké důkazy, černé na bílém?"

"Co vy sám si o tom myslíte?" Harrington smetl z cesty fordku capri několikerým šlehnutím světel, která se propalovala lijákem před nimi.

"Co si myslím já? Že jste prostě parchant. Že jste parchant a že jste dostal strach. Nepřipadá mi to nijak zábavné, že jste nastrkoval před sebe zrovna mě."

"Vždycky tu byla ještě ta možnost, že třeba zrovna vy náhodou narazíte na ..."

"Tak já vám řeknu, co si doopravdy myslím." Webb měl v úmyslu hněv jen předstírat, ale najednou z něho vyvřel naprosto nelíčený vztek. "Já si myslím, že tamti tři - ti vaši ředitelé - chtěli původně revizi zadat firmě DAST. Tak jste je tedy trochu povodil za nos. Na revizi jste sice pozval DAST, ale od Allowaye jste je držel tak daleko, jak to jen bylo možné. A mě jste si najal na to ostatní. Doufal jste, že se budu chvíli hrabat v papírech v datacentru, že nic nenajdu a zase vypadnu. Hrál jste prostě s poznamenanými kartami, a mně jste navíc můj úkol komplikoval, jak to jen šlo. Já bych se vsadil, že jste dokonce Allowaye průběžně informoval o tom, co já podnikám!"

"Tak jděte k čertu a myslíte si, co chcete!" odsekl Harrington, vyprovokován Webbovou zlostí ke stejné prudké odpovědi.

Děšť poněkud polevil a vůz nabíral rychlost, až se jehla tachometru usídlila těsně pod stovkou. Stereo opět cvaklo a někde po zadních sedadlech teď proháněl Pět a vlka. Webb se natáhl a reprodukci ztlumil. "Jste na tom dost bledě," řekl. "Ted' už dost dobře nemůžete jít za Clementem a vysvětlovat mu, proč jste celé čtyři měsíce ani nehlesl. Nemůžete přiznat, že jste měl strach, jestli za tím nakonec nevězí on sám."

"Zdá se, že jste situaci pochopil pozoruhodně přesně," poznamenal Harrington suše.

"Mám pro vás návrh, Alexi." Webb to vyslovil zcela tiše.

"Poslouchám."

"Allowayův program v pravý čas smazal sám sebe. Jenom vy a já víme, že tam kdy vůbec byl. Já jsem ochoten zapomenout, co jsem viděl. Mohl bych pořád ještě provést to, o čem jsme mluvili před chvílí... zpracovat pro vaši správní radu zprávu v tom smyslu, že BANKNET je zcela bez závad."

Bankéř sebou trhl. "Ale proč? Proč byste tohle pro všechno na světě chtěl dělat?"

"Requiescat in pace, pamatujete se ještě, ne?" Webb se zvolna usmál. "Kromě toho jste náš klient, a jednou ze zásad SysTechu je pečovat o zákazníky po všech stránkách."

"Jsou tu pořád ještě ty peníze," namítl Harrington.

"To už je váš problém. Zbavte se jich, jakým způsobem budete chtít. Prostě je někam spláchněte."

"To se lehko řekne," protestoval bankéř. "Jak na ně jednou sáhnu, vystavuju se ..."

"Ale jen to udělejte! Prostě ten důkaz utraťte. Nebo ty prachy věnujte nějakému dobročinnému fondu. To je mi už jedno."

"Asi máte pravdu. Nic jiného stejně dělat nemůžu." Harrington si mnul oči.

"Mám jednu podmínku."

"Já tušil, že to bude s podmínkou."

"V SysTechu teď nejdou obchody, jak by měly. Pokud teď tuhle akci uzavřu, není v dohledu žádná jiná zakázka. Přitom další dva měsíce po sto padesáti librách denně by daly dohromady krásných šest tisíc."

"Prokrista," řekl Harrington.

"To je miň, než nač si přijdete vy," odrážel ho Webb. "Vy si určitě budete umět nějakou tu formu vymyslet, abyste mě v datacentru mohl ještě pár týdnů nechat."

"To je ale holé vyděračství," postěžoval si Harrington. "Nic jiného než vydírání."

"Řekněme, že je to spíš konzultantský honorář. Za prokázané služby. Alespoň mně to takhle zní líp."

"Vy jste skoro tak velká potvora, jako byl Alloway." Harrington se zmohl na úsměv, aby dal najevo, že to nemyslí ve zlém.

"Díky za uznání," řekl Webb.

Jaguár nechal dálnici za sebou a šplhal někam do kopce, brzy se už hnali úzkými silničkami, samá zatáčka. Kužel světla před nimi ohmatával zákruty a mimo jeho paprsky neexistovalo pranic. Webb zavřel oči a v teplém, konejšivém ovzduší vozu napůl podřimoval.

Co by asi dělal Kennedy, kdyby najednou objevil na svém kontě devět K? Webb se přistihl, že o té možnosti najednou uvažuje. Taková suma by mu bezpochyby zajistila všechno na světě, o čem jen sní. Ale jak by asi reagoval, kdyby k ní takhle přišel? Zůstal by zticha? Anebo by to všechno shodil? Ne, dospěl Webb k závěru, tohle by bylo příliš velké riziko. Škoda, věčná škoda. Sám by měl opravdu radost, kdyby věděl, že si Jake za všechnu tu námahu taky na nějaké ty peníze přišel. A bylo by to jen fair.

Vůz se zhoupl, Webb sebou trhl a nad zastříkanou, jakoby nahrbenou kapotou uviděl náměstíčko před harpendenským nádražím. Mlčky vystoupil a nadýchl se čerstvého vlhkého vzduchu, otevřenými dveřmi za ním do vozu vnikla zima a déšť, který na kůži sedadel i na koberečku okamžitě nechával stopy po kapkách.

"Už nějaký čas o něčem uvažuju." Harrington se naklonil až k volantu, aby na Webba viděl. "Neměl byste chuť pustit se do další revize u nás v bance? Týkala by se tentokrát systému KEYNOTE. To je ten komplex automatů na výplatu vkladů v hotovosti, víte?"

"Snad bych to zvládl." Webb sáhl dozadu pro deštník.

Jenom prosím vás nerevidujte příliš důkladně. Tentokrát snad proboha už opravdu nic nenajdete." Webb se zasmál. "Budu se snažit vyhnout všemu na světě."

Jaguár se rozjel, vyhloubil svými světlomety v dešti před sebou tunel a pak v něm zmizel. Webb naslouchal, dokud mu hluk motoru nezanikl kdesi v dáli. V bledém světle oblévajícím budovu nádražíčka se podíval na hodinky. Bylo skoro sedm. Asi tak za pět hodin přispěchá myška opět z Manchesteru dolů do Londýna na svou několikavteřinovou noční směnu.

To je ale komické, uvědomil si pojednou, od chvíle, kdy ji pokřtil na myšku, zvykl si o ní uvažovat, téměř jako by měla konkrétní podobu, jako by skutečně byla nějakým živým tvorem. A zatím je to jen a jen sada čísel v počítači, která způsobují přesun dalších čísel z jednoho konta na druhé. Nestarají se vůbec o to, pro koho to vlastně dělají. Zauvažoval, jakou asi může mít myška spolehlivou životnost. Měsíce? Roky? Stál, deštník opřený o zem, a liják vůbec nevnímal.